

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

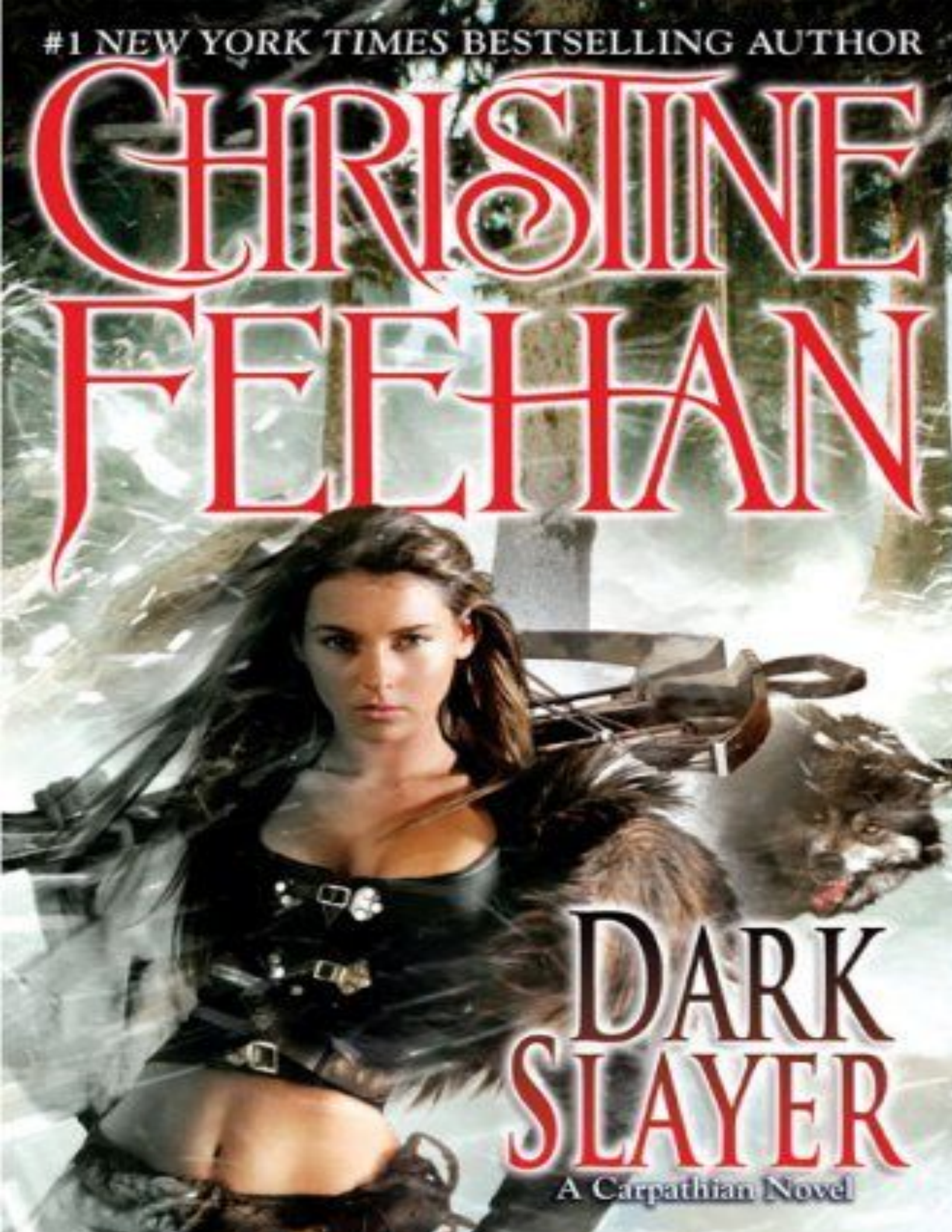
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEELHAN

DARK
SLAYER

A Carpathian Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

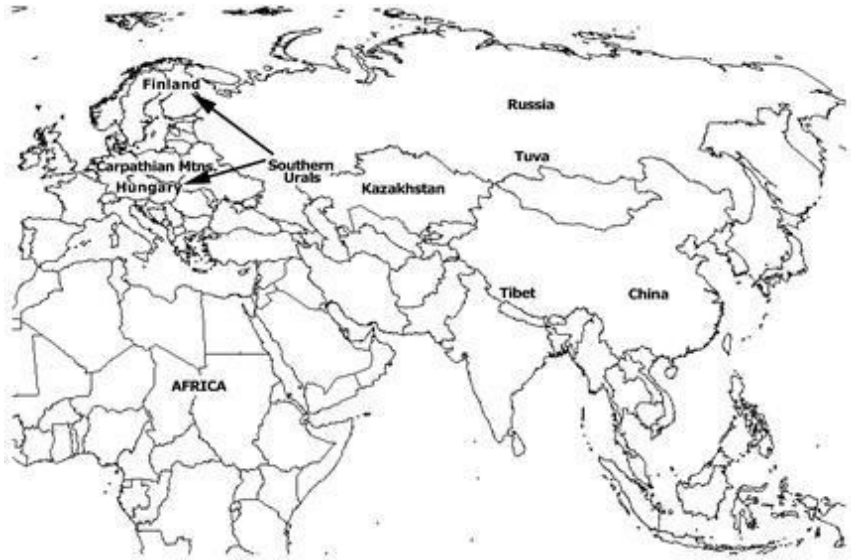
DARK SLAVE

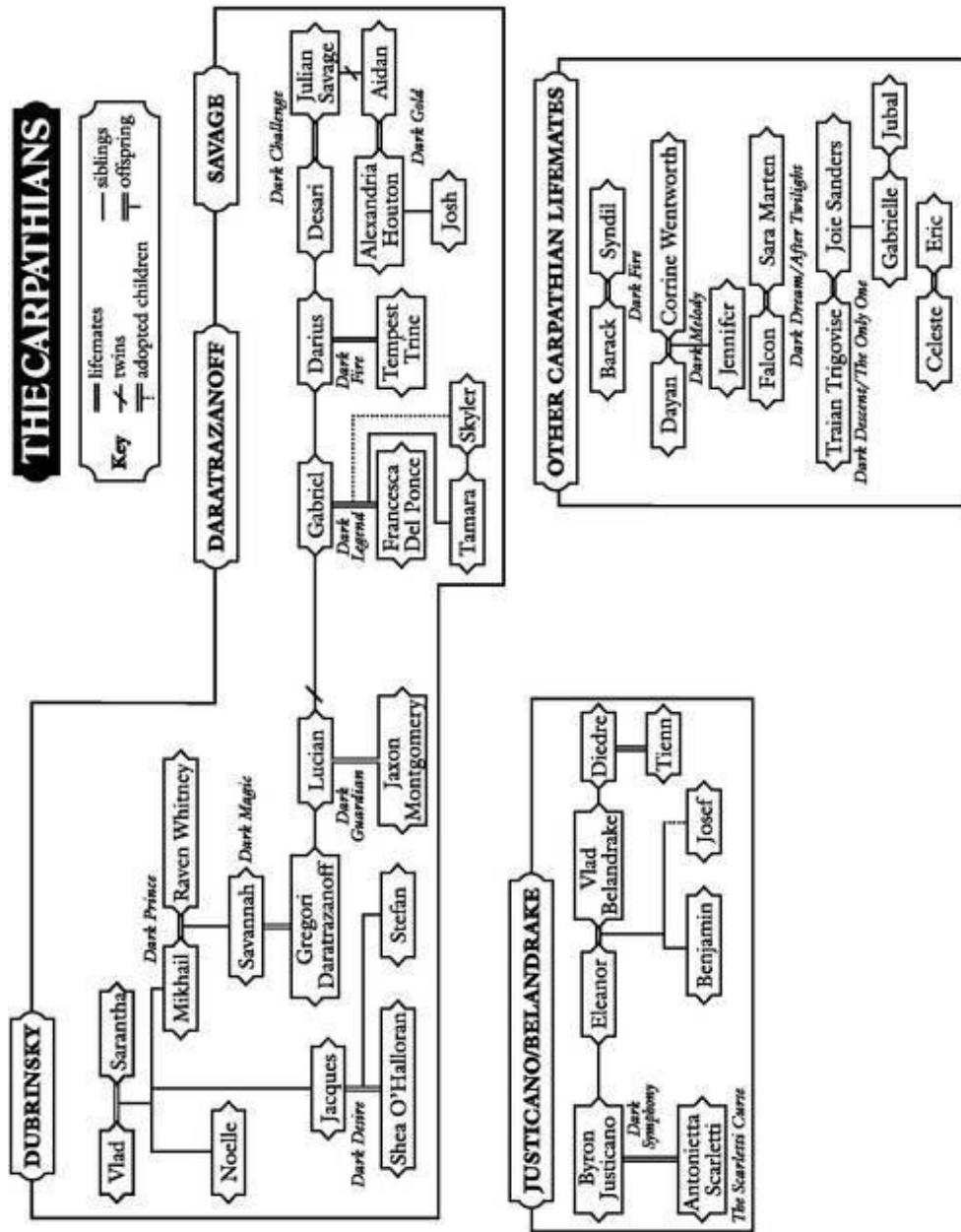
A CARPATHIAN NOVEL

CHRISTINE FEEHAN

BEEKLEY BOOKS, NEW YORK

Key

- lifemates
- twins
- triplets
- siblings
- cousins
- parents not lifemates

VON SHRIEDER

DRAGONSEEKER

Dominic

Rhiannon

Soren

Tatijana

Bramislava

DE LA CRUZ

Zacarias

Manolito

MaryAnn Delancy

Natalya Shonski

Lara Calladine

Nicolas

Rafael

Riordan

Juliette Sangria

Solange

Jasmine

Gary Jansen

Virginia Jansen

Paul

Ginny

Nicolae

Destiny

Dark Destiny

Dark Demon

Dark Curse

Dark Secret

Hor Blooded

Dark Hunger

Dark Possession

Domini'ye göre
Christopher Walker'a,
Razvan kadar Zen değil ama katılmıyorum.

BÜYÜCÜ

Cehennem Kapısı kapanırken büyücü ileri
doğru yürür Yıldırım ilk emriyle saldırır
Parmak uçlarından enerji yayılıyor
Dudaklarında bir büyü oluşuyor
Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve
ince
Gümüş gözleri kor gibi yanıyor Bir güç,
bir varlık açıklayamazsın
Beyni terk etmeyen bir çizim hissi Ateş gibi
yanan bir özlem, bir hasret
İstenmek ve ateşli bir arzuyla alınmak için
Büyücü kollarını açarak ilerliyor
Kurbanı sessizce gelir, cazibesine yenik düşer
Tutkunun korları alev alev yanar
Büyücü derinlerden kalbin kanını çekerken Her
şeyi tüketirken, hiçbir kalıntı bırakmadan
Kurban tarifsiz acılar içinde kıvranıyor.
Büyücü, bedeni ve ruhu ele geçirmiş,
Şimdi bütün olanı aramak için kırılmış olandan dönüyor
Kalıp belirlendi, son aynı
Büyücünün bütün olabilmesi ve kalabilmesi için kalbin
kanına ihtiyacı vardır.

-ANITA TOSTE

Bölüm 1

Dönen sis dağları örttü ve ormanın derinliklerine süzülerek kar yüklü ağaçların arasından beyaz katmanları dizdi. Derin kar cepleri, buz kristalleri örtüsünün altında ve dere kıyılarında yaşamı saklıyordu. Çalılar ve ot tarlaları zaman içinde donmuş heykeller gibi yükseliyordu. Kar dünyaya mavimsi bir renk veriyordu. Buz sarkıtlarının asılı olduğu orman ve suyu tuhaf şekillerde donmuş dere ürkütücü, yabancı bir dünya gibi görünüyordu.

Berrak, keskin ve soğuk gökyüzü yıldızlarla parlıyordu ve dolunay donmuş toprağın üzerine gümüşü bir ışık saçıyordu. Sessiz gölgeler ağaçların ve buzla kaplı çalılarının arasından kayıyor, mutlak bir gizlilikle hareket ediyordu. İri pençeler karda on beş santim çapında, tek sıra halinde, ağaçların ve sık çalılıklarının arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen izler bırakıyordu.

Her ne kadar sağlıklı görünseler de, kalın kürklerinin altında dalgalanan çelik kaslarıyla güçlü olsalar da, kurtlar açtı ve uzun, acımasız kış boyunca sürüyü hayatta tutmak için yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Alfa aniden durdu, hareketsiz kaldı, etrafındaki izleri kokladı, rüzgârı koklamak için burnunu kaldırdı. Diğerleri de durdu, sadece hayalet gibiydiler, sessiz gölgeler hemen dağıldı. Diğerleri alçalmış beklerken, alfa rüzgârın altında kalarak ilerledi.

Bir metre ötede, patikanın üzerinde büyük bir çiğ et parçası duruyordu, tazeydi, kokusu kurda doğru baştan çıkarıcı bir şekilde yayılıyordu. Temkinli bir şekilde, olası bir tehlikeyi algılamak için burnunu kullanarak daireler çizdi. Etten başka hiçbir şeyin kokusunu alamayınca, tükürüğü akarken ve karnı boşken tekrar yaklaştı, rüzgârın yönünü değiştirerek hayat kurtaran büyük yiyecek parçasına doğru yöneldi. Üç kez yaklaştı ve geri çekildi ama hiçbir tehlike belirtisi göstermedi. Dördüncü kez burnunu soktu ve boynunun üzerinden bir şey kayd.

Alfa geri sıçradı ve tel sıkılaştı. Ne kadar çırpınırsa, tel onu o kadar kesiyor, ciğerlerindeki havayı boğuyor ve etini kesiyordu. Sürü daire çizerek volta atıyor, dişisi ona yardıma koşuyordu. Başka bir tel boynuna dolandığında çırpınmaya başladı ve neredeyse ayakları yerden kesiliyordu.

Bir an için sadece kapana kısılmış iki kurdun soluk soluğa kalmasıyla bozulan bir sessizlik oldu. Bir dal kırıldı. Sürü döndü ve kaçışan gölgelerin telaşıyla ağaçların daha kalın örtüsüne geri dönerek dağıldı. Çalılar yarıldı ve bir kadın açık alana çıktı. Siyah kışlık botlar, kalçalarına kadar inen siyah bir pantolon ve göbeğini açıkta bırakan kolsuz siyah bir yelek giymişti ve yeleğin ortasından aşağıya doğru uzanan üç set çelik toka vardı. Altı toka parlaktı, neredeyse süs gibiydi, kare şeklindeki gümüş parçaların içine gömülmüş küçük haçlar yukarı ve aşağı doğru uzanıyordu.

Mavi-siyah saçları beline kadar uzanıyor, kalın bir örgüyle geriye doğru toplanıyordu. Gümüş uçlu tek bir kurt postundan yapılmış gibi görünen uzun kapüşonlu paltosu ayak bileklerine kadar iniyordu. Bir elinde arbalet, bir kalçasında kılıç ve diğerinde bıçak taşıyordu. Oklar omzundaki sadakta asılı duruyordu ve uzun kurt postunun iç kısmında çeşitli keskin uçlu silahların bulunduğu küçük halkalar vardı. Çok küçük, yassı, jilet gibi keskin ok uçlarıyla süslenmiş alçak bir kılıf, kalçasında bir tabanca barındırıyordu.

Bir an durdu ve etrafı inceledi. "Kıpırdama," diye tısladı, yumuşak sesinde hem kızgınlık hem de otorite vardı.

Kadının emriyle her iki kurt da çırpınmayı anında bıraktı; vücutları titriyor, yanları kabarıyor ve boğazlarına dolanan korkunç baskıyı hafifletmek için başlarını eğmiş bekliyorlardı. Kadın akıcı bir zarafetle hareket ediyor, buz tutmuş karın içine batmak yerine yüzeyin üzerinde akıyordu. Çok sayıdaki tuzağı inceledi, kara gözlerinde tiksinti vardı.

"Bunu daha önce de yapmışlardı," diye azarladı. "Onları sana gösterdim ama sen çok açgözlüydün, kolay bir yemek arıyordun. Burada acılar içinde ölmenize izin vermeliydim." Kurtları azarlarken bile, kurt postunun içinden bir çift maket bıçağı çıkardı ve kabloları keserek kurtları serbest bıraktı. Parmaklarını kürklerinin içine ve boğazlarının derinliklerindeki kesiklerin üzerine soktu, sonra avucunu kesiklerin üzerine sıkıştırdı ve yumuşak bir şekilde ilahi söyledi. Elinin altında beyaz bir ışık patladı, kurtların kürklerinin içinde ve etrafında parladı.

"Bu seni daha iyi hissettirir," dedi, her iki kurdun da kulaklarını kaşırken sesine şefkat karışıyordu.

Alfa bir uyarı homurdandı ve eşi dişlerini gösterdi; ikisi de kadından uzağa bakıyordu. Kadın gülümsedi. "Kokusunu alıyorum. Vampirin iğrenç kokusunu almamak mümkün değil."

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden, yaprak dökmeyen büyük bir köknarın bükülmüş, budaklı gövdesinden çıkan uzun boylu, güçlü erkeğe baktı. Gövde yarılmış, neredeyse ikiye ayrılmış, kararmış ve soyulmuştu; ağaç zehirli yarattığı derinliklerinden dışarı atarken uzanan dallardaki iğneler soluyordu. Dallar böylesine iğrenç bir yaratıkla temas ettiği için titreyip sallanırken, buz sarkıtları küçük mızraklar gibi yağdı.

Kadın zarifçe ayağa kalktı, düşmanıyla yüzleşmek için döndü ve kurtlara ormana geri dönmelerini işaret etti. "Görüyorum ki bugünlerde karnını doyurmak için tuzak kurmaya başvurmuşsun Cristofor. Artık yiyecek olarak kullanmak için bir insanı cezbedemeyecek kadar yavaş ve iğrenç misin?"

"Avcı!" Vampirin sesi paslanmış gibiydi, sanki ses telleri nadiren kullanılıyormuş gibiydi. "Sürünü bana getirirsem geleceğini biliyordum."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Güzel bir davet o zaman, Cristofor. Seni eski günlerden hatırlıyorum, genç bir adam olduğun, hâlâ yakışıklı g ö r ü n d ü ğ ü n zamanlardan. Yaşlı olduğun için seni yalnız bırakmıştım.

Ama görüyorum ki ölümün tatlı salıverilişini arzuluyorsun. Peki, eski dostum, öyle olsun."

"Senin öldürülemeyeceğini söylüyorlar," dedi Cristofor. "Tüm vampirlerin peşini bırakmayan bir efsane. Liderlerimiz sizi rahat bırakmamızı söylüyor."

"Liderleriniz mi? O halde onlara katıldınız, prenze ve halkına karşı birlik mi oldunuz? Her ülkeyi yönetmek için bir planınız varken neden ölümü arıyorsunuz? Dünyayı?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Bana öyle geliyor ki bu aptalca bir istek ve çok fazla iş. Eski günlerde basit yaşıydık. O günler mutlu günlerdi. Onları hatırlamıyor musun?"

Cristofor onun kusursuz yüzünü inceledi. "Bana her seferinde bir et parçasının bir araya getirildiği söylenmişti ama yüzünüz ve vücudunuz eski günlerdeki gibi."

Omuzlarını silkti, bedeninin ölmeyi reddettiği ve toprağın derinliklerinde, etten sıyrılmış ve toprakta bolca bulunan sürünen böceklerle açık bir şekilde yattığı o karanlık yılların, acı ve ıstırapın -gerçekte ızdırabın- görüntülerine izin vermeyi reddetti. Yüzünü sakın tutuyor, gülümsüyordu ama içi kıpır kıpırdı, harekete geçmeye hazırdı.

"Neden bize katılmıyorsunuz? Prensten nefret etmek için herkesten çok sebebiniz var."

"Ve bana ihanet edip sakat bırakanlara mı katılayım? Hiç sanmıyorum. Ben gerektiği yerde savaşırım." İnce eldivenlerinin içindeki parmaklarını esnetti. "Kurtlarıma gerçekten dokunmamalıydın, Cristofor. Bana çok az seçenek bıraktın."

"Sırrını istiyorum. Onu bana ver ve yaşamana izin vereyim."

Sonra gülümsedi, güzel bir gülümsemeydi, dişleri küçük ve inci beyazıydı. Dudakları kırmızı ve dolgundu, alaycı, seksi bir kıvrım onu mizahı paylaşmaya davet ediyordu. Başını bir yana eğdi, bakışları adamın yüzünde gezinerek onu dikkatle değerlendirdi. "Bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum, Cristo." Ona, çocukken birlikte oynarlarken kullandığı isimle seslendi. Daha önce. Dünya doğru olduğunda. "Ben vampir avcısıyım. Beni kendi gücünle çağırdın."

tuzaklar"-küçümseyici bir el salladı-"ve senden korkmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ona sıırttı, şeytani, kötü niyetli bir gülümsemeydi bu. "Küstahlaştın avcı. Ve dikkatsiz. Tuzağın değerli kurtların için değil de senin için olduğunu bilmiyordun. Bana istediğimi vermekten başka seçeneğın yok, yoksa bu gece ölürsün."

Ivory ince omuzlarını silkkti ve gümüşı tam boy kürkü dalgalandı, canlıymış gibi hareket etti. Bir an ayak bileklerinin etrafından gevşekçe aktı ve bir an sonra gitti, altı vahşı kurt dövmesi vücudunu sırtının küçük kısmından boynuna kadar süsleyene kadar cildinin üzerine yerleşti ve her iki kolunu kol gibi sardı.

"Öyle olsun," dedi usulca, gözleri onunkilerin üzerindeydi.

Dönerek bir eliyle kılıcını çekti ve ona doğru koşarak karla kaplı bir kayanın üzerinden geçip bedenini havaya fırlattı. Gizli bir tuzağın ısırıldığını hissetti ve ilmik boynuna dolandığında içten içe lanetledi. Çoktan erimeye başlamıştı ama kanı parlak kızıl damlalar halinde karın üzerine sıçradı.

Cristofor güldü ve eğilip bir avuç kar toplayarak damlacıkları yaladı, saf Karpat kanının tadına vardı. Sadece saf değil - avcı Ivory Malinov'du, mümkün olan en güçlü Karpat soylarından birinden geliyordu. Kanın yayını takip etti, onun kendisinden birkaç metre ötede, ağaçların hizasına yaklaştığını gördü ve duyduğu memnuniyet onu kıkırdattı.

Ivory iki parmağıyla onu selamladı, boynundan geçen ince çizgiye dokundu ve parmağını ağzına sokarak kanı emdi. "İyi skor. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve onları azarladığım için kurtlarımdan özür dilemem gerekecek. Ama Cristo, kurt sürümü öldürdükten sonra ormandaki ortağının sana yardım edeceğine inanıyorsan, kendini çok hafife alıyorsun demektir."

Tekrar ileri atıldı, eli alçakta, küçük ok uçlarını çekip fırlattı, onları muazzam bir güçle kırdı, böylece her biri adamın derinliklerine gömüldü

Karnından boynuna kadar düz bir çizgi halinde. Vampir kükredi ve yer değiştirmeye çalıştı. Bacakları buhar olup eriyerek kayboldu. Başı döndü ve kayboldu. Sis, onu gizlemeye yardımcı olmak için ağaçlardan içeri süzüldü, vücudunun etrafında birleşerek kalın bir perde oluşturdu. Gövdesi, karnından boynuna kadar uzanan ve kalbini ortaya çıkaran o düz, zarar verici çizgi kaldı.

Kılıcı derine battı, vücut ağırlığı, gücü ve koşusunun verdiği ivmeyle bıçağı bedeninin tam kalbinin altına sapladı. Vampir korkunç bir çığlık attı. Asit benzeri kan yaradan akarak kılıcın üzerinde cızırdadı ve karın üzerine sıçradı. Metal parçalara ayrılmış olmalıydı ama avcının kullandığı kaplama onu koruduğu gibi, vücudunun o kısmının yer değiştirmesini de engelledi. Vücudunu bir dansçı dönüşüyle çevirdi, kılıç başının üzerindeydi, hâlâ göğsünün içindeydi, böylece kalbinin etrafında dairesel bir delik açtı.

Ivory kılıcı geri çekti ve elini derine daldırdı. "Sana sırrımı gösterdim," diye fısıldadı. "Mezarına götür." Kalbi geri çekti ve kendisinden uzağa fırlattı, kollarını kaldırarak bir şimşek kılıcı çağırdı.

Sivri uçlu ok kalbi yakıp kül ettikten sonra cesede sıçradı ve onu tertemiz yaktı. "Huzur bul, Cristofor," diye fısıldadı ve kılıcına yaslanarak başını eğdi, kaybettiği çocukluk arkadaşı için gözyaşları kısa bir süre parıldadı.

Artık pek çoğu gitmişti. Bir zamanlar bildiği hayattan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Derin bir nefes aldı, kılıcını ve vampirin kanının tüm izlerini kardan temizlemeden önce gecenin berraklığını içine çekti. Sekiz küçük ok ucunu aldı ve gümüş uçlu postu almak için kollarını uzatmadan önce onları kılıfındaki halkalara yerleştirdi. Dövmeler hareket etti, ortaya çıktı ve bir kez daha vücudunun üzerinde bir palto şeklinde kaymaya başladı. Silahlarını alıp kapüşonunu çekmeden önce gümüşü tam boy giysinin vücuduna yavaşça yerleşmesine izin verdi. Bir anda ortadan kaybolmuş, beyaz sis katmanlarına kusursuzca karışmış gibiydi.

Ivory sürüsünden yayılan düşmanca enerjiyi hissederek sessizce ilerledi. Saldırı altındaydılar ve koruma duvarı zayıflıyordu. İkinci yırtıcının kokusunu aldığı anda etraflarındaki kalkanı aceleyle kaldırmıştı. Öldürmek için bu kadar hevesli olmasaydı ve rüzgârın altında kalsaydı, vahşi kurt sürüsünü öldürmeyi başarabilirdi. Ok uçlarını onun üzerinde tekrar kullanamazdı; vampirin asidik kanı kaplamanın çoğunu yiyip bitirirdi. Küçük, ölümcül kamaları vampirin vücuduna gömdükten sonra, asidik kan kaplamayı yiyip bitirmeden ve düşmanının yer değiştirmesine izin vermeden önce düşmanını öldürmek için çok az zamanı vardı.

Ağaçların arasından süzülen avcı yere yakın durarak bir kurt şekline büründü. Gümüş uçlu postuyla, ağaçların arasından ikinci vampire doğru süzülürken onu bölgedeki diğer kurtlardan ayırt etmek zor olacaktı. Devrilmiş bir ağacın arkasına geçip kurtlara ateş topu fırlatan adamı incelemeye koyuldu. Onları suyun hemen kenarında, buzun ince ve tehlikeli olduğu yerde köşeye sıkıştırmıştı. Vampirin sürekli vurduğu ince kalkan boyunca yayılan çatlakları görebiliyordu.

Bir nefes aldı, bıraktı ve kendini derinlerde, dinginliğin olduğu o yere bıraktı. Kararlılığın olduğu yere. Şimdi insan formundaydı, ayağa kalktı ve vampire doğru koştu, giderken yaylı tüfeği ateşledi. Hedefi yine gövdesiydi. Onu dönerken yakaladı, oklardan biri sırtının alt kısmına saplandı, ikincisi ise tamamen ıskaladı. Adam ateş topunu ona doğru fırlattı ve Ivory yerde takla atarak topun başının üzerinden uçuşmasına izin verdi. Sonra ayağa kalktı, hâlâ koşuyor, sürekli ilerliyor ve yaylı tüfekle ona ateş ediyordu.

Vampir öfkeyle uludu, bir ok boğazının derinliklerine saplanınca ses aniden kesildi. Kurtları yardımına koşmak için kendilerini duvara attılar ama o

vampirin hepsini yok edeceğini biliyordu. Diğer yandan.

Avcı omuz silkti ve bu sefer kalın, gümüş uçlu kurt postunu ondan uzaklaştırdı. Ağır palto karların üzerine düştü, genişledi, kürkü sanki canlıymış gibi dalgalandı. Kapüşon gerildi ve uzadı, her bir kol da aynı şeyi yaptı, kürkün gövdesi kapüşon ve kollardan çıkanlarla eşleşecek şekilde üç ayrı şekil oluştururken hayatla hareket etti. Ivory arkadaşlarının normal formlarına geçmesini beklemedi; karda yuvarlanarak tek dizinin üzerine geldi ve vampir yeni oluşan altı kurtla dikkatini dağıtırken göğsüne iki kaplamalı ok daha fırlattı.

Vampir tısladı, gözleri nefretle parlıyordu. Yer değiştirmeye çalıştı ama sadece bacakları, karnı ve başı çok kollu bir canavar şeklini aldı ve kalbi açıkta kaldı. Kapana kısıldığını fark etti ama sırtındaki küçük okun zayıfladığının tamamen farkındaydı çünkü metal, asidik kanı tarafından yok ediliyordu. Dönerek bir kar püskürtüp rüzgârı üzerinde topladı ve dışarı doğru fırlattı; kar çemberinin içine çekilip etrafına savrulurken anında bir kar fırtınası yarattı.

Fırtınanın ortasında vampiri görmek imkânsızdı ama kurtlar buzlu kar girdabının içinden sıçradı, saldırmak için kokuyla yönlendirildi, bacaklarını ve kollarını parçaladı, alfa onu yere düşürmek için boğazına saldırdı. Avcı onları çemberin içine kadar takip etti, elinde bıçak, kendini bu çılgınca mücadelenin içine attı. Kurtlardan biri bağırdı ve sonra vampir kıvrık, kesici pençeleriyle yanlarını yırtıp bedenini ona doğru fırlatırken çığlık attı.

Ivory yayını bıraktı ve göğsüne çarparak onu geriye doğru iten kurdu yakaladı. Kar fırtınası acımadan yüzünü parçaladı, o yere düşerken açıkta kalan derisini yırttı, kurt da onun üstündeydi. Alfa'nın yaralı bedenini olabildiğince nazikçe bir kenara bıraktı ve hızla ilerleyerek karla kaplı zemini

Bir yılan gibi sürünerek ilerlerken yaylı tüfeği aldı ve doldurdu. Hızla ateş ederek ona üç kez daha vurdu, tam önünde ayağa fırladı, bıçağı derine sapladı, eli kabzaya dolandı, bıçak kalbe ulaşmak için kemiği ve siniri keserken onu takip etti.

Vampir geri çekildi, ağzından tükürük ve kan fışkırıyordu. Yumruğunu göğsüne indirerek kalbine ulaşmaya çalıştı ve çift sıra tokalara çarptı. Uluyarak elini geri çekti, parmak eklemlerinin etinde yanık izleri belirgindi. Gümüşe işlenmiş ve kutsal suyla kutsanmış haçların minik izleri etini neredeyse kemiğine kadar yakmıştı.

Vampir kükreyerek, kollarında asılı duran kurtlara rağmen boğazına saldırdı. Çılgınca debelenirken tırnakları boynunu ve omzunu sıyrıp etini oyuyordu. Alfa erkeği onun gövdesine tüm gücüyle vurdu ve zehirli pençeleri şahdamarını delemeyen önce onu geri çekip Ivory'den uzaklaştırdı.

Ivory üzerine atladı, yumruğunu indirdi, kalbe uzandı, kaplamalı eldivenlerinin üzerine dökülen ve onları hızla yakmaya başlayan asidi görmezden geldi. Vampir çırpındı ve onu parçaladı ama kurtlar onu yere mıhladı ve Ivory nabız gibi atan siyah kalbi çıkarıp fırlatarak elini gökyüzüne doğru kaldırdı.

Şimşek zikzaklar çizerek aşağı indi ve kalbe çarparak yeri sarsmaya başladı. Kurtlar sıçrayarak yoldan çekildi ve temizleyici enerji şimşeği bedene sıçrayarak vampiri yaktı ve oklarını temizledi. Ivory yorgun bir şekilde eldivenlerini ışıkla yıkadı ve sonra karın içine çöktü, bir süre oturdu, başını sarkıttı, ciğerleri ihtiyaçtan yanarken hava almakta zorlandı.

Kurtlardan biri onu iyileştirmek için yaralarını yaladı. Küçük bir gülümsemeyi başardı ve parmaklarını alfa dişinin kürküne koyarak yüzünü yumuşak postuna sürttü.

Rahatlık. Yıllar önce ölümden kurtardığı bu kurtlar, hatta hatırladığından çok daha fazlası, onun tek yoldaşlarıydı, ailesiydi. Onlar onun gerçek sürüsüydü ve onlardan başkasına sadakat borcu yoktu.

"Buraya gel Raja," diye mırıldandı iri yarı erkeğe. "İzin ver de hasara bir göz atayım."

Hâlâ doğal kurt sürüsünü vampirden korumak için yarattığı kalkanın arkasında sıkışıp kalmış olan alfa bir meydan okuma kükredi. Raja yıllar boyunca pek çok kişiye yaptığı gibi onu da görmezden geldi. Doğal sürü yaşar ve ölürdü, doğanın döngüsü araya girerdi ve bu tür küçük rekabetlerin ona dokunmadığını öğrenmişti. Doğal alfaya saf bir küçümseme bakışı gönderdi ve sürünerek Ivory'nin yanına gitti, yaralarını inceleyebilmesi için yan yattı. Yıllar boyunca onu sayısız kez iyileştirmişti, tıpkı kız ve erkek kardeşlerinin avcının yaralarını iyileştirdiği gibi, tükürükleri iyileştirici maddeler içeriyordu.

Donmuş topraktaki karları kazıyıp iyi bir toprak elde edene kadar derin kazdı. Tükürüğünü toprakla karıştırarak yaraları sardı ve sonra ona sarıldı. "Teşekkür ederim kardeşim. Daha önce pek çok kez olduğu gibi hayatımı kurtardın."

Ona sokuldu ve sürünün her birini incelerken sabırla bekledi. En güçlü dişi olan ve adını şeytan prenses kurttan alan Ayame ona sokuldu, yaralarını inceledi ve dilini aldığı diğer çiziklerin üzerinde gezdirdi. Yavru arkadaşları sürünün geri kalanını oluşturunuyordu: Blaez, onun ikinci komutanı; Farkas, son erkek; ve Rikki ve Gynger, iki küçük dişi. Ivory'nin etrafında toplanmışlar, ona yardım etmek için hırpalanmış ve yaralanmış bedenine yaklaşıyorlardı.

Farklı ebeveynlerden doğan yavruların kalın, gümüş uçlu kürkleri, parıldayan lüks kürkleri, hepsi normalden büyüktü, hatta iki küçük dişi bile. Hepsinin gözleri, Ivory'nin yıllar önce doğal kurt sürüsünün parçalanmış cesetlerini bulup ine kadar kan ve ölümün izini sürdüğü yavru luk günlerinden kalma maviydi. O zaman bile sürünün başına bela olmuştu.

Vampirler, bir fısıltı, efsanenin başlangıcı ve onu yok etmeye çalıştılar. Bunun yerine, arkadaş olduğu kurt sürüsünü öldürmüş ve cesetlerini parçalamışlardı.

Yavruları ölmek üzereyken bulmuştu, parçalanmış bedenleri kana bulanmış zeminde kıvranıyor, annelerini bulmaya çalışıyorlardı. Onları, tek ailesini, sıcaklık ve şefkatle tek temasını kaybetmeye dayanamamış ve onları hayatta tutmak için çaresizlikten kanıyla beslemişti. Karpat kanı. Sıcak ve iyileştirici. Onlarla birlikte ininde kalmış, gün ışığından uzak durmuş, neredeyse açıktan ölmek üzereymiş. Yine çaresizlikten, hayatta kalmak için onlardan az miktarda kan almaya zorlanmıştı. Yavruların en büyüğü ve en baskın olanı değişime uğrayana kadar kan değişimi yaptığını fark etmemişti.

Yavrular büyüdükçe mavi gözlerini korumuşlardı, Karpat kanı onlara yer değiştirme yeteneği kazandırmıştı. Ivory ile iletişim kurma yetenekleri onları kurtarmış, dönüşümden sağ çıkabilmeleri için gerekli psişik beyin fonksiyonlarını onlara vermişti. Ivory gibi onlar da savaşta binlerce kez yaralanmışlardı ama geçen yüzyıl boyunca bir vampiri nasıl başarıyla alt edebileceklerini öğrenmişlerdi, yedisi bir ekip olarak çalışıyordu.

Karda sırt üstü uzandı, nefesini tuttu ve vücudunun yaralarının acısını emmesine izin verdi. Boynundaki yara zonkluyor ve yanıyordu; onu hemen temizlemesi gerektiğini biliyordu. Tüm Karpatyalılar gibi o da soğuğa karşı dayanıksızdı. Irkı zaman kadar eskiydi, neredeyse ölümsüzdü, prensin oğlu kendi çıkarı için onu vampirlere ihbar ettiğinde dehşet içinde keşfettiği gibi. Yıllar geçtikçe ve bedeni ölmeyi reddettikçe, böyle bir ıstırapı, toprağın derinliklerinde bitmek bilmeyen bir savaşı hiç tatmamıştı.

Kendisi duymasa da bir ses çıkarmış olmalıydı. Çığlığının sessiz olduğunu düşündü ama kurtlar onu rahatlatmak için daha da yaklaştı ve kalkanın arkasındaki doğal sürü de çığlığı aldı. Geceye baktığında

Gökyüzünde, kurtlarının onu yatıştırmasına izin verdi; eski hayatını çok fazla düşündüğünde onların sevgisi ve bağlılığı bir merhem oldu. Zaman ilerliyordu. Günün bu saati vampir kadar onun da düşmanıydı. İnine varmak için acele etmesi gerekiyordu ve şafak sökmeden önce yapması gereken çok şey vardı.

Ivory parmaklarını yanan gözlerine bastırdı ve vücudunu hareket etmeye zorladı. Önce, vampirin zehirli pençelerinin onu parçaladığı yerdeki lezyonlardan zehri temizledi. Birlikte yasaklanan vampirler birbirlerini tanımak için solucan benzeri küçük parazitler kullanıyordu ve bu parazitler açık her yaraya bulaşıyordu. Bu parazitler tutunup çok daha derinlemesine bir iyileşme gerektirmeden önce onları hızla gözeneklerinden dışarı atması gerekiyordu. Kendi yaralarını sarmak için toprak ve tükürüğü karıştırmadan önce onları öldürmek için tekrar yıldırım düşürdü.

"Hazır mısınız?" diye sordu ailesine, silahlarını toplayıp kullanılmış okları çantasına geri koyarken. Geride asla bir silah ya da ok bırakmaz, formülünün vampirlerin ya da daha kötüsü can düşmanı Xavier'in eline geçmemesine dikkat ederdi.

Ivory kollarını uzattı ve sürü birlikte sıçrayarak havada boydan boya bir palto oluşturdu, vücudunu kapladı, başındaki kukuleta ve akan postu onu sıcaklık ve şefkatle sardı. Sürüsüyle seyahat ederken asla yalnız değildi. Nereye giderse gitsin, kaç gün ya da kaç hafta seyahat ederse etsin, onunla birlikte seyahat ederek delirmesini engelliyorlardı. Yalnız kalmayı öğrenmişti ve kurtların yabancılara karşı doğal temkinliliğine sahipti. Hiç arkadaşı yoktu, sadece düşmanları vardı ve bu şekilde rahattı.

Karda ilerlerken elini salladı ve kalkanın parçalanmasına izin verdi. Doğal kurt sürüsü etrafında dolanıyor, bacaklarının arasına girip çıkıyor, ceketini ve botlarını koklayarak onu sürünün bir üyesi olarak selamlıyordu. Alfa sürüdeki her çalıyı ve ağacı işaretledi.

Raja'nın koku izlerini kapatmak için. Ivory bu baskınlık gösterisi karşısında gözlerini devirdi.

"Türleri ne olursa olsun erkekler dünyanın her yerinde aynıdır," dedi yüksek sesle ve kurtları tek tek kontrol ederek vampirin hiçbirine zarar vermediğinden emin oldu.

"Pekâlâ. Şafaktan önce karnınızı doyuralım. Gidecek yolum var ve gece azalıyor," dedi sürüye. Alfa'nın ağzını yakalayarak gözlerinin içine baktı. Avını bul ve bana getir, ben de senin için onu indireyim. Acele et, fazla zamanım yok.

Her ne kadar kendi sürüsüyle sürekli konuşsa ve onlar da onu anlasa da, vahşi bir sürüyle emri kelimeler yerine görüntülerle aktarmak daha kolaydı. Aynı zamanda bir aciliyet duygusu da ekledi. İnine geri dönmek için yola koyulması gerekiyordu. Normalde uçardı ve silahlarının her biri, cephaneliğini uzun mesafelere taşımak için onunla birlikte yer değiştirebilecek doğal bir şeyden yapılmıştı. Ama önce sürünün yiyecek bulmasına yardım etmeliydi. Kış boyunca onları kaybetmek istemiyordu ve yakında bir fırtına daha çıkacaktı.

Kurt sürüsü eriyip gitti ve bir kez daha av aramak için ormanın içinde kayboldu. Arbaletini omuzladı ve vahşi doğada evine doğru yürümeye başladı. Sürü ona doğru bir şeyler fırlatmadan önce sadece birkaç mil gidebilecekti, ama evine ve güvenliğe çok daha yakın olacaktı.

Modern yaşam tarzı hakkında çok az şey biliyordu. O kadar uzun süre toprağın altına gömülmüştü ki, ayağa kalktığında dünya tanınmaz haldeydi. Zamanla prensin oğlu Mikhail'in Karpatlar'ın hükümdarı olarak onun yerine geçtiğini ve her zaman olduğu gibi onun yardımcısının da bir Daratrazanoff olduğunu öğrenmişti. Onlar hakkında çok az şey biliyordu ama Karpat dünyası bile büyük ölçüde değişmişti.

Kendi türünden çok az kişi vardı, soyu tükenmek üzereydi ve kim bilir? Belki de en iyisi buydu. Belki de

onların zamanı çoktan geçmişti. Son birkaç yüzyılda o kadar az kadın ve ocuk doğmuştı ki ırk neredeyse yok olmuştı. O artık o dünyanın bir parçası değildi, tıpkı günümüz insan dünyasının bir parçası olduğu gibi. Okuduğu kitaplar dışında teknoloji hakkında çok az şey biliyordu ve bir evde, köyde, kasabada ya da -Tanrı korusun- bir şehirde yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Adımlarını hızlandırdı ve tekrar gökyüzüne baktı. Umadan önce kurt sürüsüne avlarını temizlemeleri için yirmi dakika daha verecekti. Bu haliyle şansını zorluyordu. şafak sökerken yakalanmak istemiyordu. Hayatının büyük bir bölümünü yeraltında geçirdiği için trdeşlerinin çoğu gibi güneşe karşı direnç geliştirememiş, sabahın erken saatlerinde dışarıda kalamamıştı. Güneş yükselmeye başladığı anda yanmayı hissedebiliyordu.

Elbette bunun, kemiklerden ve ham bir doku yığınının başka bir şey olmayana kadar vücudundan kazınan derisinin kendini yenilemesinin bu kadar uzun sürmesiyle bir ilgisi olabilirdi. Bazen, ilk uyandığında, onu kk parçalara ayırıp kurtlar tarafından yenmek üzere çayıra saçan bıçakların kemik ve organlarını delip geçtiğini hâlâ hissediyordu. En büyük düşmanı-Xavier tarafından kendilerine verilen emirleri yerine getirirken attıkları kahkahaları hatırlıyordu.

Rüzgâr şiddetini artırmaya başladı ve yaklaşan fırtınanın habercisi olan kara bulutlar tepesinde sürüklendi. Ağaçların arasına sığındı ve gözlerini kapatarak kurt sürüsünü aramaya koyuldu. Sürü, kış yüzünden zayıflamış ve bitkin düşmüş, yaşlı vücudundaki yaradan dolayı biraz topallayan bir dişi geyik bulmuştu. Peşine düşen sürü, sırayla onu Ivory'ye doğru koşturuyordu.

Yavaşça fısıldayarak geyikten af diledi ve silahını kaldırıp beklerken sürüyü beslemesi gerektiğini açıkladı. Dakikalar geçti. Buz büyük bir gürültüyle çatlayarak sessizliği bozdu. Ciğerlerinden sert bir nefes ıktı.

Geyik ağaçların arasından sıyrılıp buzlu zeminde koşmaya başladığında hızlı bir buhar püskürdü.

Dişinin arkasında bir kurt koşuyordu, sessiz, ölümcül, aç, büyük pençeleriyle buzun üzerinde ilerliyordu. Etraflarını saran sürü, çeşitli açılardan yaklaşarak dişi geyiğin doğrudan Ivory'ye doğru koşmasını sağlıyordu. Bu şekilde birden fazla kez avlanmışlar, umutsuz zamanlarda avı ona getirmişlerdi.

Ivory öldürücü bir atış yapana kadar bekledi, okunu bırakmadan ve hayvanı yere sermeden önce dişinin acı çekmesini istemiyordu. Alfa leşe yaklaşmadan, diğerlerine karnını doyurana kadar beklemeleri için hırlayarak, hızla leşe doğru koşup okunu aldı ve önlerinde bir ziyafet varken açlıktan ölmek üzere olan bir sürüyü kontrol etmek için enerji harcamak istemediğinden hızla uzaklaştı.

Koşana kadar hızını artıran Ivory gökyüzüne fırladı, şekil değiştirdi, kurtlar derisinin üzerinde kayarak vahşi dövmelere dönüştü ve onunla birlikte bulutların arasında süzüldü. Bu şekilde seyahat etmekten her zaman keyif alırdı, sanki her havalandığında omuzlarından bir yük kalkıyormuş gibi hissederdi. Dönen kara bulutlar, evine doğru hızla ilerlerken tenindeki ışığı hafifletmeye yardımcı oluyordu. Belki de ona kendini daha az ağır hissettiren şey buydu - kendini güvende ve emniyette hissettiği evine doğru gidiyordu.

Düşmanlarının ona her yönden saldırabileceği yer üstünde rahat ve huzurlu olmayı asla öğrenememişti. İnini gizli tutuyor, girişinin yakınında hiçbir iz bırakmıyordu, böylece kimsenin onu takip etme fırsatı olmuyordu. Eşsiz uyarı/koruma sistemi asla tespit edilemeyecekti; bundan emindi. Girişi alışlagelmiş büyülerle korunmuyordu, bu yüzden bir Karpatyalı ya da vampir inini bulsa bile buranın işgal edildiğini ya da var olduğunu bilemezdi. Düşmanlarının yeraltında en rahat ettikleri seviyeleri yıllar önce öğrenmişti ve onlardan kaçınıyordu.

İninden on mil uzakta, yere indi, hala koşuyordu, yüzeyde süzülüyordu, kollarını öyle açmıştı ki

Kurtları avlanabiliyordu. Hepsinin kana ihtiyacı vardı ve yedisi de dağılırken bir avcıya ya da kulübeye rastlayacaklardı. Eğer bulamazsa, en yakın köye gider ve sürüye yetecek kadar kan getirirdi. Çok mecbur kalmadıkça evinin yakınlarında avlanmamaya özen gösterirdi.

Ağaçların arasından süzülürken, uzakta yükselen dağda izlere rastladı. Sabahın erken saatlerinde odun toplamaya çıkmış ya da avlanmaya çıkmış bir gezgin olabilirdi. Eğildi ve kardaki izlere dokundu. İri bir adam. Bu her zaman iyidir. Ve yalnızdı. Bu daha da iyiydi. Artık farkına varmasına izin verdiği için açlık içini kemiriyordu. Ivory, ağaçların arasından ilerleyen erkeği takip ederek ayak izlerine doğru koştu.

Orman yerini küçük bir kulübe ve müstemilatın bulunduğu bir açıklığa bıraktı; kulübeyi çevreleyen çayırı ikiye bölen bir dere vardı. Normalde kulübe boştu ama izler karın içinden geçip içeriye doğru ilerliyordu. Kulübenin bacasından ince bir duman yükselmeye başlamıştı, bu da ona avcı kulübesine yeni geldiğini ve ateş yaktığını gösteriyordu.

Ivory başını geriye attı ve uluyarak sürüsünü çağırdı. Açıklığın kenarında bekledi ve adam dışarı çıktı, tüfeği elinde, etrafındaki ormana bakıyordu. Bu yalnız çağrı onu ürkütmüştü ve evinin etrafındaki alanı dörde bölerek bekledi.

Ivory tekrar gökyüzüne çıktı, evi çevreleyen sisin bir parçası olarak rüzgârla birlikte hareket etti. O ormanı incelerken çatıda avının üzerinde durdu ve sonra küçük bir lanetle içeri girdi. Ağaçların arasında uçuşan gölgeleri gördü ve onlara işaret etti. Sürü yere çökmüş, bekliyordu.

Kulübenin kapısının altındaki aralık sisin geçebileceği kadar genişti ve Ivory odaya girdi, çıtırdayan ateş artık sıcaktı. Tek odalı, küçük bir şöminesi ve ocağı olan kulübede en ufak bir konfor bile yoktu. Modern zamanlarda, en fakir insanlar bile

Köylülerin bu kadar az ziyneti vardı. Odanın karanlık bir köşesinden, bir tencereye su doldurup kaynaması için ateşin üzerine koyan adamı izledi.

Odayı geçerek neredeyse onun önünde cisimlendi, onunla ateşin arasına girdi, iradesi onu sakinleştirmek ve daha kabullenici hale getirmek için çoktan onunla buluşmuştu. Adamın gözleri büyüdü ve sonra donuklaştı. Ivory onu oturabileceği bir sandalyeye götürdü. Uzun boyluydu, köylerdeki pek çok kadından çok daha uzundu, Karpat mirasının bir armağanıydı ama bu dağ gibi adam yine de daha uzundu. Adamın boynunun yan tarafında atan nabızı buldu ve dişlerini derine geçirdi.

Tadı enfesti, sıcak kan akıyor, hücreler doluyor ve yaşamla dolup taşıyordu. Bazen gerçek kanla ziyafet çekmenin ne kadar güzel olduğunu unutuyordu. Hayvan kanı yaşamı sürdürebilirdi ama gerçek güç ve enerji insanlardan gelirdi. Her damlanın tadını çıkardı, hayat veren kanı takdir etti, bağışladığını hatırlamasa da adama minnettar oldu. Hafif erotik, tamamen memnun edici bir hayal kurdu, bu deneyimin onun için tatsız olmasını istemiyordu.

İki deliği kapatmak ve orada olduğuna dair tüm kanıtları silmek için dilini delinmiş yaraların üzerinde gezdirdi. Ona bir bardak su getirdi ve ağzına bastırarak içmesini emretti, sonra yanına bir tane daha koydu ve ayrılmadan önce vücut ısını korumak için bir battaniyeyi yakınına sıkıştırdı.

Sürü onu ormanın derinliklerinde karşıladı ve onlara seslendiği anda etrafını sardı. Önce alfa erkeği geldi, diz çöküp kanayan bileğini uzatırken dizine yaslandı. Dişi kurt sağ bileğinden beslenirken, erkek kurt sol bileğindeki yarayı yaladı. Altı kurdu da besledi ve sonra bir süre karda oturup kendine geldi. Oduncudan epeyce bir şey almıştı, ancak iyileşmeden önce donarak ölmesi riskini almak istemediği için hâlâ işlev görebilmesine dikkat etmişti.

Vampirlerle savaştıktan ve sürüyü besledikten sonra biraz bitkin düşmüş.

Yavaşça ayağa kalktı ve kollarını uzatarak kurtların tekrar derisini kaplayan dövmelere dönüşmesini bekledi. Onunla birleştiklerinde biraz daha canlandığını hissetti, kurtlar ona enerjilerini veriyordu. Tekrar koştu ve gökyüzüne sıçradı, bunu yaparken şekil değiştirdi, ormanın üzerinde uçarken vücuduna kanatlar verdi, eve doğru ilerledi.

Bulutlar ağır ve doluydu ve küçük rüzgârlar sisin içinde eserek doğan güneşi karartıyordu. Dağlar önünde yükseliyordu -karla kaplı ve yüksek- kaya katmanlarının altında sıcaklığı ve evi saklıyordu. Kendini gülümserken buldu. Evimizdeyiz, diye sürüye seslendi. Neredeyse. Aşağı inmeden önce keşif yapmalı, bölgesinde yabancı olup olmadığını kontrol etmeliydi.

Kurtların da tıpkı kendisi gibi her bir duyularıyla ona ulaştığını hissediyor, güvenliği asla hafife almıyordu. Yıllarca bu şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Kimseye güvenmeden. Evinden uzakta olmadığı sürece kimseyle konuşmuyordu. Hiçbir iz bırakmadan. İz bırakmadan. Avcı ortaya çıktı ve sonra kayboldu.

Giderek daralan bir daire çizerek inine yaklaştı, bir yandan da bir vampire işaret edebilecek boş alanları ya da bir büyücünün bölgede olabileceği anlamına gelen enerji kesintilerini taradı. Duman ve gürültü insanlar olabilirdi. Karpatlar daha zordu ama onlar hakkında altıncı hissi vardı ve bir tanesini yakınında hissederse kendini gizleyebilirdi.

Aşağıya doğru inmeye başladığında, tedirginlik önce bedenine sonra da kurtlara yayıldı. Altında, sis katmanlarının arasından, karda hareketsiz yatan karanlık bir şeyin görüntülerini yakaladı. Kar yağmaya başladı, görüş kaybını arttırdı ve teninde gezinen dikenli histen güneşin doğmaya başladığını anladı. Tüm içgüdüleri ona hızını arttırmasını söylüyordu.

ve güneş dağın üzerinden doğmadan önce inine varmak istiyordu, ama çok daha eski, çok daha derin bir şey onu caydırdı.

Karın içinde yatan, yeni yağan tozla çoktan kaplanmış bedene dönüp bakamadı. O köd belsö-karanlık al onu. Korunan, tapılan küçük kız kardeşleri olarak kaldığı eski günlerde beş erkek kardeşini şok edecek eski Karpat yeminlerini lanetleyerek ayaklarını kara bastı ve kollarını açarak çantasının aşağıya sıçramasını sağladı.

Kurtlar yorgun bir şekilde leşe yaklaştı, sessizce daireler çizdiler. Adam hareket etmedi. Kıyafetleri yırtılmış, bir deri bir kemik kalmış gövdesi ve karnının bir kısmı parıldayan aç gözlere maruz kalmıştı. Sürü cesedin etrafında dönmeye devam ederken Raja sadece iki adım attı. Alfa dişi Ayame erkeğin arkasına geçti ve Raja dönüp ona hırladı. Ayame geriye sıçradı ve dişlerini eşine doğru göstererek etrafında döndü.

Raja hareketsiz adamı koklamaya devam ederken Ivory temkinli bir adım daha yaklaştı. Bir zamanlar güçlü bir erkek olduğuna şüphe yoktu. Ortalama bir insandan birkaç santim daha uzundu. Saçları uzun ve kalındı, siyah-gri postu gevşek ve dağınıktı. Kalın tellere kan ve kir bulaşmış, yer yer saçlarını keçeletirmişti. Daha yakından bakmak için Raja'nın üzerine eğildi ve içinde bir şeyler kıpırdandı.

Nefes nefese, aniden geri çekildi, vücudu gerçekten de dönüyordu, kaçmaya hazırdı. Karpatyalı bir erkeğin güçlü kemiklerine, düz, aristokrat bir burna ve bir zamanlar yakışıklı olan yüzünü kesen derin acı çizgilerine sahipti. Ama asıl dikkatini çeken ve onu dehşete düşüren şey, yırtık, ince gömleğinden görünen doğum lekesiydi. Kalçasındaki ejderhayı görebiliyordu. Bu bir dövme değildi; o işaretle doğmuştu.

Dragonseeker. Nefesi uzun bir solukta ciğerlerinden fırladı. Etrafında kar yağmaya devam etti ve dünya bembeyaz oldu, tüm sesler kesildi. Onu duyabiliyordu

Kalp atışları çok hızlıydı, adrenalin vücuduna pompalanıyor, kanı kulaklarında uğulduyordu.

Raja bacağını dürterek cesedi olduğu yerde bırakmaları gerektiğini işaret etti. Ciğerleri havayı zorlukla içine çekse de bir nefes aldı. Vücudu gerçekten titredi. Kurtlara onu bırakmalarını işaret ederek arkasını döndü ama ayakları çalışmayı reddetti. Tek bir adım bile atamadı. O perişan yüzlü, çok ince vücutlu ve nabızı neredeyse hiç atmayan adam onu kendine doğru çekti.

Yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve karın beyaz bir maske gibi yüzünü örtmesine izin verdi. "Neden şimdi?" diye sordu usulca. Bir yalvarış. Bir dua. "Bunu benden neden şimdi istiyorsun? Benden yeterince şey aldığını düşünmüyor musun?" Bir cevap bekliyordu. Belki bir şimşek çakacaktı. Bir şey. Herhangi bir şey. Fısıltıyla yaptığı yalvarışa amansız bir sessizlikle karşılık verildi.

Raja bir dizi mızızlandı. Uzaklaş, küçük kardeşim. Bırak onu. Belli ki seni rahatsız ediyor. Güneş doğmadan git buradan.

Yüzlerce yıldır ilk kez güneşi unutmuştu. Güvenliği unutmuştu. Bildiği, öğrendiği her şey, hepsi bu adam yüzünden yok olmuştu. Uzaklara gitmek istedi. Uzaklara gitmesi gerekiyordu ama içindeki her şey bu adama çekilmişti. Päläfertilam- hayat arkadaşı- onun hayat arkadaşı- tüm Karpas kadınlarının laneti.

Bölüm 2

Ivory yere yığılmış adamın yanına çömeldi, parmakları adamın yüzünde gezindi ve nabzını hissetmek için boynuna gitti. Nabız Gereksiz. Her kalp vardı yavaşladı için maç Onun inanılmaz yavaş ritmiyle. Adamın yüzündeki karları temizledi ve yaralarını dikkatle incelemeye başladı. Vücudu çaprazlama yara izleriyle doluydu; birinin onu olduğu gibi görmesine izin verirse, neredeyse kendi yaraları kadar kötü olacaktı. Teni buz gibiydi. Her Karpatyalı çocukluğundan itibaren vücut ısını nasıl kontrol edeceğini öğrenmişti ama o donuyordu. Küçük kardeşim! Raja'nın sızlanması bir uyarı hırıltısıyla son buldu. Güneş yükseliyor.

Eğer onu almazsa, burada açıkta ölecekti. İzlerine bakarken kalbi tekledi. Onun niyeti de buydu. Ayak bilekleri ve el bileklerindeki eski ve yeni yara izlerinden, zincire vurulduğunu anlayabiliyordu; zincirin halkaları vampir kanıyla kaplanmıştı ve her hareket ettiğinde etini yakıyordu. Bu hapsetme yöntemini kullanan tek bir adam tanıyordu: Xavier, yüksek büyücü. Ejderha Arayıcı tutsaklıktan kaçmış ve yardım istemek için köylerden birine gitmek yerine ormanın içlerine doğru ilerlemiş, dağın en ücra köşesine, güneşin onu yakalayabileceği yere gitmişti.

Sürü şimdi tedirgin bir şekilde etrafta dolanıyor, gökyüzüne bakışlar fırlatıyordu. Kar daha sert yağmaya başladı ve gümüşü postları kapladı. Ivory küfrederek ona doğru uzandı ve onu kaldırmak için oturur pozisyona çekti.

Gözleri birden açıldı; acının, kararlılığın ve azmin karanlık girdaplı çukurları. Bu, cehennem ateşinde bilenmiş bir adamdı, dayanılmaz acılar çekmiş ve aklını taşla kazımış bir adam. Onu manipüle etmek mümkün değildi; enerjisi onu çevrelerken bunu görebiliyor ve hissedebiliyordu.

"Bırak beni." Sesi boğuk bir komut veriyordu.

Kaba emrin ardındaki zihinsel itkiyi hissetti ve aceleyle zorlamayı susturdu. Telepatik zorlama kurtlarını etkiledi; geri çekildiklerini görebiliyordu ve onları tutmak için elini salladı. Sadece sürüyle olan uzun ve çok sıkı bağı onları bu zorlamanın gücü altında tutuyordu ve bu ona bu adam hakkında çok şey anlatıyordu. Bu kadar zayıf, yarı aç ve bir deri bir kemik kalmış olmasına rağmen inanılmaz derecede güçlü ve tehlikeliydi.

Ağzını açmaya niyeti yoktu. Sessizce başını salladı ve onu kaldırmaya gitti. Ejderha Arayıcı geri çekildi ve elini şaşırtıcı bir yumuşaklıkla onun koluna koydu. Elektriğin sarsıntısını hissetti ve vücudu karıncalandı, ani farkındalık ciğerlerindeki havayı tıslayarak boşaltmaya zorladı.

"Anlamıyorsun," dedi. "Bana yakın olduğun için bile büyük bir tehlike altındasın. Güçlü düşmanlarım var ve benim aracılığım ile sana ulaşabilirler."

Yine onun sesindeki uyarıcı dürtüyü hissetti. Adam saflık-gerçeklik yayıyordu. Bunun bir ölüm cezası olduğunu bilerek onu terk etmesini istiyordu - sadece bir ölüm cezası değil, her seferinde yavaş bir santim olmak üzere mutlak bir ıstırap içinde öleceğini de. Tekrar küfretti. Konuşmaktan başka çaresi yoktu ve o da gerçeği öğrenecekti. Türünün tek bir eşi vardı. Bir tane. Dünyanın dört bir yanına bakabilirlerdi, yüzyıllar boyunca yaşayabilirlerdi ve o tek kişiye, ruhlarının diğer yarısını paylaşan kişiye bağlanmadıkça, gerçek hayat arkadaşı değillerdi.

Eğer konuşsaydı, bilirdi. Renkleri görecek, duyguları hissedecekti - sadece hatırlamakla kalmayacaktı. Onun diğer yarısı olduğunu bilecekti - ve belki de zaten biliyordu. Başka seçeneği olmadığını biliyordu. Onunla savaşacak, onu terk etmeye zorlayacaktı ve bunu yapamayacağını, ne kadar isterse istesin böyle bir şeyi yapmasının neredeyse imkânsız olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ivory başını yavaşça salladı.

Ejderha Arayıcısı elini kaldırdı ve kadın onun konuşmak üzere olduğunu anladı. Önce o konuştu. "Yapamam ve sanırım nedenini biliyorsun. Eğer sürümün -ve benim-güneşin bizi yakmasına maruz kalmamızı istemiyorsan, işbirliği yapmalısın."

Adamın yüzündeki şok ifadesini gördü. Vücudu sanki bir darbe yemiş gibi irkildi ve sanki geri dönen renkler ve duygular çok baskınmış, sindiremeyeceği kadar göz kamaştırıcıymış gibi gözlerini sonsuz bir süre boyunca sımsıkı yumdu. Gerçekte, bu haberi onun kadar hoş karşılamış gibi görünmüyordu, ama onun da kendisine karşı aynı çekimi hissettiğinin tamamen farkındaydı. Gözlerini açtığı anda, renk dönüyordu, koyu, neredeyse siyahtı ve sonra gece mavisine geri dönmeden önce derin bir zümrüt yeşiline karışıyordu. Gözlerini kırptırdı ve etki kayboldu. Bir nefes aldı. Bıraktı.

"Benim ölümcül düşmanım Xavier, yüksek büyücü. İsteddiği zaman bedenimi ele geçirebilir ve bunu sık sık yapar, içime girip çıkar ve tüm halklara karşı iğrenç, aşağılık suçlar işler: büyücü, insan ve Karpatyalı. Benim yanımda kalamazsın. Şu anda zayıf, bu yüzden bedenimi ele geçirip geri çekilmeye zorlamadı. Ondan kaçmak için tek şansım bu."

Ivory topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü ve karanlık, harap olmuş gözlere baktı. Doğruyu söylüyordu. Xavier. Asla geri alınamayacak şeyleri harekete geçirmişti. Vampirlere onun bedenini parçalara ayırmalarını emretmişti. O, dünyanın daha önce hiç tanımadığı eşsiz bir canavardı ve yeniden güç kazanmasına izin verilemezdi.

"Senin düşmanın benim en büyük düşmanımdır" derdi. O kadar çok düşmanı vardı ki.

"Bırak beni. Kendini sakla. Eğer burada ölürsem, beni başkalarına zarar vermek için kullanamaz."

Küçük kardeşim! Buradan uzaklaş. Bizi eve götür. Bu kez Raja dişlerini gösterdi, sesi talepkârdı.

Kardeş-kin. Sürünün geri kalanı çaresiz çığlığa katıldı.

Ivory çıplak boynu ve kolları boyunca yanan bir kaşıntının başladığını hissetti. Etrafına yağın kalın kara yağmen bu kadar hassastı ya da belki de yıllar içinde geliştirdiği bir korkuydu. Bunun pek önemi yoktu.

"Sana nasıl sahip oluyor?"

"Ona bir fırsat verdim." İtirafını yaparken bakışları onunkileri esir aldı. "Bana karşı nazik olan genç bir büyücü kadın vardı. O sırada, benim haberim olmadan, Xavier bir bedene sahip olmanın yollarını deniyordu. Benimkini kadınları hamile bırakmak için kullandı. Bir kan kaynağı istiyordu ve çocuk sahibi olmanın bunu sağlayacağını düşündü. Ben onun torunuyum."

Ivory kollarını kaldırarak sürünün teniyle birleşmesine izin verdi. Sonunda gitmeye hazırlandığı için minnettar olan sürü teker teker yerlerini aldı, sırtını ve kollarını sanki ölümsüz yaratıklar değil de sadece derisindeki mürekkepmiş gibi kapladılar. Gözlerini hayat arkadaşından hiç ayırmadı, içinden çığlık attığını duysa bile yüz ifadesini hiç değiştirmede.

"Genç kadın benim çocuğumu doğurdu, küçük bir kızdı, oldukça güzeldi. Harika ve yetenekliydi. Hepimiz esir tutulduk. Teyzelerim, ben, çocuğumun annesi ve güzel küçük Lara. Sonunda annesini öldürdüğü gibi Lara'yı da öldürmesini istemedim ve ona her şeyi yapabileceğimi söyledim."

İnançsızlıkla nefesi kesildi. "Yüksek büyücüye mi? Ruhunu mu takas ettin? Yüksek büyücüye mi?" Kendini tekrarladığı için biraz aptalca hissetti ama bunu kim yapmıştı? Kim böyle bir şey yapabilirdi ki?

"O sırada çok ağır işkence görmüştüm. Lara'nın annesinin cesedini gözümüzün önünde çürümeye terk etmişti ve Lara'nın işkence görmesine dayanamazdım. Doğrusu, sağlıklı düşünemiyordum." Başını iki yana salladı. "Artık gerçekleri tam olarak hatırlayamıyorum. Zaman benim için bulanıklaştı. Ama bana güvenemezsiniz. Bu bedeni her an alabilir ve beni sevdiklerime ağza alınmayacak şeyler yapmaya zorlayabilir. Benim için bir anlamı olan herkese ihanet ettim."

"Yine de onunla savaştın. Hala onunla savaşıyorsun."

"Ben babamın oğluyum. Xavier onu da öldürdü ve kız kardeşimi ele geçirmeye çalıştı. Ona sahip olmasına izin vermedim. Onun için hayatımı, kızım için de ruhumu takas ettim. Sana verecek hiçbir şeyim kalmadı."

O delici gözler bir kez olsun yüzünü terk etmedi ve itirafında pişmanlık ya da vicdan azabı varsa bile bunu duymadı. Hayatını takas etmişti ve bugün, güneş doğarken, Ivory dahil herkesi korumak için ölmeye hazırdı.

"Sana sahip olamaz," dedi. "Üzgünüm ama eğer söylediklerin doğruysa, inime giden yolu bilmemen için seni bayıltmaktan başka çarem yok."

Yüz ifadesi ilk kez değişti. "Beni oraya götüremezsin, kadın. Bunu yasaklıyorum." İki eli de havaya kalktı ve kadın, adamın onu itaate zorlamak için yaptığı büyü'nün başlangıcını hissetti.

O daha hızlıydı. Avuçlarını açarak büyü'sünü bozdu, böylece aralarında küçük kıvılcımlar çarpıştı. Kadın usulca fısıldadı ve adam gözlerini kırıştırtıp bir an için savaştı ama aç ve zayıf düşmüştü, gözleri kapanırken başı bir yana kaydı.

Ivory kararını verdikten sonra hiç tereddüt etmedi. Dragonseeker'ı omzuna attı ve gökyüzüne çıktı, yüksek zirvelere doğru tırmanan güneşle yarıştı. Lapa lapa yağan karın içinden geçerek dağlara giden patikaları, artık nadir görülen ama yine de kendi türü için bir tehdit oluşturan insan vampir avcılarının izlerini bulmak için taradı. Duyularını harekete geçirerek ininin yakınlarına sığınmış olabilecek ölümsüzlerin ya da varlığını saklamaya özen gösterdiği Karpatyalı erkeklerden biri olan başıboş bir avcının izlerini aradı.

Uçuşun ortasında kendini gözlerini devirirken buldu. Karda öylece yatan, aklıktan ve acıdan bir deri bir kemik kalmış can yoldaşına rastladığında, onu orada bırakacak kadar kalpsiz olamayacağını düşünmek ona çok iyi gelmişti.

"O jelä peje teräd-sunch scorch you, päläfertiiäm-hayat arkadaş," diye yüksek sesle tısladı.

Kendini böyle bir çıkmazın içinde bulacağı hiç aklına gelmemişti. Bir erkek. Evine sıırılsıklam bir erkek getiriyordu. Cennetine. Ona teräd keje-kavrulup gitmesini söylemeli ve onunla işini bitirmeliydi ama hayır,

Mızmız bir kadın olmak ve o lanet adamı eve götürmek zorundaydı.

Dağın üzerinde boynuz gibi yükselen iki yüksek kaya sütununun arasındaki boşluğa doğru ilerledi. Kaya sağlam görünüyordu ve orada ikamet ettiği onca yıl boyunca hiç kimse sol kayada, kulenin dağın zirvesiyle bulunduğu yerde, içeriden tabana doğru uzanan ince çatlağı bulamamıştı. Karmaşık mineralojik alarm/koruma sistemini devre dışı bırakması bir anını aldı, böylece erkekle birlikte geçebildi. Rüzgâra doğru hafifçe üfledi, karı mini bir kar fırtınasına dönüştürdü, buharlaşarak girerken damlasını örttü, çatlağa sis gibi döküldü ve dağın içinden aşağı doğru yol aldı.

Kaya katmanlarını, kristal mağaraları ve buzları geçerken, en yüksek noktadan yerin derinliklerine uzanan küçük çatlağı kullanarak, ısı onu ısıtmaya başlayana ve vücudundaki baskı artana kadar istikrarlı bir şekilde alçaldı. Toprağın altındaki derinliğe alışması her zaman birkaç dakika alırdı ama yıllar içinde vücudu buna uyum sağlamıştı. Eğer Ejderha Arayıcı Xavier tarafından esir alındıysa, o zaman Xavier'in hüküm sürdüğü buz mağaralarında yeraltında kalmıştı ve vücudu derinliklere bir şekilde alışmış olmalıydı.

Aşağıya, yarasaların yaşadığı mağaraları geçerek devam etti ve tanıdığı hiçbir Karpatyalının uyumadığı buz mağaralarının derinliklerinin de ötesine indi. Zengin bir toprak ve oyulmuş bir mağara bulmuştu. Yüzyıllar boyunca yaşam alanını birkaç odayı kapsayacak şekilde genişletti. Kitaplar getirmiş, onları kendi yarattığı tavandan tabana raflarda depolamıştı. Xavier'in Karpat halkının dostu olduğu düşünülen eski günlerde, Xavier'in altında okula gittiği zaman okuduğu her büyü kitabını özenle yeniden yaratmıştı.

Mobilyaları ona uygundu ve mumları bulabildiği en iyi şifalı kokular ve minerallerle yapılmıştı. İçinde

İnini genişletirken küçük bir su akıntısına rastlamış ve yaklaşık yetmiş beş yıl sürmesine rağmen sert kayada doğal bir çukur açarak kendine bir havuz oluşturmuştu. Havuzunu, her zaman akan ve zeminden altlarındaki bir sonraki kaya yatağına doğru çağlayan serin ve temiz suyu çok seviyordu.

İnine indiğinde, sadece çatlaktan düşen kütleyi tartmakla kalmayıp yüzeyin çok altında ona ışık sağlayan mücevherleriyle eşsiz alarm sistemini yeniden programladı. Evine girer girmez kurtları silkererek doğal şekillerini almalarına izin verdi ve dış odalardan, kendisi kitap okurken, resim yaparken ya da enstrümanını çalarken kurtların kıvrılmayı sevdiği oturma odasından ve ardından metal işlerini yaptığı, silahlarını inşa ettiği odalardan geçerek hepsinin uyuduğu son odaya giden merdivenlerden aşağı indi.

Yatak odasının bir duvarına dayalı bir kutunun içinde bir keman duruyordu; yakınında ise en zengin toprakla doldurduğu derin bir kaya leğeni vardı. Ejderha Arayıcı'yı gençleştirici toprağın üzerine bıraktı ve bir süre onu inceledi. Adam mücadele ediyor, uyku büyüleriyle savaşıyordu. İsteddiği kadar derin olmadığı hissine kapılmıştı ama önemli olan tek şey onun ininin yerini görmemiş olmasıydı.

Derin bir nefes alarak silahlarını bir kenara bıraktı ve büyüü tersine çevirdi. Ejderha Arayıcı, aç ve zayıf düşmüş haline rağmen toprağın içinden çıktı, gözleri acımasızca öfkeliydi. Kadın ondan geriye doğru düştü, öyle ki onu görebilmek için başını yukarı eğmek zorunda kaldı.

"Ne yaptın sen kadın?" diye kükredi.

O cevap veremedi Raja odaya daldı ve kendini davetsiz misafirin boğazına doğru fırlattı. Dişlerini göstererek kendini havaya kaldırdı.

"Hayır!" Ivory emretti.

Ejderha Arayıcısı devasa kurdu boynundan yakaladı, saldırının gücü onu toprak yatağına geri itti. O

ellerinin bir mengene gibi sıkıldığını gördü. Kurt içgüdüsel olarak hava almak için savaştı.

Küçük kardeşim, o bir düşman değil. O benim eşim. Dişlerini kurda gösterdi ve kurt Ejderha Arayıcı'nın ellerinde hareketsiz ve itaatkâr kaldı.

"Bırakın onu," diye emretti Ivory. "Bunu şimdi yap, yoksa misilleme yaparım."

Ejderha Arayıcısı kaşlarını kaldırdı, elleri kurdun boynunda sıkıca duruyordu. "Beni bedensel zarar vermekle mi tehdit etmeye çalışıyorsun? Daha önce yapılmamış bir şeyi yapabileceğinden şüpheliyim. Ve eğer beni öldürmek istiyorsan, bu benim isteğimdir, bu yüzden beni korkutmanın amacına hizmet edeceğine inanmıyorum."

Bir küfür daha savurdu. "Veridet peje-kanınız yansın!"

Kurdu biraz temkinli bir şekilde serbest bıraktı, bakışlarını Ivory'ye değil büyük alfaya sabitledi, bu sadece onu daha fazla sinirlendirmeye yaradı, sanki hayvanın onun için ondan daha fazla tehdit olduğunu düşünüyordu.

"Kanım birçok kez yandı, avio päläfertiilam-hayat arkadaşım."

Nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıktı. "Bana asla 'hayat arkadaşım' deme. Ben senin değilim. Kimseye ait değilim. Kimseye güvenmem, hele de Xavier'in torununa ve üstelik bir Ejderha Arayıcı'ya." Sesine toplayabildiği tüm küçümseme ve tiksintiyi kattı.

O daha cevap veremedi Ivory dikkatini Raja'ya çevirdi, Raja onun ruh halinden etkilenmiş olacak ki dişlerini yeniden göstermeye başladı, boğazından alçak sesle uyarı hırıltıları yükseliyordu. Küçük kardeşim, şu anda iki erkek ve onların egolarıyla uğraşacak sabrım yok. Sinirlerini yatıştıracak olan eşinin yanına git ve beni bununla baş başa bırak... bununla... Onu tanımlamak için yeterince kötü bir kelime yoktu.

Kurt, Ejderha Arayıcı'ya son bir uyarı bakışı gönderdikten sonra odadan çıktı ve onları yatak odasında yalnız bıraktı.

Ivory, kendisiyle Ejderha Arayıcı arasında boşluk kalana kadar zeminde geriye doğru ilerledi. Sırtını duvara dayadı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Bir odada başka biriyle yalnız kalmayalı yüzyıllar oldu," diye itiraf etti. "İnsanın ne yaptığından artık emin değilim."

"Bana adını söyleyerek başlayabilirsin."

Gülümsemedi. Ona, hayat arkadaşlarının yaptığı gibi, ay onunla birlikte doğup batıyormuş gibi bakmadı. Vücudundaki her hücrenin ona doğru olduğunu haykırdığı gibi, onun kendisine ait olduğunu bile iddia etmedi.

Ivory dudaklarını ıslattı. "Ben Ivory Malinov, bir ordu ve vampir isyanı başlatan beşlinin kız kardeşiyim. Xavier ile birlik olanların kız kardeşi." Derin bir nefes aldı. "Ve bu benim gerçek halim değil."

"Ben Razvan, Rhiannon ve Xavier'in torunuyum. Bana yaklaşmaya cüret eden herkese, özellikle de en çok değer verdiklerime ölüm ve işkence dağıtırım. Senin üzerinde asla hak iddia etmeyeceğim, bu yüzden endişelenme Fildişi. Bunu yapabildiğim en kısa sürede seni terk edeceğim." Başını bir yana eğdi ve onun kusursuz bedenini inceledi. "Bana gerçek halini göstermekten korkuyor musun?"

Çenesi yukarı kalktı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum Ejderha Arayıcı, hele senden hiç korkmuyorum."

"Bunu görebiliyorum," dedi, sesine belli belirsiz bir alaycılık karışmıştı. "Aslında benden korkmalısın. Benden değil: Xavier'den. Nerede olursam olayım beni bulabilir. Bu konuda bana inanmalısın." "Sana inanıyorum. Yıllar önce Xavier'in altında çalıştım. Uzak hatırlamak istediğimden daha uzun süredir. Onu iyi tanırım, çok iyi tanırım." "Onu bir şekilde rahatsız ettiniz." Razvan bunu bir

Açıklama.

Ejderha Arayıcı'nın açlığı onu döverken odanın daracık sınırlarında zar zor nefes alabildiğini fark etti. Belki de sadece açlığı değildi. Belki de gözlerinin, bir erkeğin yoğun ilgi dolu bakışıyla, sahiplenme hissiyle onun üzerinde gezinmesiydi. Kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

Prensin en büyük oğlundan beri ve bu pek de iyi sonuçlanmamıştı.

Derisi ağrıyordu. Kemikleri. Bu acıyı unutmuştu ya da en azından hafızasında o kadar geriye itmişti ki donuk ve soluktu. Şimdi, ona bakıp sorular soran adama bakarken, vücudu keskin nesnelerin kemik ve dokuları kesip biçme hissini hatırlıyordu.

"Ivory," diye sordu, sesi nazikti. "Onu kızdıracak ne yaptın?"

Duvarın dibine çöktü, dizlerini yukarı çekti ve kollarını bacaklarının etrafında kavuşturarak kendini daha da küçülttü. "Xavier'in okuluna gitmek ve ondan bir şeyler öğrenmek istedim. Kardeşlerim ve onların beş arkadaşı beni büyüttü. On güçlü savaşçı her isteğimi yerine getirdi. Nasıl dövüşüleceğini öğrendim ama bilgimi kullanmama asla izin verilmedi. Başka hiçbir kadının yapamayacağı şeyleri yapabiliyordum ama yine de evde oturup bir hayat arkadaşının benim güvenliğini sağlamasını beklemem bekleniyordu." Başını iki yana salladı, bilgi için yanıp tutuşan aktif bir beyne sahip olmanın ve erkek kardeşleri ona hiçbir özgürlük tanımayı reddederken taştan bir duvara toslamanın yarattığı hayal kırıklığını hatırladı.

Çenesini dizlerine sürttü. "O zamanlar Vlad Dubrinsky prensti." Ona çok dolambaçlı bir açıklama yapıyor, kısa ve öz anlatmak yerine lafı dolandırıyordu. Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Sanırım sürümden başka biriyle sohbet etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki nasıl sohbet edeceğimi unuttum." Avucunu kalçasında aşağı yukarı ovuşturdu.

Razvan'ın bakışları kızın eline sıçradı ve orada oyalanarak sinir belirtisini fark etti. Sürüsü gibi vahşiydi, onun varlığından tedirgindi, tehlikeyi temsil ettiği ya da hayat arkadaşı olduğu için değil, sadece doğası gereği herkese karşı temkinli olduğu için.

"Sakin ol, Fildişi," dedi usulca, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanı evcilleştirmek ister gibi mırıldanarak. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Xavier'in bu kadar çabuk bedenimin peşine düşeceğine inanmıyorum. O

beslenecek Karpat kanı olmadan zayıfladı ve yaşlandı. Bana saldırmadan önce gücünü bulması gerekecek. Lara önce onun hapishanesinden kaçtı, sonra da halalarımın. Yani şimdilik güvendesin ama asla bana sırtını dönme. Beni öldürmeyi düşün."

Onun son sözünü duymazdan geldi. "Nasıl kaçtın?" "Xavier bedenimi buz mağaralarından çıkardı.

kale yok edildi. Artık hayatta kalmak ve güçlü olmak için kana ihtiyacı var." Yıpranmış, yırtık bedenine kısa, mizahsız bir gülümsemeyle baktı. "Yeterince az kan kalana kadar benim kanımı kullandı. Beni öldürmeyi aklından geçirdiğine inanıyorum ama teyzeler kaçınca onu hayatta tutmak için benim kanıma ihtiyacı oldu. Ölümsüzlüğü kazanmaya kararlı. Gördüğünüz gibi benden geriye çok az şey kaldı ve yeni kalesini inşa etmeye çalışırken zayıf düştü."

Ivory derin bir nefes aldı ve bıraktı. Teklifi yapmadan önce kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu.

"Beslenmen gerek."

Sesi alçaktı, titriyordu ve kalbi göğsünde ters döndü. Bir başkası ona nezaket göstermeyi uzun zaman olmuştu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama üzümlere reddetmek zorundayım. Korumam gereken kişilerden yeterince kan aldım ve sizinkini almayacağım."

Ona kaşlarını çatı. "Açlığını hissedebiliyorum."

"Biliyorum. Bu odanın dar sınırlarına yayılan ihtiyaçları kontrol edemiyorum. Sizi sıkıntıya soktuğum için gerçekten özür dilerim."

Onun, vücudunda gezinen açlığa, her hücresinin beslenmek için haykırışına odaklanmasını istemiyordu. Onun

kanının kokusunu alabiliyordu, zengin ve sıcaktı, damarlarında akıyor ve onu çağırıyordu. Çoktan uzamış dişleri ve ağzındaki tükürükle zar zor düşünebiliyordu.

Kadının kalp atışları kendi kalp atışlarının düzensizliğiyle eşleşiyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Hayat arkadaşları hakkında çok az şey biliyordu ve yapmak istediği son şey gerçek duygular hissetmektir. Bu yeterince kötüydü.

Bir başkasının zorlamasıyla bile olsa, yaptığı iğrenç şeyler için sevmenin ve pişmanlık hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu, ama kız hepsini aklına ve kalbine getirmiş ve yeniden gerçek kılmıştı. Daha önce yüzlerce yıl boyunca hissizleşmişken, şimdi her korkunç, acımasız eylem -kadınlara tecavüz, kendi çocuklarından beslenme, teyzesini bıçaklamak, sevdiği ve değer verdiği her bir insana ihanet- hepsi gözünün önündeydi ve onu kendinden nefret ve iğrenme ile dolduruyordu.

Ruhu kapkaraydı. Duyguları anılarıyla birlikte içine akıyordu. Sevgili kız kardeşi - onu kurtarmak için savaşıyordu ama sonunda ona ihanet etmişti. Teyzeleri, onları kurtarmak için çok uğraşmıştı ama Xavier onun bedenini kontrol etmiş ve teyzesinin göğsüne bıçağı saplayan kişi o olmuştu. Nefes alamıyor, ciğerlerine çekecek hava bulamıyordu.

Boğazı düğümlendi ve gözlerini kapatarak yaptıklarının suçluluk duygusunu ve dehşetini bastırmaya çalıştı. Kontrolün kendisinde olmamasının -ki bu başlı başına korkunç bir suçluluktur- ya da Xavier'i durduracak kadar güçlü olmamasının pek bir önemi yoktu. Onunla sonuna kadar savaşmak yeterli olmamıştı ve şimdi bu yabancı, bu kadın, her korkunç, canlı ve iğrenç ayrıntıyı zihnine getirmiş ve ruhunu kurtarılamaz olarak damgalamıştı.

"Razvan." Sesi yumuşaktı. Nazikti. "Bana bak."

Hareket edemedi. Onunla yüzleşemedi. Hayır, onunla değil, kendisiyle. Vücudunun ölüme karşı direncine lanet okudu. İşlediği korkunç suçlardan sonra biriyle nasıl yüzleşebilirdi ki? Safra yükseldi ve acı, metalik bir tatla boğuldu. Yüzünü sildi ve avuç içi kana bulandı.

Ona yaklaşırken hiç ses çıkarmasa da, ölümcül kurtları kadar sessiz olsa da kokusunu almıştı. Başını iki yana salladı. "Geride dur. Çok yaklaşma." Çünkü açlık onu vahşileştiriyor, suçluluk duygusu ise biraz delirtiyordu. Artık korktuğu Xavier değildi; kendisiydi. Türünün en iyisinin bile aç kaldığında neler yapabileceğini biliyordu ve

en iyisinden çok uzaktı. Lanetliydi, hatta kurnazdı ve... çok açtı. Açgözlü.

Ivory ona doğru süründü. "Beslenmen gerek. Sürümü sık sık besliyorum, bu gerçekten çok az önemli. Sadece bileğimdeki kanı al."

Parmaklarının arasından onu görebiliyordu, şimdi önündeydi, yüzünde endişe vardı, ancak temkinli olacak kadar akıllıydı. Ona güvenmiyordu, gözlerinden okunuyordu. Tırnaklarından biri jilet keskinliğinde uzadı ve bileğine doğru uzandı.

Razvan onun elini tuttu, korku ve adrenalinin birleşmesi, gerçekten çok azı kalmışken ona güç verdi. "Hayır! Yapmayacağım." Bu düşünce onu hasta etti. Kadının uzattığı bilek, küçük bir bileği parçalayan açgözlü bir ağzın hayalini canlandırdı. Tekrar boğuldu ve ondan uzaklaştı.

Birine lanetlendiğini nasıl söylersin? Başını iki yana salladı. "Beni yüzeye çıkarmalı ve gitmeme izin vermelisin."

"Neden beslenmiyorsun? Belki bana söylersen ..."

Ona söylemedi. Ona gösterdi. İnine getirdiği canavarı görmesi, bilmesi gerekiyordu. Onun zihnini ele geçirdi, içine aktı, anıları kafasına soktu, ona yalvarırken korkmuş bir çocuğun küçük bileğini parçalamasını izlemeye zorladı, çığlık atıp savaşıırken ve kan ağlarken çocuğunun annesinin çürümesini görmesine izin verdi, onu hapseden canavara öfkelenildi. İkiz kız kardeşi Natalya'ya ihanet edişini ve kızının kaçmasına yardım etmeye çalışan bir ejderhanın göğsüne bıçağı saplayışını ona izletti.

Solgunlaştı ama zihninden uzaklaşmadı. Onun içinde hareket ettiğini hissetti, doğal olarak olduğu gibi tetikteydi, ama anılarını emiyor, hayatını okuyordu. Xavier'le geçirdiği yüzlerce yıl boyunca ona işkence edip öldürmesini izlemişti. Xavier onun bedenini defalarca korkunç eylemlerde bulunmak, seçilmiş psişik kadınlarla çiftleşmek, onu yavaşça ele geçirmek ve daha sonra da şeytani emirlerini yerine getirmek için bir kukla olarak kullanmak için kullanmıştı. Geri çekilmesi gerekirdi,

Yumruğunu göğsüne daldırıp kalbini oracıkta çıkarması gerekirdi ama o öylece kaldı, her şeye baktı, korkmadan, sessiz, kendi düşüncelerinden hiçbir şey belli etmeden.

Bir süre sonra, kendisinden çok daha yaşlı ve bilge savaşçıları ve zihinleri atlatmış bir düşmanı tek başına yenebileceğini düşünen genç bir adamın kibri için, o işkence ve pişmanlık dolu yıllar için içten içe ağladığının farkına vardı. Başını onun kucağına yasladığını, elinin saçlarını okşadığını, gözyaşlarından akan kanın uyluklarına bulaştığını fark etti.

"Ne olduğumu görüyor musun?" diye sordu. Bu bir yalvarıştı. Son yirmi yılını kaçmayı, güneşin ruhunu temizlemesine izin vermeyi, öbür dünyada şansını denemeyi planlayarak geçirmişti. Ama işte buradaydı, onu durdurabilecek tek kadındı ve gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Eğer gücü olsaydı, kaçmak için savaşırdı ama onu incitme riskini göze alamazdı ve zihni bu kadar parçalanmış ve bedeni bu kadar zayıfken, aralarında büyük bir savaş olmadan yüzeye ulaşabileceğinden şüpheliydi.

"Gördüğümü sandığınızdan daha fazlasını görüyorum. Xavier'le kendi deneyimlerimi yaşadığımı unuttun, Razvan." Parmakları adamın saçlarını okşadı ve şakaklarında küçük daireler çizmeye başladı. "Ve sen Xavier ve büyüleri hakkında bildiğinden çok daha fazlasını ortaya çıkardın."

Kadının sesindeki spekülasyondan hoşlanmamıştı ama elleri sihirli bir şekilde çalışarak fiziksel acıyla birlikte ıstırapı da uzak tutuyordu.

"Onu yenemezsin. İnan bana, yüzyıllar boyunca denedim ve hep başarısız oldum." Ondan uzaklaşması gerekiyordu ama bunu yapamayacağını anladı. Kadının elleri kendine has bir büyü yaratıyordu. Biri ona böylesine nazikçe dokunmalı ne kadar olmuştur?

"Ben de öyle," diye cevap verdi. "Rhiannon'u ve hayat arkadaşını tanıyordum. Xavier bana bir tutma büyü yaptığinde ve beni ormanın derinliklerine sürüklediğinde, bana onu öldürme planından bahsetti.

ve onu kendisiyle çiftleşmeye zorlayacaktı. Zaten her şeyi hazırlamıştı. Elbette Karpatlar'ın onu yeneceğini biliyordum; biz çok güçlüydük."

Durakladı. Sesi şarkı söyler gibi, daha alçak perdeden, neredeyse kadife gibi çıkmıştı. Yumuşak notaların içinde kaydığını, acı veren anıları okşadığını, onları nazikçe geri ittiğini hissetti. Fildişi'yle ilgili her şey yumuşak, pürüzsüz ve çok huzurlu görünüyordu.

"Kimse Xavier'i yenemez."

Ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. "Çünkü onun yardımı var. Her zaman yardım alır. Bana gösterdiğin her anıda, yaptığı büyü'nün platformunu ilk önce daha düşük bir büyücü buldu. Beni kaçırdığında ve daha sonra Rhiannon'un hayat arkadaşını kaçırıp öldürdüğünde, asıl cinayeti işleyen Xavier değildi - her ne kadar övgüyü onun aldığını duymuş olsam da. Draven'dı, Prens Vlad'ın en büyük oğlu. Halkımıza Xavier'e ihanet etti. Rhiannon'un hayat arkadaşını ölü olarak Xavier'in ellerine teslim etti."

Razvan kıpırdanmaya çalıştı ama uzuvları ağırlaşmıştı. Kadın kapıları inşa ederken zihninin biraz sürüklendiğini hissetti, sonra acıyı ve suçluluğu ona ulaşamayacakları bir yere hapsetmek için yavaşça ve nazikçe onları kapattı. Yenilgisinin ve işlediği suçların anıları teker teker, zihni yüzyıllardır süren başarısızlığı, işkenceyi ve kendinden iğrenmeyi uzaktan da olsa kabul edene kadar yavaşça engellendi. Sesi o güne kadar duyduğu en güzel şeydi ve ona, onu varoluşunun acımasızlığından çok uzaklara götüren o yumuşak, tatlı melodiye konsantre oldu.

"Draven'ı hatırlıyorum. O uzak bir anı. Verdiği bilgiler karşılığında Xavier'den genç büyücü kadınlar isteyen cani, hain bir adam. Bir gün ortadan kayboldu ve Xavier çok öfkелendi, haftalarca Gregori Daratrazanoff'a iğrenç lanetler yağdırdı. Gregori'nin sonunda onun ihanetini öğrendiğini ve adaleti sağladığını düşündüm." Ona bakmak için gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları çok ağırdı ve onu rahatsız etmek istemedi

yatıştırıcı parmaklar. "Draven neden Rhiannon'un hayat arkadaşını öldürsün ki?" Büyükkannesinin adını söylerken biraz tılandı. Xavier'in, çocukları onun yerini alacak yaşa gelene kadar beslendiği yumuşak dilli kadın olan babasının onunla ilgili anılarına sahipti.

"Draven bana takıntılıydı. Onun gerçek hayat arkadaşı değildim ama beni istiyordu. Bazı erkeklerimizde olan hastalık onda da vardı ve prens olmak için sıraya girdiği için istediği kadına sahip olması gerektiğine inanıyordu. Onun hayat arkadaşı olmadığımı bildiğimi söylediğimde kardeşlerim onu reddetti. Onlar savaşa gittiğinde, Prens Vlad beni Xavier'in okuluna gönderdi, sanırım beni Draven'dan uzak tutmak için."

"Yani Draven seni Xavier'den Rhiannon'un hayat arkadaşının bedeniyle satın aldı." Razvan bunu bir açıklama olarak yaptı.

Zihni huzur bulmuş gibiydi, kadının parmaklarının darbeleri ve sesinin yumuşak melodisiyle sürükleniyordu. Konuştukları konunun iğrenç olması pek önemli değildi, zihni korku, suçluluk ya da onun sesini duyduğunda içine dolan ezici duygular olmadan işleyebiliyordu. Şimdi zihni basitçe kabullenmişti ve o an için huzurluydu. Bunun hiç bitmesini istemiyordu. Bu anın cennete yakın olduğunu, kısa bir süreliğine bile olsa kötü bir şeyin olamayacağı bir sığınak olduğunu hayal etti.

"Evet, ama Draven hayatım boyunca bana savaşmayı öğreten on güçlü savaşçım olduğu gerçeğini hesaba katmamıştı. Beş erkek kardeşim ve De La Cruz kardeşler." Ivory adamın saç tellerini parmaklarının arasında ovuşturduktan sonra, en ufak bir hareketle onu, başı yukarıya, kendi yüzüne bakacak şekilde çevirdi.

Razvan'ın göz kapakları titredi. Gözlerini dar aralıklarla açtı ve kadına baktı. Nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerini üstündeki kadına dikti. Yüzü hâlâ bir meleğin yüzüydü, teni çok kusursuz ve saftı ama şimdi

Yara izlerini gördü; boğazından başlayıp vücudundan aşağıya inen korkunç yara izleri, sanki dikenli tellerle bir araya getirilmiş gibiydi.

"Bunu sana o mu yaptı?" Karpatların yara izi bırakmadıklarını bildiği için -kural olarak bırakmazlar- kelimeleri şok içinde soludu ama vücudu çizgilerle kaplıydı, şekil bozukluğu neredeyse gelişigüzel dikilmiş bir deri yamasından ibaretti.

"Draven, Xavier'le olan planları başarılı olursa, bir kadının onu, kudretli, yakında prens olacak kişiyi yenmesinden hoşlanmıyordu. Bana kendi babasını nasıl öldüreceğini anlatarak böbürlenmekten kendini alamıyordu çünkü benim onunla savaşıp onu yenebileceğim aklının ucundan bile geçmiyordu. Çok öfkeliydi."

Sesi çok uzaklardan geliyordu, anlattığı tüyler ürpertici hikâyeye rağmen uzak bir huzur ve sıcaklık şarkısıydı. Ne kadar çabalasa da onun sözlerindeki dehşeti, Draven Dubrinsky'nin sadece halkına değil, kendi babasına da ihanetinin boyutunu deneyimleyemediğini fark etti. Xavier şeytanın ta kendisiydi, rakipsiz bir canavardı ve yine de Draven bile onunla ittifak kurmaya çalışmıştı.

"Halkıma geri dönerken dört vampir tarafından yakalandım," diye devam etti Ivory, onu tekrar kaydırarak başını kendisine yasladı.

Vücudu onunkine karşı sıcak, yumuşak ve çok vericiydi. Orman, vahşi doğa, derin, yeşil ve gizli kokuyordu. Uzak ve zorlayıcı bir kar dokunuşu vardı, kimseye boyun eğmeyen ama yine de kendini ona veren bir buz prensesi. Hayal ürünü bir şeydi. Hayalperestliği uzun zamandır unutmuştu ve onun serseri düşünceleri, hayatındaki böylesine travmatik bir olayı yeniden anlatmasının ortasına ait değildi. Her şey rüya gibi görünüyordu ama Xavier'in rüya gördüğünde kız kardeşinden bilgi aldığını bildiği için rüya görmeyi bırakmıştı. Bunu bile durduramamış ve Natalya'yı böyle bir kederden kurtaramamıştı. Xavier tarafından saldırıya uğradığını biliyordu ama dört vampir mi? Dört mü?

Kız kardeşinin yardımına koşmak için ayağa kalkmaya çabaladı.

Şarkı söyleyen ses onu yatıştırdı. "Natalya değil, Ejderha Arayıcı, vampirler bana saldırdı. Xavier benim gibi biri için hayal edebileceği en korkunç ölümü istedi. Kafamı kestirdi ve sonra beni parçalara ayırdı, kurtlar beni yiyebilsin diye bir tarlaya dağıttı. Kalbimi yakmaları gerekirdi. Draven ve Xavier'in bu dünyadan gittiğini görmeye ihtiyacım varken ölmeye niyetim yoktu."

Bir an için yaşadığı dehşet ve ıstırap zihnindeydi -ve onun zihninde- ve sonra, ona verdiği şeyi özümsemeye ve işlemeye fırsat bulamadan kayboldu, yerini bir kez daha şakaklarını okşayan parmaklarının yatıştırıcı dokunuşu ve fısıltılı, baştan çıkarıcı sesi aldı.

Çok açsın Ejderha Arayıcı. Çok uzun zamandır aç bırakıldın ve gerçek gücünden yoksun bırakıldın. Sana hayat sunuyorum. Güç. Şeytanın kendisini yenmek için bana katılma şansı. Sadece özgürce verileni almalısın. Eğer tam gücüne kavuştuğunda çekip gitmeyi seçersen, seni buradan alırım ve kendi yoluna gitmekte özgür olursun.

Ondan ayrılma düşüncesi, parçalanmış ruhunun bir yerlerinde ona acı veriyordu. Kız onun hayat arkadaşıydı; onu bir kez bulduğunda öylece terk edemezdi ama yine de -kaşlarını çatarak- onları birbirine bağlayacak kelimeleri söylememesinin bir nedeni olduğunu biliyordu.

Gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgilerini hafifçe ovuşturdu. Huzur içinde ol. Burada güvendesin.

Bunu yapmak zor olsa da başını iki yana salladı. Sihirli parmaklarının dokunuşunu ve yüzyıllar boyunca üşüdükten sonra bedeninin sıcaklığını her şeyden çok istiyordu. Buz mağaralarında yaşamak için o kadar az kanla var olmuştu ki, Xavier onu güçten uzak tutmaya kararlıydı, sıcaklığı ya da nezaketi neredeyse unutmuştu. Birinin ona karşılıksız yardım edecek kadar değer verdiği yanılısamasını yok etmek istemiyordu.

Elbette bu doğru değildi; yüzyıllar boyunca bu acı dersi öğrenmişti. Hiç kimseye güvenilemezdi, en azından kendisine, ama açlıktan ölmek üzere olan bedeni ve parçalanmış zihni artık düzgün çalışmadığında bu yanılsama onu ayakta tutabilirdi.

Daha yakına eğildi. Göğsü adamın yüzünü sıyırdı ve adamın vücudu tepki olarak garip bir şekilde gerildi. Kalbimin atışını duy. Ritmini benimkine uydur.

Kalbinin sesini duyabiliyordu, sarsılmaz bir işaret gibi, eve dönüş yolunu bulması için bir sinyal gibi.

Ivory onun harap olmuş yüzüne baktı ve kalbi acıyla kasıldı. Yüzyıllardır bir başkası için merhamet hissetmemiştir. Duyguların tuzaklarından ve tuzaklarından kaçınmaya dikkat etmişti. Sevgili kardeşleri ona ihanet etmişti. Kendi ailesine. Onları nasıl aradığını, topraktan sürünerek çıkışını, etinin zar zor sağlam kalışını, eve dönüş yolunun her santimetresinde savaşmasını, sadece yüzyıllar geçtiğini ve kardeşlerinin onu küçük parçalara ayırıp aç kurtlara bırakanlara katıldığını keşfetmesini asla unutmayacaktı.

Razvan'ın kendi kız kardeşine, teyzelerine ve çocuğuna ihanet ettiğini itiraf ettiğini duyunca, kendini mahkûm etmek anlamına gelse de şafağı bulması için ona yardım etmeyi düşünmüştü. Ama onun zihnine girdiğinde, yüzyıllardır verdiği mücadelenin, etrafındaki herkesi bir canavardan korumak için verdiği savaşın farkına ondan daha fazla varmıştı. Ve işkenceye, açlığa ve aklına gelebilecek her şeye rağmen direnmişti. Bazı açılardan, tam gücüne kavuştuğunda iradesinin ve kararlılığının ne olacağını düşünmek onu korkutuyordu. Xavier'in onu esir tuttuğu süre boyunca hiçbir zaman tam gücünde olmamıştı. Xavier onu ele geçirdiğinde genç bir delikanlıydı ve o zaman bile, sadece bir çocuk olarak kız kardeşini korumuştur. Kendini büyüler konusunda iyi görmüyordu -kız kardeşi çok daha iyi bir büyücüydü- ama baştan aşağı Karpat erkeğiydi, güçlü, koruyucu ve yılmazdı.

Ne kadar zayıflamış olursa olsun savaşacaktı.

Damarlarımda akan kanı duy. Gelgitin kendisi gibi akıyor, ağaçlardaki özsu gibi, yaşam nektarı gibi, senin için akıyor. Kokusunu alabiliyor musun? Vücudunun yaşam için ağladığını hissediyor musun?

Göğsüne bir çizgi çekti, birçok çizgiden biriydi ama bu çizgide parlak kırmızı kan akıyordu. Onu tekrar kaydırarak, ağzını kendisine doğru bastırdı. Bir kalp atışı vardı. İki. İçindeki her şey durdu. Veri olen elid-kan hayattır. Saasz hân ku andam szabadon-özgürce sunduğum şeyi al. Yumuşak yalvarışına tüm gücünü kattı.

Onun kıpırdadığını hissetti. Dili ham yaranın üzerinde yaladı ve rahmi sıkıştı. Dişler derine battı, ısıricı, yakıcı bir acı yerini sıcak bir zevk dalgasına bıraktı.

Saçlarını okşadı ve Karpatların Küçük Şifa İlahisini söylemeye başladı. Sesi yükseldi, yumuşak ve melodikti, odayı şarkının zengin armağanıyla doldurdu.

Kuñasz, nélkül sivdobbanás, nélkül fesztelen löyly-Uykuda gibi yatıyorsun, kalp atışı olmadan, havadar nefes olmadan.

Ot élidamet andam szabadon élidadér-Hayatımı senin hayatın için özgürce sunuyorum.

O jelä sielam jorem ot ainamet és soje ot élidadet-Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket belsö-Işık ruhum içindeki tüm karanlık ruhları dışarıya kaçmaya gönderir.

Pajńak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sielametsívadabat-Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü ruhunuzun kalbine bastırıyorum.

Vii, o verim soje o verid andam-Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Yorgun düşen Ivory gözlerini kapattı. Ona verebileceğinden daha fazla kan vermeye cesaret edemedi. Bir iyileşme seansı ve bir

Beslemek yeterli olmayacaktı. Bir hafta, bir ay... zamanın pek önemi yoktu ama onu iyileştirecekti. Şimdilik yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Huzur bul, Dragonseeker.

Elini adamın ağzına bastırarak, onu yatağının derin ve zengin balçığına yerleştirmeden önce durması için fısıldadı. Sürüsüne seslenerek, sahipli ya da sahipsiz, canının etrafındaki yerlerini almalarını işaret etti ve karanlık toprağın onları yutmasına izin vermeden önce ona yaklaştı, yatak odalarının etrafındaki korumaları bildiği en güçlü şeydi.

Bölüm 3

Razvan'ı arama çalışmaları geçtiğimiz üç hafta boyunca çok yoğun geçmişti. Ivory karla kaplı yamacın altında çömelmiş, altındaki ormanı inceleyebilecek kadar yükselmişti. Hiçbir şey göremiyordu ama rüzgâr kendi kendine yeterince yön değiştirmiş, ona kan ve ölüm kokusu getirmişti. Bu kokuyla birlikte bir çocuğun yumuşak hıçkırıkları da geliyordu.

İninden uzakta beslenmeye dikkat ediyordu ama sonra seyahatleri onu Karpat halkının prensi Mikhail Dubrinsky ve efsanevi muhafızı Gregori'nin evlerini yaptığı Karpat dünyasına yaklaştırdı. En son bu kadar yaklaştığında olduğundan çok daha fazla Karpatyalı varmış gibi görünüyordu. Bu da sürüsünü besleyecek kadar yiyecek bulmak için avlanırken sadece vampirlerden, Xavier ve hizmetkârlarından değil, avcılardan da uzak durması gerektiği anlamına geliyordu.

Vampirlerin ve Xavier'in Razvan'ı aradıklarını biliyordu. Ormanda insandan beslendiği kulübeyi ziyaret etmişlerdi ama neyse ki insan çoktan gitmişti. Kulübede vampir kokusu kalmıştı ve neyse ki vampirler onun izini sürememişti. Razvan'ın düştüğü yeri buldular. Ayak izleri bölgeyi çevreliyordu ve vampirlerin iğrenç kokusu, yollarına devam etmeden önce günlerce o merkezi noktadan yayılmıştı.

O günden sonra ne kendisinin ne de sürüsünün inine yakın bir yere adım atmadığından emin olmuştu. Hatta Razvan'ı beslemek için zengin kan getirmek üzere köyü ziyaret etmeyi, onu zar zor uyandırmayı, her gece iyileştirmeyi ve zihnini ona musallat olan ve işkence eden zararlı görüntü ve anılardan uzak tutmayı bile tercih etmişti. Tam gücüne kavuşup tamamen iyileştikten sonra şafakla buluşmayı seçerse, onu ikinci kez durdurmayacağına dair kendi kendine yemin etti. Ama her g e c e , onu kollarında tutarak ve

Şifa ilahisini söylerken, kanı ona akarken, onu bırakmanın zor olacağını biliyordu. Yine de bırakacaktı. Suçluluk duymadan onu serbest bırakacaktı çünkü onu kurtarmak kendi seçimiydi. Xavier'i yenmesine yardım etmek için kalmak onun seçimi olmalıydı.

Çocuğun çılgılığı dikkatini tekrar altındaki ormana çekti. Neden bir yetişkin bu imdat çağrısına cevap vermemişti? Ne tür bir anne baba küçük bir çocuğu gece vakti karla kaplı bir ormanın tehlikelerine terk ederdi? Köylüler bile haç çıkarmış, pencerelere ve kapılara sarımsak ve haç asmış, geceleri yürüyen ölümsüzlerin ısrarlı söylentilerine inanmışlardı.

Topuklarının üzerine çöktü. Çocuklarla işi olmazdı. Tüm yaşamı boyunca bir kez bile bir bebeği kucağına almamıştı. Daha gençken -öncesinde- çocuklarla etkileşime girdiğini hatırlamıyordu. Eğer bir çocuk onu gerçek formunda görürse, özellikle de formunun mükemmelliğine alışkın bir Karpatyalı çocuk, ondan kaçabilirdi.

Boynuna dokundu. Bu haliyle hiçbir vampire yara izlerini görme zevkini tattırmamıştı. Vampirler ve Xavier ona en kötüsünü yapmışlardı ama o kusursuz, el değmemiş, barbarlıklarından etkilenmemişti. Hiçbir şey olmasa bile, güzel görünüşü karşısında bu kadar şaşırdıklarını bilmek ona psikolojik bir destek veriyordu.

Çocuğun sesi kreşendo yaptı ve Ivory irkildi. En azından küçük şeyin yaralı olup olmadığını kontrol etmesi gerekecekti ama bu, çevrede hem vampirlerin hem de avcılarının olduğundan emin olduğu bir anda kendini teşhir etmesi anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldı ve omuz silkerek sürüsünün dövmeler şeklinde derisiyle birleşmesine izin verdi. Arkasını kollayacaklardı ve rüzgârdan kendisinin bile çıkarabileceğinden daha fazla bilgi çıkarabilirlerdi. Altı çift zeki göz ve etraflarındaki her detayı toplayan altı burunla kendini daha güvende hissediyordu.

Şu işi halledelim. Ve çocuğu bulduğumuzda, onu korkutmak yok. Onu annesine geri götüreceğiz ve işimiz bitecek.

bununla.

Sürü ondan daha hevesli görünmüyordu. Vampirlerin sık sık kurt sürülerini araştırdığını bildiği için bir süredir onları serbest bırakmamıştı, inine kadar izlerini sürebilecekleri kanıtlar bulmayı umuyordu. Yakında, eminim.

Buhara dönüştü ve karların üzerinde süzüldü, yere yakın durarak kurtlara her kokuyu alma fırsatı verdi.

İğrenç olanlar. İnsanlar. Karpatlar. Kan. Yürüyen ölümler.

Ivory bilgileri ve talimatları kurtların ona aktardığı kadar hızlı bir şekilde işledi. İğrenç olanlar kurtların vampirlere verdiği isimdi. Ama yürüyen ölümler kuklalar - vampir kanı verilen ve ölümsüzlük vaat edilen psişik olmayan insanlar. Vampirler onları genellikle gündüzleri saldırmak için kullanırdı. Neredeyse vampirlerin kendileri kadar iğrençlerdi.

Daha da hızlı hareket etti, aniden çocuk için korktu. Bir an için aşağıda, karların arasında koşan bir adam gördü ve sonra adam ağaçların arasında kayboldu. Çocuğun babası mı? Eğer öyleyse, biraz geç gelmişti.

Zayıf, bir tutam siyah saç omuzlarına kadar uzanan, vahşi kurtları tuzağa düşüren türden tuzaklara karşı mücadele eden küçük bir çocuk gördü. Yüreği ağzına geldi. Başka bir tuzak. Çocuğun tuzak yığınına kendi başına girdiğine inanacak kadar aptal değildi. Bir yerden zorla alınmış -ölüm ve kan kokusundan anlıyordu- ve kurbanlık bir keçi gibi kazığa bağlanmıştı, ince teller ellerini ve ayak bileklerini kesiyordu. Boynunda da bir tane vardı. Ağlıyordu ama metanetle duruyordu, savaşmayı ve zaten derin olan kesikleri daha da kötüleştirmeyi reddediyordu.

Bu çocuğun ona yem olarak verildiğine inanmıyordu.

-Daha çok Razvan için. Bir çocuğu vardı ve onu kurtarmak için ruhunu ya da en azından bir parçasını vermişti. Xavier onun bir çocuğu kurtarmak için her şeyi riske atabileceğini bilirdi. Bir savaşın içindeydi ama o çocuğu bırakamazdı. Vampirler açlıktan ölmek üzere olan, hasta, işkence görmüş bir Razvan bekliyorlardı, tüm ölümsüzlerin belası olan avcıyı değil.

Çocuğa yaklaştı ve onun korkudan irkilmediğini ya da çığlık atmadığını fark etti, bu da onun daha önce bir Karpatyalı gördüğü ve anılarını korumasına izin verdikleri anlamına geliyordu. "Bu bir tuzak," diye mırıldandı. Arbaletini yavaşça karın üzerine yerleştirmek ve bir çift kesici çıkarmak için eğilirken, omuzlarını ve kollarını kaplayan çıplak dişleri ve gerçekçi gözleriyle kurt dövmelerine baktı.

Kadın anlayışla başını salladı. "Ağlamaya devam et," diye tısladı sol bileğini koparırken. Dehşete düşmüş olması gerekirken onu uyarmaya çalışması cesurcaydı.

Boynundaki teli kesip dikkatlice çıkarırken çocuk hiç hızını kaybetmedi ve canlı bir şekilde feryat etmeye devam etti. Parmak uçları çocuğun boynunu çevreleyen ince kan kolyesini okşadı. Parmakları kendi boynuna gitti, keskin bıçağın ısırığını hatırlayınca bir an için orada çırpındı.

İnce yüzü ve iri, zeki gözleriyle çocuk sekiz ya da dokuz yaşından fazla olamazdı. Onu dikkatle izliyor, diğer elini kesmek için uzandığında onu yakından inceliyordu.

Arkanda.

Alfa onu uyardı ve iri kurdun saldırıya hazırlanmak için yer değiştirdiğini hissetti. Raja'nın başı boynunun üzerindeydi, gözleri doğrudan arkaya bakıyordu. Çok hafifçe başını çevirdi ve bu hareket çocuğun nefesini kesmesine neden oldu. Ivory kesicileri onun ellerine tutuşturdu ve kollarını vücudundan uzağa uzattı, çömelene kadar dizlerini büktü, sağ kolu arbaletine uzanmak için yavaşça aşağı indi.

Çocuğun gözleri korku ve telaşla açılarak omzunun üzerinden baktı ve elinde bir baltayla arkasından yaklaşan iri yarı adamı gördü. Oduncunun yüzü boş bir ifadeye bürünmüştü ve gözleri tuhaf bir kırmızıyla karıştı. Baltayı Ivory'nin başının üzerine kaldırdı, hâlâ birkaç metre uzaktaydı. Çocuk bir uyarıda bulunmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Ivory, vahŖi kurtlar sıçrarken sürüsünün ondan ayrılmasına her zaman eşlik eden hafif bir acı hissetti, konsantre saldırılarını yaparken tamamen sessizdiler, iletişim sadece zihinlerindeydi. Parmakları arbaletin üzerine kapandı ve onu kavradı, çocuktan uzaklaşırken ona güven vermek için göz kırptı, takla attı ve tek dizinin üzerine geldi, arbaletini saldırgana doğrulttu. Çocuk ağzı açık bir şekilde altı gümüş uçlu kurda baktı, onları görünce ruhsuz saldırgandan daha çok şok oldu.

Kurtlar hortlağı geriye doğru itti, dişleri her iki kola kenetlendi, alfa boğaza yönelirken diğer kurtlar bacaklarını kavrayıp onu tuttu. Vampir kuklalar son derece güçlüydü, efendileri tarafından tek bir görev için programlanmışlardı; bir kez yola koyulduklarında onları çok az şey durdurabilirdi. Onu parçalayan kurtlar, onu kıvranan gümüş kürk kütlesinin altında yerde tutmaktan başka bir şey yapmadı.

Ivory havada çatırdayan güç dalgasını hissetti ve çocuğa yaklaştı. "Acele et. Çok tatsız bir misafirimiz olmak üzere." Vücudunu çocukla hırlayan, kıvranan hortlak ve üzerlerine gelen diğer her neyse onun arasında tuttu.

Ağaçların arasından hızla koşan bir adam çıktı. "Travis! Trav! İyi misin?" Gulyabaniyi, kurtları ve çok ölümcül görünen arbaleti tam kalbine nişan alan kadını görünce kayarak durdu.

"Gary! Bu Gary," diye bağırdı çocuk, sesi rahatlamıştı.

"Kurtlardan uzak dur," diye uyardı Ivory. İçgüdüleri sıkışmıştı. Şimdi koruması gereken iki insan vardı. İkisi de ne hortlağa ne de görünüşüne şaşırmış görünüyordu; sanki bir kadın avcı, bir kurt sürüsü ve akılsız bir suikastçı günlük olaylarmış gibi. Karpat politikaları hakkında çok az şey biliyordu ve daha fazlasını bilmek de istemiyordu. O bir avcıydı. Ve bir vampir çok yakındı.

Kurtlardan biri havladı ve göz ucuyla gulyabaninin küçük dişilerden birini fırlattığı hareketi yakaladı. Ceset neredeyse Gary denen adamın ayaklarının dibine düşmüştü. Adam geri sıçradı ve ona dikkatle baktı.

Ivory, "Üstüne doğru gelen bir vampir var," diye işaret etti. "Hareket et ya da öl."

Başının üzerinde, kar taneleri ve sisten oluşan dönen sisin içinde, bir vampirin tüyler ürpertici şeklinin ana hatlarını görebiliyordu. Ondan güç yayılıyordu ve kalp atışları bir kademe daha hızlandı. Bu sıradan bir vampir değildi; bunu bilecek kadar çok vampirle savaşmıştı.

Gary çocuğa doğru atladı, göbekten yere indi ve yolun geri kalanını sürünerek kat etti. Travis ayak bileklerindeki kabloları kesmek için karın içine battı.

Vampir kurtlarına saldırdı, yıldırım çağırmak için elini kaldırdı, yarattığı canavarın yıkım yolunda olabileceğini umursamadan beyaz sıcak şimşegi sürüsüne doğru fırlattı. Şimşegi ikinci bir şimşekle çarparak cızırdayan, çatırdayan enerjiyi kıvranan bedenlerden uzaklaştırdı. Kurtların hemen ötesinde bir ağaç patladı, kıymıklar ve enkaz hortlağın ve sürünün üzerine yağdı. Sürü geri sıçrayıp kuklanın etrafını sardı, vampire aldırış etmeden onu Fildişi'ne bıraktı.

Gary çocuğu çıkarmayı bitirmek için yuvarlandı, Ivory küçük oklarından birini vampirin göğsüne fırlatırken küçük bedeni kendi bedeniyle korudu. Ok kalbinin hemen altına isabet etti ve vampir başını çevirerek ilk kez onu tanımaya tenezzül etti.

Ivory'nin nefesi boğazında düğümlendi. Küçük bir ses kaçtı. Sersemlemiş bir halde zar zor kekeleyebildi, ağzından tutarlı hiçbir şey çıkmadı.

Gary sertçe ona, sonra da yaratık kendini yavaşça yere bırakırken vampire baktı. Bu adam karikatürü muhtemelen bir zamanlar yakışıklıydı. İyi yapılıydı, geniş omuzları ve bir zamanlar gür ve dolgun olan uzun saçları vardı, ama şimdi vampir

Belli ki şeytani görünüşünü gizleme zahmetine girmemişti. Derisi kafatasına sıkıca yapışmıştı ve dişleri keskin ve sivriydi. Sadece güçlü görünmekle kalmıyor, aynı zamanda ondan yayılan güç havada asılı duruyordu. Parlayan gözleri dişi avcıya kilitlenmişti ama o da en az onun kadar şok olmuş görünüyordu.

"Sergey," diye fısıldadı Ivory.

Vampir onun tatlı, saf sesini duyunca gözle görülür bir şekilde irkildi. Uzun bir süre sessizce durdu, bakışları belli belirsiz değişti. Göz açıp kapayınca kadar dişleri uzun, sivri ve lekeli değil, beyaz ve düzdü. Yüzü daha dolgundu ve gözleri kararmıştı. Gulyabani kımıldadı ve vampir onu olduğu yerde dondurmak için sadece bir elini ona doğru salladı. Kurtlar bile kıpırdamadı; heykel gibiydiler, birbirleriyle yüzleşen kadına ve vampire bakıyorlardı.

"Ivory?" Ses homurdandı. Boğazını temizledi. "Ivory?" diye tekrarladı ve bu kez ses tonu çok güzeldi. Nazikti. Sevecen. Elleri, göğsünden aşağı siyah kan damlayan okun sapını kavrayacak şekilde yukarı kalktı. "Yaşıyorsun."

Elleri titredi ve bir nefes aldı. Bir nefes. Sadece tuttu ve sonra sanki nefes almak için savaşıyormuş gibi uzun bir nefesle havayı bıraktı. Bakışları adamın vücudundaki oka kaydı, kan yavaşça gömleğinden aşağı damlıyor ve giriş yarasının etrafından dolanıyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Hayattayım ve ruhum sapasağlam. Nasıl olur da sen, benim sevgili kardeşim, kız kardeşini yok etmek isteyen kötülerin safına katılırsın? Buna benim için cevap ver." Her kelime kalbinden acı bir şekilde çıkıyor, boğazını sıkıyor, onu ham keder ve korkunç ihanet duygusuyla boğmakla tehdit ediyordu.

Ivory'nin boğazı gözyaşlarıyla tıkanmıştı. Hıçkırıklara boğulmadan başka bir kelime söyleyebileceğinden şüpheliydi. Vampirden bir an için bile olsa gözlerini kaçırmayı reddetti, ancak onu düşünmek çok daha zordu

bir düşman olarak görmek istemiyordu. Kendini onun kollarına bırakmak ve başını omzuna yaslayıp kayıp geçmiş için ağlamak istiyordu.

İnsanı uyarmak için kullanabileceği en iyi yolu aradı. Çocuğu al ve kaç. Buradan uzaklaş. Bunu savaşta yenebileceğimden emin değilim.

Sergey. Dahı bir dövüşçüydü. Çok azı onunla kıyaslanabilirdi. Artık en iyi Karpat avcılarından bazılarıyla yüzyıllarca süren savaşları vardı, deneyimine eklemek için yendiği vampirlerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Onun gözlerinin derinliklerine süzülen sinsı, kurnaz zekâyı görmemeye çalıştı. Onunla ilgili ilk görüşüne inanmak istemiyordu. Fısıldanan söylentileri doğruladıktan sonra kardeşlerinden uzak durmuştu.

Gary, Travis'i kolunun üst kısmından yakaladı ve yavaşça ormana geri götürmeye başladı. Vampirin başı yavaşça onlara doğru döndü ve bir an için o yumuşak, koyu renk kırmızıyla çevrelendi ve vahşi bir hayvan gibi onlara doğru parladı.

"Onlara bakma Sergey," diye tersledi Ivory. "Yoksa sana hân ku vie elidet-vampir, hayat hırsızı mı demeliyim?"

Bakışları tekrar kıza kaydı ve üzgün görünüyordu. "Sen benim sevgili kız kardeşimsin ..."

"Bana ihanet ettiğin halde bana sevgili deme. Hayatımı çalmak isteyenlerle iş birliği yapıyorsun."

"Adaletle teslim edildiler."

"Öyle mi?" Ay mavi-siyah saçlarında parıldarken, uzun ve dik duruyordu. "Bana yalan söyleyemezsin Sergey. Başkaları belki sana inanabilir ama ben yüzyıllardır vampir avlıyorum ve beni babamızın çayırına götürüp bedenimi parçalara ayırarak kurtlara bırakanları tanıyorum. Onların yaşadığını biliyorum, bu yüzden bana o güzel yalanlarını söyleme."

"Bunu ona gerçekten yaptılar mı Gary?" Çocuk yüksek sesle fısıldarken korku dolu görünüyordu.

Adamın çocuğu daha yakın tuttuğunu ve onu yatıştırmaya çalıştığını gördü. Her hareket ettiklerinde, gulyabani de onlarla birlikte ürkütücü bir ölüm dansına adım atıyordu. Her seferinde

Gulyabani kımıldadı, kurtlar çember çizip dişlerini göstererek ona doğru atıldılar.

"Bizi yalnız bırak Sergey," dedi Ivory, "kuly'ni de yanına al."

"Kuly nedir?" Travis sordu.

Başını çocuğa doğru çevirdi ama bakışlarını vampirden ayırmadı. "Bağırsaklarda yaşayan bir solucan, ruhları ele geçiren ve yiyen bir iblis. Yani aslında Sergey de bu solucanın ruhuna sahip olduğu için öyle." Çenesiyle hortlağı işaret etti.

"Bir silaha ihtiyacım var," diye tısladı Gary ona.

Ivory iç çekti. Hangi adam silahsız bir çocuğu kaçıran bir hortlağı kovalamak için ormana koşardı ki? En azından ikisi de histerik değildi ve sahip olabileceği her ons konsantrasyona ihtiyaç duyarken bu bir artıydı. Her halükarda, fısıldamanın bir faydası yoktu; bırakın usta bir vampiri, herhangi bir vampir bile mükemmel duyardı.

"Görgü kurallarını unuttun, Fildişi," diye azarladı Sergey, her zamankinden daha kederli görünüyordu. Oku vücudundan çekip çıkardı, avucunun içinde parçalanmasını izledi ve metal parçalarını karın üzerine bıraktı. "Okun neredeyse kalbimi delip geçiyordu."

Fildişi, parçaların düştüğü yeri işaretledi. "Eğer hâlâ bir kalbin olsaydı, bedenime saygısızlık edenler adaletle teslim edilirdi. Bunun yerine, zavallı kuklanla bir çocuğa işkence ediyorsun. Hizmetkârını al ve git, Sergey. Benimle dövüşmek istemezsin."

Güldü, etraflarındaki gökyüzünü dolduruyor gibi görünen yükselen hınzır bir ses. Ağaçlar titredi, dallarındaki karları sallayarak buz kristallerinin havaya savrulmasını sağladı. Vampir başını kaldırdı ve sertçe öksürdü. Buz taneleri sertleşip şekil değiştirerek yağarken, Ivory elini uzattı ve kar buhara dönüşerek büyük bir rüzgârla Sergey'in yüzüne doğru geri savruldu.

Tekrar öksürdü ve öğürerek boğuldu, bir elini ağzına götürdü. Avucunun arkasında küçük bir

Kan damladı, sonra kıpkırmızı damlalar altındaki karı boyadı. Öksürdü ve daha fazla kan döküldü. Elinin üstünde, gözleri parlak kırmızı parlıyordu ve çocuğun boğuk, korkmuş bir çığlık attığını duydu.

Yüzünü göğsüne yasla, diye emretti Gary. Parazitlerini karın içine koymuş ve ölümcül olabilirler. Çocuğun onları solumasına izin veremezsin.

Sergey karın içine tükürdü ve bembeyaz tozu minik, kıpır kıpır solucan benzeri yaratıklarla lekeledi. "Sabrım tükeniyor, Ivory. Artık bana katılmalısın."

Vücudunun onun sesindeki tatlı dürtüye karşılık verdiğini hissetti. Parmakları arbaletin üzerine daha sıkı kapandı. "Hâlâ son gördüğün o genç kız olduğuma inanıyor musun? Ben zorlamalara cevap vermem."

Kollarını açtı. "Bana gel kardeşim. Sen buraya, bize aitsin. Prese karşı senin için savaşıyoruz. Ama babasının korkaklığı olmasaydı, soyundaki hastalık olmasaydı, başına gelenlerin hiçbiri gelmezdi. Senin için tehlike olduğunu bile bile, kardeşlerinin isteklerine karşı gelerek seni gönderdi. Oğlu için savaşır mıydın? Savaşı başlatan adamın kardeşine katılır mıydın?"

Daha yakına mı manevra yapıyordu? Bilemiyordu. Konuşurken vücudu sallanıyordu ve bunu ilerlemek için kullanıp kullanmadığını anlayamıyordu, başının etrafında dönen karla birlikte değil. Gulyabani her hareket ettiğinde kurtlar da tepki veriyordu ama dikkatleri kuklaya odaklanmış, efendiyi ona bırakmışlardı. Görüşü biraz bulanık gibiydi. Ya da belki de zihniydi. O konuştuğunda, sesi akıl sağlığını korumak için derinlere gömdüğü görüntüleri canlandırıyor. Kendinden uzaklaşıp her şeyin kaybolduğu ve Draven'in yüzünde bir sırıtışla onu vampirlere teslim ettiği o anı hatırlayabiliyordu. Yüzünü ellerinin arasına almış ve onu öpmüştü. Kadın onu sertçe ısırmanın, neredeyse dudağını koparmanın hazzını yaşamıştı. Adam ona, tıpkı şu anda yaptığı gibi, dikkatini kaybetmesine neden olacak kadar sert bir yumruk atmıştı.

Abla! Raja onu tersledi.

Abla! Kardeşim! Sürünün geri kalanı çığlığa katıldı.

Ayame yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve uludu, ses Ivory'nin beynini delip geçti. Gözlerini kırıştırdı. Kardaki kan lekeleri artık orada değildi ya da oradaysa bile göremiyordu çünkü zombi sadece birkaç santim ileri kaymıştı. Elindeki arbaleti hissedebiliyordu, hâlâ gevşekçe kardeşine doğrultulmuştu. Elleri titriyordu. Aradan geçen yıllarda bir ya da iki kez usta bir vampirle savaşmış ve canını zor kurtarmıştı.

Sergey'in dönüşmeden çok önce Karpatyalıların en iyi avcılarından biri olarak kabul edildiğini biliyordu.

"Geri çekil," diye emretti. "Bunu yapmak istemezsin."

"Sabrım giderek azalıyor." Sergey parmaklarını şıklattı. "Bu çocuk bir başlangıç. Diğerleri de yakında elimize geçecek ve ya bize katılacaklar ya da ölecekler. Umutlar tükendiğinde Karpatlar'ı temizlemekte zorlanmayacağız. Sen de bu işte bize aitsin. Buraya, kardeşinin yanına gel ve beslen. Sana her şeyi teklif ediyorum."

Adamın hoş ses tonunu zar zor koruyabildiğini fark etti, bu da ne kadar ileri gittiğinin bir başka göstergesiydi. Bir vampir olarak geçirdiği uzun yıllar, güzel günlere dair anılarını paramparça etmişti. Yavaş çürüme, sevginin ne olduğunu, ailenin ne anlama geldiğini bile hatırlamasını engellemişti. Zaman tükenmişti, onu oyalayarak Karpatyalı avcılarının karanlık gücü kendi bölgelerine çok yakın hissedeceklerini umuyordu. Ve eğer çocuk gerçekten Karpat dünyasının bir parçasıysa, onun koruyucuları neredeydi?

"Kalbim ve bedenim uzun zaman önce öldü Sergey ve şimdi sen bana ruhumun ölümünü lütfediyorsun. Kardeşlerimin öğretilerine sadık kalmayı seçiyorum."

"Prensi takip etmekle hata ettik. O değersizdi. Oğlunun değer verdiğimiz her şeyi yok etmesine izin verdi." Elini tekrar ona doğru uzattı ve parmaklarıyla işaret etti. "Maxim gölgeler ülkesinde yaşıyor. Kirja gibi, her ikisi de kötü Karpat avcıları tarafından katledildi.

kendi insanları. Ruslan ve Vadim'in sevgili kardeşlerini görmeye ihtiyaçları var."

Kalbi daraldı. Geçmişin çekiciliği güçlüydü. Anılarla, dürtüyle savaştı, cazibeyi savuşturmak için başını salladı. Sevgili kardeşine kurnazca bakarken pozisyonunu değiştirmede. Parmağı arbaletinin tetiğini sıkarak oku serbest bıraktı. Yayı insan erkeğe fırlattı ve Sergey'in üzerine atılarak kaplanmış ok uçlarını sertçe göğsüne doğru düz bir çizgi halinde fırlattı.

Usta bir vampire saldırmak çaresizlikten kaynaklanan bir hareketti ama onun saldırısını bekleyemezdi. Kaçın! Çocuğu al ve kaç. Sürüm sana bir şans vermek için hortlağı oyalayacak. Gary'nin şansının çok az olduğunu ve bunu boşa harcamaması gerektiğini anlamasını umuyordu. İlk önceliği çocuğun hayatı olmalıydı -özellikle de Sergey çocuğu dönüştürmeyi ya da öldürmeyi planladıklarını itiraf etmişken.

Gary'nin itaat edip etmediğini görmek için bakmadı; tüm varlığı Sergey'e odaklanmıştı. Ok uçları onun yer değiştirmesini engelleyecekti ama o zaman da yer değiştirmeye niyeti varmış gibi görünmüyordu. Yüzündeki o küçük yarım gülümsemeyle onu bekledi.

Gulyabani sarsıldı ve ileri atıldı. Kurtlar sıçradı ve ölü bedenini parçaladıkları sırada bedenlerini birbirine çarpmaya çalıştı.

Gary, Travis'i bir futbol topu gibi kaldırdı, bir kolunun altına çocuğu sıkıştırırken diğer koluyla arbaleti kavradı ve daha zor bir hedef sunmak için çalıların arasından geçerek ağaçların sığınağına doğru koşmaya başladı.

Vampir onu durdurmaya çalışırken gökten yere şimşekler çakıyor, adamı yavaşlatıyor ve karda birkaç kez düşmeye zorluyordu. Tüm bunlar olurken Sergey yerinde duruyordu, parlayan gözleri yanıyordu, acımasız delikler, kılıcını çekmiş ona doğru koşan Ivory'ye bakıyordu.

Son anda, kılıcın ucu etine batmadan önce, o kadar hızlı hareket etti ki bulanıklaştı, zehir uçlu pençeleriyle yüzünü tırmaladı ve derisinde oyuklar açtı.

Onun ötesine geçti, yatıştırıcı buzlu tozun içine takla attı, arkasında bir dizinin üzerine geldi ve ensesine doğru çok daha ölümcül bir yıldız fırlattı. Adam onunla yüzleşmek için dönerken onu yakaladı, şanslı bir mola, dönen uçar boynunun yan tarafını keserek şahdamarını kesti.

Karın üzerine siyah kan sıçradı ve tüm nezaket ve kardeş sevgisi iddiaları bir anda yok oldu. Sergey başını geriye attı ve uludu, sesi dayanılmazdı, bir enerji dalgası önüne çıkan her şeyi patlattı, onu geriye savurdu ve kurtları inletti.

Ivory sırt üstü yere düştü, ciğerlerindeki hava boşaldı ve nefesi kesildi. Otomatik olarak birkaç kez yuvarlanarak hayatını kurtardı. Keskin şimşekler onun bulunduğu yere çarptı ve kar boyunca onu takip etti, her beyaz sıcak darbenin düştüğü yerde büyük boşluklar bıraktı.

Kısa bir mesafe ötede ayağa kalktı, vücudunu bulanıklaştırdı ve her yönden ona formunun kopyalarını gönderdi, acele etti ve kılıcı göğsünün derinliklerine sapladı. Kadın kabzayı çeviremeden ya da geri çekilemeden, adam dişlerini omzuna geçirdi, ağzını ince kemiğin etrafına sıkıştırdı ve gıcırdattı. Acı içinde patlayıp dışarıya doğru yayılırken çığlık attı, etleri üzerine akan asitli kandan dolayı yanıyordu.

"Mmm, sisar-kardeşim, tadın çok lezzetli," diye fısıldadı, sesinde aşağılayıcı bir sırıtış vardı. "Uzun zamandır Karpat kanının tadına bakmamıştım. Belki de enfes tadını kardeşlerimle paylaşmak yerine seni kendime saklamalıyım."

Ivory adamın yüzünü pençeleyerek onu üzerinden atmaya yetecek gücü elde etmeye çalıştı. Çocuğun kaçamayacağından korktuğu için kurtları gulyabaninin üzerinden almaya cesaret edemedi. Dizi Sergey'in kasıklarına geldi, çizmesinin topuğu bacağından aşağı inerek dizinin yan tarafına çarptı. Isırığı derinleştirdi, sanki onu tüketmeye çalışıyormuş gibi etini yırttı.

Acıya rağmen bilincini kaybetmemek için savaştı, iki elini de geri çekti ve yumruklarını adamın çenesinin iki yanına vurarak kemiğe sapladı. Adamın ağzı çığlık atan bir solukla açıldı ve başını kaldırdı.

Gary yaylı tüfeği ateşledi ve vampiri sağ gözünden vurdu.

Çocuk mu? Ivory yere düşerken nefesi kesildi, parçalanmış omzundan kan pompalanıyordu. Sergey ona doğru uzandığında, pençeleri buharı delip geçerek yok oldu. Sergey'den hızla uzaklaşırken kan damlacıkları karda onu takip etti.

Vampir hırladığında Gary geri çekildi ve parlayan tek gözüyle ona bakmak için döndü. "Onu köye geri gönderdim. Seni geride bırakamazdım."

Sergey ona, "Hiç doğmamış olmayı dileyeceksin," diye söz verdi ve gözündeki oku çıkarmak için uzandı. Yüzünden aşağı siyah kan aktı. Vampir kanı silme zahmetine girmede; bunun yerine vahşi dişlerini insana doğrulttu.

Ivory gulyabaninin üzerinde cisimlendi ve sert bir vuruşla boynunu keserek kafasını yamaçta müstehcen bir şekilde zıplattı. Kurtlar çırpınan bedeni yere mıhladı ve Ivory gökyüzünden enerji toplarken onu orada tuttu.

Hareket et! Okunu ruhsuz yaratığa doğru fırlattı ve sayısız kez mükemmelleştirdikleri bir hareketle tam kurtlar geri sıçrarken vurdu.

Turuncu-kırmızı alevler patladı, siyaha döndü, leş yandıkça havayı pis bir koku doldurdu. Ivory kafayı alevlerin içine attı ve yükselen pis dumanın üzerinde vampirle yüzleşti. Yanları hava almak için çırpınıyordu; vücudu kendi kanıyla ve onun kanıyla kaplıydı. Kararmış et izleri omzunu çizmiş ve kolundan aşağı inmişti ama tek kaşını kaldırarak metanetle ona baktı.

"Biraz yıpranmış görünüyorsun, kardeşim," diye yorum yaptı. "Bir insanın sana bu şekilde yaklaşmasına izin verdiğine göre yaşılanıyor ve güçsüzleşiyor olmalısın."

Konuşurken etrafında dönerek bedenini Sergey ile insan erkeğin arasına sokmaya çalıştı. Adam onun için hayatını tehlikeye atmıştı ve hâlâ orada dikilmiş, bir atış daha bekliyordu; oysa yaylı tüfeğinin usta bir vampiri alt edemeyeceğini bilmesi gerekirdi. İnsanlarla nadiren muhatap olurdu ama onun hayatından endişe etse de cesur duruşunu takdir etmek zorundaydı.

"Benimkilerden birine karşılık seninkilerden biri, küçük kardeşim," diye tısladı Sergey, vücudu aniden bulanık bir hızla hareket etti.

İçindeki özel kaplamalı metalle bile onun yolunu zar zor takip edebiliyordu, usta vampir o kadar hızlı hareket ediyordu ki. Onun küçük Farkas'ı kavradığını ve kurdun bedenini dizinin üzerine çarptığını gördü. Duyulabilir bir çatırtı oldu ve hayvan çığlık attı. Sergey kıkırdayarak kurdu kendisinden uzağa fırlattı, böylece ceset karla kaplı bir kayaya çarptı ve hayvan orada kırık bir şekilde acı içinde nefes nefese yattı.

Metal ok uçları parçalar halinde yere düştü ve vampirin vücudu çoktan yenilenmeye başlarken, kendisi kan kaybından zayıflamaya başladı. Yarayı kapatmaya ve parazitleri içine hapsedip orada tutunmalarını sağlamaya cesaret edemedi. Bir an için kardeşine baktı ve şansı kendi tarafına çekmenin en iyi yoluna karar vermeye çalıştı; vampiri yenmek için tek şansı buydu.

Etraflarındaki hava elektrikle doldu ve ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ciğerlerindeki sıkışmayı hissetti ve bunun saldıran zombi olduğunu düşündü ama adam geri çekildi, sağa sola ve sonra gökyüzüne doğru temkinli bir bakış attı.

"Başka zaman, Ivory." Sergey ellerini kaldırdı ve yer şiddetli bir şekilde sarsılarak hem Gary'yi hem de Ivory'yi öne doğru savurdu. Gary kafa üstü yere düştü ve Ivory, Sergey'in son saldırganlığının alacağı şekle karşı onu korumaya çalışmak için sıçradı. Kar, dönen bir kasırga halinde havaya fırladı ve böylece her şey bembeyaz oldu. Darbenin etkisini sol tarafında hissetti ve onu yere çarptı.

aşağı ve erkeğin üzerine. Bu darbe bir insanı öldürebilirdi; zaten o da darbenin etkisiyle kemiklerinin çatladığını hissetti.

Ivory yuvarlandı ve öne doğru sallandı, momentumun onu yarı çömelmiş bir halde ayağa kaldırmasına izin verdi, vücudundan akan acı dalgalarını görmezden geldi. Bir daire çizerek döndü. Sergey gitmişti. Sadece ağır, düzensiz nefes alıp vermelerle bozulan bir sessizlik vardı. Ivory sarktı, gücü vücudunu aceleyle terk etti.

Diğer kurtlar etraflarında daire çizerken elleri ve dizleri üzerinde sürünerek Farkas'a doğru ilerledi. Ivory kurdu kollarının arasına aldı ve onu iyileştirmek için ne kadar zamanı olduğuna karar verdi. Kesinlikle zayıftı ve kana ihtiyacı vardı.

Gary kendini ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

"Evet. Teşekkür ederim." Niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. "Gulyabani o çocuğu nasıl aldı? Neden güvende tutulmadı?" Ona hızlı bir azarlama bakışı fırlattı, eli kurdunun sırtını hafifçe okşayarak omurgasındaki kırıkları buldu.

"Sara ve Falcon'un evlatlık çocuğu ve psişik olmasına rağmen bir insan. Çocuklar gün boyunca okula gidiyor ve köydeki diğer çocukların düzenli aktivitelerine katılıyor. Falcon ve Sara'nın koruyucuları var. Okul binasında birkaçıyla birlikteydim ama Travis bize yardım eden bir kadınla birlikte bir etkinliğe katılmaya gitmişti. Bölgede bir tehdit olduğundan haberimiz yoktu."

Ivory iç çekti. "Usta vampirler varlıklarını avcılardan gizlemeyi öğrendiler. Bazı küçük vampirler de yavaş yavaş bu beceriyi kazanıyor. Avcılarınız bunu bilmeli ve daha iyi önlemler almalı."

Üstlerinde gök gürledi ve sanki iki güçlü kuvvet gökyüzünde karşılaşmış gibi gökyüzünde cevap niteliğinde bir gümbürtü patladı.

Sergey onlara doğru bir patlama daha göndermiş, uzaktan vurmayı ummuştu ama görünmeyen bir el onları korumuştur. Enerji çok daha yakındaydı ve

fazla zamanı yoktu. Karpat avcıları gelmeden gitmesi gerekiyordu.

Bir başka enerji patlaması bölgeyi kasıp kavurdu, toprağı salladı ve ağaçları titretti. Birkaç kaya yerinden oynayıp yuvarlandı ve Ivory'nin dikkatini karların arasına saçılmış metal parçalarına çekti. Avucunu kaldırarak onları kendisine geri çağırdı ve her bir parçanın bulunup kemerindeki küçük keseye yerleştirilmesine dikkat etti.

Gary kaşlarını çattı. "Bunlar da ne?"

"Silahlar." Sırrına dikkat çekmek istemediği için omuzlarını silkti. "Kurdumla ilgilenmem gerekiyor. Yayı burada bırakabilir ve teşekkürlerimle gidebilirsin."

"Sanırım iyi olduğunuzdan emin olana kadar bekleyeceğim."

Ivory bir homurtu çıkardı, gözlerini kapadı ve ellerini kurdun kırık kemiklerinin üzerine koyarak Farkas'ı en azından seyahat edebilecek kadar iyileştirmek için cesaret edebildiği kadar enerji çekti. Avuçlarının altından ışık fışkırdı ve hayvanın omurgası boyunca ısı yaydı.

"Ona kan verir misin?" Ivory başını kaldırıp tepesinde dikilen adama baktı.

"Ne?"

"Kendim için istemiyorum. İyileşmek için kana ihtiyacı var. Sana zarar vermeyecek, garanti ederim." Bakışlarını onunkilere kilitledi. "Seni zorlamayacağım. Bu tamamen senin seçimin."

Gary kadının yanına çömeldi, kendisine doğru yaklaşan beş iri kurdun farkındaydı. Hiçbiri tehditkâr davranmıyordu ama iri yarı ve vahşi görünüyorlardı. Bazılarının kürklerinde ve ağızlarının etrafında gulyabaniyi indirdikleri yerdeki asitli kandan kaynaklanan yanıklar vardı. Yakından bakınca başka savaşlardan kalma çok sayıda eski yara izi görebiliyordu. Arbaleti onun elinin yanına koydu ve kolunu sıvayarak başını salladı.

Ivory ona bir bıçak uzattı. Gary bıçağı aldı ve hiç tereddüt etmeden derisini kesti ve bileğini kurdun ağzına bastırdı. Kurt kanı yalarken Ivory

yumuşak bir şifa ilahisi mırıldandı. "Yeter," dedi birkaç dakika sonra. "Bu bizi yolculuğa çıkaracak. Size borçluyum."

"Sana kan vereyim," diye teklif etti Gary. "Eğer beklerseniz, diğerleri yakında burada olur ve yaralarınızı iyileştirebilirler."

"Buradayız," dedi arkalarından bir ses.

Ivory nefesini tuttu ve arkasını dönerek yayını aldı ve oku yeni gelenin kalbine nişanladı. Onun yaklaştığını duymamıştı, kurtlar da öyle. Bir an kimse yoktu ve sonra adam orada durdu, uzun ve güçlüydü, keskin gümüş gözleri vardı. Bakışlarını ondan ayırmıyordu ve Gary onun her şeyi, kurtları, Gary'yi, savaş sahnesini ve her yarayı içine çektiğini hissediyordu.

"İyi misin Gary?"

"O bizim hayatımızı kurtardı Gregori," diye açıkladı Gary.

Ivory onu gördüğü anda bu adamın kim olduğunu anlamıştı. Ağabeyleri Lucian ve Gabriel'i tanıyordu ama Gregori başlı başına bir efsaneydi ve onun bir parçası olmak istemiyordu. Yavaşça ayağa kalktı, ani hareketler yapmamaya dikkat ederek okunu ona doğrulttu. Kurtlara işaret verdi ve hepsi onun arkasına geçti.

Gregori başını eğerek, "Size borçluyuz hanımefendi," dedi. "Ben bir şifacıyım. Belki de verdiğiniz büyük hizmet karşılığında size yardımcı olabilirim."

Onun konuşmasında kasıtlı olarak resmi davrandığını, kendisini bir antikacı olarak tanıdığını biliyordu ama kendisini yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemesine izin vermeyi reddetti. Ona Sergey'e güvendiğinden daha fazla güvenmiyordu. Adamın arkasında başka bir adam belirdi ve kız nefesinin kesildiğini duydu. Korkunç bir an için Draven'ın hayatta olduğundan ve yine onun için geldiğinden emin oldu. Bunun Mikhail Dubrinsky, Draven'ın küçük kardeşi, Karpat halkının hüküm süren prensi olması gerektiğini anlaması bir anını aldı.

Bir adım geri çekildi, ok hemen davetsiz misafirin kalbini kapsayacak şekilde değişti. Gregori kasten adım attı

Prensin önünde, elinin avuç içini ona doğru tutuyordu. "Kimse size zarar vermek istemiyor. Size borçluyuz."

Prens onun arkasında, Gregori'yi nazikçe bir tarafa yönlendirdi. "Ben Mikhail Dubrinsky ve size borçluyuz."

"Kim olduğunu biliyorum." Sesindeki acıyı saklayamadı. "Çocuğa yardımımı karşılıksız verdim ve bu adam bana olan borcunu fazlasıyla ödedi." Farkas, hemen ayağa kalk.

Kurt itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve tökezleyerek neredeyse tekrar düşüyordu. Kurdun mesafeyi tek başına geçemeyecek kadar zayıf olduğunu bildiği için lanet okudu. Yaralı ve kanlar içinde inine geri dönemezdi. Gökyüzünde bir kan izi bırakacaktı. Görünmezdi ama damlacıklar koklanabilir ve isteyen herkes onu bulabilirdi.

Gregori bir adım daha yaklaştı ve diğer eli kılıfına gitti. Ivory başını salladı. "Seninle savaşmak istemiyorum ama ısrar edersen yaparım."

"Sadece size yardım etmek istiyorum."

"Bana topraklarınızdan serbest geçiş izni vererek bunu yapın. Çantamı alıp gideceğim."

"Sen hayat arkadaşı olmayan ve bizim korumamıza muhtaç bir Karpat kadınısın," dedi Gregori, sesi yumuşak ve zorlayıcıydı.

"Ben hayat arkadaşı olan kadim bir savaşçıyım ve kendi savaşımı kendim veririm. Ne halkınıza ne de prensinize bağlılığım var. Şunu bil ki karanlık olan, özgürlüğümü korumak için ölümüne savaşacağım. Sadece yalnız kalmak istiyorum." Bir adım daha geri çekildi.

"Yardım almadan gidersen herhangi bir saldırıya karşı savunmasız kalırsın," diye cevap verdi Gregori, sesi her zamankinden daha nazikti. "Bir Karpat savaşçısı, bir erkek ve halkımızın şifacısı olarak, seninle ilgilenmeden gitmene izin veremem."

Kılıcını havaya kaldırdı, umutsuzluk içinden geçerken bile kara gözleri alev alev yanıyordu. "O zaman bunun ölümüne bir savaş olacağını bil. Senden ya da halkından hiçbirinden yardım istemiyorum."

Kurtları, Farkas da dahil olmak üzere, Karpatyalı erkeklere -
şimdi düşmanlar- dişlerini göstererek etraflarını saran
adamlara doğru yayıldı.

Bölüm 4

Razvan yavaş yavaş kendine geldi. Önce rüya gördüğünü sandı ama toprakta yatmak gibi rüyalar uzun zaman önce hayal gücünden kaybolmuştu. Yine de emindi, kesinlikle emindi, mineral bakımından zengin balçığın onu sıcak ve rahatlatıcı bir battaniye gibi sardığını hissedebiliyordu, toprak onu kucaklıyordu, vücudu sıcaktı, açlık uzak bir hatıraydı. Ve bu hiç mantıklı değildi.

Gözleri birden açıldı, güç onu tüketiyor, sarsıyordu, hayal ettiğinden, tasarladığından ya da düşlediğinden çok daha fazlası. Güç, yükselen bir gelgit dalgası gibi vücudunda dolaşüyor, damarlarından akıyor, kalbine pompalanıyor, organlarından patlıyor ve güçle dolana kadar sinesine işliyordu. Toprak katmanlarını aşp yüzeye çıkarken vücudundan ışık yayıldı. Toprak fışkırdı, başının üstündeki yüksek kaya tavana çarptı ve odanın her tarafına püskürtüldü.

Çömeldi, duyuları alevlendi, taramaya başladı, zihni bulmacanın tüm parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Sonunda kaçmıştı. Zihni neredeyse bunun gerçekliğini kavrayamıyordu. Karda koştüğünü hatırlıyordu, titriyordu, gücü o kadar tükenmişti ki vücut ısını kontrol edemiyordu, ama tek bir ons gücü kalmayana kadar devam etmek için kendini zorladı. Güneş doğmadan önce Xavier ve hizmetkârlarının onu bulamayacağı kadar uzağa gitmeliydi. Güneş. Her Karpatyalı'nın son çaresi ruhunu parlak beyaz ışıkla temizlemektir. Bu bile ondan esirgenmişti.

Xavier dikkatsiz davranmıştı. Korku onun çöküşü olmuştu. Razvan'ı çok fazla beslerse onun kontrolünü kaybedeceğinden korkan büyücü, torununu haftalarca kansız kalmaya zorlamıştı. Yine de Xavier ondan her gün kan alıyordu - ta ki sonunda

Razvan ayakta duramayacak ya da açgözlü büyücüye hayat veren Karpat sıvısını veremeyecek kadar zayıf ve hastaydı.

O boş, zayıf hissi, açlığın neredeyse delirtici halini, vücudunun haykırışını, uyanık olduğu her an dışlerinin keskin ve muhtaç olduğunu hatırlıyordu. Zincirlenmişti, kendi yiyeceği için avlanamıyordu. Yakınlarda onu çağırarak hayvanlar bile yoktu. Her hücresi, her organı haykırıyordu, ta ki beyni kırmızı bir ihtiyaç bulanıklığından başka bir şey olmayana dek. Şimdi sadece hafif bir açlık hissediyordu, yüzyıllar boyunca hayatını yöneten sürekli kemirici açlık değil.

Etrafına bakındı, hâlâ toprağın altında olduğunu fark etti ama hava sıcaktı. Her nasılsa yukarıdan pırıl pırıl ay ışığı süzülüyordu ama yine de toprağın altında, bir kaya mağarasının derinliklerindeydi. Su sesi duyuyordu ama başka pek bir şey duymuyordu. Ellerini salladı ve odanın her yerinde mumlar canlanarak odayı anında kadınsı bir mabede dönüştürdü. Üzerlerindeki kaya katmanları güzel resimlerle, geniş manzaralarla, ağaçlarla ve çalılıklarla karmaşık bir şekilde oyulmuştu; sanki dış dünya, duvarlar güzel bir şey olana kadar her seferinde küçük bir parça içeriye getirilmişti.

Kadınsı - kadın - cayır cayır yanan renklerde görmesinin nedeni. Işık ve renk gözlerini kamaştırdı, uzun süre gri, siyah ve beyaz gördükten sonra yandı. Ellerinin yatıştırıcı dokunuşunu hatırladı; yumuşak ve zorlayıcı sesini; kanının tadını, bağımlılık yapıcı ve sıcak sanki özellikle onun için yapılmış gibi. Ona bunu yapmamasını söylediğinde onu kurtarmıştı. Tüm uyarılarına rağmen onun üzerinde bir dürtü yaratmıştı ve şimdi ...

Hissetti. Her şeyi. Hepsini. Suçluluk, öfke ve mutlak yalnızlık duygusu. Uygur bir toplumda nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aldatma ve işkence dışında pek bir şey bilmiyordu ve şimdi buradaydı, yüzyıllardır var olduğunu hatırlayabildiği ilk kez hayatta ve iyi olduğu için tamamen hazırlıksızdı.

Razvan gerindi, derisinin altındaki kasların oynaşmasını hissetti. Vücudu çok farklıydı, sıcaktı, canlıydı, derisinin altında çelik akıyordu, o kadar güçlüydü ki etrafındaki her şeye zarar vermeden nasıl böyle bir güce sahip olabileceğinden emin olamayarak titredi. Titrek bir nefes aldı ve tekrar etrafına bakındı.

Kadın -hayat arkadaşı- evini oymak için yüzlerce yıl uğraşmış olmalıydı. Alışılmadık bir yerdi ama ona çekici gelmişti. Güvenli ve rahatlatıcı bir yanı vardı. Kendisini kurtardığı için ona kızgındı. Elbette onu azarlamak ya da onun tarafından baştan çıkarılmak için kalamazdı ama en azından Xavier'in peşine düştüğünde artık bir savaş şansı vardı ve bunu yapacağını biliyordu. Büyücünün kötülüğünü dünyaya yaymaya devam etmesine izin veremezdi. Onu durdurmak zorundaydı ve şimdi bu yeteneğe sahip olabilirdi.

Razvan büyük toprak çukurunu incelemek için diz çöktü. Çöküntü dik kayadan yapılmıştı. Aşılmaz kayadan. Yatağı olan dairesel oyuk derin ve geniş bir şekilde oyulmuş, sonra da o güne kadar gördüğü en zengin, en saf, en yoğun mineralli toprakla doldurulmuştu. Karşı koyamayarak ellerini kara balçığa batırdı ve yatıştırıcı, gençleştirici özelliklerini hissetti.

Nereden gelmişti bu? Topuklarının üzerine çöktü ve geniş, derin çukuru inceledi. Bu toprak her seferinde küçük bir parça halinde buraya getirilmişti ama şimdi o kadar derindi ki, neredeyse altında bir kaya yatağı olduğunu fark etmeyecekti.

Bir kaya yatağına önce büyük bir oyuk açmak, sonra da bu oyukla toprakla doldurmak için gereken sabrı kim gösterebilirdi ki? Yüzlerce yıl sürmüş olmalıydı, yine de bu fikri düşünmüş ve sonra özenle yapmıştı. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, vücudunun içinden geçen güce nasıl tepki verdiğine şaşırdı ama vücudunun nasıl çalıştığından çok kadınla ve onun yaptığı şeyle ilgileniyordu.

Odada olağanüstü bir şey vardı ve bu sadece harcanan emekten kaynaklanmıyordu. Verdiği his ilgisini çekmişti. Ellerini duvarlara doğru uzattı. Güç çatırdadı. İçini sıcaklık ve huzur doldurdu. Kaşlarını çattı ve ellerini bırakarak zengin oymaları incelemek için başını çevirdi. Oval şeklinde yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki her bir duvar karmaşık çizimlerle oyulmuştu. Bir orman bir duvarı kaplıyordu; her bir iğne, dal ve budaklı gövde zengin ayrıntılarla işlenmişti. Daha da yaklaştı. İkinci duvarda bir su havuzuna dökülen bir şelale vardı, ormanın ve havuzun içinde ve çevresinde çeşitli pozisyonlarda gümüş uçlu bir kurt sürüsü, altı tanesi, kazınmıştı. Çalıları ve çiçekleri, yuvarlak ay ve yıldızları not etti. Duvarın dibi boyunca, dinlendiği oda leğeninin yanına tek bir cümle kazınmıştı.

Ku3ak 3s kune jel3am 3s andsz 3nt3lam sielerauhoet, andsz 3nt3lam pes3det 3s andsz 3nt3lam konts3verauhoet: Yıldızlar ve ay bana yol gösterici ışık olsun ve ruhuma dinginlik, her türlü zarardan korunma ve bir savaşçının kalp huzurunu bahşetsin.

Bir sanat eserinden daha fazlasıydı. Her harfin, her ilmeğin ve kıvrımın, her kelimenin içine girip çıkan sarmaşıkların içine gömülü olan huzur duygusuydu. Ellerini duvardan bir santim ötedeki cümlelerin üzerinde gezdirdiğinde, titreşimleri hissedebiliyor ve bu kelimelere, kayanın kendisine dokunmuş güçlü korumalar olduğunu biliyordu.

Razvan ellerini taş duvarın üzerine koydu. Duvar yine hayatla uğuldadı. Duvarlar sağlam kayalardı, tıpkı toprak havzası gibi aşılmazdı. Ama bundan da öte, her bir duvarda güçlü korumalar vardı. Başlangıçlarını büyücü olarak tanıdı ama o kadar farklıydılar ki onları çözmek neredeyse imkânsızdı. Bu duvarları hiçbir şey aşamazdı. Kimse onu bulamayacaktı ve o tamamen güvendeydi.

Yüksek sesle inledi. Onu sığınağına getirmişti. Muhtemelen evini gören ilk kişiydi ve

onunla birlikte, diğerklerinin ötesinde bir düşman getirmişti. Xavier onun bedenine sahip olabilirdi ve artık güçlü, formda ve güçle dolu olduğuna göre, kötü büyücü Razvan'ın bedenini her zamankinden daha çok isteyecekti.

Razvan kemanına dokundu ve müziğinin neşesini ve sanatını hissetti. Duyguları her yerdeydi, evinin sıcaklığında ve sığınağında yarattığı sanatın içine gömülmüştü. Pürüzsüz, cilalı taş basamaklardan çıktı ve dar açıklıktan geçerek en büyük odaya girdi. Burası belli ki onun yaşam alanıydı, en çok zaman geçirdiği yerdi. Mağaranın duvarları her seferinde bir santim kazınarak kırk metre kadar yükselen yuvarlak bir kule oluşturulmuştu. Nispeten küçük olmasına rağmen, oda sadeliği içinde geniş görünüyordu.

Birkaç sandalye ve sürüsünün bu odada sık sık yattığının kanıtı olan, üzerinde kurt tüyleri bulunan kalın bir yün halı vardı. Bir şiir kitabı ve samuray savaşları, strateji ve onur kuralları üzerine bir başka kitap buldu. İkisi de eskiydi ve bir sandalyenin yanındaki küçük oyma masanın üzerinde duruyordu. Eski bir dilde yazılmış olan samuray kitabını eline aldı ve kenarındaki küçük yazılara ve her sayfadaki cümlelerin altının çizilmiş olmasına dikkat ederek karıştırdı. Kitap yıpranmıştı ve belli ki sık sık okunmuştu.

Yatak odasında olduğu gibi, duvarlar da her bir darbesi duvara oyulmuş, tamamlanması yıllar sürmüş olması gereken çizimlerle kaplıydı. Bu işçilik ona kadın hakkında bir şeyler anlatıyordu. Sabırlıydı. Titizdi. Ve mükemmeliyetçiydi. Farkında olsa da olmasa da o bir zanaatkârdı. On genç adamın yüzü ona bakıyordu. Her yüz bir sevgi ifadesi taşıyordu. Elini kaldırıp parmak uçlarını pürüzsüz gravürlerin üzerinde gezdirdiğinde aşkı hissetti. Onun sevgisini. Onların ona olan sevgisini. Onları kaybettiği için duyduğu acı ve üzüntüyü. O halde bu, kaybettiği ailesinin anıtıydı.

Razvan aşkı tanımıştı. Babası ve annesi. Kız kardeşi Natalya. Bu anıları duygularından çok sonra bile taşıdı.

İçindeki karanlığı kucakladığında, ona ulaştığında, kayıp, suçluluk, ezici bir başarısızlık ve çaresizlik duygusu hissetmemek için uyuşmak istediğinde bile bu uzun zaman almıştı. İstese de istemese de içindeki kan güçlü bir şekilde akıyordu. O yüzlere dokunduğunda, oradaki sevgi ve keder onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. O sevilen satırları hafızasından çıkarmak için kullandığı aletin her bir darbesi, yüzünden akan gözyaşları ve kalbindeki mutlak sevgiyle yapılmıştı.

Parmak uçları saçların ve alınların üzerinden geçip gözlere, burunlara ve ağızlara inerken, ondaki farkı hissetti. İlk başta bu eller kardeşlerinin kaderi hakkında masum bir bilgiye sahipti. Beş ağabeyinin ihanetini öğrenene kadar, yüzyıllar boyunca yavaş yavaş bilgi edinmişti. Elleri durdu ve nefesini sertçe içine çekti. Vampirler. İhanet edenler. Bir araya gelen ve Karpat halkının çöküşünü planlayan usta vampirler... Kalbi sıkıştı. Onun düşmanı. En büyük düşmanı. Xavier.

Hepsi taşın içindeydi. Her ayrıntı, her duygu, kan ve gözyaşı ve içindeki sevgi ve bağışlayıcılığın her zerresi. Onları bir daha asla şimdiki halleriyle görmemeye, sadece kalbindeki sevgiyle hatırlamaya, bu anıtta yüzlerine dokunmaya ve onlardan sevgiden başka bir şey hatırlamamaya karar verdi.

Onun için, kaybettiği ailesi için ağlamak istedi. Bu kadar yalnızken, bu kadar kaybolmuşken, kaybının acısı neredeyse dayanılmazken, aşkının gücü dayanırken, onun nasıl bir güçle devam ettiğini hayal bile edemiyordu. Diğer beş yüz ailesindendi ama kan bağı yoktu. Onlara karşı duyduğu derin sevgiyi, şefkati hissetti, ama içinde korku da vardı. Onların kaderini bilmekten korkuyordu ve bu yüzden bakmayı bırakmıştı, kardeşlerinin yolundan gitmiş olmalarından korkuyordu. Sevgi, gerçeklerden duyduğu korkuyla birlikte parlıyordu.

On adamın yüzlerinin altında altı kurt vardı, zarif ayrıntılarla oyulmuşlardı, o kadar gerçekçi görünüyordular ki, görmek için kayaya dokundu

Kürkü gerçekten taştandı. Her bir yüz farklıydı, sanki bir kurdu incelemiş ve canlı yarattığı tüm zamanlar için dünyanın bir parçası haline getirmişti. Oda çok güzeldi ama bir o kadar da sadeydi; ev ve sevgi gibi hissettiriyordu.

Her bir yüzü dikkatle inceledi, hem insan hem de kurt, bunların onun hayatındaki önemli varlıklar olduğunu biliyordu. Eğer her şey farklı olsaydı, kendi yüzünün de duvarda olup olmayacağını, ailesiyle birlikte ölümsüzleşip ölümsüzleşmeyeceğini merak etti.

Duvarın dibine Karpat dilinde cümleler kazımişti; harfler sarmaşıktı, içlerinde ve dışlarında sarmaşıklar ve yapraklar, cümlelerin içine ince ince işlenmiş çiçekler vardı.

Sív pide köd. Pitäam mustaakad sielpesäambam. Sevgi kötülüğü aşar. Anılarını ruhumda güvende tutuyorum.

Bir kez daha elini kelimelerin üzerinden geçirdiğinde duvardan akan duyguları hissetti, öyle ki gözlerinin arkasında yanma hissetti. Kardeşlerine, ailesine ve sürüsüne duyduğu sevgi muazzam ve sarsılmazdı. Kardeşlerinin onun için öldüğünü, hatırasına olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiklerini bilse bile, sadece kararlı olmakla kalmadı, onları sadece sevdiği ve taptığı ailesi olarak hatırlamayı başardı.

Bu sözlerde cesaret olduğuna karar verdi. Cesaret, güç ve kararlılık. Eğer kardeşlerinin kayıp ruhlarını saf sevgi ve bağışlama yoluyla kurtarmanın bir yolu varsa, o da bir yolunu bulacaktı. Her bir kardeşinin ve De La Cruz kardeşlerin yüzlerinin altında derinlemesine kesilmiş küçük haçların izini sürdü. Sanki bu duvar, ailesinin olmayı seçtiği kötülükle karşılaşması durumunda sevgi dolu anılarını koruyacak güvenceleri barındırıyormuş gibi, koruma duygusu ona geri döndü.

Kısa bir tünel sağa saptı ve açık bir kemerle üçüncü bir odaya geçildi. Neredeyse aile odasının bir uzantısı olan üçüncü odanın içine baktığında, küçük gerçek bir şelalenin döküldüğü rahatlatıcı bir havuz buldu.

Kaya. Bu odada oymalar vardı ama sadece belli belirsiz başlangıçları. Kocaman bir ağaç gövdesi seçebiliyordu; kayanın üzerinden havuza gölge yapmak istercesine uzanan uzun, geniş dallar vardı. Devam etmekte olan bir çalışmaydı ve orada olup onun çalışmasını izlemeyi diledi.

Başını eğdi ve tünele girdi. Omuzları iki yana sürtündü. Başka bir odaya inen kemerin üzerinde derin bir haç vardı. Daha içeri girmeden bir farklılık hissetti. Diğer odalar kadınsı ve ev gibiyken, huzur, sevgi ve rahatlıkla doluyken, bu oda tamamen iş ve amaç odaklıydı. Burası bir çalışma odasıydı - bir savaş odası- ve sanatını detaylandırırken ne kadar titizse, silahları konusunda da o kadar titizdi.

Kendi kılıçlarını ve bıçaklarını dövdü. Silahındaki mermileri bile kendisi yapmıştı. Usta bir zanaatkâr gibi görünüyordu, silahları da kaya duvarlarındaki oymaları gibi özenle ve sabırla işlenmişti. Silahların çeşitliliği karşısında hayrete düşmüştü; bazılarını daha önce görmüştü, bazılarını ise nasıl kullanacağından emin değildi. Alet raflarının arasında yine iyi yıpranmış ve sık sık okunmuş kitaplar serpiştirilmişti.

Bir duvarda, kadınsı bir el tarafından özenle kaleme alınmış kitapların bulunduğu raflar vardı ve Razvan bunları açtığında Xavier'in sık sık kullandığı büyücü büyülerini tanıdı. Her birinin yanında, ilkinе karşı koyan ya da onu bozan ikinci bir büyü kaleme alınmıştı. Kitap üstüne kitap, Xavier'in büyülerini yenmenin bir yolunu bulmaya adanmış gibiydi. Razvan bunu çok ilginç buldu ve bir süre onun notlarını, vardığı sonuçları ve Xavier'in öğrettiği her şeye karşı koymak için kelimelerin üzerine koyduğu kıvrımları okuyarak kayboldu. Belli ki Xavier'in yaptıklarını detaylandırmak, yüzyıllar önce onun okuluna gittiğinde kullandığı büyü kitaplarını incelemek ve her fırsatta büyücüyü yenmenin yollarını bulmak için yüzlerce yıl harcamıştı. Ve hepsi anlamlıydı.

İçinden heyecan akıyordu. Yüzyıllar süren tutsaklıktan sonra Xavier'in yenilmez olduğuna inanmaya başlamıştı. Xavier'in

Karpatyalılar onu yenmeyi başaramamıştı. Lycanlar başarısız oldu. Jaguarlar. İnsanlar tuzağa düşürülmüş, işkence edilmiş ve acımasız kuklalar haline getirilmişti. Ve en büyük bela olan ölümsüzler onunla kutsal olmayan bir ittifak kurmuştu. Razvan bunların hepsini görmüştü. Yine de tam burada, bu odada, bir kişi, bir kadın hayatını Xavier'i durdurmaya adanmıştı.

Razvan duvarlara baktı, bir yazıt bulacağını biliyordu. Her duvarda tek bir kelime, bir tanesinde ise üç satır vardı. Feldolgaztak. Kumalatak. Kutnitak. Hazırlan. Fedakarlık. Dayanmak. Bu sefer süslü harfler yoktu, bu sade kelimelerin arasına sarmaşıklar ve çiçekler örülmemişti. Onun mantrası.

Odanın içinde yürüdü ve Karpat dilini kullanarak şifresini kaya duvarın derinliklerine kazıdığı duvarın yanına çömeldi. Bu sefer dört satır.

Köd elävä és köd nime kutni nimet. Sieljelä isäntä. Kötülük yaşar ve bir adı vardır. Ruhun saflığı zafer kazanır.

Türelam agba kontsalamaval-Tuhanos löylyak türelamak saye diutalet. Sabır savaşçının gerçek silahıdır - bin sabırlı nefes zafer getirir.

Tödhän lö kuraset agbapäämoroam. Bilgi kılıcı hedefine doğru uçarur.

Pitäsöz baszú, piwtäsöz igazáget. İntikam yok, sadece adalet.

Tüm bunlar -yaptığı her şey- Xavier'le nihai savaşına hazırlanmak içindi. Burası güvenli bir sığınaktı, kilometrelerce uzunluktaki kayaları aşmanın hiçbir yolu olmayan olağanüstü güvenlik önlemleriyle korunuyordu. Büyücü kitapları, silahlar. Yüksek büyücüye karşı mümkün olan her silahı bir araya getiriyor ve ona karşı bilgi toplarken saldırmak için sabırla bekliyordu. Savaş odası onun düşman hakkındakiengin bilgisine, sabrına, kararlılığına ve disiplinine bir övgü niteliğindeydi. Hayat arkadaşının bir resmi ortaya çıkıyordu ve ona karşı bir gurur ve saygı duygusu hissediyordu.

Razvan başını kaldırdı ve odaya baktı. Uzun, dar bir masa ve tezgâh tüplerle kaplıydı ve

Her Şekil ve boyuttaki el üflemesi camlar dikkatini çekti. Odanın etrafına asılmış ve kurutulmuş otları ve bitkileri, kökleri tanıdı. Adaçayı yaygındı ve kötölükleri uzaklaştırmak için çeşitli bitkiler vardı. Ne yapıyordu acaba?

İçinde koyu, kalın bir sıvı bulunan bükülmüş bir tüpün yanında duran kitaba baktı. Düzgün, kadınsı karalamalara göz atarken cam tüpe doğru dikkatle kokladı. Formülün üzeri çizilmiş, kadın tatmin olmuş görüne kadar tekrar tekrar yazılmış ve ortaya çıkan karışımın altı kalın, koyu çizgilerle çizilmişti. Hiç koku algılayamadı. Oymalı, pürüzsüz bir kepçeyi kaldırdığında karışım koyu değil berraktı. Kaşlarını çatı ve karanlık olduğundan emin olduğu cam tüpe baktı.

Diğer her şeyin yanı sıra, bir kimyager olduğu anlaşılıyordu. Çeşitli kurutulmuş bitkilerin bulunduğu tepsi ve sepetlerden birkaçını inceledi. Her birinin işçiliği inanılmazdı, desenleri eşsizdi. Onlara dokunduğunda, her birini kadının yaptığını anladı.

Odadan çıktı ve ne yapması gerektiğine dair bir fikir oluşturmak için düşünmeye çalışarak kadının aile odasına geri döndü. Bu kadın

-hayat arkadaşı- dünyanın en büyük düşmanını yenmek için gerekli araçları sabırla bir araya getiriyordu. Onu kurtardığına dair anıları çok bulanıktı ama gözlerini, ellerinin hissini, saçlarının ipeğini, teninin yumuşaklığını hatırlıyordu. En çok da onun nezaketini hatırlıyordu.

Onun amacına ulaşmasına yardım etmek için kalmayı her şeyden çok istiyordu ama onun için yeryüzündeki diğer tüm varlıklardan daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Xavier onun aracılığıyla onu bulabilir ve yok edebilirdi. Ölüm, yüksek büyücünün bir insana yapabileceği en kötü şey olmaktan çok uzaktı; Razvan bunu acı bir deneyimle öğrenmişti. Kız kardeşini ve kızını, hatta teyzelerini bile korumakta çaresiz kalmıştı ama hayat arkadaşını ondan uzak durarak koruyabilirdi.

Güzelliğın ve cesaretin başyapıtı olan konforlu inine baktı, ölmeden önce onunla tanışma şansı bulduğu için minnettardı, insanın içindeki gerçek ışığın ne olduğunu görmek için

ruhuydu. Daha önce sadece karanlığı ve zalimliği tanıyordu ama burada tamamen farklı bir şeyle çevriliydi -tam tersi- ve ayrılmak zorunda kalmadan önce cesaret edebildiği kadar uzun süre kalıp onun ruhunda yıkanmak istiyordu.

Hayat arkadaşı olmanın gerçekte ne olduğunu hiç anlamamıştı. Aynı ruhun iki yarısının birleşmesi. Aydınlıktan karanlığa, karanlıktan aydınlığa. Her birinin diğere ihtiyacı vardı. Hafıza duvarlarının üzerinde yükseldiği yaşam alanında dururken bile rahatlık ve sıcaklık hissediyordu, bedeninin değil - şimdi buna sahipti; yüzyıllardır ilk kez titremiyordu

-Ama içinde bir sıcaklık hissetti, derinlerde bir yerde. Ona bilmediği bir şey vermişti ve henüz onu sahiplenmemiş, ruhlarını birbirine bağlamamıştı. O zaman bu duygular ne kadar daha güçlü olurdu?

Cazibe onu sarstı ve çabucak itti. Yüzyıllardır hayatı üzerinde hiçbir kontrolü olmamıştı. Seçeneklerinin olduğu bu tek anda, bu kadını korumak için gerekli olanı yapacaktı. Xavier onun aracılığıyla kadına asla ulaşamayacaktı. Yine de işleri karıştırmıştı. İlk aklına gelen Xavier'i öldürmeye çalışmak olmuştu ama Ivory'nin ininin yerini biliyorken tekrar büyücünün eline düşme riskini göze alamazdı.

İçinde bir şeyler kıpırdadı. Bir arayış. Bir arayış. Yabancı bir şey keskin pençeleriyle zihnini yokluyor, duvarları kazıyordu. Kaskatı kesildi ve hiç düşünmeden bir bariyeri o kadar sert, o kadar hızlı çarptı ki şok oldu. Böyle bir şey yapabileceğini fark etmemişti. O sapkın, aşağılık dokunuşu tanıdı. Xavier. Yüksek büyücü onu arıyordu, onu bulmak ve ona sahip olmak için uzanıyordu.

Kalbi göğsünde o kadar sert atıyordu ki patlayabileceğini düşündü. Hayat arkadaşına duyduğu korku içinde yaşıyor ve nefes alıyor, Xavier'in ele geçirmesiyle savaşıma kararlılığını güçlendiriyordu. Xavier'in gözlerinin içini görebileceğinden korkarak bir çıkış yolu bulmak için odaların arasında koşuşturdu. Birleştğinde büyücünün düşüncelerini okuyabileceğini bildiği için zihnini olabildiğince boş tuttu. Hatırlayamıyordu.

nasıl girdiğini bilmiyordu. Yolculukla ilgili her şey çok bulanıktı.

Nereden güvenle çıkabileceğini bilmeden kilometrelerce uzunluktaki kayalıklardan geçemezdi. Kendini kapana kısılmış ve paniklemiş hissediyor, bir kez daha korumasına ihtiyaç duyan ve bunu hak eden birinin çöküşüne neden olacağı için kaderine lanet ediyordu.

Kendini yatak odasında bulunca elini duvara dayadı, başını eğdi, gözlerini kapattı ve yönünü bulmaya çalıştı. Bedenine bir başkasının sahip olması iç burkan, mide bulandırıcı bir deneyimdi; Xavier ve onun iğrenç açgözlülüğü ve aşırı ahlaksızlığının ayrıntıları zihninin en üst noktasındaydı. Onu dışarıda tutacaktı.

Hiçbir uyarı olmadan acı ona çarptı - dayanılmaz bir acı. Razvan'ın gözleri birden açıldı ve kendisine ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Toprak oradaydı, derin çukurun içinde, karşı koyamadığı zengin, çağıran bir hazine. Toprağın içinde dizlerinin üzerine çöktü ama acısı dinmedi.

Bedeni sık sık toprakta yolculuklara çıkıyordu ama hiçbir zaman zengin, gençleştirici balçıkta dinlenmemişti. Xavier ona bu lüksü tanımaya asla cesaret edememişti. Toprak bedenini iyileştirebilir ve gücünü geri kazandırabilirdi ki Xavier bunu göze alamazdı. Buz mağaralarında bir tür yarı-yaşam içinde çürümeye terk edilmişti. Razvan toprağın altında, hatta yüzyıllarca süren soğuktan sonra üstünde bile hayatta kalabileceğinden emin değildi ama toprak onu güçle doldurdu, sadece acısını dindirmedi.

Zihnine giremeyen Xavier ona uzaktan saldırıyor olmalıydı. Dişler omzunu yırtıyor, tırtıklı kenarlar kemiği, siniri ve eti kesiyor, gittikçe daha derine iniyor, yakıcı parazitleri yaraya enjekte ediyordu. Canlı canlı yeniyordu - onun gibi biri için uygun bir adalet. Kendi dişleri kızının minik bileğine batmıştı ve Xavier tam da bunu yaparken, sanki kızını kemirirken onu koruyamayarak dehşet içinde izlemişti.

bir kemikti, tüketilecek bir et parçasıydı, dişleri kana ve kemiğe ulaşmak için onun narin derisini yırtıyordu.

Asit püskürmesinin derisini yaktığını hissetti, daha da derinde, vampir kanı nehirler halinde etinin üzerinde akıyordu, uzun akıntılar ellerinin ve kollarının üzerinden dallanıp omzundan aşağı iniyor, kolundan ve göğsünden aşağı akıyordu. Bu hissi tanıyordu; bilekleri, ayak bilekleri ve hatta sırtı vampir kanıyla kaplı kelepçeler yüzünden sık sık yanmıştı. Aile üyelerini Xavier'den korumakta başarısız olduğu için bunu hak etmişti. Defalarca iblis büyücüyle savaşmış ama hiçbir zaman onu yenecek kadar güçlü ya da bilge olamamıştı.

Kaburgalarından gelen bir acı patlaması onu sarstı ve tüm vücuduna yayıldı. Acı onun için bir yaşam biçimiydi. Artık onu itebilir, bedenine çekebilir ve kendisini tüketmesine izin verebilirdi. Acıyla nasıl yaşayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Acı onun acısı değildi. Çok uzaktaydı. Çok uzaktı, tepkisi soğukkanlıydı ama kesinlikle kadınsıydı. Ivory'nin başı dertteydi. Diğer her şeyin önemi kalmamıştı. Varlığının tek bir nedeni vardı: Onu ne pahasına olursa olsun her türlü düşmandan korumak.

Zihnini temizledi ve hâlâ başa çıkmakta zorlandığı, her şeyi tüketen duygularıyla savaştı. Zihninde onun görüntüsünü oluşturdu, onu gördüğü gibi. Yumuşak ve kadınsı, buraya, bu ham güzellikteki eve ait olan sevgi dolu kadın.

Fildişi. İhtiyacın var. Sana nasıl gelebileceğimi söyle.

En ufak bir tereddüt vardı. Seni avlıyorlar.

Onunla tartışmadı. Yaralıydı ve etrafı düşmanlarla çevriliydi. Vampir kanının yakıcılığını, omzunu ve kaburgalarını kemiren acıyı ve her ne kadar denemeye kesinlikle kararlı olsa da zayıf olduğu ve savaşarak kurtulamayabileceği endişesini hissedebiliyordu.

Razvan onun zihnini kendi gücü ve kudretiyle doldurdu, anılarını araştırıp ihtiyacı olan bilgiyi bulurken onu besledi.

Oyala onları. Yakında orada olacağım. Savaşmayın. Onlarla konuştuğunuz sürece size saldırmayacaklar.

Fazla zamanım yok. Bu itiraf onun için alçakgönüllülüktü. Gücüm azalıyor.

Geleceğim. Orada olacağım, Ivory. Umudunu kaybetme. Kararlılığını ve azmini Ivory'nin zihnine akıttı, onun herkese güvenmediğini ve bunda haklı olduğunu biliyordu. Ve ondan korkmak ve nefret etmek için her türlü nedeni vardı. Xavier'in genetik kodu onun bedenindeydi.

Küçük bir tereddüt daha geçirdi ve sonra yatak odasında zekice gizlenmiş, dar, birkaç santim genişliğindeki bacadan girip çıkabileceği çatlağı açıkça gördü. Zihninde ihtiyat vardı.

Razvan onu rahatlatmak için acele etti. Ortaya çıkmadan önce dikkatlice tarayacağım, böylece ininize giden hiçbir iz kalmayacak.

Artık bilgi kafasındaydı ve Xavier'in zihnine girmemesi için iki kat daha dikkatli olması gerekiyordu. Hareket etmeden önce, o anı mümkün olan her türlü savunmayı inşa etmek, bariyerleri kalınlaştırmak ve kendini hiç olmadığı kadar güçlü kılmak için kullandı. Çoğu kişinin asla fark etmeyeceği ince çatlağa girmeden öncekinden daha güçlüydü. Yüzeye doğru aktı, yukarı doğru hareket eden ipliksi bir buhar izi, tepesinde bir gökyüzü şeridi görene kadar bitmez tükenmez gibi görünen bir süre boyunca kaya yatağının katmanları arasında ileri geri dokundu.

Geleceğim. Orada olacağım, Ivory. Umudunu kaybetme.

Yüzlerce yıl boyunca kendisinden ve sürüsünden başka kimseye güvenmemişti. O Ivory Malinov'du, karanlık olanların avcısıydı ve kimseye güvenmez, kimseye inanmazdı. Bu şekilde kimse onun kalbini söküp atamazdı, fiziksel olarak ya da

Mecazi anlamda. Bir nefes aldı ve acı onu neredeyse kör etti, sendelemesine neden oldu, böylece karanlık olan ona doğru sıçradı.

Ivory kemerinden bir bıçak çıkardı ve onun karşısında durdu. Adamın ününü biliyordu ama neyse ki o kendininkini bilmiyordu. Ne kadar küçük olursa olsun bu bir avantajdı. Kurtların Karpatyalı ve daha da ölümcül olduğunun farkında değildi. Onları kontrol etmeye çalışacaktı -bu standart bir savunmaydı- ama işe yaramayacaktı ve bu da ona küçük bir avantaj sağlayacaktı. Normalde ilk hamleyi onun yapmasını beklemek yerine saldırmak için acele ederdi ama bir yanı Karpatyalılarla savaş başlatmak istemiyordu.

Mikhail elini kaldırdı. "Gregori. Buna hiç gerek yok." Bu bir uyarıydı, yumuşak, neredeyse nazik bir sesle söylenmişti.

Aynı tonu hatırladı - babasınınkini, çok nazik ve yardımsever, nazik gözleri, şefkatli, şefkatli bilgeliği. Mantiğin sesi. Sadece ona yardım etmek istiyordu. Halkına hizmet etmek için yaşayan, bencil olmayan, nazik bir adam. Onlar için en iyisi neyse. O sesi çok iyi hatırlıyordu. Ona bakan, onun içinden bakan, ruhunu delip geçen, onun bilgiye olan ihtiyacını, kardeşleri öğrenemezken ya da öğrenmezken onun öğrenme ihtiyacını gören gözleri. O ses onu yatıştırıyor, bunu düzelteceğini, döndüklerinde kardeşleriyle konuşacağını ve okula gidip öğrenmesinin neden gerekli olduğunu açıklayacağını söylüyordu.

Prens anlamıştı. Herkesten çok daha fazla şey biliyorken nasıl anlamazdı? Her şeyi yapma nedeni halkına hizmet etmekken nasıl anlamazdı? Onun evinde oturup hayat arkadaşını beklemekten daha fazlasını yapmak için yanıp tutuştuğunu biliyordu. Bir şeyler olmak, bir şeyler yapmak istiyordu. Prens onu anladı ve bildiği gibi ona yardım etti.

Midesinde bir şey burkuldu. Kısa bir an için kaburgalarındaki zonklayan ağrıyı ya da omzundaki korkunç acıyı hissetmedi, hatta asit kanın yanmasını ya da parazitlerin keskin bıçak darbelerini bile hissetmedi.

hücreleri. Prensın başka bir amacı olduğu, ondan kurtulmak istediği, hasta ve sapkın oğlunun onu asla rahat bırakmayacağını ve kardeşlerinin ya da De La Cruz kardeşlerin Draven'ı öldüreceğini bildiği için onu uzaklara göndermek istediği saflığı içinde hiç aklına gelmemiştir. Bunun yerine, prensin tüm bilgeliğiyle kendi ailesinden çok daha fazlasını bildiğine inanarak mutlu bir şekilde gitmiştir. Kendini çok büyümüş, onaylanmış hissetmiştir. O günlerde umutsuzca genç ve güven doluydu.

Acele etmelisin. Daha fazla dayanamayacağım.

Zayıflığının fiziksel olduğu kadar zihinsel de olup olmadığını bilmiyordu. Kardeşini görmek onu tahmin ettiğinden daha fazla sarsmıştı. Onlardan uzak durmaya yemin etmişti ve Sergey'i o kötü haliyle görmeye zihinsel olarak kendini hazırlamamıştı. Onu tanıdığında görünüşünü değiştirmiş, ona geçmişini, onu kucaklayan, sallayan ve ona dövüşmeyi öğretmek için saatler harcayan sevgili bir adamı hatırlatmıştı.

Onu bir okla vurmak onu fiziksel olarak hasta etmişti. Zihninde geçmiş i bugünden başarıyla ayırdığını düşünüyordu ama onu bizzat görmekle soyut olarak düşünmek aynı şey değildi.

Sana geliyorum. Zaman kazanmaya çalış. Gerekirse kurtları kullan.

"Şifacımızın size yardım etmesine izin verin," dedi Mikhail, sesi bir oktav daha düşerek neredeyse hipnotik bir hal aldı.

Yüzyıllar boyunca sese kapılmamak için kendini eğitmiş olsa da, o saf sesin çekiciliğini hissetmekten kendini alamıyordu. Farkas bacaklarına yaklaştı, vücudu titriyordu. Onunla aynı durumdaydı.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok Dubrinsky," dedi mağrur bir sesle. "Ne senden ne de sana bağlı herhangi birinden bir şey istiyorum."

Gregori'nin nefesi uzun, yavaş bir tıslamayla çıktı.

Bakışları adamın yüzüne, gözlerinde toplanan fırtınaya kaydı. Eğer bir saldırı gelirse, bu ondan gelecekti. Kadın

Kan kaybından ve acıdan zayıf düşmüştü ve zamanı tükeniyordu. "Belli ki var olduğun onca yıl boyunca, bir sesin kulağa nasıl tatlı ve saf gelebileceğini ama maskenin ardındaki gerçeği nasıl saklayabileceğini hiç öğrenememişsin. Kardeşlerim kötülük yolunu seçtiler ama Dubrinsky soyu hakkındaki yargılarında yanılmadılar. Peşinden gittiğiniz prens hiç de sandığınız gibi biri değil."

Bakışları Mikhail'e kaydı, mutlak bir küçümsemeyle bakıyordu. "Beni kandıramazsın, karpatii ku köd-liar, sadece bir kez kandırıldım ve baban bir şampiyondu. Gitmek istiyorum. Beni esir mi tutuyorsun?"

Küçük bir sessizlik oldu ve Gregori yavaşça başını salladı. "Hepimizle savaşıp galip çıkabileceğine inanıyor musun? Sen bir kadınsın, onu koruyacak kimsesi olmayan bir Karpat kadınısın. Sen istesen de istemesen de ben görevimi yerine getirmeye yeminliyim."

Ivory bir nefes aldı ve bıraktı. Hazır ol, Raja.

Sürü dişlerini sıktı ve Karpat erkeklerinin tehdidiyle gözlerini kırpmadan yüzleştirdi.

Gary o zaman hareket etti, vücudunu kasıtlı olarak onunkinin önüne yerleştirdi, onunla prensin koruyucusu arasında durdu ve sürüsünün tehdidini görmezden geldi.

"Lütfen," dedi. "Kimse seni esir almak istemiyor. Kanımı sana özgürce sunuyorum. Benim hayatıma karşılık sizinki. Resmi kelimelerden emin değilim ama teklif ettiğim şeyi kabul edersen, başka bir vampirle karşılaşırsan en azından savaşma şansın olacağını bileceğiz. Kimse seni hapsetmek istemiyor."⁷¹

Gregori, "Vampirin kanı ona bulaşmış," diye açıkladı. "Parazitlerin temizlenmesi gerekiyor."

"İstilanın gayet iyi farkındayım," diye karşılık verdi Ivory. "Kendimi iyileştirme konusunda son derece yetenekliyim."

Prensin hemen ötesinde başka bir erkek ve kadın belirdi ve Ivory bir iç çekti, keşke karın içine gömülüp dinlenebilseydim diye düşündü. Güçlü ve yakışıklı yüz hatlarıyla erkeği tanıdı ve neredeyse gülümseyecekti.

Falcon. De La Cruz kardeşlerin aile dostuydu. Yalnız ama iyi bir adamdı. Onu gördüğü, en azından birkaç yaşlı erkeğin ruhları bozulmadan hayatta kaldığını bildiği için minnettardı.

"Ivory!" Şok ve mutluluk bir arada yaşandı. "Siz oğlumuzu kurtaran gizemli kadın mısınız?" Falcon öne doğru süzüldü ama kadın geri adım atıp eliyle onu işaret edince aniden durdu.

"Pesäsş jeläbam ainaak-long ışıhta kalasın, Falcon," diye selamladı. "Uzun yıllar oldu."

"Yaralanmışsınız," diye haykırdı kadın, aceleyle ileri atılarak.

Falcon onu kolundan tutarak durdurdu. "Burada neler oluyor?"

Ivory onun sesinin yargılayıcı değil, sadece temkinli olduğunu fark etti. "Gitmek istiyorum ama prensiniz ve hizmetkârı aksini emretti."

"Sadece sağlığınıza bakmak için, hanımefendi," dedi Gregori hafif bir eğilmeyle, onun alayını görmezden gelerek.

Kadın kaşlarını çattı. "Ben Sara, Falcon'un hayat arkadaşıyım. Oğlumuzu kurtardınız ve size minnettarız. Burada kimse sana zarar vermek istemiyor." Gregori'ye doğru küçük bir bakış fırlattı. "Buradaki kimsenin yardımınız için sizi ödüllendirmekten başka bir şey yapmak isteyeceğini düşünemiyorum. Seni iyileştirmek için kanımı özgürce sunuyorum. Hem Falcon hem de ben yaralarınızı iyileştirmek için elimizden geleni yapacağız, ancak Gregori kıyaslanamayacak kadar iyi bir şifacı. Göz korkutucu görünebilir ama aslında nazik ve şefkatli bir adamdır."

"Karanlık olanın gözümü korkuttuğu falan yok," diye reddetti Ivory. "Sadece kendi yoluma gitmek istiyorum." Kadın teklifiyle onu baştan çıkarmıştı. İyileşmek onu güçlendirmek için kesinlikle uzun bir yol kat edecekti ama karanlık olanın kanını alırsa, adam onu daha kolay takip edebilirdi. Kan kanı çağırırdı. Ve o çok savunmasız olurdu. Adam onun kanını kolayca alabilirdi ve o zaman her zaman onun inini bulabileceğinden endişelenmesi gerekirdi. Zaten Sergey onun yaşadığını biliyordu. Onu bulmaya çalışmak aklına gelebilirdi.

İçini çekti ve başını salladı. "Cömert teklifinizi kabul edemeyeceğim için üzgünüm ama teşekkür ederim," dedi Sara'ya.

Raja bir uyarı homurdandı ve Gregori'nin yaklaştığını fark etti. Kadın bıçağı Gregori'nin vücudunun daha yumuşak kısımlarına doğru savurduğunda karanlık olan durdu.

"Bunu denersen çok aptalca davranmış olursun, karanlık kişi." "Yorgunluktan sallanıyorsun," dedi Gregori. "Eğer deseydim ki

Size zarar vermek istediğimi düşündürecek herhangi bir şey yaptıysam özür dilerim. Tek endişemin sağlığınıza olduğunu görebiliyorsunuzdur. Biz burada dururken, parazitler zehirlerini vücudunuza yaymak için daha fazla şansa sahip oldular."

"Parazitlerin ne yapıp ne yapamayacağını gayet iyi farkındayım."

Razvan'a uzandı, artık çaresizdi. Şifacı ona rahat olduğundan daha yakındı, belki de vuruş mesafesindeydi. Ivory adamın ününü göz ardı edecek kadar aptal değildi. Prens ve Karpat halkının tehlikeli ve acımasız bir savunucusu olarak tüm toplumda tanınıyordu.

Bana kan vermesine izin vermezsem, kurtulmak için savaşmaktan başka çarem yok.

Savaşmak zorunda kalmayacaksın. Hayatımı senin hayatın için veriyorum. Beni takip edin. Kadınla konuş, birkaç dakika daha dikkatlerini dağıt.

Ses tonunda güven verici bir şey vardı. Kadın onu yıkılmış, düşmüş bir savaşçı olarak bırakmıştı ama o bambaşka bir şey olarak yükselmişti. Sesinde güven vardı. Razvan, Karpat soylarının en eskilerinden ve en güçlülerinden biri olan Ejderha Arayıcı'ydı ve karanlığa yenik düşmeden yüzlerce yıl boyunca eziyet ve acıya katlanmıştı. Zihnindeydi ve hafızası çok uzundu. Dövüş becerilerini, tekniklerini ve stratejilerini özümsemişti. Xavier hakkında diğer tüm canlılardan daha fazla şey biliyordu ve onu yok etmek için diğerlerinden daha fazla nedeni vardı. Ona inanmak istiyordu. Sarsılmış ve zayıftı ama ona inanmaya ihtiyacı vardı.

Şifacı beni bekletmeye çalışıyor. Dayanamayacağımı biliyor. Dayanacaksın.

İçine güç doldu. "Sara," dedi usulca. "Sana sesleniyorum. Karanlık olandan kenara çekilmesini iste. Burada kimseye zarar vermedim ve sadece huzur içinde ayrılmak istiyorum. Çocuğunun hayatını kurtardığım için bana borcunu ödemen gerektiğini belirttin. Ben de bunu istiyorum. Sadece şifacının kenara çekilmesini sağla."

Sara önce Falcon'a sonra da Mikhail'e baktı. "Bence kulağa mantıklı geliyor. Lütfen Gregori, kenara çekil."

Hepsi de Ivory'ye daha yakın, daha korumacı bir şekilde yaklaşan Sara'ya baktı.

Prensin topuklarının altından toprak fışkırdı ve arkasında bir beden belirdi, bir kolu Mikhail'in boynuna sıkıca kilitlenmişti, bıçağın ağzı prensin kalbine bastırılmıştı. Fırtınalı, acımasız gözler mutlak bir kararlılıkla karanlık olanın yüzüne kilitlendi.

Bölüm 5

Kimse kimıldamadı. Kimse nefes almıyor, sanki küçük bir hata kan banyosunu başlatacakmış gibi zamanın içinde donmuş heykeller gibi kalıyorlardı ve Razvan'ın -ve Gregori'nin- gözlerindeki ölüme bakılırsa bunun olacağından pek şüphe yoktu.

Gregori nefesini uzun, yavaş bir tıslamayla bıraktı. "Prensin hayatını tehdit etmek bir ölüm cezasıdır."

Razvan omuzlarını silkti, sıradan bir güç dalgalanması. "On dördüncü yazımdan beri ölüm cezası altındayım. Bu benim için yeni bir şey değil. Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapmayı düşünemezsiniz. Bu gece öleceğimi kabul ediyorum." Başını Gregori'ye doğru eğdi, ifadesi değişmiyordu, sanki Karpatyalı'ya onu öldürmesi için izin verir gibiydi.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam, Gregori, genellikle galip gelir, diye belirtti Mikhail, sesinde bir mizah iziyle.

Gregori'nin gümüş gözleri parladı ve bu gözlerde cevap niteliğinde bir eğlence yoktu. Kimse bıçağını kalbinize dayayıp zarar görmeden kurtulamaz.

"Hayat arkadaşımдан uzak dur. O uzaklaştıktan sonra istediğini yapabilirsin," diye talimat verdi Razvan.

"Hayır," diye itiraz etti Ivory. "Ben seninle kalıyorum. Özgürlüğümüze kavuşmak için savaşacağız."

Sara, Ivory'ye yaklaşmaya çalıştı. "Bu çılgınlık. Mikhail," diye seslendi prence. "Durdurun şunu. Bırakın gitsinler."

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?" Falcon yumuşak bir sesle sordu. "Ivory, Razvan'ın halkımıza karşı işlediği suçlar hakkında bir fikrin var mı?"

Razvan yine irkilmedi ve bıçak da irkilmedi.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Ivory. "Gerçekleri bilmeden hüküm vermeye hakkınız yok."

Beni savunmanıza gerek yok.

Razvan onun bunu yapmasına çok şaşırmıştı. Orada sallanarak duruyordu, Razvan'ın tanıdığı savaşıya göre fazla kırılgan görünüyordu. Vücudu uzun ve düzdü, kusursuz teni vampir kanının izleri ve omzundaki diş yırtıklarıyla gölgelenmişti. Bu kusursuz dış görünüşün altındaki gerçek kadını, ölümün ve meydan okumanın izlerini bildiğini bilmenin çok samimi bir yanı vardı. Doğa onu onarmaya çalışırken yüzlerce yıl boyunca toprakta öylece yatan bedenini bir araya getirmek için gereken cesaretin rezervini.

Yeryüzünde başka hiç kimse onun derinliklerini ve gücünü bilmezken, sadece o biliyordu. Onunla gurur duymak onu sarstı. Cesareti ve vahşiliği onu alçalttı.

"Bu doğru," dedi Falcon, gerginliğin ortasında sakinliğini koruyarak. "Bu prensi tanıyorsunuz. Ben Mikhail'e bağlılığımı bildirdim. O benim saygıma ve korumama layıktır. Beni tanıyorsunuz. Daha da önemlisi, De La Cruz kardeşleri tanıyorsunuz. Onlar da Mikhail'e bağlılık yemini ettiler. Manolito Mikhail için canını verdi ve Gregori onu bu dünyaya geri getirdi." Bakışları Razvan'a kaydı. "Manolito'ya zehri senin hayat arkadaşının enjekte ettiğine inanıyorum."

Razvan irkilmedi ve bıçağı tutan eli kaya gibi sağlamdı. "Ivory, yanıma gelmeni ve kanımı almanı istiyorum. Tam gücünde olmana yetecek kadar al."

Şaşkın görünüyordu ve sessizce başını salladı.

Tek yol bu. Kaçmazsanız amacınız ve hazırlıklarınız boşa gidecek. Hepsini durduramayız. Geldiğimde hayatımı sizinkiyle değiştireceğimi biliyordum. Bu bir onurdur.

"Kanına parazitler bulaşmış," dedi Mikhail. "Bıçağı kalbime sapla ve şifacımın onu Xavier'in iğrenç solucanlarından kurtarmasına izin ver."

Ivory yüksek büyücünün adını duyunca irkildi.

Gregori'nin bakışları prene doğru kayarak gümüş bir parıltıyla parladı. Bu hiç komik değil, Mikhail. Biz de biliyoruz

Bu adam hakkında çok az şey biliyorsun. Xavier'in emriyle o bıçağı kalbine saplayabilir. O zaman o sırtışı takmıyor olurdun.

Beni kurtarmanın bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok.

"Razvan," dedi Mikhail. "Amacımız hayat arkadaşına zarar vermek değil, sadece evine dönerken uğrayacağı bir saldırıdan sağ çıkabileceğinden emin olmak. İkinize de dostluk teklif ediyoruz. Kız kardeşin Natalya, hayat arkadaşı Vikirnof'la birlikte burada. Kızınız Lara ve hayat arkadaşı Nicolas De La Cruz aramızda yaşıyor ve doğmamış çocuklarımızı kurtarmak için çalışıyorlar. Halkımız için muazzam bir değer oldu. Teyzeleriniz Tatijana ve Branislava güvende ve hayattalar, şu anda toprağın altında şifa buluyorlar. Her ikinize de güvenli geçişler diliyorum."

Razvan Fildişi'ne hızlı bir bakış attı. Bu sana bağlı.

Ivory nefesini içine çekti. Hayat arkadaşı için ölüm kalım meselesiydi. Hayatını onun ellerine bu kadar kolay teslim ediyordu. Dubrinsky ailesinin iyiliklerine izin vermenin onun için ne kadar iğrenç bir şey olduğunu bilmiyordu. Kendini kabullenmeye zorlasa da, şifacının yanında durana kadar vücudunu sertçe ileri doğru itti, parmakları bir bıçağın kabzasının etrafında sıkıca kapalıydı. Başını şifacıya doğru salladı.

İşim bittiğinde muhtemelen beni bıçaklayacak. Yine o gümüş gözler prene doğru kaydı. Birinin seni bıçaklamasına izin verdiğim için karılarımız bana cehennemi yaşatırken bu kadar gülmeyeceksin.

Bilmiyorum. Eğlenceli olabilir. İkisi de bana kızmayacak.

Gregori'nin nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkarken, prens Ivory'nin omzuna nazik ellerini koymadan önce ona için için yanan bir bakış daha gönderdi. Ivory, kendisini tuzaktan kurtaran bir kurtarıcının elleri altındaki vahşi bir hayvan gibi titredi. Şifacı, farkında olmadan kadim dilde yatıştırıcı sözler mırıldanıyor, sesiyle ve ellerinin dokunuşuyla ona zarar vermek istemediğine dair güvence vermeye çalışıyordu.

Gregori gözlerini kapadı ve vahşi bir savaşçı, prensin ve Karpat halkının acımasız koruyucusu olmaktan vazgeçti. Tüm egosunu, olduğu her şeyi teslim etti ve kendini bedeninin dışına, yaralı dışının bedenine gönderdi. Enerjiye, iyileştirici bir varlığa dönüştü, tüm hasarı içten dışa bulmak ve onarmak için kan dolaşımında hareket etti.

Neredeyse kendini unutuyordu, yüzyıllardır şifa dağıttığı nadir anlardan birinde, kadının kemiklerinin ve sinirlerinin nasıl kabaca birbirine örüldüğünü keşfettiğinde. Vücudunun her yerinde, hatta organlarında bile, Karpat toplumunda duyulmamış çıkıntılar ve iç ve dış yara dokusu izleri vardı. Sarsılmış bir halde bir an için kadından çekildi, ona bakamadı ve bu yara izlerini yapan şeyden bir insanın nasıl kurtulabildiğini anlamaya çalıştı.

Mikhail. Gregori'yi şaşırtmanın zor olduğu zamanlarda şok vardı. Onu şaşırtmak neredeyse imkânsız olduğunda huşu vardı. Çoğunlukla saygı vardı. Sanki küçük parçalara ayrılmış gibiydi. Yüzü dışında hiçbir yerine dokunulmamış ve boynunda bile bu yamalı çıkıntılar var. Parçalara ayrıldığına inanıyorum ama nasıl hayatta kalabildi?

İzlenimleri Mikhail'e gönderdi. Gerçek derisi yamalı bohça gibi. Bıçakların derisini ve kemiklerini kestiğini, boynunun etrafını sardığını, kafasını kopardığını hissediyorum. Bu kadın çok acı çekmiş. Bir nefes alındı. Çarpan bir kalp atışı. Gregori aniden zihnini Mikhail'inkinden ayırdı.

Söyle bana. Bu iki kelime bir emirdi, daha azı değil.

En büyük kardeşiniz ona saldırdı. Onun lekesini hissediyorum, daha önce hissetmediğim bir acı damgası. Bunu ona o yaptı. Ya da bunun bir parçasıydı.

Mikhail bir an için gözlerini kapattı. Ailemden nefret etmek için bir sebebi var.

Şüphesiz.

Karpat halkına karşı bir düşmanlık hissediyor musunuz?
Bizi yok etmeye çalışır mıydı?

Büyük bir kararlılık var ama hayatınızı sona erdirmek ya da bizi yok etmek için değil. Kararlılığı kemiklerine işlemiş. Bu kadını daha yakından tanımak isterim.

Gregori bir kez daha fiziksel bedeninden sıyrılıp Ivory'nin içine girdi, kemiklere ve organlara dikkat etti, geçerken onları iyileştirici ışıkla yıkadı, kanını ve hücrelerini parazit istilasına karşı inceledi. Daha fazla davetsiz misafiri gözeneklerinden vücudundan çıkardı, karda kıpırdanıp bir hedef bulmaya çalışırken onları yaktı. Dağınık, yorucu bir işti ve sonunda gücü tükenerek kara gömüldü.

Kurtları yakınlaşarak Ivory ve şifacının bedeninin içinde olduğu bir koruma çemberi oluşturdu. Gregori çalışırken fiziksel formunu güvende tutması için Falcon'a bağımlıydı ve kadim Karpatyalı hareketsiz kalarak kurtları dikkatle izliyordu.

Gregori çalışırken bıçak elinden hiç düşmedi, Razvan da ailesi hakkında hiçbir şey sormadı. Tüm konsantrasyonu Ivory'nin güvenliğindeydi. Diğerlerini izledi ve Gregori ona zarar vermeye kalkışırsa onu uyarma görevini kurt sürüsüne bıraktı. Bu disiplin ve itidal gerektiriyordu. Bıçağın ağzı hiçbir zaman prensin derisine girmede.

Mikhail vücudunun doğal bir şekilde nefes almasına izin verdi. "Gregori muazzam bir şifacıdır. Hiçbir parazitin kalmadığından emin olacaktır."

"Hizmetini takdir ediyorum."

"Beni rehin tutmaya devam etmene gerek yok," dedi Mikhail. "Gregori hırlıyor ve sinirleniyor ama hayat arkadaşına zarar vermek gibi bir niyeti yok, sadece onu iyileştirmek istiyor. Kurallarına göre hareket ediyor. Devam eden tehditleriniz karşısında o kadar anlayışlı olmayacaktır. İkinize de güvenli geçiş için söz verdim. Kadınınızın bakıma ihtiyacı varken durumu tırmandırmak aptallık olur."

Razvan, Mikhail'in sözlerinin doğruluğunu tartıyormuş gibi bıçağı birkaç dakika daha tuttu ve sonra bıçak kayboldu ve üç erkek Karpat'a da açık bir yol bulabileceğı gölgelere geri adım attı.

Mikhail vuruş mesafesinin dışına çıkmadı ve inanç gösterisini sürdürdü. Falcon biraz daha yaklaştı, böylece gerektiğinde vücudunu prens ile olası bir zarar arasına sokmak için daha iyi bir pozisyonda olacaktı.

"Söyle bana Razvan," dedi Mikhail, "Xavier hâlâ gerçekten yaşıyor mu?" Kırılmış saçlarını inceledi. Çok az Karpatlının saçı ağarırdı; ancak en ağır yaralanmalar bir Karpatlıda bu tür bir hasara yol açabilirdi. Prens yakından baktığında, yıpranmış yüze kazınmış acı izlerini görebiliyordu. Razvan yakışıklı bir adamdı ama daha yaşlı ve yıpranmış görünüyordu.

"Öyle," diye onayladı Razvan.

"Bedenini istediğı gibi ele geçiriyor mu?"

"Öyle," diye cevap verdi Razvan, hiç çekinmeden. "Yine de ilk kez onu uzak tutmayı başardım. Daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştım, bu yüzden zamanla onu uzak tutmayı öğrenmem mümkün."

Falcon kıpırdandı, karanlık gözleri en eski, en tehlikeli düşmanlarını görebilecekmiş gibi gölgelerin derinliklerine bakıyordu. "Hayat arkadaşını tehlikeye mi atıyorsun?"

"Yakınımdaki herkes için tehlikeliyim."

Mikhail Falcon'a hızlı ve sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Nasıl oldu da kaçabildiniz?"

"Buz mağarasına yapılan son saldırı onu beni normalde tutulduğum odadan çıkarmak zorunda bıraktı. Hazırlanmak için çok az zamanı vardı ve o kadar da güvenli değildi. Günlerdir beslenmemiştim. Sanırım beni bu girişim için çok zayıf buldu." Razvan omuz silkti.

Mikhail zorluklar yüzünden harap olmuş yüzü inceledi. Bu küçük omuz silkme ona adam hakkında çok şey anlatıyordu. Ne sempati istiyordu ne de yaşamak zorunda bırakıldığı hayat için özür diliyordu. Bu basit cümleler çok şey anlatıyordu.

Mikhail eğildi. "Sen gerçek bir Ejderha Arayıcısısın." Hiçbir Ejderha Arayıcı kendi türünün erkeklerini avlayan karanlığa yenik düşmemiştir. Acı, nefret ve öfkeyi kucaklamak için bir nedeni olan biri varsa, o da Razvan'dı, eğer şüphelenilenler doğruysa. "Varlığımız için bir savaşın içindeyiz. Belki de çocuklarımızı kurtarmak için verdiğimiz savaşta bize yardımcı olabilecek şeyler söyleyebilirsiniz. Lara bizim için çok değerliydi."

Razvan bakışlarını Ivory'nin üzerinde tuttu, cevap vermedi. Kızının adını duymak bile zordu ve duyguları onu boğuyordu ama bunu belli etmeyi reddetti. Yüzünü bir maske gibi tutmayı yüzyıllardır öğrenmişti ve Lara'yı düşünmenin bile içini nasıl burktuğunu prensin görmesine izin vermedi. Ivory kirpiklerini kaldırdı ve ona baktı. Bakışları onunkilerle kilitlendi ve kalbi yerinden fırladı.

Biliyordu. Çok büyük bir acı çekiyor olmalıydı - Karpat halkının prensini tehdit etmesinin sonucundan korkuyor olmalıydı - ama küçük bir yarım gülümseme ağzını kavislendirdi. Bu gülümsemenin onun için olduğunu biliyordu. Bu gizli gülümseme onları birbirlerine kenetlemiş, bir yapbozun iki parçası gibi, özel ve son derece samimi bir şekilde birleştirmişti. Kadının gözleri yumuşacıktı ve adamın zihnine sıcaklık gönderiyordu.

İçinde derinlerde bir şey sert düğümlere dönüştü. Başka bir şey eridi. Kalbi tuhaf bir şekilde çarptı ve boğazı düğümlendi. Fildişi. Onu neden şimdi bulmuştu? O hiç beklenmedik bir hazineydi. Hiç kimse, en azından kendisi, inatçı cesareti ve cömertliğiyle onu hak etmiyordu.

Aklına kadınsı bir eğlence geldi. Kendini kandırma. Senden başka kimse bana cömert diyemez. Ben avcıyım. Hepsi bu.

O çok daha fazlasıydı, o her şeydi. Gözeneklerinden kan sıçramış toprağa daha fazla parazit düşerken kadın tekrar titrerken gözlerini onunkilere kilitledi. Zihnini güçle ve ininde keşfettiği, onu rahatlattığını bildiği kokularla doldurdu, iyileşmenin geri kalanında onu ayakta tutmak için.

Parazitlerin çıkarılması zor bir süreçti. Şifacının bir tanesini bile kaçırmamak için özellikle dikkatli olması gerekiyordu ve Gregori bedenine yeniden kavuştuğunda yorgunluktan sallanıyordu.

Gregori, "Kana ihtiyaı var," dedi ve onun yanında kara gömüldü.

"Sen de öyle," dedi Mikhail, karın üzerinde süzülerek şifacının yanına geldi. Kan baėıőına uzun zamandır aşına olduğunu belli eden rahat bir hareketle bileğini uzattı.

Razvan tereddüt etti. Xavier'in onun üzerindeki etkisinin boyutları hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bu hücresel ya da moleküler bir őeyse, kanını Ivory'ye verirse, Xavier bir şekilde onu da ele geçirebilir miydi? Bilmiyordu ve bunu şansa bırakmak istemiyordu.

Şifacı ona ürkütücü bir şekilde Xavier'i hatırlatan tuhaf gümüş gözlerle bakıyordu. Gözler tehdit, azarlama ve tehditle parlıyordu ve bu adamlarla karşılaştığında ilk kez utanç hissetti.

"Beni koruyorsunuz," dedi Ivory, "ve size minnettarım. Buradaki hiç kimse sizin -bizim- nelerle uėraőtıėımızı anlayamaz."

"Kanımı özgürce sunuyorum," diye yineledi Sara ve Ivory'ye yaklaşarak bileğini uzattı.

Ivory başını eğdi. "Minnettarım."

Kan zengindi, bir Karpat kanıydı, vücuduna bir ateş topu gibi çarpıyor, hücrelerine işliyor ve şifacının omzunu ve kaburgalarını dikkatle onarmasına yardımcı oluyordu.

Gregori Razvan'ın yüzünü inceledi. "Kanını hayat arkadaşına vermekten korkuyorsun." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi ve bu sefer içinde bir parça saygı vardı. Her erkek Karpatyalı hayat arkadaşının ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırdı. "Onu sahiplenmedin."

Razvan omuz silkti. "Yapamam. Yapmayacağım."

Ivory başını kaldırdı, dili Sara'nın bileğindeki iğnelerin üzerinde kayıyordu, koyu renk gözleri parıldııyor, bir kurdun gözleri gibi neredeyse kehribar rengine dönüyordu. "Bu adamların hiçbirine açıklama yapmana gerek yok."

"Ivory," dedi Mikhail, sesi nazikti, "kimse Razvan'ı seni hayal kırıklığına uğratmakla suçlamıyor. Tam tersine. Ve seni iyileştirmek için hizmet veren adam, en büyük kardeşimi hak ettiği adalete kavuşturan adamdır. Gregori aldığı yaralar yüzünden üç ayını toprak altında geçirdi."

Çenesi yükseldi. "Toprak altında üç yüz yıl geçirdim." Kelimeler ağzından dökülür dökülmez, acının ilk belirtisi olarak, utanmış görünüyordu. "Affet beni şifacı. Uzun zamandır insanlardan uzaktım ve görgü kurallarımı unuttum."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Gregori ama hâlâ Razvan'ın yıpranmış yüzünü inceliyordu. "Xavier'in geride bırakmış olabileceği izler için seni muayene etmek istiyorum."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Mikhail kaşlarını çattı. Falcon kısmen Gregori'nin önüne geçti ve Razvan gölgelerin içine doğru bir adım daha geri çekildi.

Razvan, "Bunun ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi.

"Eğer kimse denemezse," diye belirtti Gregori, "bizim için kaybolmuş olursun." "Yüzlerce yıldır kaybolmuş durumdayım."

"Ve en büyük düşmanımıza karşı savaşımızda bize yardımcı olabilecek sahip olduğunuz tüm bilgiler de kayboldu," diye devam etti Gregori. "Ve hayat arkadaşınız da kayboldu."

"Ben bu denklemde yer almıyorum," diye itiraz etti Ivory. "Beni koz olarak kullanarak yanlış olduğunu düşündüğü bir şeyi yapması için ona baskı yapmayın."

Gregori ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Dünya geneline katacağın çok şey var Ejderha Arayıcı. Sadece bir göz atmak istiyorum."

Belki de haklıdır. Ivory kasıtlı olarak Razvan'a bakmadı. Bu tamamen senin kararın ve ben seni sonuna kadar destekleyeceğim ama belki de Xavier'in senin üzerindeki etkisini kırmanın bir yolunu bulabiliriz. Bir yolu olduğundan şüpheleniyorum.

Razvan bu fikri kafasında evirip çevirdi. Yaşamayı düşünmemişti, sadece ölmeyi. Ölmek Xavier'in

sahipliğinden, zihinsel ve fiziksel işkenceden özgürlüğü
temsil ediyordu,

Hatta Şimdi anılarından ve onların uyandırdığı duygulardan bile. Ivory biz terimini kullanmıştı. O da hiç bu Şekilde düşünmemişti. Etrafındaki küçük gruba baktı.

Karpatyalıların arasında duracağını ve dışarı çıkmak için savaşmak zorunda kalmayacağını hiç düşünmemişti. Bir parçası onu kabul edeceklerine güvenmiyordu.

Gregori sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi başını salladı. "Karpatlar için bir tehdit oluşturmadığınıza tam olarak inanmıyorum ama bunu öğrenmeye hazırım."

Razvan bu sözlerin meydan okuyuculuğunu hissetti. Gregori Karpat halkını korumak ve belki de Razvan'a yardım etmek için kendini tehlikeye atmaya hazırды. Razvan, Xavier'in ne yaptığını kendi gözleriyle görmek için bedenine girmesine izin verecek cesarete sahip miydi? Zihninde ağır bir suçluluk duygusu vardı.

Daha öncesine ait anıları, akıl sağlığını korumak için diktiğı bariyerlerin ardında kaybolmuştu ve artık ne yapıp yapmadığından emin değildi. Artık hatırlamadığı haftalar, aylar, hatta belki de yıllar vardı ve neler olduğunu incelemekten korkuyordu. Xavier, büyücüyle artık savaşamayacak hale gelene kadar onu yavaşça ve başarıyla alt etmişti.

Gregori'nin bedenine girmesine ve onu incelemesine izin verirse, Gregori hayatının her aşağılayıcı ve onur kırıcı anını bilecekti.

Şifacıyla birlikte gireceğim. Suçlayıcı bir Şey olursa anılarını koruyabilirim. Aksi takdirde, bulduğu her Şey Xavier'ın üzerine kalacak, senin değil.

Kalbi ters döndü. Kız açıkça onun tarafını tutuyordu ama neden? Hayat arkadaşı olmaları gerekiyordu, bu doğruydu ama birbirlerini tanımıyorlardı ve o Karpatlar'ın sahip olduğu en azılı suçluydu.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca birçok kez kafanızın içindeydim. Ben de dışarıdan biriyim. Ve Xavier'i yok etmenin anahtarının sen olduğuna kesinlikle inanıyorum.

Bu anlayabileceğı bir nedendi. Xavier'i yok etmenin anahtarının kendisi olduğundan emin değildi ama

amacının kesinlikle değişmez olduğunu biliyordu. Kaybedecek neyi vardı ki? Saygılarını mı? Daha az umursayabilirdi. O yüzyıllar önce gitmişti. Şafakla yüzleşmeye fazlasıyla istekliydi. Ama kızının, taraf olsun ya da olmasın, gördüğü ve yaptığı şeyleri görmesini, bilmesini, yaşamasını istemiyordu.

Xavier'in bedeniyle tecavüz ettiği her kadının yüzünü biliyordu. Çekici yalanlar, tatlı, aldatıcı vaatler, masum bir kadını hamile bırakıp ondan hamile kaldığı çocuğı kan için almak. Her zaman kan. İsimlerini hatırlamıyordu ama gerçeğı öğrendiklerinde döktükleri gözyaşlarını hatırlıyordu. İhanet duygusunu ve büyücünün alaycı kahkahalarını hatırlıyordu.

Yüzyıllar boyunca pek çok kişi öldürölmüştü: büyücüler, insanlar, onun eliyle kandırılıp öldürölen bir ya da iki Karpatyalı. Her yüzü, her ifadeyi hatırlıyordu. Uyanık olduğı her an ona musallat oluyorlardı. O kadar çok onursuzluğı uğramıştı ki başka bir yaşam biçimi hatırlayamıyordu.

Bu onun anıydı - hayat arkadaşının dünyanın en büyük düşmanını avlayıp yok etmesine yardım etme yükünü üstlenebilir ya da pes edip güneşe doğru yürüyebilir ve kendi kendine herkesi koruduğunu söyleyebilirdi. Yardım ederek geçmişindeki günahları hem Ivory'ye hem de şifacıya ifşa etmiş olacaktı. Kendisinden ve bedeninin işlemek için kullanıldığı suçlardan saklanabileceğı hiçbir yer olmayacaktı. Var olduğı her gün onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve tekrar Xavier'in eline düşme riski vardı. Etrafındaki yüz çemberine baktı. Ne sabırsızlık ne de huzursuz hareketler vardı. Sadece bir karar verilmesini bekliyorlardı.

Eğer Xavier'den kurtarılamayacak kadar lekelenmişsem, beni öldüreceğıne dair bana söz ver, can yoldaşım. O lanet kanıtı sadece senin görmeni istiyorum.

Ivory ondan istediğı şeyin büyüklüğü karşısında nefesini tuttu ve karanlık olanın dikkatini çekti. Bakışlarını Razvan'a kilitledi. Kendi hayat arkadaşını öldürmek...

Ruhunuzda güvende kalabilmem için beni duvarınıza kazımanızı istiyorum. Layık olmasam da bana bu hizmeti yap. Eğer beni güvende tutarsan, bir sonraki hayatta bir şansım olur.

Ivory'nin parmakları Raja'nın kalın kürkünün içine girdi ve oraya tutundu. Boğazı kapandı ve bir an için gözleri yandı. Bakışlarını Raja'dan ayırmadı, onun cesaretini görmezden gelmeyi reddetti. Bu benim için bir onur olacak.

Razvan ona bakmaya devam etti, onu zihnine çekti, ciğerlerine çekti, cesaretini ve gücünü hissetti, onunla duyduğu gurur neredeyse patlayana kadar kabardı. Onun cesaretini kendi cesareti olarak kabul etti ve hâlâ Fildişi'ne bakarak başını şifacıya doğru salladı.

Razvan, "Sizden hayat arkadaşımın yolundan gitmenizi rica ediyorum," dedi. "Eğer gitmenizi istiyorsa, bunu yapacağınıza dair bize söz verin ve hepiniz derhal bizi terk edin."

Gregori prensle uzun uzun bakıştı. İntihar etmek ya da hayat arkadaşının onu öldürmesini sağlamak istiyor.

Dünyayı kurtaramazsın Gregori, diye karşılık verdi Mikhail, sesi yorgun çıkıyordu. Sadece elinden geleni yapabilirsin. Eğer ona yardım edebiliyorsan et; aksi takdirde onları kaderlerine terk ederiz. Bu onların isteği ve erkek ya da kadın, her Karpatyalı onursuzluk yerine ölümü seçme hakkına sahiptir.

Gregori yüksek sesle Razvan'a, "Öyle olsun," dedi. "Biz bunu denerken Mikhail ve Falcon bedenlerimizi koruyacak." Ivory'ye baktı. "Yeterince güçlü müsün? Sen onun zihnindeyken Xavier ona saldırırsa, büyücüyü savuşturabilir misin?"

Kirpiklerini kaldırdı ve karanlık olanın bakışlarını çelik gibi gözlerle karşıladı. Savaşçı gözleri. Sakin. Soğuk. Uzak. "Sen kendin için endişelen, şifacı."

Gregori başını eğdi, ağzında eğlence ve saygı arasında bir yerde kısa bir gülümseme belirdi. Razvan'a aralarındaki karda oturmasını işaret etti. Razvan böylesine savunmasız bir pozisyonda olduğu için biraz gergin bir şekilde yerleşirken, altı kurttan beşi etraflarında bir çember oluşturdu; Farkas, Fildişi'nin yanına uzanmış, başını onun

kucak. Ivory bir elini onun kürküne, diğeri de bıçağının kabzasına koydu.

Mikhail, Falcon, Sara ve Gary çemberi daha iyi korumak için etraflarında pozisyon aldılar.

Ivory kendini bedeninin dışında aramak için gözlerini kapattı. Razvan koluna nazikçe dokunarak onu durdurdu. Kirpikleri kalktı ve onun bakışlarıyla buluştu.

Bana bir kez daha baktığını görmek istiyorum. Bu şekilde. Kınama yok. İğrenme yok. Korku yok. Bana sanki senin için bir insanmışım gibi bakıyorsun.

Çenesini kaldırdı. Sen benim için bir insandan çok daha fazlasısın, Razvan. Kasten onun adını kullandı. Sen benim hayat arkadaşısısın. Bu dünyada, öbür dünyada ya da her ikisinde.

Sesindeki okşayıcı nota onu sıcaklıkla doldurdu. Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi. Dudakları çatlayacak ve çenesi kırılacakmış gibi paslı hissediyordu ama içinde, kimsenin göremeyeceği bir yerde, o ilk gülümsemeyi kendine yakın tuttu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Sadece dikkatli olun. İkiniz de," diye uyardı Razvan.

Ivory bedeninden sıyrıldı ve hayat arkadaşının içine girdi. Gregori'nin ışığı sıcak ve parlaktı, neredeyse ışıldıyordu, güçlü bir şifacının işareti olduğunu biliyordu. Onun isteksizliğini hissetmesine rağmen, Gregori'nin önderlik etmesine izin verdi. Vücudunda çok sayıda yara izi ve tahammülün ötesinde işkence izleri vardı ama yine de Razvan dayanmıştı.

Onun beynine doğru ilerledi. Gregori'nin çok derinlere inmesine izin vermeden önce, Razvan'a verdiği sözü tutmaya niyetliydi. Omuzlarına bu kadar ağır gelen suçluluk duygusunun bir nedeni olup olmadığını sadece o bilebilirdi. Onun gerçekten de uzun zamandır damgalandığı gibi bir suçlu olup olmadığını sadece o bilebilirdi.

Kendisinininkini hatırlatan yara izleriyle karşılaştığında tarafsızlığını korumak zor olmuştu ama onun anıları tam bir mayın tarlasıydı. Xavier'in deneyleri ve işkenceleri, Razvan'ı katlanmaya, izlemeye ve katılmaya zorladığı şeyler düşünülemezdi. Bu bir

Aklı başında olmasına şaşırıyordu. Razvan'ın beyninde dolaştı, doygun ve hasta hissedene kadar anılarını içine çekti. Evet, bedeni defalarca suç işlemek için kullanılmıştı ama ruhu, Razvan'ın kim olduğunun özü orada değildi.

Kenara çekildi ve şifacının girişine izin verdi. Xavier'e ait kanıtları dikkatle arayarak beynde ilerlediler. Çalışırken, Razvan'ın anılarının, acı ve ıstırap dolu hayatının, zihinsel ıstırabının yükünü paylaşmak zorundaydılar. Yine de Razvan, Ejderha Arayıcı'nın doğasında olan sertlik ve onurla, bazen ince bir iplikle akıl sağlığına tutunarak mücadele etmişti. Kalbi o yalnız savaşçı için ağlıyordu ve güçlü ve disiplinli Gregori'nin, Xavier'in parmak izleri olabilecek herhangi bir şey bulmaya çalışarak Razvan'ın anılarında ilerlerken onunla birlikte ağladığını hissetti - Xavier'in istediği zaman girebileceği bir yol.

Yüzyıllarca süren işkencenin bedelini ödemedenden geçmenin bir yolu yoktu. Ivory geri çekilip nefes almak zorunda kaldı. Gregori onu yakından takip etti.

"Kız kardeşini kurtarmak için yirmi yaşından küçükken bedeninden vazgeçti. Ve istemeden de olsa ruhunun bir parçasını kızının hayatıyla takas etti." Ivory ıslak kirpiklerini kaldırarak Gregori'ye baktı ve sonra başını hayat arkadaşına çevirdi. "Bu senin en büyük suçun."

"Bir görev ve sevgi," diye ekledi Gregori. "Sen suçlu değilsin Razvan. Sen gerçek bir Ejderha Arayıcısısın." Prense doğru hızlı bir bakış gönderdi. "Başkalarının senin gerçek değerini daha önce nasıl anladığını sık sık duyacağıma şüphe yok."

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Mikhail.

"Xavier'in ruhum üzerindeki etkisini kaldırabilir misin?" Razvan sordu. "Eğer şu anda bedenime sahip olsaydı, hepimizi görebilir, beni prence ya da kendi hayat arkadaşına saldırmak için kullanabilirdi. Böyle bir riski göze alamam."

"Eğer Xavier vücuduna girişi işaretlemenin bir yolunu bulduysa, o zaman onu çıkarmanın da bir yolunu bulabiliriz," dedi Ivory. "Onu dikkatle inceledim ve her seferinde yeni bir

Yaptığı iş, onu çözenin yolunu buldum. Bunun yapılabileceğini biliyorum."

Gregori nefesini içine çekti. Ne dediğini duydun mu Mikhail?

Sağır olacak kadar yaşlı değilim.

Gregori sırtışını kendine sakladı. Bu ikisi, düşmanımız hakkında, denediğimiz süre içinde elde etmeyi başardığımızdan çok daha fazla bilgiye sahip.

Yakın zamana kadar Xavier'in hayatta olduğunu tam olarak bilmiyorduk.

"Ivory," dedi Sara. "Onun mikroplarının sonsuz döngüsünü durdurmanın bir yolunu biliyor musun? Onları bir şekilde mutasyona uğratmış ve toprağa nüfuz edip bizi bulmaları için büyütmüş. Düşüklere neden oluyorlar. Lara kadınları özgür tutmaya çalışırken çok değerliydi ama o sadece bir kişi ve biz kalıcı bir çözüm bulana kadar tam olarak dönüştürülemez."

"Eğer Xavier yeteneklerini kötülük için kullandıysa, yaptığı her şeyi geri alabileceğime eminim. Uzun zamandır yöntemlerini inceledim ve her büyüüne başarıyla karşı koydum." Ivory kendinden emin bir şekilde konuşuyordu, övünmekten ya da egodan değil, belli ki deneyiminden. "Mikropları incelemem gerekecek. Elinizde örnekler var mı?"

"Onları alabiliriz," dedi Sara.

"Onları laboratuvarıma götürebilirim." Ivory gece gökyüzüne baktı. "Birkaç saatimiz kaldı ama yeterli değil, bu yüzden yarın buraya döneceğim ve onları bana getirebilirsin. Zamanımın çoğunu toprağın altında geçirdim ve ışığa karşı son derece hassasım."

Birkaç ortak noktamız var. Razvan'ın kara gözlerini kırıştırması yoldaşlığı gösteriyordu. O da son birkaç yüzyılın çoğunu toprağın altında, buz mağaralarında geçirmişti ve o da aynı derecede duyarlıydı.

Yine onunla özdeşleştirdiği o sıcaklık seli vardı. Rahatlatıcı. Onun bir parçası olan acılı yalnızlığı hafifletiyordu.

"Evime gelebilirsiniz. Hayat arkadaşım hamile ve yakınımnda kalıyor. O çok ister

Mikhail sizinle tanışmayı teklif etti." "Kardeşimin hayat arkadaşı Shea ve Gary bir çözüm bulmak için durmadan çalışıyorlar. Belki onlarla konuşursanız işiniz için birkaç adımı ortadan kaldırabilirsiniz."

Ivory omuz silkti. "Davetiniz için teşekkür ederim ama Xavier'in hareketlerimizden haberdar olmasını engelleyip engelleyemeyeceğimizi öğrenene kadar sizden mümkün olduğunca uzak durmak en iyisi olacaktır." Gregori, Mikhail cevap vermeden önce, "Katılıyorum," dedi. Prense için için yanan bir bakış gönderdi. "Sen ve Raven her zaman korunmaktadır."

Mikhail, Razvan'a küçük bir sırtış fırlattı. "Onunla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu görüyor musun? Dırdır, dırdır, dırdır. Üstelik kızımın da hayat arkadaşı."

"Bu durumda ona katılmak zorundayım," dedi Razvan. "Eğer Xavier sana saldırmak için benim aracılığım ile bir girişe sahip olsaydı, karşı koyamazdı. Bana zihinsel işkence yapma düşüncesi onu eğlendiriyor. Özellikle de kız kardeşime zarar vermek için beni kullanmaktan hoşlanıyor. Karpat halkının prensine zarar vermek için beni kullanabilseydi ve bunu bildiğinden emin olsaydı, çok mutlu olurdu."

Ivory, Razvan'ın içindeki acıyı hissetti, ancak sesi sabitti ve ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Keder ona ağır geliyordu. Duyguları bu kadar yeni ve hamken, kontrol etmesi zorken, Natalya'ya olan sevgisi, ne pahasına olursa olsun onu güvende tutma kararlılığı Xavier'i çileden çıkarmıştı ve şimdi Razvan her ihaneti bir bıçak kesiği gibi hatırlayıp hissedebiliyordu.

"Eğer geçidini bulabilirsek, Ejderha Arayıcı," dedi Gregori, "onu kapatabiliriz." Bir kez daha Ivory'ye baktı. "Hadi şu işi halledelim."

Ivory parmak uçlarıyla Gregori'nin çenesini okşadı, dokunuşu bir anlığına Gregori'nin teninde kaldı. Aniden bedeninden sıyrıldı ve Gregori'yi takip etti, saf ışık ve enerji, hayat arkadaşının içinde bir yerlerde saklanıyor olması gereken karanlığı arıyordu. Gregori'yle ilgili hiçbir şeye hayranlık duymak istemese de kendine engel olamıyordu. O sıraladı

Anılar hızlı, her korkunç olayı hızla işliyor ve bir kenara atıyor, Razvan'ın kız kardeşinin hayatı için bedenini takas ettiği o anı arıyordu.

Çok uzun zaman önce, yüzyıllar önce, genç bir çocuğun kız kardeşine zarar gelmemesi için kendini bir deliye, bir katile sunduğu o anıya ulaştılar. Ivory enerji formunda kalmak için savaşmak zorundaydı. Bu eski anıları keşfetmek çok zordu, o çocuk yenilmişti ama cesurdu, sevdiklerini korumaya çalışıyordu, her gün çok fazla kötülük görüyordu. Xavier'in ele geçirmesine izin veren bir şey aramak için o anıyı her açıdan inceledi.

Burada değil. Gregori zamanda hızla ilerledi, verileri hızla sıraladı, Xavier'in yaptığı bir şeyi, tetikleyici bir kelimeyi, Razvan'ın bedenini kendi isteğiyle ele geçirdiğini gösterebilecek bir şeyi aradı.

Durun! Ivory, Razvan'ın kendisiyle ilgili anılarına daha çok dikkat ediyordu. Etrafında olup bitenlere nasıl baktığına. O bir Ejderha Arayıcısıydı, teyzeleri tarafından kaçması için gerekli gücü vermek üzere tamamen dönüştürülmüştü. Gerçek bir Ejderha Arayıcı'nın zihnine sahipti. Xavier'in kendisini "kullanmaya" devam etmesine izin vermektense, dünyayı ruhen dolaşmaya karar vermişti. Farkında değildi ama o sırada bedenini kullanması, Xavier'in Razvan'ı büyücünün her şeye kadir olduğuna inandırmak için yarattığı bir illüzyondu.

Kaçmak için çok az umudu olduğunu, aç ve zayıf kaldığını fark eden Razvan, azalan gücünü bedenini Xavier'in saldırısına karşı savunmasız bırakmak için kullandı. Ivory, Xavier'in o kabuğun içine girdiği ve parçalarını geride bıraktığı anı tam olarak gördü. Artık zamanı ve nasıl olduğunu biliyorlardı ama yine de Xavier'in küçük parçalarını bulmaları ve onları çıkarmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Ivory yumuşak bir şekilde Karpat dilinde ilahi söylemeye başladı ve kelimeler hem Razvan hem de Gregori'de titreşti.

Çaresiz durumumda bana yardım etmesi için iyi olan her şeyi çağırıyorum.

Gökyüzü bana en saf ışığı gönder.

İçimde gömülü olan kötülüğü ortaya çıkarmak için söyleyebileceğim şarkı için yalvarıyorum.

Gökyüzünün ışığı, parlak yanar, karanlık olanı bulur ve onu aydınlatır.

Kötü olan, ardında bıraktığın felaketi çağırıyorum.

Işık Ivory'nin içinden fışkırdı ve onu Razvan'ın bedenine yönlendirerek geride kalan karanlığı aramasına izin verdi. Işık kan dolaşımına karıştı, zihnine ve kalbine hücum etti ve Razvan'ın varlığı tamamen aydınlanana kadar ruhunun özünün derinliklerine inmeye çalıştı. Zihninde karanlık bir yara izi vardı, Ivory'nin tanıdığı çok küçük bir çıkıntı. Bir tanesi kalbinde, bir tanesi kan dolaşımında ve sonuncusu da ruhundaydı. Dört. Kalp, zihin, beden ve ruh. Xavier'in Razvan'ın bedenini istediği zaman ele geçirebilmesine şaşmamalı. Buna rağmen Razvan yüzyıllar boyunca mücadele etmişti.

Razvan parçalanmış gibi görünüyordu, sanki parçalara ayrılmış ve yanlış bir şekilde tekrar bir araya getirilmiş gibiydi. Ivory'nin nefesi uzun, yavaş bir tıslamayla dışarı fırladı. Parçalara ayrılmıştı, bedeni toprağın içinden süzülüyor, kendini bir araya getirmeye çabalıyordu, o kadar parçalanmıştı ki derisini ve kemiklerini bile düzgün bir şekilde bir araya getiremiyordu. Bu sadece etten daha kötüydü. Bu, Razvan'ın kim olduğunun özüydü. Karanlığın her bir noktası ortaya çıktıkça, Ivory beyaz ışıktan bir iplik iliktirerek tüm parçaların birbirine bağlı kalmasını sağladı.

Ivory, Gregori'nin söylemesine gerek kalmadan, Razvan'ın ruhundaki kırıkları onarmak ve o küçük kötülük parçasını kovmak için ışık sağlaması gerektiğini biliyordu. Kelimeler

Güçlü, gerçek ve doğru sesler onun parçalanmış zihnini bir araya getirebilirdi. Sesi Razvan'ın bedeninin gerçek ritmine göre ayarlayarak dengeyi yeniden sağlayabilir ve kötülüğün parçasını kan dolaşımından uzaklaştırabilirlerdi. Ama kalp . .

Nasıl seveceğimi bilmiyorum şifacı. Sesinde umutsuzluk vardı. Bu duyguyu uzun zaman önce kaybettim. Benim yüzümden kaybolacak.

Aşkın her türlüşü vardır Ivory ve sen hepsine muktedirsın. O önce bir savaşçı. Onu bunun için sev. O, etrafındaki herkes için savaşıan ve diğerleri onları harekete geçirecek çok daha az şeyle karanlığı kucaklarken karanlığa boyun eğmeyen tek başına bir adam. Onu bunun için sevin. Verecek neyiniz varsa bulun ve o hiçbir şeye sahip değilken bu yeterli olacaktır.

Ivory bir nefes aldı ve kendini dengeledi. Şifacının inancı ikna ediciydi. Kendini sakinleşmiş hissetti. Bu bir adamın akıl sağlığı, ruhu için verilen bir savaşı ve kazanmak zorunda oldukları için kazanacaklardı.

Xavier'in parçalarını kovaladığımızda, kıymıkların bir konukçu bulması gerekecek. Gregori hem Razvan hem de Ivory ile konuştu.

Gregori'nin sesindeki bir şey, içindeki her şeyin hareketsiz kalmasına neden oldu.

Uzun zaman önce, yasak olanı denedim ve yasalarımızı çiğnedim. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya ihtiyacım var ve bunu öğrenmek için kutsal yasalarımızı ihlal ettim.

İtiraf özgürce yapılmıştı ama Ivory bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Gregori sadece onları nelerin beklediği konusunda uyarmak istemiyordu, aynı zamanda Razvan ve Ivory'ye kendinden bir parça veriyordu çünkü Razvan'ın hayatındaki pek çok korkunç şeyi biliyordu. Gregori'nin böyle bir şeyi itiraf etmesi büyük bir riskti ve Ivory şifacıya çok daha fazla saygı duyuyordu.

İçine konan şey, Razvan, çıkarılabilir. Bunu kendim yaptım.

Gregori onun kınamasını beklerken Razvan uzun bir süre sessiz kaldı. Razvan konuşmadan önce iç çekti. Bazen yanlış olarak başlayan şey iyiye dönüşebilir. I

Dua et de öyle olsun. Ben hazırım, ama kendinizi ona açma riskini göze almayın.

Ivory şarkı söylemeye başladı, ses tonunu Razvan'ın bedeninin doğal ritmiyle senkronize etti. Gregori ve Ivory kalbinin atışını, ciğerlerindeki nefesi eşleştirdiler, böylece notalar hepsinden birlikte aktı, her hücrede ve organda titreşti. Kan kalbine hızla girip çıkıyor, damarlarında inip çıkıyordu.

Gelgit gibi sıcak akan kanı çağırıyorum,
Karanlık olanı ara, onu içinde tut. Zonklayan
ısı, yayıl ve kavur,
Belirsiz olanı temizlemek ve arındırmak.

Yuvarlanan dalgaların sesi gibi, ilahi Razvan'ın damarlarına yayıldı, böylece ısı erimiş lav gibi yayıldı, sıcak, yoğun ve temizleyici. Her hücresi dumanı tüten cehennemi kucakladı, kasları ve organları ona uzandı. Isı buhar topladı, yükseldi, şarkı tempo değiştirdikçe hızlandı. Notalar arınmayı sağlıyordu, her biri aynı ritme göre ayarlanmıştı, böylece sadece damarlarında saklanan, arındırıcı sıcaklığın önünde koşan küçük karanlık kıymık uyumsuzdu.

Gregori kıymık kaçmaya başladıktan sonra hızla hareket etti ve Xavier'i Razvan'ın bedeninden kovacak sözcükleri mırıldandı. Küçük parçayı yuvalanamayacağı ya da saklanamayacağı şekilde hapsetti, sözleri onu tutsak etti.

Ivory tekrar şarkı söylemeye başladı, notalar muazzam bir güce dönüşüyor, sözleri Razvan'ın zihninde yankılanıyordu. Gregori'nin sesi mükemmel bir uyum içinde onunkine katıldı ve sonra karşıt bir sesle, çağırarak, emrederek.

Karanlık olanı, nadasa bırakılmış olanı arıyoruz. Sana
karanlıktan ve gölgeden çıkmanı emrediyoruz. Sana
emrediyoruz Xavier, ışığa çık.

Senin her parçanı, Xavier, Razvan'ın zihninden siliyoruz.

Razvan sanki çok uzaklardan, Gregori ve Ivory'nin seslerinin yükseldiğini, notaların tam olarak bedeninin ritmine göre ayarlandığını, kelimelerin güçlü ve emredici olduğunu duyabiliyordu. Kelimelerin güçlü olduğunu biliyordu. İsimler. Yüksek büyücüye seslendiklerini duydu, isim zihninde yankılanıyordu, gitmesini talep ediyorlardı, azılı düşmanlarının gitmesini ve geri dönmemesini talep ediyorlardı. Kadim Karpas dilini, kalbinin atışını, nabzını duydu ve yalnız olmadığını anladı.

Gregori ve Ivory onunla birlikte yürüyor, parazit parçaya doğru mutlak bir güven ve ustalıkla adım atıyorlardı. Kıymığın, arındırıcı kelimelerin gerçekliğinden ve saflığından kaçmak için çaresizce bir topa dönüştüğü anı gerçekten hissetti. Bir kez daha Gregori, parçayı ilkiyle birlikte hapishaneye sürükledi.

Ivory'nin şarkısı değişti. Kaybolan çocukluğunun ve onu yakınında tutan güçlü erkek kardeşlerinin anılarını çağırırken sesi yumuşak ve sevgi dolu bir hal aldı. Ailesine duyduğu yoğun ve tüketen sevgiyi hatırladı. Bu sevgiyi şarkısına döktü. Sesi güçlü ve ikna ediciydi, duyan herkesin gözlerini yaşarttı.

Yıpranmış bedenle saf bir kalp,
Seni yorgun ve yalnız dururken güzel
buluyorum. Sana kalbimi veriyorum,
gözyaşlarını dökeceğim, Elim tut, tüm
korkularını tutacağım.

Sana söz veriyorum, hiçbir bağlayıcılığı yok,
Hiçbir zarar gelmesin diye sevgimi özgürce veriyorum.
Uzun bir savaşta, birçok acıya göğüs gererek, Bilin ki
yorgun olsanız da, ben sizin yarınlarızım. Sözlerime
sarılın, söylediğim şarkıyı dinleyin,
Bir kez daha huzur bulabilmeniz için derinlere inmesine
izin verin.

Sözlerini değiştirdi, güçlü, saf ve çılgınlıklarla dolu bir dünyada yapayalnız bir savaşçıya övgüler düzdü. Onu onur yönlendiriyordu, kız kardeşine, halkına duyduğu sevgi, bir kod

Ona ne yapılırsa yapılsın kırılmayı reddetti. Bir savaşçıya övgü şarkısı söyledi, her notaya sevgi akıyordu. Razvan'ın anılarında ilerledikçe ve hayatını gördükçe, etrafını saran çılgınlık içinde onurunu korumak için nasıl mücadele ettiğini, Xavier'in bedenini yapmaya zorladığı şeylerle yüzleştğinde akıl sağlığına nasıl zar zor tutunduğunu, cinayetleri, kadınları hamile bırakmayı, kendi çocuklarından beslenmeyi, teyzesini bıçaklamayı gördü. Gözyaşları onu boğdu ve sevgi kalbinden onunkine aktı, sevgiden başka hiçbir duygu kalmayana kadar onunkini doldurdu. Kıymık, Xavier'in asla hissedemeyeceği gerçek, bozulmamış duygulara dayanamayarak kaçtı. Gregori gücüyle parçanın etrafını sardı ve onu karanlıkta diğerlerine katılması için yönlendirdi.

Ivory, Razvan'ın ruhunu kurtarmanın yalnızca onun görevi olduğunu biliyordu. Onun diğer yarısıydı. Ruhu da onun ruhuydu. Bir davetsiz misafir işgal etmiş ve onun hakkı olanı almaya cüret etmişti. Razvan onu sahiplenmemiş, ruhlarını birleştirmemişti ama ne zaman yakınlıssalar, aralarındaki çekimi güçlü ve yoğun bir şekilde hissediyordu. Şarkısını tekrar değıştirdi, bu sefer kendi ruhundan onun ruhuna doğru söylüyor, gerçek hayat arkadaşını onu kabul etmeye, ona katılmaya, birleşmesini kabul etmeye çağırıyordu. Onun ışığı Xavier gibi kötü biri için çok fazla olacaktı.

Aydınlıktan karanlığa, karanlıktan aydınlığa.

Benim ruhum seninkine, birlikte

savaşıyoruz. Bir bütünün yarısı,

birlikte bir.

İki kişi için onarmak ve iyileştirmek artık birdir.

Kan, beden, kemik onarıldı, birlikte ışığımız parladı.

Işık Razvan'ın bedeninde patladı, parlak ve saf, masum bir ruhun ışığı, hayat arkadaşının ışığı. Onu sahiplenmemiş olsa da, ruhları, aynı bedenin iki yarısı

Bütün olarak, göz kamaştırıcı bir parlaklıkla ışıldadılar, yan yana, aralarında sadece ince bir boşluk vardı. Ruhunu onunkinin üzerinde gezdirirken onun yarısı onunkini aydınlatıyor gibi görünüyordu ve sonra birleşerek ışığının onun karanlığına girmesine izin verdi. Parça ışığın önünde koştu, yanmış gibi kenarlarından dumanlar tütüyordu, hücreler Gregori'nin onu diğerlerine katılması için güdebilmesi için küçüldü.

Razvan kendini tamamlanmış hissetti. Bütün. Birleşen ruhlarının hissi onu sarstı. İki yarım birbirini tanıdıkça ve kaybedilmiş olana ulaştıkça, küçük ipliklerin onları tekrar bir araya getirdiğini hissetti. Onu yakından tanıyordu, her mücadelesini, kararlılığının ve cesaretinin her parçasını, ne olduğunu, ne olduğunu. Onu güvende tuttu ve o da onu güvende tuttu. Genç bir çocuk olduğundan beri ilk kez özgürce nefes alabildiğini hissetti.

Gregori ilahi söylemeye başladı. Sözler kadim dildeydi, bir şifacının en büyük emri, en büyük armağanıydı, kötülüğün karanlığını Razvan'dan kovmak için. Sesi güçlüydü, hem Razvan'ı hem de Fildişi'ni titretiyordu, muazzam bir güç aracıydı.

Kuuluam hân ku köd és hân ku Karpatiiak altenak-
Karanlık ve yasaklı olanı alıyorum.

Saam te Szavéar-Senin adın Xavier.

It éntölam kuulua ainadet-Bedeninize şimdi sahip çıkıyor
ve hükmediyorum.

Ottiam sa éset veriet és luwet-Siniri, kanı ve kemiği
görüyorum.

Muoniam ainadet belsö és kinn-Çekirdeğinden
tutuyorum ve bileyliyorum.

Muoniam ködaltepoâarak, it poâarak juttam-Bu iğrençlikleri
emrediyorum, bırakılan bu parçaları şimdi bağlıyorum.

Totelloş sarnaakam, kaðasz kontalik, kaik kað asz-Emirimi yerine getir, bu savaşçıdan git, geride hiçbir şey bırakma.

Kıymıklar onun emirlerine karşı koymak için ellerinden geleni yaptılar ama ışıktan çok korkuyorlardı. Enerjisi onlara her dokunduğunda, daha fazla tütüyor ve soluyorlardı.

Bedenine geri dön Ivory. Xavier'in kararmış ve kötücül ruhunun parçaları başka bir konukçu aramak için Razvan'ın bedeninden kaçarken ikisi de risk altındaydı.

Razvan üzerlerine doğru yükselirken Ivory ve Gregori ruhlarını tekrar bedenlerinde birleştirerek o ilk şaşkınlık anında onları korudu. Yer uğursuzca gürledi. Toprak gayzer gibi püskürdü. Gökyüzü kararmıştı. Bir an için ağaçlardaki yaprakların hışırtısını duyabildiler, sonra da akan bir su duvarı gibi kabaaran bir ses.

Birkaç dakika içinde bulutlar ve ayın bir parçası, devasa yarasaların yoğun göçü altında silinip gitti. Yarasalar yaklaştı, damlayan dişlerini gösterdiler, bazıları grubun etrafında bir daire çizerek yere indi, yürümek için kanatlarını kullandılar. Diğerleri ise dişlerini gıcırdatarak yüzlerine doğru uçuyordu.

Toprak Razvan'ın hemen altında yarıldı ve altından dev bir solucan fırladı, çeneleri açık, tırtıklı dişleri Razvan'ın ayak bileğine kenetlenmişti. Otuz ayak uzunluğundaki solucan bir kalp atışı boyunca Razvan'ı dişlerinin arasına almış bir şekilde havada asılı kaldı ve sonra tekrar toprağın altına kaydđ, toprak da peşinden aktđ.

Bölüm 6

Ivory kötü görünümlü, dairesel, kristal merkezli bir silah çekti ve kollarını uzattı. "Şimdi," diye seslendi sürüsüne.

Kurtlar havaya sıçrayarak onun sırtına atladılar. Ivory çoktan dümdüz aşağıya dalmıştı, elleri modern zamanların olimpik dalgıçları gibi yüzünün önündeydi, ilerledikçe şekil değiştiriyor, Razvan'ı derinlere sürükleyen büyük solucanın yolunu takip etmek için toprağı itiyordu.

Bana bak. Bana bak. Ben
seninleyim. Hayır! Hayır! Geri
dön. Sana sahip olamaz.

Sana da sahip olamaz. Ivory yüzeyde olup biten her şeyi engelledi. Gregori Xavier'in mutasyonlarından kurtulmak için savaşacak ve prensi serbest bırakacaktı; bunu yapmak zorundaydı. Tek bir görevi vardı, o da hayat arkadaşına karşı onu baş büyücünün ellerinden uzak tutmaktı.

Yer değiştirip kaçamıyorum.

Yeryüzünde dolaşmak için yetiştirilmiş solucanı gördünüz. Dişleri ortada buluştuğunda, senin şeklini alır. O biliyordu. Vampirlerin şekil değiştirmesini önlemek için silahlarının üzerindeki kaplamayı yapmak üzere kendi kimyasal kombinasyonu kullanmak üzere o zehri çıkarmıştı. Sana sahip olamaz. Mücadele etme. Çok hareketsiz kal ki daha az zehir enjekte etsin. Aklını benimkinde tut. Bana güvenmek zorundasın.

Onun kendini tamamen hareketsiz tuttuğunu hissetti. Onu toprağın derinliklerine sürükleyen solucanla mücadele etmemek için büyük bir cesaret göstermesi gerekiyordu. Solucan için, ödülünü sahibine teslim etmek üzere geri dönerken toprak katmanlarını çoktan oymuş olan tünelinden geçmek daha kolaydı. Razvan solucanın onu nereye ve kime götürdüğünü biliyor olmalıydı ama yine de savaşmayı bıraktı.

Razvan babası öldükten ve kız kardeşini kaybettikten sonra hiç kimseye güvenememişti. Onu vermek için

Hayatını, hayır, ruhunu onun ellerine teslim etmek, ateşle yeniden doğmaktan başka bir şey değildi çünkü daha önce hiç ruhunu bir başkasına emanet etmemişti.

Sana güveniyorum.

Bu güven gerektirir. Bir solucanla savaşmak son derece tehlikeliydi. Solucanla ilgili neredeyse her şey zehirliydi. Tünel kazmak ve kendini tünelde ileri ve geri itmek için vücudu boyunca uzanan sivri uçlar ve kırbaçlanan kuyruğunun ucundaki diken, dişleri ve çift sıra tırtıklı dişleriyle aynı zehri içeriyordu. Kuyruğun kendisi bir savaşçının vücudundaki her kemiği kırabilirdi. Derisi sertti ve sürtündüğünde bir eli ya da kolu kesebilirdi.

Kulaklarını kapat, Razvan. Dinleyemezsin. Ses seni rahatsız edecek. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu ama solucanı yavaşlatmak, yönünü şaşırtmak zorundaydı. Zaten kazılmış olan tünelle, zamanı endişe verici bir hızla bükebilirdi. Seni serbest bıraktığında, zehri vücudundan atmak için sadece saniyelerin olacak, böylece yer değiştirebilirsin. Hazır olmalısın. Sadece saniyeler. Onun içindeki aciliyeti hissedeceğine ve itaat edeceğine güvenmek zorundaydı.

Bir elinde bıçak, kollarını Razvan'a doğru uzatmış, gözleri Razvan'ın kilitlenmiş bir halde ilahi söylemeye başladı.

Ses için kullanılan hava elementini çağırıyorum.

Toprağı eşeleyen kötülüğün kalp atışlarına davul çalın.

Perde, harmonikler, birleştirme ve
hizalama, kötülüğün zihnini
çarpıtarak savaş.

Kullandığı notalar solucanda baş dönmesi ve zaman kaybına yol açacak şekilde titreşiyor ve yönünü şaşırtıyordu. Toprak onun komutunun uyumsuz notalarına karşılık verdi. Şarkısının temposu devam etti, ancak Ivory'nin tonları değişti, toprağın titreşimlerini değiştirdi, böylece çevredeki toprakla uyumlu hale geldiler, onu içe doğru çekerek çökmeye ve tüpü doldurmaya başladılar. Ses dalgası

toprakta hareket etti. Yer sarsıldı, titredi. Etraflarına toprak yağdı.

Bana bakmaya devam et. Ivory Razvan'a doğru ilerlemeye devam etti ve kendini uzun, geniş delikten aşağı itti. Unutma, solucan seni bıraktığında zehri hızla dışarı at.

Form değiştirmişti ve yüksek hızda hareket eden moleküllerden başka bir şey değildi ama yine de yetişecek kadar hızlı değildi.

Kollarınızı başınızın üzerinde, bana doğru, yüzeye doğru uzatın.

Tüpün içine daha fazla toprak yuvarlandı. Solucanın arkasındaki tüpten gök gürültüsüne benzer bir ses yükseldi ve yaratık duraksadı. Bu, Ivory'nin aralarındaki boşluğu kapatması için yeterliydi, elleri cisimlendi. Silahı Razvan'ın sağ eline itti ve sol bileğini yakaladı. Bir anda tekrar şarkı söylemeye başladı, bu sefer notalar yeryüzünde yankılanıyordu. Ses acı vericiydi, bedenlerine ve zihinlerine çarpıyor, içlerini jöleye çeviriyordu.

Solucan hareket etmeyi tamamen bıraktı ve ağzını açarak yerde yankılanan bir çığlık attı ve aynı anda Razvan'ı serbest bıraktı.

Şimdi! Şimdi! Şimdi! Şimdi! Silahı tutabildiğin zaman yer değiştir. Beni takip et. Korkusuzca, Ivory sadece buhar haline geldi ve solucanın ağzındaki dev açıklığın içine aktı.

Razvan zehri bedeninden uzaklaştırdı, acıya aldırmadan zihnini onu takip etmekten başka her şeye kapattı. Yer değiştirirken elindeki diskin titreştiğini hissetti ve onu hâlâ tuttuğunu biliyordu, bu da onun sadece bir illüzyon olmadığı, doğal toprak ve mücevherlerden yapıldığı anlamına geliyordu. Hiç tereddüt etmeden onu takip etti, çift sıra tırtıklı dişleri, damlayan dişleri ve kalın kehribar zehri ceplerini geçerek canavarın boğazına kadar ilerledi.

İçerideki hiçbir şeye dokunmayın; ne duvarlara, ne de başka bir şeye. Bu solucanların iki hassas noktası vardır ve ikisi de derinlerdedir Gözlerine dokunmak bile hiçbir işe yaramaz. Boğazın içinde yara dokusu arayın; gördüğünüzde anlayacaksınız.

Geri kalan her şey kaplanmış. Bu nokta Xavier'in talimat vermek için kendini bağladığı yer. İkinci yer çok daha derin ve bulunması çok daha tehlikeli.

Razvan onun bu bilgiyi nasıl edindiğini bilmek istemiyordu ama ilk elden deneyimle zor kazanıldığına hiç kuşkusuz yoktu. Değerlendirmesinde kendinden çok emindi ve sesi gerginlikle gerilmişti.

Solucanın boğazının duvarlarını taradı. Koyu mor ve siyah renkli tümsekler ve çıkıntılar üstlerindeki ve etraflarındaki zarları kaplamıştı. Solucan çökmekte olan tünelden çıkmak için debelenip duruyordu, bu da kazara duvara çarpmaktan kaçınmayı iki kat zorlaştırıyordu. Zehir tavandan damlayarak etraflarına yağıyordu. Buhar gibi, damlalardan kaçınmak daha kolaydı.

İşte orada! Yukarıda ve sağında, boğazının çatısında. Razvan küçük daireyi fark etti ve Xavier'in damgasını tanıdı. Yaralar ve lekeler, büyücüyle temas ettikten sonra sonsuza dek hasar görmüş küçük halkalar ve kıvrımlar oluşturuyordu.

Tekrar çıkmak için sadece saniyelerimiz olacak. Disk iolit, astral alemde görüşü artıran mor bir taş. Ne yapacağımı takip et ve sonra buradan hızlıca çık.

Razvan diskten ince bir mavi-mor ışık ipliği yayıldığını fark etti. Ivory normal formuna büründü, solucanın boğazının ortasında asılı kalarak zehirli salya iplerinden kaçtı. Tüylü lifler harekete geçerek dokunaçlar gibi ısı kaynağına doğru uzandı. Ivory acımasızca onlardan kaçtı ve ölümcül bir nişan alarak ışıkla sert ve hızlı bir şekilde vurdu, onu bir mızrak ya da lazer gibi kullanarak solucanın sert duvarına nüfuz etti ve derinlere saplandı. Diski bıraktı ve disk de onu takip ederek yara halkasına sertçe çarptı.

Razvan, Ivory'nin hareketlerini taklit ederek önce ışığı, sonra da diskini onun kalp atışı kadar kısa bir süre içinde serbest bıraktı. İki diskten ışık fışkırdı ve boğazın duvarlarını aydınlatarak menekşe rengine büründü. Ardından tiz bir ses geldi.

Notalar tüm mantığı parçalamakla tehdit ediyordu, böylece Razvan aceleyle sesi kısıtı.

Fildişi çoktan solucanın ağzına doğru akmaya başlamıştı. Devasa, kavernöz beden ileri geri sallanıyor, yuvarlanıyor ve her zamankinden daha sert bir şekilde çırpınıyordu. Acele et. Zihnindeki aciliyet, onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar hızını iki katına çıkarmaya ikna etti. Arkalarında, menekşe rengi ışık bir kanser gibi yayılarak zehirli boğazı mavimsi mora boyadı. Buhar yükseldi.

Fildişi, çift sıra dişin hemen arkasında duruyordu. Hazır olun.

Razvan'ın neye hazır olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama solucan her zamankinden daha dengesiz görünüyordu, etraflarında dumanlı mavi-mor buhar kıvrılıyor, iki diskten akıyordu. Ivory'nin zihinsel olarak saydığını ve iyice konsantre olduğunu duydu. Zihninin derinliklerinde, tam olarak ileri doğru patlamaya başladığı anı hissetti.

Solucan öksürmek için ağzını açtı. Boğaz kasıldı, kaslar arkalarından aşağı doğru sıkıştı ve solucanın içinden fırlarken boşluğu kapattı.

Çekilin. Kimilda. Ivory yavaşlamadı ama toprağın içinden yüzeye doğru ilerlemeye devam etti.

Razvan onun yeteneklerine, düşman hakkındaki bilgisine ve onu yok etmek için kullandığı hızlı, etkili ve son derece sakın yola hayran kalarak onu takip etti.

Yüzeye çıktığımızda yarasa saldırıyor olacak. Prens korumasına katkıda bulunmak için yanına gel. Xavier'in tüm sapkın iğrençlikleri ona ulaşmak için savaşıyor olacak.

Etrafında, solucan çırpınıp savaştıkça ve yerin derinliklerine şok dalgaları gönderdikçe, dengesiz zeminin titrediğini, yuvarlandığını hissedebiliyordu. Zemin etraflarında batıyor, kendi üzerine düşüyordu.

Daha hızlı. Ivory aklındaki emri tısladı. Önden git.

Şimdiye kadar karşılaştığı en iyi savaşçılardan biri ve Xavier'in ordusu konusunda açık ara en bilgili kişi olabilirdi ama o hâlâ bir Karpat erkeğiydi ve

onun hayat arkadaşı. Kendisini korumak varken onun sırtını korumayacaktı.

Devam edin. Yüzeye yaklaştık, diye bilgilendirdi onu. Orada her ne varsa, Xavier'in içimdeki şeytan kadar kötü değil. Kendine dikkat et.

Prensin peşine düşecek, diye tekrarladı Ivory. Karpat halkını yok etmenin tek kesin yolu prensi yok etmektir.

Razvan yüzeyden fırladı ve savaş sesleriyle dolu bir geceye çıktı. Gök gürlüyor, şimşekler gökyüzünü boydan boya katediyor, yeryüzünü kaplayan yarasa kalabalığına çakan şimşekler toprağa çarpıyordu. Kanatlarının üzerinde yürüyen ve önlerine çıkan her şeye dişlerini gösteren yarasalar, canlı bir denize benziyordu. Et yiyenler, Xavier'in işgal ettiği mağaralardaki mutasyonları görmüştü; nöbet tutmaları, alarm vermeleri ve öldürüp inlerine sürükledikleri hayvanlardan kan sağlamaları için oraya yerleştirilmişlerdi.

Ivory omuz silkerek ve kollarını açarak yerden çıktı. Kurtlar onun sırtından yarasaların ortasına sıçradı, avlarını yakalayıp sarsarken boyunlarını kırarak kitlenin içinden prensi savunan çembere doğru ilerlediler. Ivory onları takip etti, ev yapımı silahlarından birini çekip Razvan'a fırlattı ve bir diğerini çekti.

Razvan garip silahın mermi değil ışık attığını fark etti. Daha önce hiç böyle bir savaşa katılmamıştı, karın üzerine kan sıçramıştı. Ama tereddüt etmedi, Ivory'nin zihninde kaldı. Baştan aşağı bir savaşçıydı, yarasaların arasından geçiyor, onları kenara itiyor, bir elmastan beslenen parlak ışığı geniş bir yola püskürterek kafaları koparıyordu.

"Spreyi boyunlarının hizasında tutun," diye tavsiye etti ve sonra seslendi, "Gregori! İçeri giriyoruz."

Yarasalardan biri Razvan'ın baldırını yakaladı ve bacağını yırtmaya çalıştı. En büyük ikinci kurt olan Blaez, kötü niyetli yarasayı yakaladı.

Yaratığı güçlü çeneleriyle kavrayıp Razvan'dan uzaklaştırdı ve kanlı bedeni, ona Xavier'i hatırlatan bir acımasızlıkla parçalayan bir grup yarasanın içine fırlattı.

Gregori yarasaların ortasına şimşekler çakarak onlara yol açtı. Razvan yarasa denizinde Ivory'y'i takip etti, onu korumak için yakınında durdu, silahı geniş bir yay çizerek arkalarından ışık saçtı. Kurtlar tereddüt edip dışarıda kalmayı tercih edince, Ivory bir komut tısladı.

Canlı canlı yeneceksin. Gelin! Gelin! Kollarını uzattı ve kurtlar tüylü beden yığınının üzerinden atlayıp onun sırtıyla birleşti.

Ivory yarasaların arasından geçerek küçük gruba doğru koşmaya devam etti ve ezilmemek için mücadele etti. Grup dağılmayı ve insan dostları Gary'y'i terk etmeyi reddetti. Onu havadan korumak neredeyse imkânsızdı.

"Prensi yerden kaldırın," diye bağırdı Ivory gürültünün içinden Gregori'ye. "Saldırı yerin altından gelecek. Bu bir şaşırtmaca."

Falcon, Mikhail'in de ayağa kalkmasıyla birlikte Gary'y'i sorgusuz sualsiz yerden kaldırdı. Yarasa sürüleri çılgına dönmüş, yeni bir çılgınlıkla onlara doğru uçuyordu.

Gregori, "Xavier'in parçalarını gözden kaybettim," diye uyardı. "Muhtemelen yarasaların içindedirler."

Ivory hafif silahlarından birini Sara'nın eline tutuşturdu. "Onları tam boyunlarından kesmelisin yoksa gerçekten psikopata bağlarlar." Kemerindeki halkadan el bombasına benzeyen tuhaf görünümlü bir nesne çıkararak kendini hazırladı.

"Bu mutasyonları daha önce gördünüz mü?" Gregori yarasaları yakmak için ince şimşek kırbacını kullanmaya devam ederek sordu.

"Büyücünün yaptığı her şeyi inceliyorum," diye yanıtladı Ivory. "Yakınlarda bir geçit var. Onu bulup kapatmalıyım yoksa çoğalmaya devam edecekler. Yerin altında, bir mağarada değil."

"Bu yaratıkları daha önce gördünüz mü?" Mikhail sordu.

Ivory başını salladı, bakışları yeri tarıyordu. Altlarında dalgalanıyordu, denizdeki bir dalga gibi dalgalanıyordu. "Bazen Xavier'den kaçarlar ve köyün bu kadar yakınında büyük bir tehdit oluştururlar. Büyük etoburlar ve grup halinde saldırıyorlar." Yerden toprak kabarcıkları yükseldiğini görünce elindeki diski daha sıkı kavradı.

Gregori ve Falcon sürekli hareket halindeydi, beyaz-sıcak enerjiyi vuruş üstüne vuruşla kütleye çarptırıyorlardı. Mikhail yumruğunu sertçe vurarak Gary'nin yüzüne doğru uçan bir tanesini delip geçti. Tüm Karpatyalılar ve Gary'nin yüzünde sürekli saldırıdan kaynaklanan çok sayıda ısırık izi ve çizik vardı.

"Şu silahlardan birini bana ver," dedi Razvan. "Yalnız gitmiyorsun."

Ivory kaşlarını çattı, gözleri hâlâ yeri tarıyordu. "İnlerine girmek solucandan daha kötü. Burada kal ve prensi korumaya yardım et."

Şimdi toprak uğursuz bir şekilde fokurduyordu. Çeşitli bölümler birkaç santim battı.

"Ivory." Yüzündeki kararlılığı okumak için kız başını kaldırıana kadar bekledi. Razvan geri adım atacak bir adam değildi. "Bana bir silah ver."

Çökmüş bölgelerde zeminin kaydığını görünce gerildi. Bir eli beline gitti ve Razvan'a el bombasının bir kopyasını fırlatarak, batan zeminin en aktif olduğu noktanın ortasına, önce ayaklarının üzerine atladı. Razvan onu toprağın altında takip etti, toprak katmanlarının arasından geçmek için buhar haline geçti. El bombası vücuduyla birlikte yer değiştirerek moleküllerden başka bir şeye dönüşmedi ve bu da onun ev yapımı doğal silahlarından biri olduğunu gösteriyordu. Oval şekilli ve engebeliydi, hiç de pürüzsüz değildi.

Çürümüş et, ölü leş ve sülfür karışımı pis bir koku yükseldi. Midesi guruldadı ama onu tüpün derinliklerine kadar takip etmekte tereddüt etmedi. Altından yarasalar yükseliyordu ve koloninin bulunduğu daha kayalık çıkıntılara inerken onlara saldırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

durdu. Zihnini sıkıca onun zihninde tutuyor, onun hareketlerini tam olarak takip ediyordu. O bir savaşçıydı, Xavier'in yöntemlerini iyi biliyordu, onu ve dünyaya saldığı mutasyonları yenmeye kararlıydı. Onun savaşına kesin olarak katılmıştı ve bir uzmandan öğrenmekten daha iyi ne olabilirdi ki?

Elinde olmadan onun tam konsantrasyonuna ve tek fikirli, saçma olmayan amacına hayran kaldı. Ne boşa konuşuyor, ne de boşa hareket ediyordu. Ivory tamamen iş başındaydı ve inin zeminine indiklerinde onu bilgi yağmuruna tutuyordu. Etraflarını çevreleyen kayalar karanlık deliklerle doluydu, zemin kemik ve kürkle kaplıydı; eski ve yeni kan kayalara sıçramış, zemini ıslatmış, kalın su birikintilerinde toplanmış ve yarıklarda saklanmıştı.

Burası bir mezbaha.

Xavier'in komutasından kaçtıklarında, bu davranışa başlarlar, etraflarındaki her şeyi öldürerek çoğalırlar. Bir atın kemiklerini dakikalar içinde temizlerler.

Xavier'in ilk deneylerini gördüm. Onları hem insan hem de büyücülerle besledi. Razvan acı içinde ölenlerin seslerini hatırlamamaya çalıştı ama iğrenç kokular anıları tetikledi ve midesi bulandı. Bir keresinde bir tanesini benim odama atmıştı. Duvara zincirlenmişim ve beni ayaklarımdan yukarı doğru yemeye başladı. Etimi parçalarken her dişini hissedebiliyordum. Beni yerse varlığımın sona ereceğini düşündüm ama bir süre sonra acıya dayanamadım.

Bu itirafı neden yapmak zorunda hissettiğini bilmiyordu ve yaptığı anda utandı. Uzun zaman önceydi ve ölüm ve çürüme kokusu onları geri getirene kadar bu anıları zihninin gerisine itmişti.

Uzun zaman önce kurtlar beni kemirmişti, bacak kemiğimi.

Neyse ki, beni gömmeye yardım ettiler.

Sesi o kadar gerçekçiydi ki, neredeyse ne dediğini anlamayacaktı. Sanki önemli bir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti.

Yapacağımız şey, ev yapımı el bombalarımızı kullanarak havanın bileşimini değiştirmek. Buradaki ateş şimdiye kadar hissettiğiniz her şeyden daha sıcak yanacaktır, bu yüzden unutmayın, bu kimyasal ciğerlerinize çekemezsiniz ve bu şekilde bile kendinizi yoğun ısıdan korumalısınız. Paniğe kapılıp yüzeye doğru çıkmak isteyeceksiniz ama ateş yukarı doğru tırmanacak ve kimyasal dağılana kadar beklememiz gerekecek. El bombasını çalıştırmak için cisimlendiğinizde, üzerimize üşüşecekler. Bu tamamen dehşet verici bir duygu. Birini hissettin. Yüzlercesini hayal et.

Hadi yapalım şu işi. Pis koku onu rahatsız ediyordu ve yüzlerce, belki de binlerce şeytani yaratığa maruz kalma fikri, düşünmesine izin verirse dehşet verici olacaktı.

Üç deyince yaparız. Cisimlen, iğneyi çek ve say, sonra da inlerinin ortasına fırlat. Beş saniye dayanmak zorundasın. Bir ömür boyu süreceksin, inan bana. Hemen bu forma geri dönün ve kayalardan uzak durun, ancak merkezden uzak durun. Ne yaparsanız yapın nefes almayın ve ne kadar sıcak olursanız olun yüzeye çıkmaya çalışmayın.

Razvan, yüzünü ve vücudunun ön kısmını yaklaşan saldırıdan korumayı umarak ona doğru pozisyon aldı.

Bir. İki. Üç.

Razvan katı halini aldı. Botları bir anda çürümüş, kokuşmuş bedenlere battı ve kimyasal el bombasının pimini çekip saymaya başladığında bile, kolu fırlatmak için geriye doğru sallanırken, yarasarlar üzerlerine üşüştü, yüzlercesi, ağırlık neredeyse onları yere düşürüyordu, dişleri derine batıyor ve etlerini parçalıyordu.

Kurtların kükrediğini, dişlerini şaklatarak Ivory'nin sırtını koruduğunu duydu. Gaz havaya tıslarken beş saniye sonsuzluk gibi geldi. Yarasarlar sürekli olarak kafatasında yankılanan tiz bir çığlık atıyor, çılgın ziyafete daha fazlasının katılması için bir çağrı yapıyordu. Sırtından ve bacaklarından kopan et parçalarını hissetti. O

Ivory'ye yaklaşarak onu vücuğuyla korurken kurtları da sırtını korudu.

İkisi de el bombalarını aynı anda fırlattı ve aynı anda yer değiştirdi. Parlama, kayalık mağaranın küçük sınırları içinde sağır ediciydi ve yeryüzünü sarsıyordu. Işık o kadar parlaktı ki, bedeni olmadan bile yoğunluğu gözlerini yakıyordu. Patlama Razvan'ı geriye savurdu ve kendini duvarlardan uzak tutmak için aceleyle düzeltmek zorunda kaldı.

İni tüm sakinlerinden arındırırken, havanın bileşimini gaza dönüştürdüler ve duvarlardan yukarı fırlayan şiddetli bir ateşle tutuşturdular. Kayalar turuncu-kırmızı parlıyor, alevler her delik ve tünelin içinde açgözlülikle yalıyordu. Aşırı basınç vücudundaki her molekülü acıtıyordu. Gürültü dehşet vericiydi; büyük ateşli parçaların yol açtığı yarılan kayaların çatırtısı ve tüylü vücutları içten dışa doğru ısınıp ya patlayan ya da patlatılan yaralarının ölüm çığlıkları. Bazıları alevler içinde patladı.

Birkaç dakika boyunca hayal edebileceği tüm cehennemlerden daha kötüydü. Tüm içgüdüleri onu Fildişi'ni alıp yüzeye çıkmaya zorluyordu ama ateş yukarı doğru, önlerinde ilerliyor, yaratıkların inşa ettiği her bir deliği ve tüneli, her bir kuytuyu temizliyordu. Sanki bir volkanın merkezinde kapana kısılmışlar gibi bitmek bilmez bir his vardı. Vücudu hâlâ molekül halindeyken nefes alma isteğiyle savaştı.

Koruyucu bir şekilde havada asılı kalarak, onu sıcağın en kötüsünden korumak için vücudunu kendi vücuduyla sarmaya çalıştı, ancak sıcaklık o kadar yüksekti ki bunun bir önemi olduğundan şüpheliydi. Kaya hâlâ parlıyordu ama Ivory yüzeye çıkmaya başlamadan önce alevler sönmüştü.

Diğerlerine mümkün olduğunca yakın çıkın. Onları uyaracağım ve yüzeydeki yaratıklara saldıracağız. İni yok etmeden önce onları öldürmenin bir faydası olmazdı.

Hayatında hiç kimseye bu kadar hayranlık duymamıştı. Kendi güvenliğini düşünmeden yapılması gerekeni yapıyordu. Başka bir fırtınanın içine girerken

Vücudu yaratıklar tarafından parçalandıktan sonra et yiyen yarasa tarafından öldürüldü. Kadında en ufak bir isteksizlik hissetmiyordu ve içinde bir şey açıldı ve gerçek kaderini kucakladı. O bu kadın için yaratılmıştı. Onun için bir ești - onun diğeri yarısı. O doğuştan Ejderha Arayıcı'ydı, bir savaşçıydı, Xavier'in şekillendirmeye çalıştığı şeytani canavar değildi.

Kararmış toprak çemberini yırtıp, dişlerinin kırıldığı ve gökyüzünden yağın ateşin ortasına çıktığında içinde bir sevinç patlaması oldu. Kendini hiç bu kadar canlı ya da özgür hissetmemiştir. Her iki elinde birer sopa yakaladı ve kafalarını birbirine vurarak onları bir kenara fırlattı ve her taraftan saldırıya uğradı, onu canlı canlı yemek için ellerinden geleni yapan bedenlerin ağırlığı onu devirmeye çalışıyordu.

"Gary'yi koruyun. Kendinizi hava geçirmez, ısıya dayanıklı bir baloncunun içine hapsedin," dedi Ivory ve ardından Razvan'a bir el bombası fırlattı.

Onun ortağı olmak çok tatmin edici bir şeydi. Diğeri avcılar ya da prensi dövüşüne dahil etmemiştir. O onun hayat arkadaşı, ortağıydı ve her ne kadar onların deneyimine sahip olmasa da, ona diğerklerinden çok daha fazla güveniyordu ve kız kardeşinden ayrı kaldığından beri ilk kez biri ona güven vermişti.

"Yardımaınıza gelenleri uzak durmaları için uyarın. Bir koloniye öldürmek için bildiğim tek yol bu." Yerden fışkıran ateş bulutunu gördüklerini ve hatta muhtemelen ısıyı hissettiklerini biliyordu. "Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey olacak." Bakışları arbedenin ortasındaki Gary'ye kaydı. Gary cesurca savaşıyordu. Karpatlar'ın etrafında olduğu belliydi ve kötü yaratıklar bile arkadaşlarına olan inancını sarsmak için çok az şey yapmıştı.

"Parçalanıyor," diye tersledi Razvan. "Şimdi ne diyorsa onu yap."

Kollarını ve bacaklarını kesen sopalarla onu görmek beklediğinden daha acı vericiydi. Kızın yanına doğru ilerledi ve onunla yüzleşti. "İğneyi çek ve say."

"Koru onları Gregori," diye tekrarladı Ivory. "Kimse nefes almasın. Gary için bunu senin yapman gerekecek. Eğer yapabilirsen, vahşi yaşamı buradan uzaklaştır."

"Yap şunu," diye emretti Mikhail.

Pimleri çektiler ve gaz tıslayarak havaya karıştı. Razvan diğerlerine bakmadı, sadece cesur ve sakin yüzüyle Ivory'ye ve onun arkasından savaşı kurtlara baktı. Derin kesen dişleri hissetmedi ya da yaralarının kar üzerinde bıraktığı kanlı katliamı görmedi bile, sadece onu gördü ve hissetti. Ona yarım bir gülümseme verdi, gözleri sayarken yumuşaktı ve el bombalarını kıvranan kitlenin ortasına fırlattı ve ikisi de dağıldı.

Ne bekleyeceğini biliyordu ama yine de patlama yerdeki bir deliğin içinde olmadığı için daha kötü görünüyordu. Turuncu bir mantar bulutu gökyüzüne fırladı. Patlama her ikisini de sarstı, gücü onları geriye ve uzağa savurdu. Basınç vücutlarında hızla yayılıyor, göğüslerinde büyük taşlar varmış gibi hissediyorlardı.

Vites değiştirmenin verdiği bir güç hissi vardı, insan kendi bedeninin kontrolünü ele geçirdiğinde savaşmak için muazzam bir heyecan duyuyordu. Bu coşkuyu hiçbir şey azaltamazdı; patlayan ağaçlar, gökyüzünden yağan yanmış yarası kütleleri ya da yanan etin pis kokusu bile. Hayatında ilk kez, gerçekten fark yaratan bir şey yapmış gibi hissediyordu. Onun sayesinde, Ivory sayesinde. Isı etraflarından akarak önüne çıkan her şeyi pişirirken bekledi, zihni Xavier hakkında çok şey bilen kadınla meşguldü.

Dünyayı böyle bir canavardan kurtarmanın anahtarı o olabilir miydi? Gerçekten bir şans var mıydı? Etrafındaki dünya yanıyordu ve yine de yüzyıllar sonra ilk kez umut hissediyordu. Alevlerin kükremesi ve cehennemin çatırtıları, iğrenç yaratıkların son nefesini veren çığlıklarına karışırken, kafasının içinde sadece onun yumuşak fısıltısını duyabiliyordu.

Hayat beklenmedik yüksek anlara sahip olabilir.

Bir paylaşım. Onun kimliğinin küçük bir parçasını kendisiyle paylaşma isteğini fark etmişti. Onun savaş sevgisini. Dövüşü, düşmanı dikkatle incelemeyi, planlamayı ve hazırlığı, iyi eğitilmiş bedeni ve beyni hassas, karmaşık adımlar atan ve zaferle çıkan bir balet gibi tepki verdiğinde adrenalin patlamasını seviyordu. Duygular ondan ona akıyor, onu kendisiyle, amaç duygusuyla, bu karmaşık ve yetenekli kadını başka hiç kimsenin onun izin verdiği şekilde tanımadığının farkına varmasıyla dolduruyordu.

Bu farkındalık onu alçalttı ama aynı zamanda güçlendirdi. Kendini hiçbir zaman yeterli hissetmemişti. Xavier'i yenecek, hatta kaçacak, çocuğunu ya da teyzelerini kurtaracak kadar güçlü olamamıştı. Bu kadın, hayat arkadaşı, güçlü ve dayanıklı, ona en azından arkadaşlık teklif etti.

Beklenmedik anlar konusunda haklısınız. Kesinlikle beklenmedik yüksek bir andı. Alevlerden çıkan rüzgâr etrafında kükrerken, ısı vücudunu kavururken ve dünya alevler içinde kalarak son mutasyona uğramış yaraları da temizlerken, kendini huzur içinde hissetti. Kendini bütün hissetti. Ve mutluydu.

Onun küçük, ortak gülümsemesini hissetti ve onu kalbinde sakladı - ona geri verdiği kalbinde.

Doğal formuna geri döndüğünde, açığa çıkarma büyüsünü söyleyeceğim. Senden çıkarılan dört kıymığın bir konağa ihtiyacı olacak ve yaralar öldü. Onların bedenlerinden kaçmış olacak, Ivory uyardı. Başka bir konukçu anyor olacak. Gregori'yi diğerlerini izlemesi için uyar.

Tabii ki. Tetikte olmak artık her şeydi. Bu, Xavier'in küçük bir parçasını yok etmek için bir şanstı. Dünyayı ondan kurtarmak için her seferinde tek bir parça gerekse bile, buna değecekti.

Razvan doğal halini aldı ve diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. "Açığa çıkarma büyüsünü kullanıyor. Dikkat edin

Xavier'in karanlık ruhu," diye onları uyardı.

Ivory fiziksel formuna büründü, tetikteydi, çoktan açığa çıkarıcı ilahiyi söylemeye başlamıştı, notaları kömürleşmiş alana ve gökyüzüne saçıyordu. Hâlâ enkaz yağıyordu. Duman ve kül birlikte dönüyor ve hafif esintiyle sürükleniyordu. Ağır bulutlardan süzülen kar, düşen kalıntılarla karışıyor, doğa şimdiden savaşın izlerini örtmeye çalışıyordu.

Çaresiz durumumda bana yardım etmesi için iyi olan her şeyi çağırıyorum.

Gecenin içinde dolaşan kötülüğü ortaya çıkarmak için söyleyebileceğim bir şarkı için yalvarıyorum.

Gökyüzünün ışığı, parlak yanar, karanlık olanı bulur ve onu ışıkla yıkar.

Kötü olan, ardında bıraktığın felaketi çağırıyorum.

Işık savaş alanının kalıntıları boyunca yayıldı ve ölülerin arasından Gary'yi koruyan küçük Karpas grubuna doğru kayan dört karanlık gölgeyi aydınlattı. Gregori parmaklarını iki yana açarak elini savurdu ve şimşek cızırdayarak ve çatırdayarak dört parçaya doğru fırladı. Üçü yere gömüldü ama kırbacın ucu dördüncüye saplanarak onu yaktı.

Yer yuvarlandı ve çukurlaştı. Bir çığlık yükseldi. Yerden siyah kan fışkırdı ve balçığın ortasından zehirli bir koku yayıldı. Çığlık ağaçları salladı, yaprakları titretti. Gary iğrenç sesi bastırmak için elini kulaklarına götürdü.

Gregori kalan parçaları yıldırım ucuyla takip etmeyi denedi, yere darbe üstüne darbe indirdi ama sonuç alamadı. Onları toprağın içinde takip etmek mümkün değildi. Üç küçük parçayı takip etmek imkânsızdı ve

Hepsi de eninde sonunda Xavier'e geri döneceklerini biliyordu.

Fildişi yorgunluktan sallanıyordu. "Şafak yakında sökecek, Razvan. Dinlenmem gerek. Benimle dönecek misin yoksa kalacak mısın?"

Bu neredeyse bir meydan okumaydı, diye karar verdi, kızın yüzünü inceleyerek. Onunla kalmasını mı yoksa diğerlerine katılmasını mı istediğini bilmiyordu. Zihnine dokundu ve o kadar uzun süredir birlikte olmadığını fark etti ki, onunla -ve diğerleriyle- teması bunaltıcı buldu.

Mikhail, "Size barınak sağlamaktan mutluluk duyarız," diye teklif etti. "Birkaç güvenli dinlenme odamız var."

Razvan, Ivory'nin bu fikirden anında geri çekildiğini hissetti. Kimseye o kadar güvenmiyordu. Başkalarının uyku odasını bildiği bir yerde asla dinlenmezdi. Razvan onun hayat arkadaşıydı. Onu tanıdı ama yine de temkinliydi.

"Kendi dinlenme yerimize dönmemizin en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi.

Ivory ona minnettar bir gülümseme gönderdi ve başını salladı. "Xavier Razvan'ın peşini bırakmayacak. Bölgede kuklaları olduğu aşikâr. Çocuklarımın hem gündüz hem de gece korunduğundan emin olurdum."

Sara elini Falcon'un elinin içine soktu. "Korumalarını iki katına çıkaracağız."

Falcon Gary'nin sırtını sıvazladı. "Biraz daha kötü görünüyorsun. Bizim için Travis'in peşinden gittiğin için teşekkürler."

Ivory başını eğdi, rengi solgun tenini süpürüyordu. "Arkadaşınızın cesur olmadığını ima etmek istememiştim. Gündüz saatlerinde çocuklarınıza çok iyi baktığından eminim ama Xavier Razvan'ı bulup geri getirme konusunda çaresiz. Karpat kanına ihtiyacı olacak. Kan kaynağı olmadan uzun süre dayanabileceğinden şüpheliyim. Hiç kimse güvende değil, en azından en savunmasız olanlar."

Mikhail'in delici gözleri hem Ivory'nin hem de Razvan'ın üzerinde gezindi. "Belki de şifacımız bizden ayrılmadan önce yaralarınıza bir göz atmalı."

Razvan hayat arkadaşına iyice baktı. Kollarının üstünde ve altında çizikler ve ısırık izleri vardı; yüzünde birkaç tane vardı ve bacaklarından kan akıyordu. Kendisinin de çok daha iyi görünmediğinden emindi. Daha fazla kalmak istemiyordu. Kız kardeşinin ya da kızının prenslerine yardıma gelmesinden korkuyordu ve onlarla yüzleşmeden yeterince şey yaşamıştı. Nasıl hissedeceğini ya da ikisine de ne söyleyebileceğini bilmiyordu ama Ivory'nin yorgun yüzüne baktığında bencil olmayı reddetti. Onun bakıma ihtiyacı vardı ve ihtiyaçları her şeyden önce gelirdi.

Ivory birkaç adım geri çekildi. "Bunlar sadece sıyrıklar. Hayat arkadaşım onlarla ilgilenebilir. Sadece bir rahatsızlık." Başını eğerek Mikhail'e doğru asil bir jest yaptı. "Eminim yollarımız tekrar kesişecek."

"Lütfen gelin ve hayat arkadaşım Raven'la tanışın," diye davet etti Mikhail. "Şu anda seyahat edemiyor ve burada olmadığı için üzülecek. Siz kadınlarımız için gerçekten bir ilham kaynağısınız."

Gregori, Ivory'ye dönmeden önce ona için için yanan bir bakış fırlattı. Gölgelere geri döndüğünde garip gümüş gözleri ona parıldadı ve Ivory onun içindeki savaşçının ani tehlikeli durgunluğunu fark ettiğini biliyordu. "İhtiyacınız olursa çağırın leydim, gelirim. Sözümü hafife almam."

Mikhail telepatik olarak, "Sanırım savaşta kadınlar konusundaki tutumunuzu yeniden düşünmek isteyebilirsiniz" dedi.

Kadınlar beş dakikalığına bunun yanında, eski dostum, sonra anarşi olacak.

Mikhail ayıldı. Razvan ne olacak?

Çocuğun sağduyudan çok onuru var.

O çocuk senden daha yaşlı, diye belirtmek zorunda kaldı Mikhail.

Çok acı çekti ve hain değil. Benden daha az hain. Küçük bir sessizlik oldu ve Gregori gümüş gözlerini prensine ve en eski dostuna kaldırdı. Kadın, Lara, gözlerimden çok korktuğunda, Xavier'i gördüğünü anladım. Biz

Yalnız bırakılması gereken şeylere karıştığı için her zaman damgalanan tek kalıcı tanıklığı paylaşın.

Bu bir özürdü ve ikisi de bunu biliyordu.

Mikhail Gregori'nin omzuna vurdu, jestinde şefkat vardı. Pek çok şey gibi bu da uzun zaman önceydi ve sonunda iyi sonuçlanmıştı.

Razvan'ın söylediği buydu.

Gregori, Ivory'ye yaklaştı. Geri çekilmedi ama gözleri de vücudu kadar dikkatli ve hareketsizdi, sanki Gregori'nin ona saldırabileceğinden şüpheleniyordu. Bir savaşçının diğerine duyduğu en büyük saygının selamıyla kollarını kavradı. "Kulkesz arwaval-jonesz arwa arvoval-şanla git-şerefle dön."

Onun tereddütlü cevabını beklemeden Razvan'ın kollarını aynı saygıyla kavradı. "Kulkesz arwa-arvoval, ekäm-şerefle yürü kardeşim. Xavier'in varlığını daha yeni öğrendik ve muhtemelen onun yöntemleri hakkında ikinizden de çok daha az şey biliyoruz, ancak bilgilerimizi paylaşmak isterseniz minnettar oluruz."

Ivory'nin tedirginliği Razvan için her zamankinden daha belirgindi. Gregori'den uzaklaştı ve birkaç kez gökyüzüne baktı. Razvan onun elini tuttu ve onunla birlikte diğerlerinden biraz uzaklaşmaya başladı.

"Tekrar karşılaşacağız," dedi, bunun doğru olduğunu bilerek. Şu anda Ivory, çocuğu kurtardığında istemeden de olsa Karpat dünyasının bir parçası haline geldikleri gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu. Gregori ve diğerleri ona, kendi savaşçılara, en büyük düşmanları hakkında muazzam ve paha biçilmez bir bilgi kasası olarak bakacaklardı.

Onun kendi içine çekildiğini hissedebiliyordu. Yüz ifadesi değişmedi ama sakin ve mesafeli bir şekilde dostça kaldı. İçten içe titriyordu. Karda ilerlemeye devam etti, onu diğerlerinden uzaklaştırdı ve ayrılmayı seçmesinin sorumluluğunu sadece kendisine yükledi. Başkalarının ne düşündüğü hiç umurunda değildi. Uzun zaman önce herkesin kınamasını kabullenmeyi öğrenmişti. O en çok hor görülen kişiydi.

Karpatyalı canlı, vampirlerden daha kötü ve Mikhail ile Gregori onu hoş karşılamayı seçmiş olsa da, diğerlerinin gözlerinde güvensizlik gördü. Onlardan kabul görmek istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordu, sadece Ivory'den.

Evimizin olduğu yönden uzaklaşmaya devam edin. Kar izlerimizi örtecek ama herkes kan kokusunu takip edebilecek. Hemen ileride, tüm yaraları kapatmamız gerekecek.

Razvan neredeyse evimizin ötesini duyamıyordu. Midesi sıkışmıştı. Evimiz. Bizim evimiz. Bu fikir aynı anda hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu. Kalınlaşan karın içinden ona baktı. Yüzü adaminkine dönüktü. Karda yürürken ruhani görünüyordu, bir buz prensesi gibiydi, onun bildiği savaşçı gibi değil.

Birkaç büyük ağacın altında durdular. Yüksek gölgelik karın üzerlerine düşmesini engellerken, kendilerini zehirli parazitlere karşı incelediler ve her yarayı ve çiziği kapatmak için birkaç dakika harcadılar. Bacaklarındakiler en kötüleriydi.

Ivory, "Yarasalar yerden saldırırken daha etkili oluyor," diye açıkladı.

Razvan ona baktı. Kız onun bakışlarından özenle kaçındı. Kalbi tuhaf bir şekilde burkuldu. Kız gergindi. Ölçülemeyecek kadar iyi bir savaşçı olan avcı, onunla yalnız kaldığı için gergindi. Onun kendisinden daha gergin olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Xavier onların kanı geri getirmesini istiyordu," diye açıkladı Razvan. "Asıl amacı buydu ama o kadar vahşydiler ki fikirlerini genişletmeye başladı."

İkisi de işlerini bitirdikten sonra Ivory birbirlerine ikinci kez bakmaları için ısrar etti.

"Çok titizsiniz," diye yorum yaptı.

"Ben böyle hayatta kalıyorum. Nasıl hayatta kalacağız. Benimle kalmak istiyorsan öğrenmek zorundasın. Ve eğer istersen gitmekte özgürsün."

Kirpikleri kalktı ve ona hızlı bir bakış fırlattı. Yüz ifadesinden onun gitmeyi seçmesini umup ummadığını anlayamadı. Başını iki yana salladı. "Kalacağım ve Ivory, korkma, çabuk öğrenirim. Gerekirse aptalı oynayabilirim ama değilim."

"İnimi yüzlerce yıl boyunca güvende tuttum, geçitleri yavaş yavaş oyarken bile. Dinlenme yerimin etrafında ya da yakınında hiç kimsenin izi yok. Yakınlarda avlanmam. Asla iz bırakmam. Koku olmamasına dikkat ederim. Her gece dışarı çıkmam. Sessizce yaşıyorum ve insanlardan mümkün olduğunca uzak duruyorum." Ona baktı, ilk kez onun gözleriyle karşılaştı. "Dışarı çıktığımda bunun tek bir amacı var: Xavier hakkında bilgi toplamak. Yüzlerce yaşam sürse de onu yok etmenin bir yolunu bulacağım."

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Bildiğinden emin değilim. Var olmak için tek amacım bu. Toplum umurumda değil. Arkadaş istemiyorum. Bilgi edinme amacı dışında nasıl medeni olunacağını bilmiyorum. Buna hazır mısınız?"

Yavaş bir gülümseme midesinin derinliklerinden yükselip ağzına yerleşti. Kızın nefesini tuttuğunu gördü ve sonra gözlerini ondan kaçırdı.

"Ne dostlarım var ne de toplum beni hoş karşılayacak. Xavier'i yok etmek için herkesten daha fazla sebebim var."

"Eğer benden gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsan, bunu dikkate al. Bunun kişiselleşmesine izin veremezsin. Bu bir görevdir, kutsal bir görev. Doğru yolda olduğundan kesinlikle emin olana kadar dua etmeli ve meditasyon yapmalısın. Bunu yapacağına dair bana şeref sözü verir misin?"

Razvan, kız ona bakana kadar bekledi. "Sana söz veriyorum. Eve gidelim." Kız itiraz etmek için başka bir neden bulamadan ortadan kayboldu.

Gökyüzünde sessizce ilerleyen kara bulutların bir parçası olacakları kadar yüksek bir rota seçerek yolu gösterdi.

Razvan yer işaretlerini, yükselen dağları, gölleri, akarsuları ve çevredeki kırları not aldı. Kar göz kamaştırıcı beyazlıktaydı, hava berrak ve temizdi, yüzyıllarca kan ve ölüm koktuktan sonra ferahlatıcıydı ama geniş açık alanlar kafasını karıştırıyordu. Hayatı yeraltında geçmişti, Xavier bedenini kullanmadığı sürece küçük bir hapisane odasına hapsolmuştu.

Ivory'nin sesi düşüncelerini böldü. İne yaklaşıyoruz. Her zaman farklı yönlerden yaklaşın, asla aynı yönden değil. Dikkatlice tarayın. Kalemizi düşmana kaptırmaktansa bir geceliğine başka bir yerde uyumak daha iyi. Yerinde bir uyarı sistemi var. Girişinize izin vermek için onu yeniden programlamam gerekiyor. Bu sistem mücevherlerden yapılmış, Ivory açıkladı. Mücevherleri çağırdım ve yardım istedim. Onları kayaya gömdüğümde, her biri yaklaşık üç metre arayla, çatlakta bir taraftan diğerine zikzak çizerek, mücevherler sadece ine ışık getirmekle kalmıyor, aynı zamanda benim için bir uyarı sistemi görevi görüyorlar. Tereddüt etti ve sonra kendini düzeltti. Bizim için.

Sözlerinin doğruluğunu hissetti, onları birleştirdi, ama aynı zamanda isteksizliği de hissetti, sanki hayat arkadaşı olmaları gerektiği gerçeğini tam olarak anlayamamış gibiydi.

Koruma aslında mücevherlerin çalışma şekli. Moleküllerimin ağırlığını ölçüyorlar, tabii ki kurtlar üzerimdeyken, ben çatlaktan aşağı doğru sürüklenirken. Eğer ağırlık çok ağır ya da çok hafifse, çatlak aşağıda kapanacak ve davetsiz misafiri durduracaktır. Eğer inin içindeysem kayaların kapandığını duyabilir ve saldırıya hazırlanabilirim. Altımızdan ya da her iki taraftan kayayı hiçbir şey delemeyiz, çok kalındır. Solucanlar bile delip geçemez. Seni içeri taşımak için bir kez değiştirmem gerekti ve güneş bu kadar yakınımıdayken zor oldu.

Nasıl dışarı çıkabildim?

Sadece tek yönde çalışır; her iki yönde de bir uyarı sistemine ihtiyaç yoktur. Ben olsam kimseyi esir tutmazdım. Tekrar

hafif bir tereddüt vardı. Doğrusu buraya kimseyi getirmeyi düşünmemiştim.

Onun gerginliğini görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşündü ve sistemine ilgi duyuyormuş gibi davranmasına gerek kalmadı. Mucidi kadar eşsiz ve zekiceydi. Kadın çatlağın içinde kaybolurken bekledi ve mücevherlerinden birkaç tane daha ekledi. Işık eski bir ayna sistemi gibi çalışıyordu, bir prizma diğerini çalıştırıyordu. Mücevherleri silahları için de kullandığını, deneylerinin sofistike olduğunu fark etti.

İstedığınız gibi gelip gidebilmeniz için güvenlidir.

Ivory gökyüzünde yavaşça yayılan ışıktan kaçınarak aşağı süzüldü, artık ağırlaşmış olan kar tarafından perdelendi. Yaşam odasına ulaştığında kurtlar sırtından atladı ve onun peşinden toprak yatağa doğru ilerledi.

"Güneş doğduğunda toprağın altında bile iyi değilim." Ivory yine huzursuz görünüyordu. "Toprakta iyileşmeye çalışarak çok uzun yıllar geçirdim."

"Buz mağaralarında birçok ömür geçirdim," diye güvence verdi Razvan, onun kıvrılışını ve etrafını saran kurtları izlerken. Bir davet bekledi.

Ivory büyük leğenin yan tarafını işaret etti. "Bir sürü yer var."

Ona yakın duran kurtları kiskandı ama onun cömertlikten fazlasını yaptığını bildiği için bir şey söylemedi. Gözlerini kapadı ve toprak canlı bir battaniye gibi üzerlerine dökülürken nefesin vücudunu terk etmesine, kalbinin yavaşlamasına ve sonra durmasına izin verdi. İlk defa tamamen rahatlamış ve sonsuz derecede mutlu olduğunu net bir şekilde hatırlıyordu.

Bölüm 7

Ivory üç günün geçtiğini ve güneşin gökyüzünden çoktan battığını bilerek uyandı. Zamanın toprağın altında bu kadar derinlerde geçmesine alışmıştı ve alıştığı gibi ritimler onunla konuşuyordu. İlk başlarda kafası karışmıştı, bu yüzden sığınağına küçük bir parça ışık getirmek için prizma sistemini bulmuştu. Razvan'ın da onunla birlikte uyanması onu oldukça şaşırtmıştı. Bunca yıldan sonra kurtlar da uyanırdı elbette ama ava yalnız gitmeyi ve ininde bir başkasına hazırlanmak için kendine zaman tanımayı düşünmüştü.

Adamın yüzüne, yüzüne kazınmış çizgilere, gözlerindeki şefkatli ve anlayışlı ifadeye baktı. Hayatı mücadele ve acıdan başka bir şeyle geçmemişti, yine de zihnine dokunduğunda gerçekten nazik görünüyordu. O zaman neden elleri titriyordu? Neden ona her baktığında sanki kelebekler uçuşmuş ve vücudunda kanat çırpıyormuş gibi hissediyordu? Bir savaşçı olarak yeteneklerine mutlak bir güveni vardı ama savaş alanı dışında nasıl etkileşim kuracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Razvan'ın ifadesi gözleri onunkilerle buluştuğunda yumuşadı ve gülümsedi. Kızın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Gülümsemesi çok tatlıydı ve onu yıllarca genç gösteriyordu. "İyi akşamlar. Uyanmak için kesinlikle çok güzelsin."

O değildi. Olmadığını biliyordu. Gerçek yamalı bohça formundaydı - vücudu parçalar halinde bir araya getirilmiş ve orası burası biraz uyumsuzdu. En kötü yara izlerinden birini, köprücük kemiğini kesen yarayı ovuşturdu ve çıkıntının azaldığını görünce şok oldu. Şifacı yaralarını iyileştirmekten fazlasını yapmıştı. Yara izleri asla tamamen kaybolmayacaktı ama daha ince, daha düz çizgiler halinde solmalarına yardımcı olmuştu.

"Değilim, biliyorsun." Derisinin altında renklerin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Artık nezaket kurallarını bilmemesi onu utandırıyor. Bir zamanlar, uzun zaman önce, sıcak ve mutlu bir ev yönetmişti. Her nasılsa, Razvan'ın yüzündeki o tatlı gülümsemeyi görmek acı tatlı anıları geri getirdi. Evinde o kadar çok kahkaha ve sevgi vardı ki. Kardeşleri nasıl olur da onurlu olan her şeye sırtlarını dönüp ruhlarını teslim etmeyi seçmişlerdi? Onlar Razvan'ın çektiği acıları çekmemişlerdi ve Razvan yüzyıllar süren işkencelere katlanmış, bir suçlu olarak damgalanmış, etrafındaki herkes tarafından hor görülmüş, bedeni iğrenç şeyler için kullanılmıştı. Yine de onurunu korumuştur.

Kendi kendine, kardeşlerinin onun kayboluşuna çok üzüldüklerini söylemişti ama o daha iyi biliyordu. Herkes kayıp yaşıyordu. Beşi de birlikte dönmüştü - Karpat tarihinde duyulmamış bir şey. Onları herkesten daha iyi tanıyordu ve bunun bilinçli bir karar olduğu anlamına geldiğini biliyordu, uzun yıllar boyunca duygusuzluktan ya da vampir olan arkadaşlarını öldürmekten dolayı verilmiş bir karar değildi. Bu kararı kederden çaresiz kaldıkları ya da hayat arkadaşları için çok uzun süre bekledikleri için vermemişlerdi. Kararlarını birlikte verdiklerini biliyordu. Güç istiyorlardı. Herkesten daha zeki, daha güçlü ve daha çok hak ettiklerine inanıyorlardı. Onun ortadan kaybolması, evlerinin mahremiyetinde sık sık tartıştıkları bir şeyi sonuçlandırmak için ihtiyaç duydukları bahaneydi.

"Çok üzgün görünüyorsun, Ivory."

İninde yüz ifadelerini saklamayı hiç düşünmemişti. Gerçek halini saklamadı ve şimdi ne yapacağını ya da nasıl davranacağını bilmiyordu. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu biraz garip."

"Sadece siz öyle olmasını istiyorsanız. İstenmediğim yere izinsiz girmem."

Ivory başını salladı. "Hayır, öyle düşünme, sanki seni burada istemiyormuşum gibi. Seni ben davet ettim. Bütün bunlardan sonra

Yüzyıllar boyunca, yanımdakilere nasıl davranacağımı bilemedim."

Gülümsemesi genişledi, gözlerine ulaştı ve onları yumuşak kadife gibi ısıttı. "Ama sonra, ben senin hayat arkadaşınım, arkadaşın değil. Her zaman yaptığın gibi davran. Senden bir şeyler öğrenmek için buradayım."

Bu canını acıttı, karnına düğümlenmiş bir yumruk gibi saplandı. Bir erkeğin bir kadını sahiplenebileceği şekilde onun hayat arkadaşı olmak için inine gelmemiştir. Bunu biliyordu. Bunun bir parçası olmak istemiyordu ama yine de küçümsenmiş hissediyordu. Bu bir savaşçının değil, bir kadının sapkın tepkisiydi ve kendi kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Şartları o belirlemişti; adam sadece onlara uyuyordu. Kendisini rahatsız ettiğinden çok, saklanmak için bir bahane olsun diye dökülen ağır saçlarını itti.

"Zamanla daha rahat olacağım." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Ivory etrafında toplanan kurtları izledi. Yaşlı görünümüne rağmen yakışıklı bir adamdı. Toprak onu canlandırıp gençleştirdiği için vücudu dolgunlaşmış ve kaslanmıştı. Saçları uzun bir dalga halinde neredeyse sırtının ortasına kadar dökülüyordu. Kalın ve koyu renkliydi ve üç hafta boyunca onu kucağında tutup beslediğinden, parmaklarını o yumuşak, kalın dökülüşte gezdirdiğinden, bu ağır yeleyi birçok rengin oluşturduğunu biliyordu, bunlardan en azı gri değildi.

Razvan, sürünün üzerinde yükselip zorbalıkla liderliğe soyunmak yerine, altı kurdun ortasına çömeldi ve burunlarını ona sokarak, bacaklarına ve sırtına sürtünerek vakit geçirmelerine izin verdi.

Bu Razvan. Benim dostum.

Birlikte savaşa girdiklerinde liderliğin çok önemli olduğunu bildiği için Razvan'ı da iletişim çemberine dahil etti. Raja onu partneri ve dolayısıyla sürünün eş lideri olarak kabul etmek zorundaydı. Bunu da ancak ona eşini seçerse yapabilecekti.

Razvan ona baktı. Ivory kızarmamak için kendini zor tuttu. Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalıştı. Razvan yatak odasının sınırları içinde çok iri görünüyordu. Erkeksi

çerçevesi tüm odayı doldurdu. Aldığı her nefes onun kokusunu ciğerlerine çekiyor gibiydi. Aldığı her nefes onun ultra farkında olmasını sağlıyordu; ince, dar tişörtünün altında ağır göğüs kaslarının hareket edişini; o ince, dar tişörtü giymeden önceki o kısacık anda vücudunun nasıl göründüğünü.

Raja başını çevirip ona baktı ve Razvan'a dişlerini göstererek soğuk bir bakış fırlattı. Ejderha Arayıcısı omuzlarını silktilti.

"Yerinden edilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim, ihtiyar," diye yatıştırdı. "İyi geçineceğiz."

"Ona kanını sun."

Razvan yavaşça ayağa kalktı, gözleri Ivory'ninkilerle buluştu. "Onları Karpat kanıyla mı besliyorsun?"

"İlk görüşmemize dair pek bir şey hatırlamıyorsun." "Birazını."

Bir nefes aldı, bıraktı ve sonra itirafını yaptı. "Yıllar önce, o kadar uzun zaman oldu ki her şeyin ne zaman başladığını hatırlayamıyorum, bir kurt sürüsü bana yardım etti. Benden parçalar buldular ve onları tüketeceklerdi ama ben onların zihinlerine dokunabildim ve bunun yerine parçalarımı birlikte gömdüler. Karşılığında, onların soyundan gelenleri buldum ve geliştiklerinden emin oldum. O günlerde yer üstünde fazla zaman geçirmedi. Vücudum bunu kaldıramadı. Ama geçirdiğimde, kurtlar aklımı başımda tutan tek şeydi. Onlar benim tek yoldaşlarımdı ve güvenmem gereken tek şeydi."

Yumuşak, berrak bir sesle konuşuyordu, sanki başka birinden duyduğu bir hikâyeyi anlatıyormuş gibi, sanki o bitmek bilmeyen yılların dehşeti ona ait değilmiş gibi. Kendi dehşetini zihninde saklıyordu ama nedense onunki çok daha kötü görünüyordu.

Razvan'ın içinde derinlerde korkutucu bir şey başını kaldırdı ve öfkeyle kükredi. Saldırgan duygularını uzun zaman önce gömmüştü. Çok uzun yıllar süren esaret, bu konuda hiçbir şey yapamamak öfke ve kızgınlığı bir kenara itmişti ve

Sonra, nihayet, duyguları unutulmaya yüz tuttu, öyle ki duyguların yoğunluğunu, katıksız gücünü unuttu.

"Benim için korkunç bir dönemdi. Topraktan çok uzun süre çıkamadım ama kardeşlerimi aramaya gittim. Onlara ihtiyacım vardı. Zar zor çalışabiliyordum. Zihnim ya da bedenim." Başını eğdi ve saçları yüzünün etrafına düşerek ifadesini gizledi. Sesi her zamanki gibi sabitti. "Kardeşlerimden ilkinin bulmam yirmi iki yılını aldı. Yol boyunca vampirlerle birkaç karşılaşma yaşadım ve istemeden de olsa yaşayan ölüleri öldürmekle ün salmaya başladım. Beni avlamaya başladılar. Yine de vücudumu bir arada tutabilmek için zamanımın çoğunu toprakta geçirmek zorunda kaldım."

Razvan, "Seni üzüyorsa bunu bana söylemek zorunda değilsin," dedi.

Ivory omuzlarını silkti ve saçlarını geriye attı, gözleri sabitti. "Artık pek önemi yok. Çok uzun zaman önceydi. Sonraki elli yıl boyunca ailemi aradım ama hepsinin dönüştüğünü gördüm. Bana ihanet etmişler gibi hissettim."

Ivory boğazında bir yumrunun yükseldiğini, onu boğmakla, küçük düşürmekle tehdit ettiğini hissetti. İkinci kez omuz silkti. "Kurtlar bendeydi. Anlıyor musunuz? Onlar benim her şeyimdi. Vahşi doğada uzun bir yaşam süreleri yoktur ve bu yüzden her yeni yavru, her yenilenme benim tek ailemdi. Onlara ihtiyacım vardı."

Razvan ona sarılmak, onu rahatlatmak istedi ama ona doğru bir adım attığında Raja ondan uzaklaştı, sanki fark etmemiş gibi diğer odaya doğru geri döndü. Razvan onu takip etti, kurt sürüsünün içinde ilerledi, Raja'nın sanki kurt onun dikkatini çekmiyormuş gibi dişlerini göstermesine aldırmadı. Hikâyenin ilgisini çekmesine engel olamıyordu. Kurtların Karpat kanı taşıyabildiğine dair hiçbir fikri yoktu ve başka birinin de bunu bildiğinden şüpheliydi.

"Yani bu kurtlar orijinal sürü değil," diye sordu ve kadının eline bir tarak alıp tarakta gezdirmeye başlamasını izledi

saçlarının arasından geçirdi. Bu bir zorunluluk değil, yatıştırıcı bir eylemdi.

Ivory huzursuzca anma duvarına doğru ilerledi. Aile duvarına. Sergey'in yüzüne dokundu, oraya kazınmış sevgili çizgilerin izini sürdü. "Hayır, birkaç nesil doğdu ve öldü ama onlar hep benimleydi. Sonunda vampirler onları öldürmek için sürümünü bulmaya çalışmaya başladılar. Kurtların beni bir şekilde koruduğunu düşünmeye başladılar. İster inanın ister inanmayın, ölümsüzler çok batıl inançlı olabiliyorlar, özellikle de Xavier'le bir ittifakları olduğu için. Kendisinin onlardan daha güçlü olduğuna inandırmak için onları hikâyelerle besliyor."

Razvan onun parmak uçlarının kardeşinin yüzünde gezinişini izledi, vuruş üstüne vuruş, nazik, sevgi dolu hareketler büyüleyiciydi. Birinin onu bu kadar sevdiğini, özlediğini ve ruhunu kurtarmak istediğini ancak kardeşininkini hissettiği gibi hayal edebiliyordu. Kendi kız kardeşi için ölmüştü, tıpkı Ivory'nin akıl sağlığını korumak ve üzüntüden boğulmamak için kendisini kardeşlerinden ayırmış olması gerektiğini bildiği gibi.

Onu kollarına almak ve rahatlatmak için şiddetli bir ihtiyaç hissederek, kendisine bir darbe kazandırmayacak, aklına gelen tek şeyi yaptı. Arkasından yaklaştı ve tarak için elini uzattı. "Bana bırak."

Sessizlik vardı. Kıpırdamadan durdu, yüzü hafıza duvarına dönüktü, eli hareket etmiyordu, nefesi akmıyordu. Vücudunun hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. İyiliği kabul edip etmeyeceğini bilmeyen, esir tutulan vahşi bir yaratık. Çok yavaşça, tarağı omzunun üzerinden geriye doğru tuttu, bakmadı, yüzünü görmesine izin vermedi.

Razvan'ın parmakları, aleti ondan alıp saçlarında yavaşça gezdirmeye başlarken nazikti. "Şimdiki paketine nasıl sahip oldun?"

Razvan'ın uzun saçlarını taramasına alışmaya çalışırken yine kısa bir sessizlik oldu. Boğazını temizledi. "Hâlâ yer üstünde çok az zaman geçirebiliyorum. Geçirdiğimde de ya kurtlarla ya da avlanıyordum.

Sürüm yeni bir yavru doğurmuştu. Altı tane. Üçü erkek, üçü dişi. Tüm sürü heyecanlıydı ve ben hepsinden daha çok heyecanlıydım. Sürünün iyi zamanları benimdi." Bu kez parmakları kadim Karpat metninin üzerinde gezindi. Sív pide köd. Pitäam mustaakad sielpesäambam . Sevgi kötülüğü aşar. Anılarını ruhumda güvende tutuyorum.

Bu basit ifadenin önemini fark etti. İnsan ya da başka türlü, düşmanı olmayan başka bir bağlantısı yoktu. Sürü neredeyse onun ailesi, arkadaşları, topluluğu ve tek sırdaşı haline gelmişti. Kardeşinin boş kabuğunu görmüştü ve duvarının, evinin, inandığı kelimelerin güvencesine ihtiyacı vardı. Ona duyduğu aşkın ilk kıpırtılarını, başlangıcını hissetti ve terk edemeyeceği bir yola adım attığını fark etti.

"Yıllar geçtikçe, kurtlarla birlikte yaşarken, birkaçının benimle telepatik olarak iletişim kurma yeteneğine sahip olduğunu fark ettim. Yavrular doğduğunda, alfa erkek ve dişi benimle konuşabiliyordu ve o kadar da yalnız değildim. Sanki yeniden bir ailem varmış gibi hissettim."

Kendini desteklemek istercesine elini duvardan indirdi. "Bir akşam kalktım ve sürüyü aramaya çıktım. Vampirler oraya benden önce varmışlardı. Her yerde kan vardı, kürkler, kemikler ve leşler bana da aynısını yaptıkları çayırın üzerine saçılmıştı."

Ondan uzaklaştı, odanın içinde volta attı. Ellерinin titrediğini görebiliyordu ama dönüp onunla yüzleşirken ellerini arkasına koydu. Yüzünde suçluluk ve meydan okuma karışımı bir ifade vardı. "Yavruları inlerinde buldum. Hepsi ölmek üzereydi. Vampirler onları yaralamış ama öldürmemiş, ölmeden önce korkunç acılar çekmeye ya da diğer vahşi hayvanların işlerini bitirmesine terk etmişler."

Çenesini eğdi. "Onları kurtardım. İnlerine girdim ve onları kanımla besledim. O andan sonrasını düşünmedim. Sadece herkesi kaybetmeye dayanamadım.

Tekrar. Atalarına onlara göz kulak olacağıma dair söz vermiştim ama bana yardım ettikleri için vampirler tüm sürüyü yok etti."

"Bu senin hatan değildi."

"Belki de değil, ama sanki benim hatamış gibi hissettim. Onları korumak için inlerinde kaldım, gündüz saatlerinde toprağın altına girdim ve geceleri onlarla birlikte kaldım. Onlara kan vermek zorunda kaldım ve zaman zaman avlanamadığım için onlarınkini de almak zorunda kaldım. İlk dönüşen Raja oldu. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum ama sonuçlarını biliyordum. Hiçbir kurt sürüsü Karpatyalı olamaz ve masum insanların üzerine salınamazdı. Ölümsüz olurlardı, ya da neredeyse bizim gibi. İlki bir kazaydı, ama geri kalanı, ahlaki bir yasayı çiğnemiş olsa da, büyük bir amaçla yapıldı."

Onun gözleriyle karşılaştı, kınanmayı bekliyordu. Razvan başını iki yana salladı. "Görünüşe göre hepimiz belki de her zaman akıllıca olmayan bir yol seçmişiz. Sen. Ben. Şifacı. Yine de yollarımız birleşti ve aynı hale geldi."

Ivory başını salladı. "Sen çok farklı bir adamsın."

"Öyle miyim? Belki de o kadar uzun zamandır uzaktaydım ki bir erkeğin nasıl olması gerektiğini hiç öğrenemedim." Ona, nefesini kesen orantısız bir yarım gülümseme verdi. Onun gülümsemesinin yarattığı o garip kız gibi çırpınmayı daha önce hiç hissetmemişti ama onu çevreleyen his huzur ve nezaketti.

"Seni aşağılamıyordum. Farklı olman hoşuma gidiyor." Belki biraz fazla. Onun bir amacı vardı, ikisinin de.

-Ve tüm dikkat ve çabayı gerektiriyordu. Nihai hedeflerini gözden kaçırmaya cesaret edemedikleri gibi, kendi belirlediği rotayı da değiştiremezdi.

Gülümsemesi gözlerini ısıttı ve rengini sıcak kehribar rengine çevirdi. Kendini bırakırsa onun gözlerinde kaybolabilirdi. Ivory omuzlarını dikleştirdi. "Sürüyü dönüştürme kararını hayatta kalma ihtiyacıma dayanarak verdim. Sahip olduğum tek şey onlardı. Bu konuda sorumlu olmaya çalıştım. Benimle kalıyorlar

Her zaman benimle birlikte avlanırlar ve sadece benim kanımı alırlar. Yavruları yok, ancak Raja bir bebeğim olması durumunda çocuğum için bir sürü sağlayabileceklerini belirtti." Yine yüzü kızardı ve bakışları Raja'dan uzaklaştı. "Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim için, bu fikre fazla önem vermedim."

"Demek altısı da seninle birlikteydi. . ."

"Yüzyıllar. Burada inimde yaşıyorlar, benimle avlanıyorlar ve benimle savaşıyorlar."

Razvan başını salladı. "Ben de geldim ve sürünün huzurunu bozdum."

"Yeni bir üyeyi entegre etmek her zaman zordur ama imkansız değildir. Raja seni kabul etmeli." Tekrar ona baktı, bakışları sabitti. "Birbirimizi kabul etsek de etmesek de sen benim hayat arkadaşısın."

Ona kendi türlerinden sadece erkeğin doğmadan önce ritüel bağlayıcı kelimelere sahip olduğunu söylememiştir. Karpatyalı ve insan olarak doğmuştu ama kelimeler oradaydı, kadının rızası olsun ya da olmasın onları birbirine bağlamayı seçebilirdi. Bağlamanın erkeğe verildiğine inanıyordu çünkü ruhunun yarısı hayat arkadaşı olmadan karanlıktı. Halaları onu tamamen dönüştürmeyi başardığında, geçen yıllarla yayılan karanlığı hafifletmek için hayat arkadaşını bulması gerektiğini biliyordu. Karpatyalı erkeğin itici içgüdüleri onun içindeydi ve onu, değer verdiği kişileri korumaya çalışan adamın hayatıyla ilgili bir risk almayı reddettiği yerde hak iddia etmeye çağırıyordu.

"Raja'nın beni kabul etmesine yardımcı olacağını düşündüğün şeyi söyle." Alfa onu kabul ederse, diğerleri de kabul eder.

"Seninle defalarca kanımı paylaştım ve sana eşim dedim. Sürüyü birlikte besleyeceğiz. Kanını önce Raja'ya sunacaksın. Eğer o almazsa, bugün kimse beslenmeyecek."

"Belki de cezalandırmak yerine onu ikna edebilirim." Aılıktan ölene kadar işkence görmüş ve yiyecekten mahrum bırakılmıştı. Bunu başka bir canlıya yapamazdı.

Ivory yalınayak sürünün ortasına doğru ilerledi, kulaklarını kaşıyıp tüylerini okşadı, parmaklarıyla boyunlarına şefkatli bir aşinalıkla masaj yaptı. "Sürü lideri güce saygı duyar."

"Savaşmak ya da cezalandırmak her zaman güçlü olmak demek değildir," dedi Razvan. "Xavier tanıdığım en zalim adamdı. Her türden savaşçılar geldi ve gitti. Hepsini yendi. Her birini, yine de ona asla saygı duymayacağım ve onun gibi olmayacağım."

Sesinde sessiz bir kararlılık vardı. Ivory iç çekti. Razvan tutsaklıktan ve işkenceden korkaklıkla kurtulmamıştı. İnatçı, kararlı ve acımasız biriydi. Onun Ejderha Arayıcı zihnine girmişti ve ne kadar sarsılmaz olabileceğini biliyordu.

"Raja sana saygı duyduğumu biliyor." Sürü alfasına sert bir bakış fırlattı. "Seni kabul edeceğinden eminim." Çünkü kurt kabul etmezse, onunla özel birkaç kelime konuşabilirdi.

Raja homurdandı ve sonra ona kurt gibi sırtıttı, dili sanki gülüyormuş gibi ağzından dışarı sarkıyordu. Razvan gülümsedi. Dişlerinin sıradan bir yırtılışıyla bileğini kesti ve tereddüt etmeden büyük erkek kurda uzattı.

Ivory gerildi. Raja başını akan kana doğru eğdi ve belli belirsiz bir yalamadan önce kokladı. Ağzı beklenmedik bir şekilde bileğe kenetlendi, dişleri derine battı.

Kadim dilde bağlayıcı kelimeleri usulca mırıldandı.

Nó me elidaban, nó me kalmaban-Yaşamda olduğumuz gibi ölümden de varız.

Elid elided-Hayattan hayata.

Siel sieled-Ruh ruha.

Me juttaak, me kureak-Hayattan hayata.

Me juttaak, me kureak-Biz bir olarak birbirimize bağılıyız.
Zafer Razvan'ın içinden geçti. O bir şeyin parçasıydı.

O buraya aitti. Ivory'nin onu kabul etmesi alfa kurdunkinden çok daha isteksizdi. Kurt eşine saygı duyuyordu. Onunla birlikte savaşmış, hiç tereddüt etmediğini ve Ivory'yi koruyup kollamakta hızlı davrandığını görmüştü. Ivory, Razvan'ı bir savaşçı olarak kabul edebilirdi -en azından eğitilecek biri olarak- ama eşi olarak, bu tamamen farklı bir şeydi.

Ivory dişileri beslerken kaşlarını hafifçe çatarak onlardan uzaklaşırken Razvan gülümsemesini gizledi. Kurtlarla konuşurken sırtını Razvan'a dönerek onu dışarıda bıraktı ve Razvan'ın kurtların zihnine ulaşmasına izin verdi. Raja'yı çok zeki, güçlü bir stratejist ve yetenekli bir lider olarak bulmuştu. İkinci komutanı Blaez ise çok ciddi bir kurttu. Blaez'in kişiliğini çok beğenmişti. Bir de Farkas vardı, vampirin saldırdığı ve ağır yaraladığı erkek. Farkas'ın vücudu iyileştirici toprakta onarılmıştı ama süreci tamamlamak için zengin Karpat kanına ihtiyacı vardı.

Farkas sonunda yaraları yalayarak kapattığında Razvan sendeledi. Kurdun yanına çöktü. "Bunu her gece mi yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Her gece ayağa kalkmamaya çok dikkat ediyoruz. Bunca yıldan sonra muhtemelen gereksiz ama toprakta arka arkaya üç gece geçirmeyince vücudum düzgün çalışmayı reddetti, bu yüzden hala temkinliyim. Aslında uzun zamandır sorun yaşamadım ama riske girmeyi de düşünmüyorum."

Razvan'ın kaşları birbirine çatıldı. "Ne tür sorunlar?"

En küçük dişi bileğindeki yarayı kapatırken Ivory onun yanında yere çöktü. "Büyük bir şey değil. Yürüyorum.

Koşu. Esas olarak koordinasyon. Kaslarım parçalara ayrıldı ve güçlendirilmeleri gerekiyor."

"Şifacıya söylemeliydin."

Yüzüne belli belirsiz, kibirli bir ifade yerleşti. "Hayatta kalmak için şifacıya ya da başka birine hiç ihtiyacım olmadı. Eğer toprağa ihtiyacım olursa, o benim için oradadır." Omuz silkti. "Ayrıca, fazla dışarı çıkmamak bizim için daha iyi. Ne kadar az çıkarsak, bir vampirin ya da avcının inimize rastlama ihtimali o kadar azalır. Burada yapacak çok işim var. Avlanmak ve koşmak için dışarı çıkıyoruz ve sonra birkaç gün kalıyoruz. Bizim için iyi oldu. İkimizi de beslemek için dışarı çıkmam gerekecek. İnimizden belli bir mesafeyi kat etmem gerektiği için birkaç saat sürecek."

"Bensiz olmaz."

"İkinizin de gitmesine gerek yok. Xavier elindeki tüm kaynakları kullanarak aktif bir şekilde sizi arıyor. Sizi bulması için iz bırakamazsınız."

"Bensiz olmaz," diye tekrarladı, sesi yumuşaktı. Kadın gözlerini kıstı. "Bu çok aptalca."

"Şifacının yardımını reddetmek de öyleydi ama senin kendince sebeplerin vardı. Benim de var."

"Kimsenin sana kan vermesinden hoşlanmıyorsun," diye tahmin etti kurnazca. "Sen Karpatyalısın. Hayatta kalmak için kana ihtiyacın var."

"Bunun gayet iyi farkındayım."

Ses tonu hiç değişmedi. Makul. Hoş. Hatta nazik. Dişlerini sıktı. Hiçbir şey onu etkilemiyor gibiydi ve onu inadından vazgeçirmek için bilerek iğnelemişti.

"Yalnız gitmek benim için daha akıllıca." "Belki de. Ama biz birlikte gideceğiz."

Bu yumuşak ton karşısında dişleri birbirine çarptı. "Her zaman böyle misin?"

"Bilmiyorum. Xavier'den başkasının yanında bulunmadım. Lara'yı doğuran kadını seni üzdüğüm kadar üzmedim. Ama o da benim gibi bir tutsaktı ve ikimiz de kendi kararlarımızı veremiyorduk. Hasta olsam da olmasam da bu kararı verebilecek durumdayım. Seninle geliyorum."

Çenesini ona doğru uzattı. "Ben senin hayat arkadaşınım. Sana bakmak benim hakkım olduğu kadar görevim de."

"Bedeninle de teselli vermeye hazır mısın?" Kalbi yerinden fırladı. Sıçradı. Karnındaki milyonlarca kuşla birlikte uçmaya başladı. Rahmi bile tepki verdi. Hangi oldu Aptalca, Çünküo asla ifadesi değişti, ne yüzünde ne de sesinin tonunda. Hava durumunu tartışıyor olabilirlerdi. "Hayır." Kelime fısıltıyla çıkmıştı. Belki de mutlak ve mesafeli görünmek istediğinde bir soru bile olabilirdi. Onda onu etkileyen, ona seslenen bir şey vardı, isimsiz bir ihtiyaç, nazik gözlerinde bir açlık, o keskin Onu bir pervane gibi ateşe çeken yalnızlık.

"O zaman başka bir şey sağlamaya gerek yok. Ortak bir amaç için birlikte çalışıyoruz. İkimiz de Xavier'i yok etmek için engin bilgi birikimimizi bir araya getirmek istiyoruz."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordu. Tam olarak istediği şey buydu, yine de bunu o sakın, gerçekçi sesiyle yüksek sesle söylediğini duymak ağlamak istemesine neden oldu.

"Beni buraya Xavier'den öğrendiklerimi öğrenmem ve bana bir savaşçının yollarını göstermem için getirdiniz. Bu sınırları kabul ediyorum."

"Güzel." Ayağa kalktı. "Bu mükemmel. Gitmemiz gerekiyor." Vücudu ince bir değişim geçirdi ve mutlak bir mükemmellik içinde adamın önünde durdu, kıyafetleri pürüzsüz, taç yaprağı yumuşaklığındaki tenini ortaya çıkardı.

"Neden böyle yapıyorsunuz? Neden gerçekte olduğun gibi görünmüyorsunuz? Sen güzelsin, biliyorsun. Çizgiler vücudunun cesaret nişanı. Bir savaşçının gerçek övgüsü. Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim."

Sözlerinin kendisini nasıl etkilediğini görmesini istemediği için ondan uzaklaştı. Yüzyıllar önce genç bir kadın olduğundan beri ona güzel olduğu söylenmemiştir. Adam ondan bu kadar etkilenmemiş gibi görünürken sesindeki sıcaklık neden vücuduna ısı veriyordu?

"Vampirlerin beni işaretlediklerini bilmelerini istemiyorum. Bu oynadığım psikolojik bir oyun. Batıl inançları olduğunu keşfettiğimde, bu bana bir fikir verdi ve onları bana yaptıkları hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğine inandırmaya devam ettim."

Gülümsemesi yavaş yavaş geliyordu ama gülümsediğinde karnında tuhaf bir kıpırdanma hissetti. Geriye doğru bir adım attı ve etrafında döndü. "Eğer benimle gelmekte ısrar ediyorsan, en azından dikkatli olman ve inimize geri dönerken iz bırakmaman konusundaki uyarımı dikkate alacağına inanıyorum. Xavier seni almak için bir ordu gönderecek, cephaneliğindeki her şeyi gönderecek."

Razvan, "Bu da hatırı sayılır bir şey," diye onayladı. "Ve artık senin damganı taşıyor."

Sustu. Yavaşça döndü. Bakışları onunkilerle kilitlendi. "Ne demek istiyorsun?" Ağzı kurudu.

"Onu zihninden, kalbimden, bedenimden ve ruhumdan uzaklaştırdın. Bunu yapmak için ışığınızı paylaştınız. Eğer onun altında çalıştıysan seni tanımaması mümkün değil. İntikam almak için gece gündüz çalışacak. Bu onun yolu ve başarılı olmasına izin vermeyeceğim. O yok edilene kadar, koruman olarak ben varım." Yumuşak sesi hâlâ alçak, siyah kadife yumuşaklığında ama amansızdı.

Midesi ile birlikte kalbi de çırpındı, bu nefret ettiği kadınsı bir tepkiydi ve muhtemelen onu normalde olduğundan daha yakıcı yapıyordu. "Ben bir savaşçıyım ve sen savaş hakkında çok az şey biliyorsun. Bir savaşta sana pek yardımcı olacağımı sanmıyorum. Olsa olsa muhtemelen tam bir ayak bağı olursun."

Hafifçe eğildi. "Belki de öyledir. Ama ben güçlü bir pazarlık kozu olacağım."

Zaten açık olan teninin altı bembeyaz oldu ve nefesi uzun, yavaş bir nefesle tıslayarak dışarı çıktı. "Hayatımı seninkine değişeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır." Hiç de sinirlenmiş görünmüyordu. "Ama ben yapardım." Kalın kaya duvarları arasından yukarı doğru kıvrılan ince çatlağı işaret etti. "Açlık içimi kemiriyor. Hadi avlanalım."

Kurtların üzerine atlaması için kollarını uzattı ve dövme şekline dönüştü.

"Ava gittiğimizde neden önce onların beslenmesini istedin?" Razvan merakla sordu.

"İz bırakmamaya çalışırken asla aç bir kurdu yanınıza almayın. Zinde kalmaları için sadece birkaç günde bir avlanmalarına izin verilir, ancak kurt izlerini riske atmam ya da onları insan kanıyla baştan çıkarmam. Bu formdayken hiç iz bırakmayız ama yine de ihtiyacım olduğunda bana yardım edebilirler."

Razvan, "Kendime ait bir kurt dövmesine hayır demezdim," dedi. "Hem güzel bir sanat eseri olur, hem de arkanızı kollayacak gözleriniz olur."

Sesindeki hayranlık onu şaşırttı ve dikkatini toplamak için dudağını sertçe ısırıldı. Onu bir insan olarak sevmek istemiyordu, sadece Xavier'e karşı savaşında başka bir araç olarak görmek istiyordu ama adam onu beklemediği şekilde etkilemişti.

Nefesini yine biraz aceleyle dışarı verdi. "Sen sinir bozucu bir adamsın Ejderha Arayıcı."

"Sanırım öyleyim." Pişmanlık yoktu, sadece eğleniyordu.

Ivory, mizah duygusu onu alt etmeden önce ondan uzaklaştı. Yüzlerce metrelik kayanın arasından zikzaklar çizerek ilerleyen bir santim genişliğindeki çatlaktan yukarı doğru çıkmaya başladığında Razvan'la ilgili en önemli şeyin, ondan dışarıya doğru yayılan bir iç huzur olduğuna karar verdi. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi. Ama nasıl rahatsız edebilirdi ki? Gregori'ye kendisine yapılandan daha fazla ne yapılabileceğini sormuştu. Ölümünden korkmuyordu.

Xavier'in ona yapmadığı fiziksel, duygusal ya da zihinsel işkence kalmamıştı. Başkalarını ya da olayları kontrol edemeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişti, sadece kendini reaksiyon için ne oldu. Orada oldu a

Razvan'da gizli bir güç, ona her yaklaştığında gördüğü ve hissettiği derin ve saf bir kuyu vardı. Ama aynı zamanda, bilenmiş bir adamdan beklemediği bir nezaket de vardı. Şiddet ve kan.

Her zaman bir erkeği fiziksel olarak çekici bulması için vahşî bir savaşıya ihtiyacı olduğuna inanmıştı ama içsel gücün onu dövüş becerilerinden daha çok cezbedtiğini fark etti. Adamın gücü ve yumuşaklığı onu başka hiçbir şey kadar cezbetmemişti. Onun gözlerine çok uzun süre baktı, dikkat etmezse kendini kaybedebileceği yumuşak ve derin görünen o sürekli değişen gözlere.

Gece açık ve berraktı, kar yerde parıldıyor ve her şeyi aşırı parlak hale getiriyordu. Ağaçlardan sarkan buz kristalleri yeri tararken gözlerini kamaştırıyordu.

Çatlaktan geçerken karı bozmamaya dikkat edin. En ufak bir hareket pulların yerini değiştirebilir ve bu da bir düşmanın daha yakından araştırmasına neden olabilir.

Ivory onun talimatlarından rahatsız olup olmadığını anlamak için zihnine dokundu. Tam tersi görünüyordu, onun tavsiyelerini özümsüyor ve dikkatle takip ediyordu. Önden gitmek için hiçbir hamle yapmadı, onu gökyüzünün iç kısımlarına, vadiye, Karpatların yaşadığı bölgeden uzağa, buz dağlarının eteklerindeki küçük bir çiftçi topluluğuna doğru takip etti.

Onun bölgesindesiniz. Razvan'ın büyücünün adını söylemesine gerek yoktu. Sesinde güvensizlik yoktu, sadece hafif bir soru vardı.

Ondan uzağa kaçacağınızı düşünerek ordularını sizi aramak için gönderecektir. Uzun menziliyle gurur duyuyor ve yakın durmak için ondan çok korkacağınızı varsayacak. Bu şu anda daha güvenli olacaktır.

Onu inceledin.

Kısa bir süre onun okuluna gittim, Ivory ona bilgi verdi. İşimi seviyordum ve bu işte iyiydim. Ne yazık ki ben de ona dikkat ettim ve görüldüğü gibi biri olmadığını fark ettim. O günlerde oldukça genç ve saftım ve düşüncelerimi ve şüphelerimi nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum.

Razvan'ın sıcaklığı zihnine doldu ve gecenin soğuşunun onu delip geçtiğinin farkına varmasını sağladı, ya da belki de

geçmişini düşünmek.

Yıllar içinde iyi öğrenmişsiniz. Onu her gün iş başında gözlemledim. Yıllar içinde içindeki deliliğin, zihni artık düzgün çalışmaz hale gelene kadar ilerleyişini izledim. Hiçbir sebep yok. Kendini yeryüzündeki herkesten üstün gören bir megalomanyak haline geldi. Özellikle Karpatyalıların ölümsüzlüğüne çok kıızıyor ve onları yok etmenin bir yolunu bulmak için sürekli deneyler yapıyor.

Buz gibi bir su şeridi vadiyi kesiyor, otlak olarak kullanılan birkaç geniş çayırdan geçiyor ve ağaç korularının içine girip çıkıyordu. Ivory de aynı yolu izledi, yüksekte durdu, hızlı hareket etmedi ama sürüklendi, tüm hareketleri not aldı - hayvanları, bacalardan çıkan dumanı, insanları- her şeyi içine çekti ve Razvan'la paylaştı.

Hareketlerin her zaman bir düzeni vardır, diye talimat verdi. Hayvanları izlemek önemlidir, en küçüklerini bile. Fareler ilk tehlike işaretinde çalılıklara kaçarlar. Gölgelelerinden görürler. Tüm av hayvanları bunu yapar ve içgüdüleri iyidir. Onları bir uyarı sistemi olarak kullanmak için onlara bağlı olmanız gerekmez.

Razvan etrafındaki güzellikleri seyretmeyi bıraktı ve Fildişi'nin işaret ettiği şeylere dikkat etmeye başladı. Ivory mükemmel bir savaşçıydı. İninden ayrıldığında her şey işle ilgiliydi. Hepsi hayatta kalmak içindi. Razvan'ın öğrenmeye ihtiyacı vardı ve Fildişi de onu eğitmeye hazırды.

Engibeli araziye taradı, yeni gözlerle görüyordu.

Doğa sizin dostunuz, müttefikinizdir. Ağaçlar hikayeler anlatır. Güneydeki bölgeye bakın. Dağın hemen altında, gölgeye sıkışmış küçük çiftliğin yakınında.

Kadının sesindeki acımasızlık onu belaya karşı uyarmıştı ama parlayan kar, göz kamaştıran buz ve karla kaplı bir ağaçtan dışarı fırlayan birkaç çıplak daldan başka bir şey göremiyordu. Kardaki birkaç iz küçük bir evden bir ahıra, oradan da daha küçük birkaç evin bulunduğu arka tarafa doğru uzanıyordu.

Binalar hayvanlara ev sahipliği yapıyordu ama onu telaşlandıracak bir şey görememişti.

Ne arıyorum ben?

O ağaçta bir şey oturmuş evi izliyordu. Baykuş değildi. İzlere yakından bakarsanız, birinin evden çıkıp ahıra doğru yürüdüğünü ve sonra barınağa doğru döndüğünü görürsünüz. Adımların uzunluğu ve derinliği artmış, bu da koşmaya başladıkları anlamına geliyor. Her neyse, hâlâ orada. Enerjiyi hissediyorum.

Razvan çıplak ağaç dallarını inceledi ve sonra zihnini onu çevreleyen enerji alanlarına açmaya çalıştı. Bilgi akınına uğradı. Küçük çiftliğe yaklaştıklarında, hava keskin ve taze kokusunu kaybederek kötü kokmaya ve hissettirmeye başladı. Vampir. Kelimeyi tısladı.

Sana nasıl hissettirdiğini söyle. Çok hafifçe uzan. Zihninizin onunkini kapsayacak şekilde genişlemesine izin verin ama onunkine girmeyin.

Razvan, dokunuşu çok ağır olursa vampirin varlığını hissedeceğini ve alarma geçeceğini biliyordu. Eğer kurbanı hâlâ yaşıyorsa, hiç umut yoktu. Hortlak öldürür ve kendini saldırıya hazırlamak için mümkün olduğunca çok kan tüketirdi.

Ivory, vampirlerin kanlarının adrenalini olması sevdiklerini açıkladı. Kurbanlarını bilerek korkuturlar ve mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmalarını sağlarlar. Kan onlar için bir uyuşturucu gibidir ve sürekli olarak yüksek seviyeye ihtiyaçları vardır. Zihnindeki kaosu hissedebiliyor musunuz?

Yapabilirdi. Vampirin zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki, sanki kaçak bir trene binmeye çalışıyordu. Sesler bile karmakarışık, sanki sesler bir an kükreyip çığlık atıyor, sonra geri çekiliyor ve tekrar başlıyordu.

Kurbanın kalbinin sesini kontrol altında tutamıyor. Çok heyecanlı. Bu yeni dönüşmüş. Vampirler Birliği ya da Xavier tarafından işe alınmak için zamanı olduğundan şüpheliyim. Genellikle bu aşamada

Çünkü yaklaşılamayacak kadar tehlikelidirler. Hissettikleri yüksek duygularla başa çıkamazlar.

Ivory evin etrafında döndü. İçeride iki ocuk var. Adam bilgiyi saklamaya çalışsa da vampir bunu biliyor. Kadını ahırda. Erkeği için savaşmayı düşünüyor. Kendini sarımsak, ha ve kutsal suyla silahlandırmıştır ama çiftlik aletlerinden başka gerçek bir silahı yoktur.

Ivory'nin sesinde hayranlık vardı. Razvan onun bu yönünü seviyordu. Onun dünyaya bakışı çok basitti. Bir erkek ve bir kadın aileleri için birlikte savaşıyordu, en kötü kötülüğe karşı bile. Her ikisi de muhtemelen öleceklerini biliyordu ama saldırganlarını yanlarında götürmeyi ve çocuklarına hayatta kalma şansı vermeyi umuyorlardı.

İlk dşncesi, kendisi vampirle uğraşırken Ivory'yi kadını ve çocuklarını güvenli bir yere götürmesi için göndermek oldu. Bir vampiri ldrebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Onları nasıl öldüreceğine dair ilkel bir bilgisi vardı ama iftiyi de kurtarmak için daha iyi bir şansı olabilirdi. Dövüş becerilerini mkemmmelleştirmek için zamana ihtiyaı vardı, bu yüzden sessiz kaldı ve ne yapmak istediğini söylemeyi Ivory'ye bıraktı.

Zaten bana yapmamı söylediğin şeyi yapmazdım. Ivory'nin sesinde belirgin bir şekilde alayı bir ton vardı, ancak ikisi de onun son derece ciddi olduğunu biliyordu.

İçten içe, durumun ciddiyetine rağmen, Razvan kendini mutlu hissediyordu. Bunun gibi küçük anlar, paylaşılan eğlenceler, insanlar arasında var olduğunu unuttuğu şeyler, hayattaki neşeyi oluşturuyordu. O bunu unutmuştu ve bahse girerim Ivory de unutmuştu.

Patronluk taslayan küçük bir şeysin, ama bu hoşuma gidiyor. Biraz garip olmalıyım.

Birazcık mı? Homurdandı ve pencere çerçevesindeki bir çatlaktan ahıra süzüldü.

Bir kadın çılgınca birkaç tarım aletini arıyor, keskin bıçaklı her şeyi ortadaki bir yığına sürüklüyordu. Gözyaşları yüzünden akıyordu ama hızlı çalışıyordu, nefesi yumuşak hikırıklarla geliyordu.

Ivory kadının bir yanında cisimlenirken, "Şşşt," diye uyardı. "Ben sana yardım etmek için gelmiş bir Karpat savaşçısıyım. Lütfen silahını bırak ve sana söylediklerimi aynen yap. Bana güvenmek zorundasınız."

Razvan içgüdüsel olarak buhar formunda kaldı, varlığının kadını daha da korkutmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

"Sizin yardımınızla kocanızı kurtarma şansımız olduğunu düşünüyorum."

Ivory'nin sesi sessiz ve sakindi. Ayak bileklerine kadar inen kalın ve lüks gümüş rengi uzun kurt kürkünün içinde muhteşem görünüyordu, doğanın içinden çıkıp gelmiş bir kar prensesi gibiydi. Saçları uzun mavi-siyah bir dökülüşle dalgalanıyordu ve yüzü dingin ve masum görünüyordu. Sesi sıcak, eriyen bir bal gibiydi. Buna karşılık, ölümcül görünümlü bir arbalet taşıyordu ve kalçasındaki kemer silahlarla kaplıydı. Ama kadının gerginliğini azaltan şey tokalarına gömülü çift sıra minik haçlardı.

Çiftçi kadın havada haç işareti yaptı. Ivory de ona aynı işaretle karşılık verince kadın rahatladı ve kavisli tırpanını alet yığınının üzerine fırlattı.

Bölüm 8

Ivory ahırdan ahıra doğru yürüdü, başı yukarıda, binaya yaklaşırken gözleri tuhaf bir viski altınıyla parlıyordu. Razvan ahırın içinde onu beklediği yerden onun ilerleyişini görebiliyordu, kendinden emin her adım onu daha da yaklaştırıyordu. Kız onun nefesini kesmişti. Kesinlikle uhrevi bir niteliği vardı, sanki Karanlık Avcı efsanesi canlanmış ve karların üzerinde zarafet ve şıklıkla ilerliyordu.

Kurbanıyla oynayan vampir, ahırlarında gergin ve tepinen atların aniden sessizleşmesiyle başını kaldırıp baktı. Domuzlar ciyaklamayı kesti. Ahırlar ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Ivory vampire doğru küçük bir gülümseme fırlattı. "Sizi tanımıyorum ama görüyorum ki sofra adabınız yok. Belki de çok daha zengin bir şey tatmak istersiniz." Gözlerini vampire dikerek dişlerini bileğine geçirdi.

Razvan vampirin insana olan ilgisini hemen kaybettiğini ve onu yere düşürdüğünü fark etti; çiftçi sürünerek uzaklaşmak için elinden geleni yaparken, vampir narin bileğine batan küçük beyaz dişlerin görüntüsüne odaklanmıştı. Yakut kırmızısı renginde iki damla kan, kızın pürüzsüz, taç yaprağı yumuşaklığındaki tenini kapladı. Kadının kokusu, Karpat kanının cezbedici kokusuyla karışarak vampire doğru sürüklendi.

Razvan çiftçinin duvardaki kırık bir tahtaya doğru sürünmesini izledi. Duvardaki delikten sürünerek geçmek yerine, silahını almak için tahtaya uzanıp gevşetmeye çalıştı. Razvan duvarın diğer tarafında cisimlendi ve parmağını dudaklarına götürerek eğildi. Ivory'den bir ipucu alarak, ne Xavier'den gönderilen bir kölenin ne de bir vampirin böyle bir şey yapmayacağını bildiğinden, aralarındaki havada haç işareti çizdi. Adamın gözleri açılıp başını salladığında

Razvan adamı hafifçe işaret ederek yırtık delikten geçmesini istedi. Adam karda sürünürken, Razvan onun yerini aldı ve çiftçinin bedeninin ve kıyafetlerinin illüzyonunu giydi.

Vampir ayaklarını sürüyerek Ivory'ye yaklaştı. Ona gülümseyerek eğildi. Yakın zamanda dönüştüğünün bir başka kanıtı olarak, dişlerinin sivri uçları yoktu ve siyaha boyanmamışlardı. Hâlâ sert ve iyi görünümünü koruyordu. "Koruma olmadan tek başına etrafta dolaşarak ne yapıyorsun?"

Ivory tatlı tatlı gülümsedi. "Yalnız olduğumu sana düşündüren nedir? Ya da korumasız?" Bakışlarını onunkilere kilitleyerek kan damlalarını yaladı, yarayı kapattı ve onu dört gözle beklediği ikramdan mahrum bıraktı.

Vampir başını salladı. "Korunmanız yok leydim, yoksa onları yakınımnda hissederdim."

Ivory zarif, alaycı bir ses çıkararak vampirin yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Beni duymadın. Öyleyse neden hayat arkadaşımı duyabileceğini düşündün? Yemeğinle oynamakla o kadar meşguldün ki, tüm derslerin en temelini unuttun. Bu gece hayatta kalamayacak olman hiç de şaşırtıcı değil."

Sesine küçümseme katıyordu ama yine de sesi tam bir hanımefendiye benziyordu. Yumuşak dilli, tehditkâr olmayan, azarlamayı prenesten köylüye ileten. Razvan'ın ona duyduğu hayranlık giderek artıyordu. Konuşmaktan başka bir şey yapmadan vampiri büyülemişti. Yaşayan ölü, alçakgönüllü çiftçiye tamamen unutmuştu. İnsanı bir tehdit olarak görmüyordu. Bunun yerine dikkatini Fildişi'ne yoğunlaştırmış, onun zengin Karpat kanını istiyordu; bu, yeni dönüşmüş bir vampir için bulunmaz bir nimetti.

Vampir ona kaşlarını çatı. "Geceleri tek başına dolaşırken beni azarlamaya mı cüret ediyorsun? Burada ne işin var senin?" Sesi kurnazca ve kibarca çıkmıştı. "Hem de çok güzel bir kadın. Bir hayat arkadaşına ihtiyacım var."

"Gençliğin belli oluyor. Çok aceleci ve yanlış. Sadece yeni dönüşmüş vampirler hâlâ kadınları hayat arkadaşı olmaya zorlayabileceklerine inanıyor. Tecrübe kazanmak için zamanınızın olmaması çok kötü." Başını bir yana eğdi ve bakışlarıyla onu bir aşağı bir yukarı süzerek inceledi. "Hâlâ görünüşüne sahip olacak kadar yenisin. Bakışlar gençken boşa harcanır."

O cevap veremedi eli kılıfındaki halkalara gitti ve altı adet kaplanmış ok ucunu göğsüne, kalbinin üzerine doğru düz bir çizgi halinde fırlattı. Razvan ayağa kalktı ve göğüs duvarını sertçe yumrukladı, vampir kanı kolunu ve yumruğunu yakıyordu. O kadar çok yara izi vardı ki, kalbi kavrayıp çıkarmaya başladığında asidin ısırığını neredeyse hiç hissetmedi.

Vampir kükredi ve başını Razvan'inkine çarptı. Erimeye çalıştı ama kaplanmış ok uçları göğsünün buhara dönüşmesini engelledi. Pençeleriyle Razvan'a saldırarak, kalbine ulaşmak için Razvan'ın göğsünü kaplayan ağır kaslardaki eti yırttı. Razvan düşündüğünden daha fazla güç kullanarak kolunu geri çekti. Kalp siyahtı ama hâlâ normal boyutlardaydı.

"Ona bakmayın. Yak onu," dedi Ivory.

Razvan şimşeği çağırdı, vampir ve kalbi dışında herhangi bir şeye çarpmamasına dikkat etti. Kollarını ve ellerini beyaz-sıcak enerji alanıyla yıkadı. "Şimşeği kontrol etmek zor. Neredeyse ısıkalıyordum ve neredeyse sana çarpıyordum."

"Buna hazırlıklıydım." İçini çekti ve endişeli gözlerle ona baktı. "Tereddüt seni öldürebilir. Yeterince hızlı davrandın ama kalbi yanmadan onu ölmüş sayamazsın. Önce onu yakmalıydın. Daha deneyimli bir vampir, sen hâlâ yaptığın işe hayret ederken kendini onarabilirdi."

Razvan yüksek sesle güldü. Vampir öldürmek pis bir işti. Kokuşmuş nefes ve pençeler göğsünü ve karnını yırtıyordu.

hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Başardı. İlk vampirini öldürmüştü. Mükemmel bir ölüm olmamıştı ama yaşayan ölüleri yok etmiş ve çiftçiyi kurtarmıştı. Uyandığında vücudunun bir kadını hamile bıraktığını ya da kız kardeşine veya onun hayat arkadaşına zehirli bir darbe indirdiğini görmek yerine olumlu bir şey yapmak iyi hissettiriyordu. Fildişi'ne nasıl hissettiğini söylemenin bir yolu yoktu, bu yüzden denemedi. Ona bir gülümseme gönderdi ve eğildi.

"Hatırlayacağım."

Öyle olacağından emindi. Elbiseleri paramparça olmuş, göğsü, kolları ve karnı kan içinde, o çıplak, köhne ahırda dururken çok mutlu görünüyordu. Endişeli bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Kan sürekli damlıyordu ama gözlerinde ve zihninde ışık vardı. Kadının iş olarak gördüğü bir şeyi yapmaktan duyduğu basit zevkle onu alçakgönüllü hissettiriyordu. O ise bunu iyi bir şey olarak görüyordu.

"Bana bu deneyimi yaşattığınız için teşekkür ederim. Avımızda bir değer olmayı öğrenmemin tek yolu bu."

Ivory omuz silkti, kadını olan ve savaşçı olmayan her şeyi onun gözlerindeki o bakışa tepki verirken kayıtsızmış gibi davrandı. "Bu senin planındı," diye belirtti.

Ona yarım bir sırtış fırlattı ve alçakgönüllülükle omuz silkti. "Eskiden, Xavier'in zihnimde olduğunu fark etmeden önce, savaş planlamakta iyiydim. Onun ve diğer herkesin zayıflıklarını keşfederek aklımı başımda tutuyordum. Vampirler. Karpatlar. Hatta Lycanlar. Ama bir gün fark ettim ki ne zaman Xavier'in bir zayıflığı olduğunu keşfetsem, o zayıflık aniden bulunup destekleniyordu. Kendi düşmanıma yardım ediyordum."

Onu teselli etmek, kollarını ona sarıp sarmalamak istedi; bunun yerine eğilip ok uçlarını gelişigüzel aldı ve yanındaki küçük keseye yerleştirdi. Razvan merhamet dilemiyordu; bir gerçeği dile getiriyordu. Ama bir darbe gibi çarptı, o çocuksu anı çok acıtmış olmalıydı. "Vampiri oldukça kolay alt ettin. Önemli olan da bu."

"Onun üzerinde pratik yapmama izin verdiğiniz için minnettarım. İnsanın kafasında düşünmesi, onu gerçekten deneyimlemesiyle aynı şey değil. Kalbi almak beklediğimden daha zordu. Ben güçlüyüm ama sen öyle olmadığı halde kolaymış gibi gösteriyorsun. Henüz anlayamadığım bir hilesi olmalı. Ama bulacağım. Vampirin kanının yanmasını artık neredeyse hiç hissetmediğim için bir avantajım olduğunu düşünüyorum."

Ivory'ye göre, vampir kanıyla kaplı zincirlerinden dolayı oluşan yara dokusunun bir değer olduğunu düşünmesi yürek parçalayıcıydı. Onun için ağlamak istedi. Bunun yerine rahat bir yanıt vermek zorunda kaldı. "Tırnaklarımı mahvetmeye değmezdi." Elini salladı ve küller çürük binadan havalandı. "Buraya gel. Kesiklerde zehir olmadığından emin olayım."

Razvan tereddüt etmeden onun yanına geçti. Tırnaklarını incelemek için elini tuttu. "Haklısın. Onları mahvetmeye değmezdi. Çok güzel tırnakların var."

Kadının şaşkınlığı karşısında adam parmak uçlarını ağzına götürdü ve öptü. "Kendini ısıtmayı unutuyorsun." Parmaklarına üfledi ve sonra onları ağzının sıcaklığına çekti.

Kalbi neredeyse duracaktı ve sonra çılgınca çarpmaya başladı. Yakın mesafeden ölümcüldü. Onun bir parçası olan o kibarlık etrafını sarmış, sesinin duyma mesafesindekileri büyülediği gibi onu da büyülemişti. Bir nefes aldı ve onu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Uzun boyluydu ve neredeyse gözlerinin içine bakabiliyordu ama kalın kürk mantosunu giymesine rağmen adamın omuzları onunkilerden çok daha genişti.

Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Bu aptalca ve rahatsız ediciydi. Kimseye güvenmemeyi öğrenmişti ama yine de bu adamın hayatına girmesine izin vermişti. Ona ihtiyacı yoktu. Onu istemiyordu. Ama ona bu kadar yakın durmak kafasını karıştırıyordu. Avcıların etraflarını saran belli bir enerji vardı; herkesin vardı. Onunki farklıydı. Onun enerjisi huzurluydu, kesinlikle huzurluydu. Neredeyse dingindi. Onu içine çekmek ona bir şekilde güç veriyordu.

daha önce hiç tanımamıştı. Kaderi üzerinde sessiz bir kabulleniş vardı ve etrafındaki her şeyi ve herkesi kontrol etme ihtiyacı duymuyordu. Razvan kendi tarzıyla büyüleyiciydi, hiç çaba göstermeden onu cezbediyordu.

Ivory zorlukla yutkundu ve bakışlarını adamın göğsünde aşağı yukarı uzanan derin kesiklere dikti. Özellikle uzun bir çizik karnına kadar iniyor ve pantolonunun bandı içinde kayboluyordu. Avucunu en kötü yırtıklardan birinin üzerine koydu ve gözlerini kapatarak parazitlere işaret eden zehirli karışımı hissetti. İlk seferden sonra yaraların temiz olduğunu ve sadece kan aktığını bilse de, her bir yarayı tek tek incelemeye devam etti.

Ona bu kadar yakın durmak hoşuna gidiyordu. Huzur duygusu başlı başına bir afrodizyaktı. Uzak Doğu'da tüm dünyaya yayılan uygulamaları duymuştu ve ona göre bu adam Zen ruhunun ta kendisini temsil ediyordu. Sakin hissediyordu. Öğrenmekten aldığı basit zevk bile egosuz ve acelesizdi.

Ivory hiç düşünmeden öne eğildi, gözleri yarı kapalıydı ve dilini uzun yırtığın üzerinde kaydırdı, tükürüğündeki iyileştirici maddeler acıyı hemen giderdi ve yarayı kapattı.

Razvan hareketsiz kaldı. "Ne yapıyorsun?" Sesi boğuklaştı.

Ivory onun nefes alışındaki değişikliği fark etti. Artık bir dakika önceki kadar sakin değildi ve bunda son derece tatmin edici bir şey vardı. Avucu bir sonraki çizige doğru kaydı ve ağzı da onu takip etti. Her kası belirginleşmiş, dokunuşunun altında zıplıyor, vücudu ısı yayıyor, bir bahar gecesinde açık havanın kokusunu alıyordu.

Nefesi vücudunu aceleyle terk etti. Ağzı göğsünden aşağıya, yırtığın izini takip ederek inerken, onun gergin karnındaki dalgalanmayı hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı.

"Seni iyileştiriyorum." Ivory'nin sesi boğuklaşmıştı - neredeyse sıvı gibiydi- ona ihanet ediyordu.

Nefesini uzun, yavaş bir şekilde dışarı verdi. "Beni dinle, Fildişi." Razvan onun bileklerini ellerinin arasına aldı ve kendisinden uzak tuttu. Dokunuşu nazikti, inanılmaz derecede nazikti ama karşı koymadan kırılmazdı. "Bedenim bana defalarca ihanet etti. Xavier'in bedenimi kaç kez sadece başka kadınlardan zevk almak için değil, çocuğun kanını kullanabilmek için onlardan kasten çocuk sahibi olmak için kullandığını bile bilmiyorum."

"Bana ne söylediğinizi anlamıyorum." Gözleri onunkilerle buluştu. Orada kaldı.

"Bunun tehlikeli olduğunu söylüyorum. Sen benim hayat arkadaşımın ve içimdeki her şey sana sahip çıkmamı istiyor. Bir kez bizi birbirimize bağladığımda bu sonsuza kadar sürecek. Bu kadar tehlikeliyken bunu sana yapamam. Görünüşte Xavier'i temizledin, ama bir keresinde o kadar zayıftım ki bir değil dört parçasını içime yerleştirmeyi başardı. Beni iğrenç, aşağılık suçlar için kullandı. Dünyada benim bedenim yüzünden korkunç acılar çeken çocuklar var. Onları tanımıyorum. Onları görsem bile tanıyamam."

"Tanırdın," diye inkar etti, sözlerine inanarak. "Onları tanırdınız."

"Şifacı ve prens beni geçici olarak kabul ettiler ama sadece seninle olduğum için. Benimle birlikte olursan dışlanmış bir hayat yaşarsın."

Ivory başını salladı. "Çok asilsin Razvan, her zaman başkalarını kendinden önce tutuyorsun ama aslında bunu enine boyuna düşünmemişsin." Ne diyordu bu kadın? Ivory kendisinden dehşete düşmüştü, sanki onun kendisine sahip çıkmasını istiyormuş gibi onunla tartışıyordu. Kadınsı doğası ne zaman bu kadar sapkın bir hale gelmişti ki, asla kabul etmeyeceği halde onun kendisini istemesini istiyordu? Ona ne olmuştu böyle? Fark ettiğinden çok daha yalnız olmalıydı. Hayatından zevk alıyordu. Hayatını kendisi seçmişti. Dudaklarını yaladı, onun tadına baktı. Onu arzuluyordu.

"Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Kadın ondan uzaklaştı ama adam bileklerindeki tutuşunu gevşetmedi,

ona geri dönmeye zorluyor.

"Bunu yapmayın. Hayatımda olmasını istediğim tek kişiyi asla reddetmem. Xavier'i incelemiş olmana rağmen, onun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun. Benim için her şey demek olduğunu, hâlâ yaşamamın sebebinin sen olduğunu bilseydi, beni bulmaya çalışmaktan vazgeçer ve sahip olduğu her şeyi seni elde etmek için kullanırdı. Bunun olmasına izin veremem. Sen uğruna ruhumu feda edebileceğim tek kişisin. O bunu bilemez." Kadın ikinci kez gerildi ve adam onu geri çekerek bakışlarını kendisiyle buluşmaya zorladı, tutuşu sıkıydı ama yine de nazikti her zamanki gibi, onu silahsızlandırıyor.

"Senin için her şeyi, hatta onuru bile değişebilirim. Bunca yıl bozulmadan sakladığım tek şey o. Onur için çok şeye katlandım."

Yavaşça başını salladı. "Bu dürtüyü kendim deneyimleyene kadar, hayat arkadaşları arasındaki çekim hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Başını yavaşça salladı, hâlâ onun bakışlarını tutuyordu. "Bu, hayat arkadaşları arasındaki çekişmeden çok daha fazlası - çok daha fazlası. Kafanın içindeydin. Evini ve sabırla kayaya kazıdığın çizimleri inceledim. Seninle ilgili her şey beni cezbediyor. Seninle geçirdiğim her an bu hisleri daha da güçlendiriyor. Belki hayat arkadaşı olduğumuz için aramızdaki çekim fiziksel olarak güçlüdür ama kalbim ve ruhum üzerindeki çekim de aynı derecede güçlüdür."

Nefesini içine çekti. "Bunun için teşekkür ederim." Onun sözlerini kendine saklayacaktı. Doğrulukla söylenmişlerdi. Duyduğu zaman saflığı anlıyordu. "İnimize dönmeden önce beslenmeliyiz ve çiftçiyle karısının hafızalarını silmeliyim ki yanlışlıkla bundan bahsedip Xavier'in dikkatini çekmesinler."

"Onun zihnine dokundum." Razvan, Ivory'nin her bir elini kaldırdı ve ağzını, onu tuttuğu bileklerinin iç kısmındaki hassas deriye bastırdı. "Çiftçi öleceğini bile bile senin için savaşırdı. O iyi bir adam."

"Karisını da severdim. Onları çok geç olmadan bulduğumuza sevindim. Çok az vampir avcılar tarafından korunan bölgeye girmeye cesaret edebilir. Burası avcılarının menzilinin hemen dışında. Buraya sık sık kontrol etmeye gelirim ve burada bile, muhtemelen vampirler bu tarafa geldiklerinde ortadan kayboldukları için, bu bölge oldukça güvenli kalır - en azından yakın zamana kadar, Xavier bölgelerini genişlettiğinden beri."

Ivory ondan bir adım uzaklaştı. Adamın bariz tekliflerini reddetmesi onu sarsmalıydı ama bunun yerine rahatlamış ve... önemsendiğini hissetmişti. Bir asırdan uzun süredir böyle hissetmemişti. Kendini ona gülümserken buldu. Adamın gülümsemesine karşılık vermesi yavaş oldu ama içini ısıttı.

Ivory durakladı ve gecenin içinde başka gizli tehlikeler olup olmadığını araştırmak için duyularının alevlenmesine izin verdi. Bir tilki yakındaydı ve gecenin karantinasını kaçırmış olabilecek başıboş tavukları arıyordu. Birkaç fare tepesinde dolaşan bir baykuştan saklanıyordu. Kuş formunda başka bir şey olmadığından emin olmak için baykuşa birkaç kez dokundu, ancak baykuş özenle yemek avlıyordu ve insanların dünyasında olup bitenlerle hiç ilgilenmiyordu.

Onu takip eden Razvan'ın hafif dokunuşunu hissedebiliyordu. Göze çarpan en önemli şey egosunun olmamasıydı, bu da son derece ağırlıksız bir dokunuş sağlıyordu, fark edilmesi neredeyse imkânsızdı. Sırf bu yüzden bile herhangi bir av için büyük bir değer olabilirdi ama eğer savaşları söylediği şekilde planlayabilirse, ikisinin Xavier'i durdurma şansı daha da artacaktı.

En son yüzen birkaç buluta dokundu, gerçek olduklarından emin olmak için her birini incelemeye dikkat etti. Ahırdan çıkmak üzereyken Razvan omzuna dokunarak onu durdurdu.

"Yerin altını araştırmadınız. Orası Xavier'in bölgesi ve her casusunu solucanların onun için kazdığı tünellerden gönderiyor. Yakın zamandaki bir savaşta, kız kardeşimi ve prensi öldürmeye çalışmak için benim bedenimi kullanarak kendisi gitti. Başka bir zaman

Shea'yı, prensin baldızını ve doğmamış çocuğunu öldürmeye çalıştı. Yerden diğer tüm seyahat yöntemlerinden daha fazla korkardım."

"Solucanların geçişini hissedebiliyorum."

"Artık çok küçük formlarda casuslar gönderiyor. Akrepler ve böcekler onun müttetikleri haline geldi. Ölülerin saflarından kendi istekleri dışında çektiği gölge savaşçılar gibi başka bir alemden gelenleri de kullanıyor, ama çok daha şeytani yaratıklar da var."

"Casusluk yapmak için böcekleri hiç kullanmadı."

"Onları her zaman kullandı, sadece mutasyona uğrattı. Siz onun mutasyonlarını arıyorsunuz."

Ivory bilgiyi işlerken nefesini bıraktı. "Bu birkaç şeyi açıklıyor. Onun hakkında çok şey biliyorsun."

"On dördüncü yılımdan beri onunla birlikteyim. Hepsinde olmasa da deneylerinin çoğunda hazır bulundum."

Gözleri irileşti ve kalbi yerinden fırladı. "Büyülerini yaparken ve yazarken onu izlemenize izin mi verdi?"

Başını salladı. "Kız kardeşim büyüler konusunda her zaman iyiydi. Ben hiçbir zaman iyi olmadım. Bunu fark ettiğinde, varlığımdan korkmadı."

"Ama iyi bir hafızan var."

"Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hatırlarım. Bu yüzden iş savaş planlamaya geldiğinde çok yetenekliyim." Böbürlenmiyordu, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

İçinden heyecan fışkırıyordu. "Bunu gerçekten açıklığa kavuşturmak istiyorum. O deneylerini yaparken ve büyülerini uygularken sen de mi oradaydın? Mutasyonları için mi? Gölge savaşçıları emri altına almak için mi? Hepsi için mi?"

"Övünmeyi seviyor. Takdir edilmeye ihtiyacı var. Birilerinin onun dünyanın geri kalanından daha zeki olduğunu bilmesine ihtiyacı var. Çok az öğrencisi var. Ona yardım eden büyücülerini teşhis edebilirim. Çoğu ona yaklaşamayacak kadar ondan korkuyor, korkmalılar da. Kimseye karşı sadakati yok. Bir deney için kana ya da bedene ihtiyacı olursa ve başka kimseyi bulamazsa,

bir yardımcısını ölüme sürükleyecek. Etrafında olmak için son derece kullanışlıydım. Benden emebileceği Karpat kanım vardı ve o da bununla övünebilirdi."

Küçük, mizahsız bir gülümseme dudaklarını büktü. "Yıllarca kanımı ve yeteneklerimi gizleyebildim, ta ki o beni tamamen ele geçirene kadar. Onu alt etme düşüncesizliğinin yanı sıra kızımı ve kız kardeşimi uyarmaya çalışmanın da bedelini ödedim. Ama onun tamamen yenilmez olmadığını bilmek buna değdi."

"Hayatını ya da nasıl aklı başında kalabildiğini hayal bile edemiyorum."

Razvan'ın gülümsemesi yumuşayarak gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Senden daha fazla değil, parçalara ayrıldı ve kurtlara bırakıldı. Kurtları sana yardım etmeye ikna etmenin bir yolunu ancak sen bulabilirdin. Sesin inanılmaz bir değer, ama benim ilgimi çeken senin iraden."

"Bazıları benim çok ısrarcı ve inatçı olduğumu söyler." "Bazıları seni tanımıyor."

Midesi yine ona karşı kadınsı bir tepki olarak görmeye başladığı o çırpınma hareketini yaptı. Artık ondan bildiğinden daha fazla etkilendiğini itiraf etmesi onu o kadar da üzmüyordu.

Dikkatini yere çevirdi, bu kez en küçük böceğe dikkat ediyordu. Karın altında, toprağın zenginliğinde, kayaların ve köklerin altında saklanan bir hayat vardı. Kötülüğe dair en ufak bir ipucu bile sezmemişti ama sessiz kalarak Razvan'ın toprağı incelemesine izin verdi. Hayatını Xavier'le birlikte geçirmişti ve onun her gizli deneyini, alışkanlıklarını biliyordu. Onunla birlikte çalışma, böyle bir bilgi kaynağından yararlanma ihtimali karşısında duyduğu heyecan giderek artıyordu.

Kendi yeteneklerine inanıyordu. Xavier'in yöntemlerini öğrenmişti ve büyüü tam olarak bilirse onun büyülerini çözebileceğine ve şeytani deneylerini tersine çevirmek için karşı büyüler yapabileceğine inanıyordu. Eğer Razvan gerçekten oradaysa ve tam ifadeyi hatırlayabiliyorsa, gerçek bir avantaja sahip olacaktı.

"Sanırım güvendedeyiz," dedi Razvan, "ama o tilki aç ve senin iyi, lezzetli bir yemek olduğuna karar verebilir."

"Tavuğa benzediğimi mi söylüyorsun?"

"Tüyleriniz biraz kabarmış gibi görünüyor."

Hiç gülmediği halde kendini gülerken buldu. Razvan çok eğlenceliydi. Belki de hayatı paylaşacağı birinin olması her şeyi eğlenceli kılıyordu. Her neyse, daha önce kaybedecek pek bir şeyi olmadığı için bu ihtimal biraz korkutucu olsa da, buna tutunabilmeyi umuyordu.

Karda adım atarak onun önünde ilerledi. Razvan bir adım kadar arkasından, soluna doğru süzülerek onu takip etti. Razvan'ın kurtların arkasını korumasına izin verdiğini ve onun en zayıf tarafında pozisyon aldığını fark etti. Çok az kişi onun zayıf bir tarafı olduğunu fark edebilirdi. Sürekli alıştırma yapıyor, iki elini de fırlatmak için kullanıyor, arbaleti iki eliyle de atıyor ve genellikle iki tarafını da eşitlemek için çalışıyordu ama sol tarafıyla o kadar hızlı değildi. Bir düşmanı değerlendirmek için iyi bir gözü vardı.

Ya da bir ortak.

Birbirlerinin zihinlerine girip çıkmaya alışıyorlardı. Bir savaşçının bakış açısına göre bu büyük bir avantajdı; bir kadınıninkine göre belki o kadar değil.

"Neden?" Razvan'ın sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Ona kirpiklerinin altından bir bakış fırlattı, ifadesini değerlendirdi, ama her zamanki gibi onu çevreleyen aynı sakinlik örtüsü vardı. "Bu benim için kolay değil. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim beklenmedik duygular yaşıyorum." Bu itiraf doğrudu çünkü ona karşı tamamen dürüst olmaktan başka bir şey yapamazdı. Adam dürüsttü ve onun dürüstlüğüne kendi dürüstlüğüyle karşılık vermesi gerekiyordu.

Gülümsemesi sadece onu sarıp sarmalamakla kalmamış, aynı zamanda başka bir şeyin, kendinden daha büyük bir şeyin parçası gibi hissetmesini sağlamıştı. "Böylece ikimiz olduk."

Çiftçi evinden dışarı çıktı ve karın içine girdi. Kollarında kan vardı, savunma yaraları vardı, Ivory gördü.

Karısı dışarı çıktı ve biraz arkasında durdu. Çiftçi çok gergin görünüyordu.

Ivory onları rahatlatmak için gülümsedi. "O bu dünyadan gitti ve biz onun ölümüne dair tüm kanıtları sileceğiz."

"Siz avcısınız," diye selamladı çiftçi, sesi nötrdü, ne hoş karşılıyor ne de reddediyordu. "Israrlı söylentiler var. Daha önce hiç bu kadar kötü bir yaratıkla karşılaşmamıştık." Gözleri ileri geri kayarak gerginliğini belli ediyordu.

Arkasında, çoğunlukla onların görüşünden saklanmış olan karısı ürperdi. Ivory küçük eve baktı. Pencerede sarımsak telleri asılıydı. Kapının içine bir haç oyulmuştu. Çiftçinin parmakları defalarca kalçasına vurdu.

Razvan rahat bir hareketle, ama Ivory'nin biraz önünde adım attı. Çiftçiye doğru hafifçe eğildi. Ivory onun içindeki durgunluğu hissedebiliyordu. Gözleri kulübenin üzerinde ve çevresinde geziniyor, sürekli etraflarını tarıyordu. Daha önce son derece rahattı ama şimdi kendini sarmalanmış ve saldırmaya hazır hissediyordu.

Ters giden bir şeyler var. İfadesini sakın tuttu ama alarma geçti.

Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, diye düşündü Razvan. Bir şey.

Bir şeyler ters gidiyor. Durakladı.

Ivory zihnini çiftçiye ve karısını kapsayacak şekilde açtı. Kural olarak, zihinlere kolayca dokunup hızlı bir okuma yapabiliyordu, ancak engellerle direnen birkaç kişi vardı. Hızlı ve hafif bir dokunuş hiçbir sonuç vermedi. Kadın kocasının biraz gerisinde, yüzü gölgelerin içinde kaldı. İkisinin de zihnini okuyamamak tuhaf ve olasılık dışı olurdu ama yine de her iki zihin de temiz bir sayfa gibiydi.

İkisi de mi? Razvan sorguladı. Böcekler. Hiçbiri evin yakınında değil. Evet, kendi işlerine bakıyorlar ama bir karınca bile konutun yakınında değil. Küçük çiftlik evinin penceresine doğru baktı. İçeride, Ivory.

Ivory gülümsemeye devam etti ama zihni daha da genişledi ve çocukları bulmak için evin içine uzandı. Bir oğlan ve bir kız. İkisi de dehşete düşmüştü. Tehdit nereden geliyordu? Neden ikisi de bunu hissetmemişti? Sadece bir efendi... Kalbi küt küt atarken düşüncesini yarıda kesti. Gözlerini çiftçinininkilerle aynı seviyede tuttu. Eğer haklıysa ve usta bir vampir o odada çocuklarla birlikteyse, çiftçi onun bildiğini fark ederse, vampir de fark ederdi.

Sadece bir efendi varlığını gizli tutabilirdi. açıkladı. Varlığına ihanet etmelerini önlemek için hem onları hem de çocukları kontrol edecekti. Yeni dönüşenleri işe alıyor olmalı. Bir efendi genellikle daha küçük bir vampiri piyon olarak kullanır.

Ivory kendini çelikleştirdi. Sergey olmalıydı. Bir bölgede birden fazla usta olmazdı, akraba bile olsalar. Bir koalisyon kurmuş olabilirlerdi ama hiçbir usta vampirin egosu, ciddi bir çatışma olmadan bir diğerinin yanında çok uzun süre kalmasına izin vermezdi. Onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktı, tabii bir değil iki avcı olduğunu fark ettiğinde kaçacak kadar şanslı değilse.

Hazırlanmak için yayını kavradı. Yemek için yapmak zorunda olduğumuz şey çok saçma.

Çiftçinin kalçasına vuran parmaklar yumruğa dönüştü. Ürperdi ve bir sundurma direğinin arkasında gözden uzakta duran bir şeye uzandı.

Vampir onların kontrolünü ele geçirdi. O köd belsõ-karanlık al onu. İyi bir adamı öldürmek zorunda kalmak istemiyorum.

Razvan çiftçiye gülümsedi ama geri adım atarak Ivory'yi de aynısını yapmaya zorladı. Onları geri götürecek kadar usta mısın?

Usta bir vampirden mi? Ivory tereddüt etti. Bilmiyorum. Muhtemelen değil. İkimiz bile olsak, Razvan, onu yenemeyebiliriz. Bir ustanın sesini duymak için kulaklarından daha fazlasıyla dinlemelisin yoksa seni büyüleyebilirler. Kolunu bana dola. Sol tarafımda kal ve paltodan uzak dur.

Razvan hiç tereddüt etmeden onun dediğini yaptı, verandadaki çifte dostça gülümserken kolunu onun beline doladı.

Ivory hafifçe eğildi. "Umarım ikinizin de uzun ve başarılı bir hayatı olur."

Hafızalarını silmeye çalışmamızı bekleyecektir. Ivory açıklarken sanki gidiyorlarmış gibi bir adım geri çekildi. Bunu yapmaya gittiğimde, büyük olasılıkla bana, zihnime saldıracak. Eğer bana katılırsanız çok daha güçlü oluruz ve bir şansımız olur, ama bunu atlatamayabiliriz. Başka bir gün savaşmak istiyorsan şimdi çekip gitme zamanı.

Ama bu yabancılar için savaşacaksın. Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Sergey'in kendisinden zaten alınmış olandan daha fazlasını almasına izin vermeyecekti. Vermek zorundayım. Bu kadar basitti. Artık onuruyla hareket edip etmediğini bilmiyordu ama bu insanlardan uzaklaşıp Sergey'in çocuklarını öldürmesine ve ikisini de yürüyen ölümlere çevirmesine izin veremezdi. Yapmak zorundayım ama sen yapamazsın.

Razvan onu azarlayan bir bakış fırlattı. Ne yapmamı istediğini söyle.

Zihnindeki küçük bir gülümsemenin onu ısıtmasına izin verdi, ikisi de hayatlarını kaybedebilecekken tek teşekkürü buydu. Benimle birleş. Sert ve hızlı bir şekilde saldıracak, içeri girmek için bana saldıracak, özellikle de çifti ondan kurtarmayı başarabilirsem. Beklemek zorunda kalacaksın.

Ivory çifte döndü, ellerini gökyüzüne kaldırdı ve ilahi söyledi.

Havayı, toprağı, ateşi ve suyu çağırıyorum,
Senden bana gücün sesini göndermeni
istiyorum. Bu karanlık ruhların
derinliklerine,
Karanlık olanın görülmesi ve açığa çıkması için sesimi
gönder.

Gizli olanın artık görülmesine izin verin,

Böylece kutsal olmayan ve kirli olanı dışarı atabilirim.

Ivory ilahi söylerken, Razvan vampirin ortak zihinlerini hırpalayarak içeri girmeye çalışmasının gücünü hissetti. Bu darbe onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyor, tüm önyargılı güç kavramlarını paramparça ediyordu. Gökyüzü karardı ve yer sarsıldı. Çatıdan kopan parçalar büyük mızraklara dönüşerek üzerlerine savruldu. Yer yukarı doğru kabardı ve topraktan akrepler fışkırarak karı kararttı, ölümcül böceklerden oluşan hareketli bir halıya dönüştü.

Razvan içgüdüsel olarak Fildişi'yi kendisinden uzaklaştırdı ve gökyüzüne çıkarak parçalanmakta olan sundurma çatısının üzerinden geçti. Hızla toplanan fırtına bulutları patladı, asit damlaları yağdırdı, böylece sıvı noktaların çarptığı her şey cızırdadı ve yandı. Ağaçlar feryat etti, dallar titredi, yapraklar ve iğneler ölümcül saldırı altında soldu.

Ivory böceklerin arasından sıyrılıp verandaya koştu, adamı ve kadını kollarının arasına aldı. Çiftçi, vampirin kendisini kontrol etmesine şaşırarak elindeki yabayı düşürdü. En azından Ivory ikisini de vampirin elinden kurtarmayı başarmıştı ama bunun vampirin saldırısını yönetmesinden çok, kendi gücünün vampirin gücüne karşı koymasından kaynaklandığını düşünüyordu.

"Çocuklarım," diye hıçkırdı kadın.

Ivory onları ağaçların yetersiz barınağına taşırken derilerini korumaya çalıştı. Yağan asit yağmuru kurt postlarını yakıp kavurdu, öyle ki hayvanlar yer değiştirdi ve acı içinde feryat etti. Kadın, damlalar kollarının üzerinde cızırdarken çığlık attı, ama Ivory yeni bir hız patlamasıyla onları daha kalın gölgeliklere taşıdı.

"Burada kalın. Çocukları ondan kurtaracağız. Kurtlarım sizi koruyacak."

Çocukların kurtarılmasında Razvan'a yardım etmek için geri döndü, derisi iliklerine kadar yanarken yağmurun kızgın yakıcılığına doğru aktı.

Razvan bacadan aşağı aktı ve küçük odaya girdi. Belki on yaşlarında bir oğlan çocuğu yerde yatıyordu, ağzından kanlar akıyordu. Bembeyaz teni ve küçük yüzüne göre çok büyük gözleriyle küçük kız ise en fazla beş yaşında görünüyordu. Vampir kızın boynunu koparıırken gülüyordu, dişleri hassas eti parçalıyordu.

Bu görüntü Razvan'ın midesini bulandırdı; çok fazla anıyı, çocuksu tenini parçalayan kendi dişlerinin hissini çağrıştırdı. Midesi bulandı. Hiç dövüş deneyimi yoktu ama lmszlerin hayal bile edemeyeceği bir güce, kuvvete ve kararlılığa sahipti. Yaşayıp yaşamaması ya da çocuğu çıkarmak için ne kadar acı çekmesi gerektiği onun için hiç önemli değildi. Öte yandan vampir yaşamak istiyordu.

Razvan odanın içinde bir insan mermisi gibi hızla ilerledi, mümkün olan son anda insan formuna büründü, yumruğunu Sergey'in göğsünün duvarına sapladı ve çocuğu kollarından sürükleyerek ağabeyine doğru fırlattı. Kız bir bez bebek gibi yere düştü, kırılmış ve koyun halısının üzerine yayılmıştı.

"Elini boynundaki yaraya bastır," diye hırladı Razvan ocuğa. "Sertçe bastır."

Razvan vampirin iğrenç yüzüne, kafatasının üzerindeki gergin deriye, acımasız gözlere, çocuğun taze kanıyla lekelenmiş sivri dişlere baktı. Sergey'in dudakları hırlamakla sırtmak arasında bir şeyle geriye doğru sıyrıldı. Başını eğdi ve Razvan'ın omzunu vahşice ısırđı, diş sıraları kasla buluştu, siniri ve kemiği parladı, eti yırttı ve değerli kandan büyük yudumlar yuttu. Eli ağır kaslı göğsünün derinliklerine doğru peneledi, acımasızca Razvan'ın kalbine doğru ilerledi

Razvan başını sakince çevirip sanki etini parçalayan korkunç iblis tarafından canlı canlı yenmiyormuş gibi çocuğa baktı. "Kız kardeşini al ve gümüş kurt sürüsüne git. Onlar seni bir sonraki köye götürecekler. Bir adama sor

Mikhail. O kız kardeşini iyileştirecek ve ikinizi de koruyacak. Koşun, arkanıza bakmayın."

Sesi hiç değişmedi, hiç titremedi ya da acı göstermedi. Sergey'in göğsünün içinde kararmış kalbi arayan eli, jilet gibi keskin bağırsaklarla karşılaştı, yumruğunun etrafında dönüp durdu, derinin derinliklerini ısırdı, asit kanı erimiş lav gibi üzerine aktı, ama o da Sergey kadar acımasızdı, geri çekilmeyi reddediyordu.

"Ölmek umurumda değil, hân ku vie elidet-hayat hırsızı. Peki ya sen? Son adaletin için hazır mısın?"

Hortlak karşılık vermedi ve bunun yerine Razvan'ın omzundan ve boynundan büyük et parçaları koparmaya devam etti. Ivory odaya dalıp arbaletini ateşledi, kaplanmış ilk ok Sergey'in gözüne isabet etti. Koşarken ateş etti, başını geriye atarken boğazına isabet etti. Üçüncüsü açık ağzına girip boğazına saplandı. Sergey çığlık attı, sesi o kadar tizdi ki pencerelerdeki camlar patladı. Geriye doğru sarsıldı, Razvan'ı da beraberinde götürdü, bir kolu aç bir yırtıcı kuşun gagası şeklini alana kadar değişti.

Gaga Razvan'ın kolunun etrafını sarmış, etini ve kemiğini acımasızca kesip tamamen ikiye ayırırken, vampir ona tısladı. "Seni parçalara ayırıp kurtlara yedireceğim, sonra da o çocukları yiyip bitireceğim."

Razvan sendeleyerek geri çekildi. Kan odanın her tarafına sıçradı. Sergey, Razvan'ın ön kolunun kütüğünü kavradı ve çekti, yumruğu göğsünden çekip yere düşürdü ve tiksintiyle tekmeleyerek uzaklaştırdı. Vampir gırtlığındaki oku sarsarak çıkardı ve muazzam bir güçle Razvan'a doğru fırlattı.

Razvan bulanık bir hızla hareket etti, bir eli havada metal şaftı yakalamak için dışarı fırladı, ters çevirdi ve vampirin ayağının tepesine sertçe indirdi, oku tepeden yere kadar sapladı.

Onu yavaşlatmalıyız. Sırf inat olsun diye çocukların peşine düşecek.

"Ondan uzak durun!" Ivory uyardı.

"Çok geç," diye hırladı Sergey.

Ivory aralarındaki mesafeyi geçmek için sıçrarken Sergey elinde uzun bir kılıçla döndü. Razvan'ın omzunu ve göğsünü keserek daha fazla parça kopardı. Razvan sendeledi ve yere düştü. Sergey kılıcı onun ayak bileğine doğru savurdu. Bıçak bıçakla buluştu, kıvılcımlar uçuşurken ve ses kulağında çınlarken güç koluna ve vücuduna yayıldı. Razvan ürkütücü bir sessizlik içindeydi ama ona yardım etmek için bir fırsat beklerken eli kendi bıçağını kavradı.

Sergey güldü, sesi acımasızca kötü niyetliydi. "Sana yaptıkları gibi onu da parça parça doğrayacağım ve kendi kurt sürüne yedireceğim. Sırf hayat arkadaşını kaybettiğin için ağladığını görmek için yaşamana izin verebilirim sevgili kardeşim. Kimin güçlü kimin zayıf olduğunu öğrenmelisin. Sen yanlış taraftasın. Bana katıl. Onu birlikte keselim ve seni bağışlayayım."

Ivory'nin kalbi küt küt atıyordu. Vücudu, can yoldaşının parçalara ayrılmış bedenini görünce sarsıldı. Göğsünde bir delik vardı ve kolu iki parçaydı, omzundan, göğsünden ve bir bacağından kesikler vardı, kanı korkunç bir fıskiye gibi yere akıyordu.

Ivory vampirlerin yaratıkların en kötüsü olduğunu biliyordu. Karşısındaki artık kardeşine bile benzemiyordu, her ne kadar ona acı vereceği ve tereddüt etmesine yol açarak hedefini şaşırtacağı umuduyla bu yanılsamayı sürdürmeye çalışsa da. Kasıtlı olarak bir çocuğun etini parçalamayı ve Razvan'ı parçalara ayırmayı seçmiş, savaşı daha da zorlaştırmak için en kötü kabus anılarından bazılarını ortaya çıkarmıştı. Kılıcını daha sıkı kavradı ve can yoldaşı ile bir zamanlar sevgili kardeşi olan ölümsüzün arasına girdi.

"Öldür beni o zaman. Ama seni de yanımda götüreceğim."

Bölüm 9

Vampir kalan okları vücudundan çekip aldı ve aşağılayarak yere fırlattı. "Öyle olsun," dedi Sergey ve kılıcını doğruca kadının karnına sapladı.

Ivory yana sıçrayarak savuşturdu. Vampirin onu kasten Razvan'dan uzaklaştırdığını çok geç fark etti. Tekrar hamle yaptı ama Sergey tekrar saldırdı ve Razvan'ın bacağını ikinci kez kesti, kesik kemiği delip geçecek kadar derindi. Bıçağı vampirin kafatasına doğru hızla ilerledi ama vampir odanın öbür ucunda eriyip yok oldu.

Beni düşünmeyi bırak ve onunla her zamanki gibi dövüş.

Razvan'ın konuştuğu anda, vampirler Sergey'in Razvan'a yaptığı gibi onu da parçalara ayırırken, bıçağın her acı verici darbesi gözünün önüne geldi. Metodik olarak. Acımasızca. Acımasızca.

Beni kurtarmaya çalışma. Sadece onu öldürmeyi düşün.

Onu yenemem. O büyük bir savaşçıydı. Bana dövüşmeyi o öğretti. O usta bir vampir. En güçlü avcılarımız bile onları nadiren tek başına yenebilir.

Onunla senden daha iyi kim savaşabilir? Her hareketini o yapmadan önce biliyorsun. Yüzyıllar boyunca değiştin. Senin tecrübeli bir savaşçı olmanı değil, öğrettiği o genç kadını bekliyor olacak. Duygularınla oynuyor. Onun gibi biri tarafından kandırılmayın. Sen büyük bir savaşçısın ve onu herkesten daha iyi yenebilirsin.

Etraflarındaki ev sallanmaya başladı, duvarlar dalgalandı ve parçalandı, böylece enkaz vampirin üzerine yağdı. Ivory, Razvan'ın acı veren ölümcül yaralarıyla hareket edemediğini biliyordu ama ona yeniden toparlanmak için zaman kazandırıyor, kalan enerjisini kullanarak

Toprağa gömölmeğ yerine güçlerini ona yardım etmek için kullanacaktı.

Ivory derin bir nefes aldı ve bıraktı. Razvan deneyimsiz olabilirdi ama tıpkı onun gibi bir savaşının kalbine ve ruhuna sahipti. Daha önce hiç bu kadar cesur, bu kadar metanetli bir savaşçı görmemişti. Derin bir nefes daha alıp verdi ve üzerine bir sükûnet örtüsünün çökmesine izin verdi. Razvan haklıydı. Duygularının asıl işine engel olmasına izin veremezdi. O önce bir savaşçıydı, ikinci olarak bir kadın.

Kendini sadece vampire bakmaya, sadece vampiri görmeye zorladı. Sergey'i kendisine odaklanmış ve Razvan'dan uzak tutabildiği sürece, hayat arkadaşını hayatta tutabilir ve vampiri öldürebilirdi. Bu efendiye karşı hangi silahlar kullanılabılırdı? Kibir sadece tüm ölümsüzlerin değil, özellikle de kardeşlerinin ortak özelliğiydi.

Görünüşünü incelikle, çok yavaşça değiştirdi, yüz hatlarını yumuşatarak daha genç, daha kız gibi bir görünüm aldı - eski günlerdeki gibi, yüzyıllar geçmeden çok önce, erkek kardeşlerinin onu kendi egolarından daha çok sevdiği ve değer verdiği zamanlardaki gibi.

Sergey kılıcını kaldırdı ve sahte bir selamla alnına dokundurarak Razvan'ın kanının kabzaya doğru aktığını görmesini sağladı. Yakut damlalar elini kapladı ve bakışları onunkilere kilitlenmiş halde kanı yaladı.

Midesi düğümlendi, ama başını yana eğdi ve genç, hoppa bir kızinki gibi alaycı, çınlayan bir sesle güldü. "Yaşlanmışsın Sergey. Tüm zekân ve deneyiminle en azından usta bir vampir olacağını, seni yenmek için en güçlü avcılarımızın bir araya gelmesini gerektirecek kadar güçlü olacağını düşünmüştüm. Ama işte buradasın, bir kadını, küçük kız kardeşini yenmek için mücadele ediyorsun."

Gözleri ateşle parlıyordu. Karanlık derinliklerde yanan küçük alevleri gerçekten görebiliyordu. Onu sarsmanın yolunun devasa egosundan geçtiğini düşünmekte haklıydı. Sergey kılıcını boynuna doğru savurdu ve

öyle bir güçle havaya savurdu ki, eğilip kendi kılıcını adamın böğrüne sapladığında, kılıcın savurduğu momentum adamı kendisinden uzaklaştırdı. Adam çığlık attı, sesi acı ve öfkenin bir karışımıydı.

Zemin ayaklarının altında patladı, parçalandı ve neredeyse düşüyordu. Ama kardeşlerinden aldığı dersler sayesinde, düşen döşeme tahtalarının önünden dans ederek kaçıyor. Zemindeki çeşitli deliklerden onu çağıran zengin toprağın kokusunu alabiliyordu.

"Ah canım, yavaşlamışsın, değil mi? Eski halinin zayıf, solmuş bir gölgesinden başka bir şey değilsin. Geçmiş günlerde, kılıcının kudretini bir kenara bırak, bir bakışın bile beni ezerdi, ama şimdi cılız bir korkak gibi oyun oynuyorsun, buruşmuş ve solmakta olan yaşlı bir adamın titreyen parmakları ve hamleleri unutan zihniyle satranç oynadığı gibi."

Çatının geri kalanını onun üzerine yıkabilir misin? diye sordu Razvan'a. Gücünü tüketmesinden nefret ediyordu ama dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Tabii ki. Hiç tereddüt etmemişti ama Razvan'ı ve onun demir gibi iradesini tanımaya başlamıştı. Bedeli ne olursa olsun tereddüt etmezdi.

Çatı büyük bir gürültüyle parçalandı, tahta ve toprak bir kez daha Sergey'in başına ve omuzlarına düştü. İlk seferki kadar etkili olmamıştı ama ona ihtiyacı olan saniyeleri kazandırmıştı. Ivory kılıcı Razvan'ın elinin yanına yere fırlattı ve küçük, el yapımı lazeri çekip çıkardı. Kendi kestiği bir elmastan güç alıyordu.

Sergey, ev sarsılırken çatıdan yağan tahta ve topraktan kaçınmak için çözüldü. Fildişi'nin hemen arkasında cisimlendi, ama sivri uçlu üç tahta son derece hızlı bir şekilde ona doğru savruldu ve onu tekrar çözülmeye zorladı. Razvan'ın yanından her geçişinde bıçak bir başka derin kesik açıyordu. Ivory bu sefer zamanını tutturdu ve beyaz-sıcak bir enerji patlamasıyla Razvan'ın üzerine atladı.

kendi. Işık bıçağı kafatasını tamamen kesmemişti ama T harfi çok belirgindi.

Yıkık dökük duvarlara siyah kan sıçradı. Sanki bir ceset içten dışa çürüyormuş gibi havayı pis bir koku dolduruyordu.

"Bir hainin damgası. Gururla takın. Çıkmayacak." Ivory başını eğdi, prenses ayaklarının altında sürünen bir şeyi fark etmişti. Ona doğru koştu, arbaletini hızla ateşledi, oklar vücuduna saplandı ve yer değiştirmesini engelleyerek göğsünden pörsümüş kalbine kadar düz bir çizgi oluşturdu.

İnce dudakları bir hırıltıyla aralandı, Sergey onu karşılamak için fırladı, oklardan birini kopardı ve yumruğunu göğsüne saplarken kalbinin hemen üzerine sapladı. Eli derinlere inerken, bağırsakları yumruğunun ve bileğinin etrafına dolandı, derisini keserek derin yaralar açtı ve zehirli vampir kanının yaraların içine akmasına izin verdi.

Sergey onunla burun buruna durdu, gözleri olan kara delikler acımasızca onun gözlerinin içine bakıyordu. Oku döndürüp kadının vücudundan çıkardı ve ikinci kez sapladı. "Bunu hissettin mi?" diye tısladı. "Sevgili kız kardeşim. Sevgili kız kardeşim. İşte seni bu kadar çok seviyorum. Seni bizim tarafımıza getireceğim. Yakında dünyayı biz yöneteceğiz ve sen de bizim bir parçamız, bizimle bir olacaksın. Bunu senin için yapıyorum."

Ses tonu kaybettiği ağabeyininkine çok benziyordu, ama yüzü bir kötülük maskesiydi, gözleri koyu yakut kırmızısı parlayan iki sıcak kömürdü. Nefesi yüzünde kokuşmuştu, tenini yakıyor, kaşlarını yakıyordu. Buruşmuş kalbi bulmak için elini ilerletmeye çalıştı ama kesikler çok derindi ve elini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Dişlerini sıkarak daha sert itti, kalbe ulaşmak için o ağır kasların arasından geçmeye çalıştı.

Sergey yumruğunu kadının göğsüne indirdi, sadece oku kadının kalbinin derinliklerine değil, kendi eline de saplamak niyetindeydi; gücünü ve hızını kullanarak kadının kalbine ulaşmak için onu geride bırakacaktı.

Kutsal suyla kaplanmış haçlar bir an için elini yaktı, kemiğe kadar öyle ki öfkeyle uludu ve çığlık attı, ağzından tükürükler aktı. Başını geriye atarak acıya dayandı ve o kutsal savunma hattını aşmaya çalıştı.

Üstlerindeki gökyüzünden bir alev patladı, Sergey'in sırtına sertçe çarpan ateşli bir patlama. Vampir, Ivory'nin koluna doğru ilerledi. Parmakları solmuş organın kenarını sıyırdı. Jilet gibi keskin bantlar elinin ve bileğinin etrafını sararak daha da derine inerken duyduğu acıyı görmezden geldi.

Sergey çığlık attı, ses evin geri kalanını havaya uçurdu, tahtaları mızraklara dönüştürdü, yüzlercesi havada her yönden hem Razvan'a hem de Ivory'ye doğru uçtu. Razvan kalan son gücüyle, keskin mızrakların girmesini önlemek için Ivory'nin sırtına ve başının üst kısmına bir bariyer fırlattı. Yarım düzine mızrak vücuduna saplanarak onu yere yapıştırdı.

Sergey, Ivory'nin bacaklarını altından çekip aldı. Ivory sert bir şekilde yere düştü ve zemini kaplayan kan göllerinin içinde kaydı. Sergey sendeleyerek geri çekildi, yüzü çarpık bir nefret maskesine dönüşmüştü. Yumruğunu kızın göğsüne indiremeden, kız ayağa fırladı ve Sergey'in ona küçük bir çocukken öğrettiği hareketle sıçradı.

Ivory ona gülümsedi, Razvan'ın kanını yaladığında yaptığı gibi bakışlarını kasten onunkilere kilitledi. Göğsünde, adamın kalbine ulaşmaya çalıştığı yerde bir delik olduğunu biliyordu. Kan durmadan damlıyordu ama yine de gülümseyerek onunla alay etti. Bir adım attı ve tek dizinin üzerine çöktü, hâlâ onun bakışlarını tutuyor, gözlerinin daralmasını, aklından geçen acımasız düşünceleri izliyordu. Bakışlarını kilitli tutarak elini ve bileğini sıcak toprağın derinliklerine daldırdı. Toprağı yakından tanıyor, iyileştirici özelliklerini biliyordu. Yüz yıl boyunca minerallere ve elementlere yoldaşlık etmişti.

Toprağa kadim bir dilde, diğerlerinden daha iyi bildiği,
toprağa yakın bir dilde fısıldadı.

Emä Maye, én, lańad, omasak Teteh. Jälleen jamaak-
Toprak Ana, kızın bir kez daha yaralı olarak karşında
duruyor.

Maye mayed-Dünyadan

dünyaya. Sív síved-Kalp

kalbe.

Me juttaak elidaban és kalmaban-Yaşamda ve ölümdede
birbirimize bağlıyız.

Pusmasz Ainam, juttad lihad-İyileştirme Bu
Vücut, bu eti bir araya getirmek.

Te magköszunam, sívam sívadet-Yüređimden sizinkine
şükrediyorum.

Sesi dünyanın kanının gelgitleriyle yükselip alçalarak
devam etti.

Bu kökü bük, kır ve eğ, Odunu
elime uydur.

Kenarlarını bileyin, keskinleştirin,

Yaşlı ve karanlık olanın derinliklerine inmek için.

Sana ihtiyacın olduğunu söylüyorum, isteğime
uy,

Yapmanız gereken şey, öldürecek kötülüğu durdurmaktır.

Sergey, onun yaraları yüzünden dikkatinin dağıldığını
düşünerek, nefesinin altında kendi kendine mırıldanarak,
bildiği gibi ona doğru geldi. Adam ona doğru eğildiğinde,
kadın toprağın altından elini çıkardı, yeni iyileşmişti, derin
kesiklerin tüm izleri kaybolmuştu. Yumruğunda bir kök vardı,
bükülmüş ve en ince bıçağa kadar keskinleştirilmiş, en iyi
buz kıracağına kadar bilenmiş ve yumuşak, kolay bir
hareketle, onu yukarı ve doğrudan sol gözüne itti.

Yumruğunu kızın boğazına indirdi ve kızıdan uzaklaşırken onu geriye savurup yere düşürdü. Aşağı inerken Razvan'ın kafasına acımasızca tekme attı. Razvan ağır kılıcını çoktan kuşanmış, vampirin baldırına doğru acımasızca savuruyordu. Sergey kılıcın büyük kısmından kaçınmak için bacağını zar zor hareket ettirdi. Kılıcın ucu tendonunu kesecek kadar ona saplandı. Vampir başka bir darbeden kaçmak için havaya sıçradı.

Silahı çoktan alev almış bir halde çömelerek aşağı inen Ivory, adamın alnına hain kelimesinin bir harfini daha ekledi. Lazer R harfini o kadar derinden kesti ki kafatasının içine kadar girdi.

"Burada işimiz bitmeden önce, kardeşlerimizin beni iyi eğittiklerini anlamaları için hainin işaretini taşıyacaksın. Bir kadını, kız kardeşini bu kadar kolay alt edemediğin için çok eğlenecekler," diye alay etti.

Vampirler kibirli yaratıklardı, özellikle de usta vampirler. Kardeşleri her zaman büyük egolara sahip olmuş, Karpat halkını prensden daha iyi yöneteceklerine ve prensi Daratrazanoff soyundan daha iyi koruyacaklarına inanmışlardı. Yenilgisinin, vücuduna verilen zararın haberi kardeşlerine ulaştığında, tüm vampir dünyasının alay konusu olacağını biliyordu.

Razvan sanki tüm bunların doğru olduğunu biliyormuş gibi kahkaha attı; alçak ve alaycı sesi çevredeki tarlalarda ve gökyüzünde yankılanıyordu.

Sergey çığlık attı, öfkeliydi, ağzından kan ve tükürük fışkırıyordu. "Sen zaten ölüsün, zayıf olan. Bir köpek gibi yerde nasıl süründüğünü, Xavier'in artıkları için peşinden nasıl gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir solucandan daha değersizsin ve acı içinde kıvranarak ölmeyi hak ediyorsun. Seni zavallı zayıf. Öbür dünyada sana katılmadan önce iğrenç bir şekilde ölecek."

Ivory sesine sahip olduğu tüm küçümsemeyi kattı. "Sen cehennem ateşlerinde hırlayarak, tükürerek ve ağlayarak yürürken ben hayat arkadaşına gideceğim ve mutluluk içinde yaşayacağım.

kan için bir çocuk. Siz bir hiçsiniz, yaşayan ölüler, zayıflığınıza gülen ve beceriksizliğinize parmak sallayan kardeşlerimiz için yemsiniz."

Sergey öfkeyle ellerini birbirine vurdu ve sesi gök gürültüsü gibi patladı, sanki çok uzaklardan geliyordu ve onu çevreliyordu, gökyüzünden yankılanıyor ve ayaklarının altından yukarı çıkıyordu.

Boğazından tüm sesleri çıkarın!

Konuşulacak kelimeleri susturun.

Ivory anında etkilerini hissetti, boğazı kapandı, böylece ağzını açtığı anda bile ses çıkmadı.

Xavier'in sorularından bıktığında astlarına sık sık yaptığı bir büyüü kullanıyor. Razvan ona Xavier'in sesini bile kullandığını söyledi. Onları korkutup itaat ettirmekte etkili oluyor çünkü çırakları onun seslerini kalıcı olarak yok edebilecek kadar güçlü olduğuna inanıyor.

Ivory ellerini havaya kaldırdı ve iki kez alkışladı.

Ses bol. Düşünceler yarışıyor.

Hava ciğerlerime, bırak sesim ağlasın.

Hemen daha iyi nefes alabiliyordu ve hava ağzından kutsanmış bir sesle tıslayarak çıkıyordu.

Geçici olduğunu ve uzun sürmeyeceğini bilmesine rağmen Sergey'in büyüünü kendi büyüyle değiştirerek sözlerini ona geri çevirdi.

İçimdeki gücü çağırıyorum, Sesi
kaldırıyorum, gürültüyü
susturuyorum.

Zararlı olanı al, sıkıca mühürle, Rahatsız edici
deliği gözümün önünden kaldır.

Sergey ağzını açmaya çalıştığında artık ağzı yoktu; ağzının üzerinde kalın bir yara dokusu oluşmuş ve konuşamaması için ağzını kapatmıştı. Yüzü burnundan aşağısı bomboştu. Gözleri telaşla açılmıştı,

ona zehirli bir nefret tükürdü. Göğsündeki oklar yere düştü, asitli kanı tarafından yenildi. Ellerini kaldırdı ve parmaklarından çıkan elektrik ona doğru sıçradı.

Ivory yanlara doğru kaçarak daha fazla ok fırlattı, daha önce olduğu gibi düz bir şekilde yukarı aşağı hareket ederek kalbinin üzerindeki çizgiyi işaretledi. Elektrik cızırdayıp şaklarken vücudundaki tüyler diken diken oldu ama vampir onu bir kırbaç gibi şaklatıp enerjiyi odanın öbür ucundan ona doğru fırlattığında, güç görünmez bir bariyere çarptı ve bir buhar izini takip ederek Sergey'e doğru geri döndü.

Ivory kalbine ikinci bir hamle yaparak yumruğunu derine indirdi ama Sergey yana dönerek bileğini yakaladı ve kemiği kırarak onu üzerinden fırlattı. Onu takip ederken, Razvan tek eliyle bacağından bir mızrak çekerek Sergey'i mızrağa sapladı ve Sergey'in momentumunun gücü ölümsüzü mızrağın üzerine taşıdı.

Kalbini birkaç santimle ıskaladı ve bağırsaklarını yırttı. Sergey sopayı çekip kurtardı ve acımasız bir güçle Razvan'a fırlattı. Savaşçı elinin kenarıyla sopayı kenara itti ve zayıf bir kılıç darbesiyle karşılık verdi.

"Vampir dünyasında sesi çıkmayan biri olarak tanınacaksın. Bir kadın, zavallı köpeği hayat arkadaşıyla birlikte seni yendiği için, hayatta kalırsan uzun yüzyıllar boyunca seninle alay edecekler."

Sergey'in gözleri büyüdü, döndü, burun delikleri açıldı, öfkesinden neredeyse patlayacakken yaralarından siyah kan akmaya başladı. Kollarını iki yana açtı ve enerji kabarak kalan duvarları havaya uçurdu. Tepesindeki ağır yüklü bulutlar dönüp çalkalanarak ölümcül buzdan uzun ve kalın bir mızrağa dönüştü.

Sergey okları göğsünden söküp attı ve arkalarında asitli kan damlacıkları bırakarak onlardan uzaklaştı. Kan düştüğü her yerde çiftçinin evinin tahtalarını ve döşemelerini yaktı.

Ivory onun ardından havalandı. Gökyüzünde fırtına bulutları kuvvetle toplanıyor, kenarları şimşeklerle çevreleniyordu,

Bir zamanlar berrak olan gökyüzünü uğursuz bir griye çevirdi. Bulutlar hareketlenerek kaynadı, patlayan mantarlar gibi yukarı doğru patladı. Buzdan mızrak ondan uzaklaştı, gökyüzünde ilerlerken ucundan şimşekler çakıyordu.

Sergey yaralarını kapatmış olmalıydı, çünkü damlacıklar neredeyse anında kesildi. Kovalayabilir, mızrağı takip edebilirdi. Yaralıydı, evet, ama o kadar da kötü durumda değildi ve Razvan'ın yardımı olmadan o da pek iyi durumda sayılmazdı. Büyünün etkisi çabuk geçecek ve Sergey dişlerini geri alıp intikam için yanıp tutuşacaktı. Bu arada, eğer henüz kaybetmediyse, Razvan'ı da kaybedecekti.

"Kimin yaşayacağını ve kimin öleceğini seçin!" Sergey'in sesi gökyüzünde gürledi.

Ses dalgaları içinde patladı, neredeyse onu geriye doğru savuruyordu. Gökyüzünü dolduran öfke, göğsünü sertçe sıkarak üzerine döküldü. Belli ki büyü'nün etkisi umduğundan daha çabuk geçmişti.

"Kovalayın. Beni takip et, küçük kardeşim, böylece cılız ölümlüleri ve onların iğrenç yavrularını kurtarma şansın olabilir. Aksi takdirde onları ve değerli kurt sürünü öldürüp beslenirim. Beni takip edersen hayat arkadaşın olan köpek, eğer bu dünyadan çoktan gitmediyse ölür. Seçimini yap. Ve seçerek yaşa."

Ivory kurt sürüsüne doğru uzandı. İki çocuğu ve iki yetişkini kilometrelerce uzanan engebeli arazide sırtlarında taşıyarak Mikhail'in dağların derinliklerindeki evine doğru ilerliyorlardı. Geçit hâlâ açıktı ama yaklaşan korkunç fırtına yüzünden uzun süre açık kalacağından şüpheliydi. Eğer yukarı dağlardan daha uzun bir yol izlemek zorunda kalırlarsa, Sergey onları durdurmak için gökyüzünde hızla ilerlerken dezavantajlı duruma düşeceklerdi.

Vampir senin peşinde. Prensi çağır. Avcıları çağır. Size yardım edemem. Sevgili kardeşlerine uyarı gönderdi. Yapabileceği tek şey buydu.

kalbi sıkışarak fark etti. Razvan'ın ölmesine izin veremezdi.

Zihninde bir kıpırtı vardı. Zayıf. Titriyordu. Çocukları kurtarın.

Tartışmayı, cevap vermeyi reddetti. Razvan'ın ölmesine izin vermeyecekti. Ivory geri döndü, bir zamanlar rahat bir ev olan kalıntıların içine inmeden önce tehlike hissi olmadığından emin olmak için çiftliğin etrafında bir tur attı. Kan, et ve kemik, parçalanmış duvarlar, çamur ve enkaz vardı. Razvan yerde bir kan gölünün içinde yatıyordu, kolu ve eli biraz uzaktaydı.

Ivory parçaları vücuduna geri koydu. Bedeninde beş mızrak ve altıncısının olduğu yerde büyük bir delik kalmıştı. Derin, ürpertici bir nefes aldı. Havayı içine çekmeye çalıştıkça yanları şişiyordu. Gözleri kapalıydı ve tüm yara yerleri mühürlenmişti, ancak yerde herhangi bir şeyi mühürlemek için çok geç olduğunu düşünmesine neden olacak kadar kan vardı.

Yaşadığını bilmem gerek. Sesi çok uzaklardan aklına geldi. Yaralarını çabuk iyileştir ki seni huzur içinde bırakabileyim.

"Gidemezsin. Buna izin vermeyeceğim. Ciddiyim Razvan, yaşamalısın." Ona doğru eğildi, böylece nefesi soğuk tenine sıcak bir şekilde değdi. "Sana ihtiyacım var. Beni duyuyor musun? Sana ihtiyacım var. Benim için yaşamalısın."

Mızrakları çıkarın.

"Acıdığını biliyorum Razvan ama yaparsam ölürsün. Bana bir dakika ver."

Ben zaten ölüyüm.

"Hayır, bu şekilde düşünemezsin." Ivory Razvan'ın yanına diz çöktü ve başını kucağına çekti. Tekrar onun üzerine eğildi. "Beni dinle. Bu hayattan gidemezsin. Birlikte mümkün olduğunu bildiğimiz şeyi henüz yapmadık."

İmkansız istiyorsun.

Onun için daha kolay olduğu için telepatik iletişime geçti. Önce kendime sordum. Ne kadar zor olduğunu biliyorum.

başka kimse yapmadığında. Ne istediğimi biliyorum, senden, hayat arkadaşımından ne talep ettiğimi biliyorum. Eğer gidersen, birlikte gideriz. Bağla bizi. Bizi şimdi bağla. Seni kurtarmak için ihtiyacım olan şeyi bana verecek.

Razvan gözlerini açmadı. Eli onunkinin içinde hareket etti, parmakları kanla kayganlaşmıştı. Bunu yaşamamı mı istiyorsun? Xavier'i yenebiliriz. Onu yenmeliyiz. Bizi birbirimize bağla. Şimdi sana liderlik edeceğim ve gelecek yıllarda da seni takip edeceğim.

Gel. Benden gitmeden önce bizi bağla.

Ivory yanan gözyaşlarını, göğsündeki korkunç ağırlığı ve kendi yaralarının yanında çok küçük kaldığını hissetti. Yaşamak için onu yeterince istemeliydi. Xavier'i yenmeyi yeterince istemeliydi. Çok güçlü olan iradesi onunla eşleşmeliydi. Savaşçılar yüzyıllar süren yalnızlıklarının ardından genellikle ölümü kucaklardı. Sonunda dinlenebilirlerdi ama savaşmadan ondan vazgeçmeyecekti.

Razvan onun zihninde dolaştı, araştırdı. Orada her ne bulduysa, çekeceği acıyı bile bile bir karara vardı. Hayatım boyunca sahip olmayı tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum. Eğer beni kabul edersen . . .

Kesinlikle öyle. Zaman tükeniyordu. Çok fazla kan kaybetmişti. Sergey onu parçalara ayırıp vücudunu onunkinin yamalı bir taklidi haline getirirken, o kadar çok yarayı dağlamıştı ki. Ama kan kaybı çok fazlaydı.

Hayatını her şeyiyle benimkine bağlamak istediğinden emin misin?

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. Benim.

Öyle olsun. Sesi güçlendi. Sen benim hayat arkadaşımsın. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim. Senin için hayatımı sunuyorum. Sana korumamı veriyorum. Sana bağlılığımı sunuyorum. Sana kalbimi veriyorum. Sana ruhumu veriyorum. Sana bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Hayatın benim için her zaman değerli olacak. Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak. Sen benim hayat arkadaşımsın. Sonsuza kadar bana bağlısın. Her zaman benim gözetimimdesin. Gözlerini açtı ve onun gözlerinin içine baktı. Te avio päläfertilam.

Ivory onları birbirine bağlayan ipleri hissetti. Ruhlarının iki yarısı bir bütün olarak birleşmişti. Alnına bir öpücük kondurdu, sesi yumuşak bir fısıltıya dönüştü. "Teklifini tüm kalbimle ve ruhumla kabul ediyorum. Ruhunu alıyorum. Bedenini alıyorum. Kalbini alıyorum. Sen benimle bir bütünsün. Seni himayeme alıyorum ve gücüm, iradem ve ortak kararlılığımızla seni sonsuza kadar bağlıyorum. Te avio päläfertilam- sen benim hayat arkadaşısın ve bu dünyayı terk etmene izin vermeyi reddediyorum. Ruhun benimkinin içinde yaşasın."

Razvan inanılmaz uzunluktaki kirpikleriyle gözlerini kapattı. Küçük, memnun bir gülümseme ağzını kavislendirdi. Kendimi sana verdim, hayat arkadaşım. Yapman gerekeni yap.

Uzun zaman önce, Xavier ve Draven onu korkunç bir ölüme mahkûm ettiklerinde, onu kurtaran sadece Karpatyalı kanı ve kendini onarmaya ve toprakta iyileşmeye çalışan bedeni değildi. Bu şeylerin yanı sıra kendi iradesi ve Xavier'in öğretilerinin bir birleşimiydi. Xavier, onun pek çok büyüünü nasıl alıp kendi büyüü haline getirdiğini, her bir büyüünün dokumasına daha yüce bir güce olan inancını kattığını ve laneti iyi bir şeye dönüştürdüğünü bilseydi saçını başını yoları.

Bu, Xavier'in sana yapmayı düşündüğü en kötü işkence kadar ya da daha fazla acı verecek. Kendini uzaklara bırak, ruhun ve canın benim korumamda. Hıçkırıklarını bastırarak onu uyarmaya çalıştı. Ona ne yaşatmak istediğini tecrübelerinden biliyordu.

Sıcaklığın zihninde titreştiğini hissettiğinde ağladı, onun yaşam ruhu artık ruhunda tuttuğu titrek, loş bir ışıktı. Her bir yarayı kapatıp dağlamadan önce vücudundaki tüm parazitleri temizleme işine başladı. Çalışırken bir yandan da Karpat şifa ilahisi ile Toprak Ana'dan yardım isterken kendi üzerinde kullandığı şifa büyüü arasında gidip geldi.

Hepimizi yaratan toprağın gücünü çağırıyorum. Çağırımı duy, Anne.

Berrak bir görüş, görülmek istenmeyeni görebilme yeteneği istiyorum.

Bana yol göster anne. Ellerimi al, onları kendi ellerin yap.

Kırılmış, yırtılmış olanı onarmak için kullan onları.

Bana yol göster anne. Acı çeken ruhuma huzur ve şifa ver.

Onu kucakla, anne. Tüm yaralarını iyileştir. Ona yol göster, anne.

Yüce gücü çağırıyorum. Beni aracınız olarak kullanın. Benim gözlerimden gör.

Ruhuma bak. Beni bir araç olarak kullan. Bizi koru yüce kişi. Bizi himayene al. Bizi bir çocuk gibi besle. Bilgilerinle bize yol göster.

Böylece savaşmak için bir kez daha ayağa kalkabiliriz.

Yüzyıllar önce ihtiyacı olduğunda ona yardım etmiş olan güçlere seslenirken sesi yükselip alçalıyor, kendi yaralarına aldırmadan, sadece hayat arkadaşı Razvan'ın kurtulmasını umursayarak ileri geri sallanıyordu.

Karpat halkının prensi Mikhail Dubrinsky, kurtların çağrısını ormanın derinliklerindeki evine ulaşmadan çok önce duymuştu. Gregori. Emir subayı ve en iyi arkadaşını çağırdı. Sana acilen ihtiyacım var. Avcılar, çağırma kulak verin. Size acilen ihtiyacım var. Emri Karpatların ortak telepatik yolundan göndererek yakın olan herkesi çağırdı.

Evini koruyan Mikhail, kurt sürüsünün yolunu kesmek için havalandı. Hâlâ kilometrelerce uzaktaydılar ama seslerindeki sıkıntı derindi. Ağaçların kalın gölgelikleri arasında hızla ilerledi, duyularını önünden göndererek kurt sürüsünü takip eden tehlikeyi ayırt etmeye çalıştı.

Rüzgârda kan vardı ve sadece ölümsüzlere atfedilebilecek iğrenç bir koku. Çürüyen et ve zehir. İnsanlar.

Beni bekle, Gregori talep etti. Sadece birkaç dakika arkanızdayım. Bu bir tuzak olabilir.

Çocukları hissediyorum. Kan. Dehşet. Kurtlar çağırıyor. Bu da beklemediği anlamına geliyordu.

Mikhail uçarken sağında başka bir baykuş, solunda ikinci bir baykuş belirdi. İkisini de teşhis etti. Natalya, Razvan'ın kız kardeşi ve onun hayat arkadaşı Vikirnoff. Gece gökyüzünde onunla birlikte çağırın kurt sürüsüne doğru koşarken ikisi de soru sormadı. Tepelerinde fırtına bulutları kalınlaştı, yuvarlandı ve çalkalandı - öfkeyle kaynıyordu. Beyaz-sıcak enerji lekeleri bulut oluşumlarının kenarlarını aydınlattı. Buz yağdı, kaçan sürüyü yavaşlatmak için keskin mızraklar.

Vampir, Mikhail tespit edildi. Kurt sürüsünü ve korudukları şeyi takip ediyordu. Zaten bulanık bir hızla ilerliyordu ve kendini zorlayarak diğer iki kadim savaşçının önüne geçti.

Mikhail. Gregori bir uyarı tısladı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz.

Yeterince açık olduğuna inanıyorum. Mikhail korumasının homurtularını duymazdan geldi ve buz kalın gölgeliklere bile nüfuz etmeye başladığında ağaçların arasında daha da alçaldı.

Bir kurt uludu, bir çocuk haykırdı. Bir kadın çığlık attı. Mikhail artık onları net bir şekilde duyabiliyordu.

"Git, çocukları al. Bizi bırakın. Daha hızlı gideceksiniz," diye bir adamın sesi duyuldu. "Onu yavaşlatmaya çalışacağız."

Sürü tekrar ses verdi, protesto mu yoksa anlaşma mı, Mikhail tahmin edemedi. Rüzgâr uluyan bir çığlığa dönüşmüş, ağaçların arasından kasırga gibi esiyordu.

birkaç ağacı kökünden söktü. Büyük gövdeler diğer ağaçlara çarptıkça domino etkisiyle devriliyor ve kurt sürüsünün gittiği yönü bir ok gibi gösteriyordu.

Isıran soğuk rüzgârın gücü üç Karpatlıyı gökyüzüne ve düşen buzun yoluna doğru geri savurdu. Mikhail keskin bir noktanın kolunu deldiğini hissetti ve rüzgâr onu sürüden daha uzağa itmesine rağmen anında eridi. Fırtına şiddetini arttırdı, buz o kadar kalın ve tehlikeli hale gelene kadar gökyüzünden büyük miktarda kar yağdırdı ki havada ilerlemeye devam edemediler.

Aşağı inin, onları yerden karşılamak için koşmamız gerekecek.

Gregori ona hırladı, bu sefer çok daha yakındı. Prensi koşarak yere atlarken Vikirnoff hiçbir şey söylemedi ama adamı korumak için daha iyi bir pozisyona geçti. Natalya onun hemen arkasında volta atıyor, arka izlerini takip ediyordu.

Vikirnoff, bu kurt sürüsünün alışılmadık olduğunu söyledi. Yardım çağırmak için kadim telepatik iletişim yolunu kullanıyorlar. Ve bizi çağırıyorlar, diğer kurtları değil.

Mikhail, bunların Ivory Malinov ile seyahat eden kurtlar olması gerektiğini açıkladı.

Elbette Natalya'ya ikiz kardeşinin hayatta olduğu ve sonunda Xavier'den kaçtığı haberini vermişti. Gregori'yle birlikte Natalya'ya olan biten her şeyi ve Gregori'nin Razvan'ın işlediği suçların Xavier onun bedenini ya da zihnini ele geçirdiğinde işlendiğine dair kesin inancını anlatmıştı. Hem Ivory'nin hem de Razvan'ın ortaya çıktığı ve hayat arkadaşı oldukları haberi tüm Karpat topluluğuna yayılmıştı.

Hepsinin Razvan'dan, özellikle de Natalya'yı geçmişte pek çok kez kardeşinden korumuş olan Vikirnoff'tan şüphelendiklerini biliyordu. Natalya duygusal olarak acı çekmiş, sonunda kardeşinin kaybını kabullenmişti ve şimdi her ikisi de sıkıntılıydı. Vikirnoff sadece Razvan'ın yıllardır haksızlığa uğradığı ve suçlunun kendisi olmadığı görüşündeydi.

Karpat dünyası onun hain olduğuna inanıyordu ama hepsinin bu adam hakkında kendi kararlarını vermeleri gerektiğini biliyordu.

Kadın ya da erkek, onlarla birlikte seyahat eden bir Karpatyalı hissetmiyorum. Vikirnoff prene ayak uydurdu ve kar yüklü ağaçların arasında gidip gelirken onu korudu. Kurtlar bizi nasıl anlayabiliyor ve çağırabiliyor? Nasıl oluyor da sırtlarında bu kadar ağır yükler taşıyabiliyor ve bu kadar hızlı koşabiliyorlar?

Karpatyalı oldukları anlaşılıyor. Mikhail'in bunun nasıl olduğuna dair bir açıklaması yoktu ama Ivory'nin bir açıklaması olduğunu biliyordu. Eğer kurtları dönüştürdüyse, bu tehlikeli bir girişimdi. İnsan kanına susamış zeki kurtlar en büyük kâbus olabilirdi, özellikle de üremişlerse. O sürünün kaderini tartmak zorunda kalacaktı.

Buz yağıyordu ama grup en azından başlarının üstündeki kıvrık dallar sayesinde şiddetli rüzgârdan ve bıçak gibi saplanan buz sarkıtlarından korunabiliyordu. Vikirnoff dalları daha sıkı örerek bir tünel oluşturacak şekilde koruyucu bir tampon ekledi.

Natalya, insanları sırtlarında taşıdıklarını söyledi.

Kalbi hızla çarpıyordu. Bir yanı kardeşini görmek için yanıp tutuşuyor, onun inandığı gibi bir canavar olmadığına inanmak istiyordu ama akli başında olan yarısı söylentilerin hiçbirinin doğru olamayacağını fısıldıyordu. Hayat arkadaşı ve prensle birlikte koşarken kendini dua ederken buldu.

Ayaklarının altındaki toprak yuvarlandı. Yoğun karın ağırlığı büyük bir ağacı devirmiş, kökleri yerden fışkırarak karmakarışık bir bariyer oluşturmuştu.

Mikhail, vampirin bizi oyaladığını söyledi. Gregori, kuzeye doğru dön. Falcon ile diğer taraftan gel. Amacı kurt sürüsüne bizden önce ulaşmak gibi görünüyor. İnsanları öldürmek istiyor olmalı, ama ne amaçla, hiçbir fikrim yok.

Ben bu dünyaya prensimi korumak için geldim, tanımadığımız ölümlülerin hayatını kurtarmak için değil.

Mikhail iç çekti. Her geçen yıl daha da inatçı oluyorsun, eski dostum. Vikirnoff senin çaresiz yavrunu koruyor. Kuzeyden gel. Diğerlerini de diğer taraftan gelmeleri için yönlendir. Ve bana sorun çıkarmayı bırak.

Gregori telepatik bir homurtuya eşdeğer bir ses çıkardı. Bunun yakın zamanda olacağına güvenmezdim. Vampir geçidi kapatmak için yarışıyor. Böyle bir şey olursa yerde yakalanamazsın.

Bu o l m a y a c a k , çünkü onu durduracaksınız.
Mikhail'in sesinde her türlü güven vardı.

Fazla bir şey istemiyorsunuz.

Hayır. Pratik yapmak ve solma becerilerinizi geliştirmek için bir şans.

Prens hızını artırırken Gregori'nin neşesi Mikhail'in üzerine çöktü. Bir hükümdar yerine bir savaşçı olmak, bir imdat çağrısına cevap vermek için ormanda koşturmak iyi hissettiriyordu. Kasları gerildi ve kasıldı ve vücudu egzersizden zevk aldı, yorulmadan koştu, ağaçların arasına girip çıktı.

Tepede, kalın bir buz mızrağı gökyüzünde patladı, buz ve kar bulutlarını parçaladı, ağaçların üzerine altın ve gümüşten parıltılı kıvılcımlar yağdırdı ve sonra görüş alanının dışına doğru yere düştü. Kıvılcımların dokunduğu her yerde ağaçlar dondu, korkunç bir beyaza dönüştü, renk dallar ve iğneler boyunca bir hastalık gibi yayıldı, gövdelerden yere kadar indi ve orman zemini buzlu basınç altında büküldü.

Ağırlaşan zemin çatladı, sivri yarıklar açıldı, bu yüzden koşarken genişleyen çatlakların üzerinden atlamak zorunda kaldılar. Yerden keskin buz kuleleri fışkırdı. Yayılan soğuk kırılğan dalları kopardıkça ağaçlar çatladı ve parçalandı.

Nereden geliyor bu? Mikhail talep etti. Kaynağı bulmak zorundayız.

Kurt sürüsünü yavaşlatmaya çalışıyor, diye tısladı Gregori. Duydum ama hiç görmedim, bir buz mızrağı

yakın çevresindeki her şey. Ona yakın olmalısın. Ayrılın ve onunla ilgilenin, ben de sürüyü bulayım.

Sürüye çok yakınız Gregori, senden daha yakınız. Bir ormanı dondurabilecek bir buz mızrağına karşı sihrini kullanmak için daha donanımlıdır. Ayrılın ve peşinden gidin.

Hayatta olmaz. Falcon'u gönder. Hiçbir şey beni senin yanında savaşmaktan alıkoyamaz.

Birincisi, benim komuta etmem gerekiyor. Emirlerimi dinlemiyorsun.

Bu bir emir miydi? Hiçbir yerde bir emir duymadım. Falcon'u buz mızrağıyla ilgilenmesi için gönderdim.

Mikhail kendini yine gülerken buldu. Gregori'ye kızmak imkânsızdı; onu çok uzun yıllardır tanıyordu ve Gregori'nin öncelikli görevi her zaman prensin güvenliğini sağlamak olacaktı. Razvan'ın Mikhail'in boğazına bıçak dayamasının acısını hâlâ üzerinden atamamıştı. Görüldüğü kadar büyük bir tehlike yoktu ama Gregori yine de Razvan'ın prene yaklaşmış olmasından hoşlanmamıştı.

Kurt sürüsü seslerini tekrar yükseltti ve Mikhail başını kaldırıp donmuş nehrin üzerinde koşarken cevap verdi. Attıkları her adımda daha fazla sivri buz kulesi patlıyordu, bu yüzden koşarken kaçmak zorunda kaldılar ama Mikhail saldırının gücünün zayıfladığını hissedebiliyordu. Vampir sürüye yakındı ve enerjisini oraya yönlendirmek istiyordu. Kurtların neler yapabileceğini bilmeyen Mikhail, onlara ulaşmak için çabalarını iki katına çıkararak havalandı ve buz sarkıtlarının onları engelleyebileceği yüksek gökyüzünden kaçındı.

Nehirdeki bir dönemeçten dönerken koşan sürüyü gördü, sırtlarında insan yüküyle gümüşten çizgiler, buzun üzerinde yorulmadan onlara doğru koşuyorlardı. Çocuklardan biri alfanın cesedinin üzerine yığılmıştı ve kalın kürküne kan bulaşmıştı. Mikhail göz ucuyla devasa bir kara bulutun gökyüzünde kurtlara doğru hızla ilerlediğini gördü.

Ağaçların arasına girin. Nehirden uzaklaşın ve açık alandan uzaklaşın, diye uyardı.

Vikirnoff, karla kaplı nehir kıyısına doğru dönmeden önce direksiyonu ona doğru kırdı. Mikhail ağaçların arasından koşan sürüye doğru ilerlerken ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. Çocukları taşıyan iki alfa sık ağaçların arasına girmeyi başardı. Mikhail küçük kızı yakalamıştı ki Raja yanında durdu, dili sarkmış, yanları kabarmıştı. Vampir çocuğun boynunu ısırması ve yarayı kapatmamıştı.

Natalya kızın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Onu kurtarabilir misin?"

İki alfa yüklerinden kurtulur kurtulmaz dönüp sürünün geri kalanını savunmak için geri koştular. İlk saldırı yetişkin çiftçiyi taşıyan kurdun tehlikeli bir şekilde yakınına isabet etti. Blaez yön değiştirmeye bile çalışmadı. Karpatlar'a doğru düz bir çizgide istikrarlı bir şekilde koştu.

Vikirnoff ağaçların arasından çıktı ve öfkeli vampirle yüzleşti. Natalya ve prens küçük kızın hayatını kurtarmaya çalışırken, o da dönen kara buluta doğru hızla ilerledi. Gregori bir anda ortaya çıktı ve vampirin sağından yaklaşarak ölümsüze yıldırım üstüne yıldırım yağdırdı. Zaten yaralı olan iki deneyimli avcının çapraz ateşi arasında kalan Sergey geri çekildi ve prensin, kurt sürüsünün ve insanların altındaki zemini yok etmeyi umarak buz mızrağına doğru son bir enerji şimşegi fırlattı.

Falcon tam o anda saldırdı, kırılğan mızrağın içinden ateşli bir ısı patlaması göndererek onu paramparça etti ve gücünü yok etti.

Gregori! Mikhail avcıyı geri çağırdı. Kovalamayın. Kurt sürüsü çiftçinin evinde bize ihtiyaç olduğunu söylüyor. Ivory ve Razvan vampirle savaşıyorlardı. Onlardan kaçmış olması kötüye işaret. Natalya, Falcon'la birlikte aileye güvenli bir yere kadar eşlik et ve çocuğun handa iyi bakıldığından emin ol. Hancı Slavica'dan onları benim için misafir etmesini iste. Onlara iyi bakacaktır.

Seninle kardeşimi görmeye gitmek istiyorum.

Bunu benim için yapmanı istiyorum. Eğer vampir iki katına çıkarsa, ek korumaya ihtiyaçları olacak.

Natalya tereddüt etti ve sonra hayat arkadaşının zihnine dokundu. Bana gerçeği söyle, Vikirnoff. Bu görev için bana ihtiyacı var mı, yoksa beni bulabileceğin şeyden korumaya mı çalışıyor?

Vikirnoff, Mikhail ve Gregori çoktan gökyüzüne yükselmiş, çiftlik evine doğru hızla ilerlerken kurt sürüsü karla kaplı zeminde koşarak geri dönüyordu.

Endişeleniyor. Ölümsüz usta bir vampir. Yeryüzünde yarattığı tahribata bakın. Kurt sürüsü Ivory için endişeleniyor. Korkularını hissediyorum ve Mikhail, halkımızın prensi olarak bunu iki kat hissediyor.

Natalya iç çekti. O halde tamamdır. Şahin'in iki yetişkini kaldırmasını bekledi ve çocukları aldı, köye doğru koşarlarken korkularını hafifletmek için bir komut fısıldadı.

Mikhail'e sonsuz bir yolculuk gibi geldi. Halkının dokusundaki yırtığı hissetti. Yaralar çok büyüktü. Muazzam yeteneklere sahip bir şifacı olan Gregori'nin, düşmüş iki savaşçının çektiği acıyı hissetmekte başarısız olmayacağını biliyordu. Enerjinin gizlenmemiş olması, tüm Karpatyalılara Ivory ve Razvan'ın ne durumda olmasını beklemeleri gerektiğini anlatıyordu.

Yine de hiçbirisi o manzaranın dehşetine hazırlıklı değildi. Çiftlik evi bir çöp yığınınına dönmüştü. Sanki bir katliam, bir kıyım yaşanmış gibi görünüyordu. Her yerde kan vardı ve tüm bunların ortasında Fildişi oturuyordu, yaraları çok büyüktü ama yine de kucağında yatan adamı iyileştirmeye çalışıyordu. İki mızrak hâlâ vücudundaydı, dördü ise ondan uzakta kırık ve kanlı bir şekilde yatıyordu. Vücudu neredeyse parçalara ayrılmıştı, kolu da parçalara ayrılmıştı.

Yaklaştıklarında, Razvan hâlâ nefes alıyor gibi görünüyordu ve Ivory'nin sesi daha önce hiçbirinin duymadığı başka bir şarkının arasına serpiştirilmiş şifa ilahisini usulca söylüyordu.

Bu olamaz, diye fısıldadı Gregori huşu içinde. Hâlâ yaşıyor olamaz. Hiç kimse böyle yaşayamaz. Ivory'nin melodik ve dünyanın kalp atışlarına göre ayarlanmış sesinin gelgitlerini dinledi.

Anne, sevgili anne, şimdi sana yalvarıyorum.
Kızından annesine, beni ve benimkini bir şekilde
iyileştir. Ben onun ışığıyım, o benim güçlü
savaşçım.

Zorlandı ve yaralandı, uzun süre yalnız kaldı.
Anne, yalvarırım derinlere bak, görmeye çalış
Ruhum onun karanlığına ışık veriyor, onu özgür kılıyor.
Biz hayat arkadaşız, bir bütünün iki yarısı.
Birlikte durarak, kötülükle savaşarak, yaşlı ve
ihtiyar. Anne, sevgili anne, bizi kollarının
arasına al.

Bize barınak sağla, şifa ver, tüm zararları uzak tut.
Anne, lütfen dengeyi getir, karanlığı aydınlığa
Yaşamamıza izin verin, savaşmaya devam edin.

Ivory kelimeleri kadim dilde söyledi, notalar dalgalanan toprağın içinde ve dışında hareket ediyor, ağaçlardaki özsuynun gelgitleriyle ve toprağın kendisi olan kalp atışlarıyla sarmaş dolaş oluyordu. O şarkı söylerken, toprak sanki canlı bir battaniye ya da her zaman hareket halinde olan gelgitin kendisi gibi vücutlarının üzerinde hareket etti, üzerlerine ve etraflarına döküldü, yaralarına aktı ve onları zengin, siyah balçıkla kapladı.

Bölüm 10

Razvan bir acı denizinde yüzüyordu. Daha önce de birçok kez bu duruma düşmüştü ama hiçbirisi böylesine değildi. Vücudu sanki tüm parçaları birbirine bağlı değilmiş gibi hissediyordu. Hareket edemiyordu. Belki de hareket etmekten, bedenini parçalayan acıyı daha da kötüleştirmekten korkuyordu. Etrafında bir hareket hissediyordu, sanki böcekler ve diğer isimsiz şeyler üzerinde geziniyordu. Ya da içinden. Bu bile onu hareket etmeye teşvik etmeye yetmedi.

Fısıltılar duydu, ilk başta o kadar alçaktı ki halüsinasyon gördüğünü sandı, ama ses zihninde güçlendi. Yumuşak. Kadınsı. Kararlı.

Ben seninleyim. Yalnız değilsiniz. Seni izliyor ve koruyorum. Seni Toprak Ana'nın derinliklerinde yalnız bırakmayacağım. Onun seni çevrelediğini hissediyor musun? Sizi kollarında tuttuğunu? Seni karşıladığını? Onu hisset, hayat arkadaşım. Her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde onu hisset.

Halüsinasyon gördüğünden emindi. Xavier onun gençleşmek için zengin toprağa gömülmesine asla izin vermezdi. Sadece acı ve ıstırap vardı. Sonsuz bir hayat. Gitmesine izin veremezdi. İradesini itaate zorladı. Kalbi ne kadar teklerse teklesin ya da ciğerleri nefes almak için ne kadar savaşırsa savaşınsın, acı ne olursa olsun, bırakamazdı. Ona söz vermişti.

Onu hatırlıyordu ama bu bir rüya, başka bir halüsinasyon da olabilirdi. Acı dalgaları arasında zihnini çalıştırabildiğinde bunu düşündü. En çılgın hayalinde bile onu canlandırabileceğinden şüpheliydi. Onu hayal etmeye çalıştı ama düşünemediğini fark etti, bu yüzden sadece dinleyerek uzandı ve sesini tekrar duymaya çalıştı.

Çok uzaklardan eski dilde söylenen bir ilahi duyabiliyordu, hem erkek hem de kadın sesleri yükseliyordu. Tek bir ses bulmak için onları ayırmak imkânsızdı ve kızın onlarla birlikte ilahi söylemediğinden emindi. Hissetti

Onu çevrelemiyor, onunla birleşiyor, bedenini paylaşıyordu. Bu fikir hoşuna gitmemişti. Eğer bu kadar çok acı hissediyorsa, o da bunu paylaşıyor muydu? Cevabı bilmiyordu.

Zihni yine dağıldı, sanki onun korkunç acıyı hissetmesini engellemek için hiçbir şey yapamayacağı için, onun yanında olup olmadığını bilmek istemiyordu. Sevdiklerine acı çektirmek için çok uzun yıllar harcamıştı ve aynı şeyi ona da yaptığını düşünmeyi reddediyordu.

Hayır, aşkım. Seninle kendi seçimimle birlikteyim. Sana bağlanmayı ben istedim. Bedenini isteyerek paylaşıyorum. Dinle beni Ejderha Arayıcı, bana sıkıca tutunmalısın. Beni asla bırakma.

Eğer gülümseyebilseydi, gülümserdi. Nereye gidecekti? Hareket edemiyordu. Sadece orada yatabilirdi, delirdiğine inanarak. Tek tesellisi onun sesiydi. Bunu gençken hayal edip etmediğini hatırlamaya çalıştı.

Bir süre sonra - geceler, haftalar, hatta aylar olabilirdi - bir kalp atışının farkına vardı. Ses olağandışıydı, derindi, çevresinde yankılanıyordu, öyle ki vücudunu, her kasını ve organını, yırtılmış siniri ve kemiği titreştiriyordu. Her atış onu sarsıyor ama bir yandan da rahatlatıyordu. Her vuruş acı veriyordu ama aynı zamanda garip bir şekilde rahatlatıyordu.

Uzun, belirsiz bir süre geçtikten sonra, bu sesi dinlediğini ve hırpalanmış bedeninde yankılanmasından zevk aldığını fark etti. Şimdi karanlık dünyasında bir kıpırdanma başlamıştı. Nesin sen?

Ben Toprak Ana'yım, oğlum. Sen benim bir parçam oldun. Kızım seni kabul etmem ve iyileştirmem için bana yalvardı. Bedeninde hareket eden dünyanın kalp atışlarını duyuyorsun, bu da seni benimle, tüm doğayla bir yapıyor.

Artık deli olduğunu biliyordu. Dünya ile bir konuşma yapıyordu. Aklını kaybetmiş olmasının onu rahatsız etmemesi garipti. Acı daha az değildi ama buna alışmıştı ve karanlığı ve sıcaklığı huzurlu, dinlendirici bir yer olarak buluyordu. Daha da uzağa sürüklendi

Acı denizi, geçmişte pek çok kez yaptığı gibi onu taşımasına izin verdi.

Aklı kadınına gitti. Ivory. Hayat arkadaşı. O kadar güzeldi ki nefesini kesiyordu. Onunla birkaç yüz yıl önce tanışmış olsaydı, hayatlarının çok farklı olacağını biliyordu. Onu hayal etmeye asla cesaret edememişti - Xavier'in geçmişte ya da gelecekte bir yerlerde ruhunun diğer yarısını taşıyan bir kadın olduğunu bir an bile bilmesini istememişti. Ruhların paylaşımı çok samimi bir hediye idi ve bu bağı asla Xavier'in kötülüğüyle lekelemeyecekti.

Ölmemiş ve bu yerde acı çekmek üzere gömülmemiş olsaydı, onu gizli bahçesine, çocukluğundan hatırladığı, hayatın güzel ve neşe dolu olduğu tek yere götürecekti. Orada sevgili kız kardeşi Natalya ile oynamıştı. Birlikte sık sık gülmüşler, çiçek tarlalarında özgürce koşmuşlar ve gölün durgun sularında taş sektirmişlerdi. Tek güzel anısını paylaşmak için Fildişi'ni oraya getirebilirdi.

Parmaklarının avucuna değdiğini hissetti. Yüzünde sıcak bir nefes. Beni oraya götür, sevgilim. Bana hayalini kurduğun yeri göster.

Ona duyduğu arzunun bu kadar güçlü olduğunu ve onu canlandırabileceğini tahmin etmemişti. Elini yüzünde gezdirdi, açılarını şekillendirdi, başparmağının ucuyla yumuşak teninin üzerinde gezindi. İlk flörtümüz için seni oraya götürürdüm. Orası benim bir parçam, en iyi parçam. Xavier ruhumu almadan çok önce.

Ruhun artık onda değil. Onu bana vermiştin, hatırladın mı?

Razvan hafızasını yokladı. Onun yüzünü hatırladı. Ona o kadar güzel geliyordu ki, gözlerini kapattığında o hâlâ oradaydı. Vücudu, o ince beyaz çizgilerle kaplıydı, cesaretin rozetleri, sahip olduğu irade gücünün canlı bir örneği. Her bir çizgiyi öpmek, her bir beyaz pürüzlü çizgiyi yakından tanıyana kadar vücudundaki haritayı takip etmek istiyordu. Hayal edebileceğinin ötesinde yumuşak olan teni, ona dokunması, ne kadar olağanüstü olduğunu hissetmesi için onu çağırıyordu.

gerçekten öyleydi. Onun hareketlerini seviyordu. Sadece onu izlemek, kalçalarının salınımı ve kararlı adımları ona hiç hissetmeyi düşünmediği basit bir neşe veriyordu. Kurt sürüsünü selamlamak için diz çöktüğünde yüzünün yumuşaması, çocuklarını göğsüne bastırduğunda nasıl görüneceğini merak etmesine neden oldu.

Dragonseeker. Onun gezinen zihnini kendisine geri çağırdı. Bana ruhunu verdiğini hatırlıyor musun?

Evet. Beni kurtarmak için, Ivory. Hayatlar boyu günah işledim ve kendimi kurtaramam, ama kimsenin görmediği bir yerde sana dokundum ve sen bunu yapabilirsin. Beni kardeşlerinle birlikte duvarına as ve ruhumu bir sonraki hayata taşı.

Sen zaten güvendesin, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili.

Sesi üzerine ılık bir bal gibi döküldü ve sessizce uzandı, dünyanın kalbinin atışını dinledi ve her yaranın sabit senfoniye uyum içinde zonkladığını ve yandığını hissetti. Onun sözlerini düşündü. Fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili. Onun gerçekten sevgilisi olmayı diledi.

Seninle bahçede yürüyebilirdim. Ben Hep kendi çiçeklerimi yetiştirmek istemişimdir. Neye benzeyeceklerini çok iyi biliyorum ve onlara senin için isim verirdim. Fildişi. Hän ku vigyáz sielamet-ruhumun bekçisi.

Onları bana göster, diye yalvardı.

Yine o parmakların avucuna doğru hareket ettiğini, kendi avucuna dolandığını hissettiğine yemin etti. Yakınlık hissini yakalamak için elini sıkıca kapattı. Rüyada ya da halüsinasyonda sürüklenebilirdi. Belki de öbür taraftaydı, daha iyi bir yerdeydi - yine de vücudunda dalgalar halinde dolaşan acı olmadan da yapabilirdi. Acıyı bir kenara itti, Toprak Ana'nın kollarına daha derinden yerleşti ve Fildişi'ne göstereceği şeyleri hayal etmesine izin verdi.

Uzun saçları kalçalarından aşağı dökülürken kaygısız görünüyordu, yan yana yürürlerken koluna değen ipek bir şelale gibi. Kızın uzun boylu olması hoşuna gitmişti. Uçları kıvrık kirpiklerinin uzunluğunu görebiliyordu, iki

Kocaman gözlerini örten kalın hilaller. Eğilip omzunun iki parçasını birleştiren pürüzlü beyaz dikiş boyunca yalamayı düşünüyordu. Baştan çıkarıcı olan, teninin keşfetmesi için dörtgenlere ayrılmış olmasıydı.

Ben öyle görünmüyorum. Sesini utanç kaplamıştı.

Ne gibi? Hayalindeki kadının, onu incelediği için utanması onu şaşırtmıştı. Ona sonsuza dek bakabilir, her santimetrekaresini tatmak isteyebilirdi. Parmaklarının hassas uçlarıyla, ağzıyla ve diliyle her ayrıntıyı ezberleme ihtiyacı duyuyordu, böylece onun tadını ve hissini sonsuza dek hatırlayacaktı.

Sanki bu yaralar seksiymiş gibi.

Bahçenin içinden geçen patikanın dar taş şeridinde onun yanında yürürken başını eğdi. Uzun saçları yüz ifadesini ondan gizliyordu. Önüne geçerek onu durdurdu, çenesini parmaklarının arasına aldı ve bakışlarını esir alabilmek için yüzünü kaldırdı. Seninle ilgili her şey inanılmaz derecede seksi, özellikle de dövüşme şeklin. Nefesimi kesiyorsun.

Başparmağının ucu kızın dolgun alt dudağına sürtündü.

Bazen vücudundaki o çizgilerin her birini düşünmek ve nereye gittiklerini merak etmek için çok fazla zaman harcıyorum.

Beni ne zevklere götürebilirler, ikimizi de götürebilirler.

Gözlerini kırıştırdı, gözleri önce ısındı, sonra boğucu bir hal aldı. O zaman beni sadece bir savaşçı olarak değil, bir kadın olarak görüyorsun.

İkisini nasıl ayırabilirim ki? Özelliklerin senin kim olduğunun tamamını oluşturuyor. Sesi duygusallıkla sertleşmişti. Zihninde onu, onu gördüğü şekliyle tarif edecek kelimeler aradı ama Xavier'in kötülüğüyle içi boşalmış, bomboş kalmış ruhuna getirdiği güzelliği ve ışığı ifade edecek çok az şey bulabildi.

Söyle bana. Bilmek istiyorum.

Bir mucizeyi açıklamak için kelimeler yeterli değil ama elimden geleni yapacağım. Sert, güçlü ve yeteneklisiniz. Nazik. Nazik. Şefkatli. Demir gibi bir iradeye sahip, sert ve zorlu.

Seksi. Yumuşak. Güzel. Gizemli. Nazik ve muhteşem. Sen bunların hepsisin. Benim için bir mucize. Her türlü bedelin ötesinde bir hediye.

Yüz ifadesini gizlemek için kirpiklerini kırıştırdı. Ağzının cazibesi, kıvrımları ve yumuşak dokusu karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Bu bir rüyaydı, başka bir şey değil ve bu onun rüyasıydı, kız kardeşinin ihanetinden beri uzun zamandır cesaret edebildiği ilk rüyaydı. Tereddüt etti, aniden korktu. Xavier onu kandırıyor olabilir miydi? Şimdi kalbini ve ruhunu elinde tutan tek kadına ihanet mi ediyordu?

Hayır! Hayır!

Sıcak bal tekrar üzerine döküldü ve vücudunu karıştırdı. Kalbi yerinden fırladı, bir an için dünyanın kalp atışlarıyla uyumsuz bir şekilde attı. Acı ona her yönden çarparak nefesini, düşünme yeteneğini ve akıl sağlığını aldı. Bu kadar soğukkanlı olduğunda çılgılık attığını sanıyordu ama dünyanın doğal ritmine bildiğinden daha fazla konsantre olmuş, kalp atışlarının acıyı belli bir mesafede tutmasına izin vermiş ve böylece acıya tahammül edebilmişti. Bir an için nefes alamadı, düşünemedi. Böyle bir acıyla yaşamak imkânsızdı.

Beni bırakmayın! Sesi panik içindeydi.

Ivory'nin sesinin soğukkanlı ve kontrollü olduğunu daha önce hiç duymamıştı. Sesindeki alarm notası onu sakinleştirdi. Onun kokusundan ve hissinden uzaklaştığını, Xavier'in onu keşfetmesini önlemek için kendinden uzaklaştığını fark etti ama onda daha önce hiç görmediği bir ihtiyaç vardı. Yaralanmıştı. O kadarını hatırlıyordu. Korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Çok fazla gücü kaldığını hissetmiyordu ama sahip olduğu gücü memnuniyetle ona verebilirdi.

Fildişi mi?

Buradayım Razvan, seninleyim. Senin içindeyim. Sana sınıksız sarılıyorum, kalbim seninle, ruhum seninle. Beni bırakma. Bana söz ver. Ne kadar kötü olursa olsun, benimle kalacağına dair bana şeref sözü ver.

Bana ihtiyacın olursa.

Sana her zaman ihtiyacım olacak.

Kadının sesindeki saf dürüstlüğü hayal bile edemiyordu. Gerçekten ona ihtiyacı olabilir miydi? Koşullar ne kadar zor olursa olsun, ona ihtiyacı olduğunda asla sırtını dönmezdi. Gücüm yeterse her zaman senin yanında olacağım Ivory.

Sesi tekrar geldi, yakın, nazik, kemiklerinin en soğuk iliklerine kadar sızan ve içten dışa doğru ısıtan o sıcaklık. Dinlen o zaman, fél ku kuuluaak sívam belsö

-Sevgili. Güç kazan, ama güçlü dur ve benim için dayan.

Ondan istediği küçük bir görev değildi. Acının onu tüketmesine, içine işlemesine ve onun bir parçası haline gelmesine izin verdi. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. Onun iradesi ve kabulü. Onun için hayatta kalacaktı.

Belirsiz bir süre geçtikten sonra tekrar uyandı. Tüm Karpatlar gibi o da gece ile gündüz arasındaki farkı biliyordu; toprağın altında bile karanlık olduğunu ve ayın dolunay olduğunu biliyordu. Ses onu uyandırmıştı. Onu çağırmıştı. Kadim dilde yükselen sesler -hem erkek hem de kadın sesleriyle yükselip alçalan şifalı ilahiler gece gökyüzüne doğru yükseliyor, toprağın zenginliğinin derinliklerine inerek parçalanmış bedenini bulup onu sarıyor, güç ve şifa veriyordu.

Bir erkeğin varlığını hissetti, beyaz-sıcak enerji içinden geçerek parçalara ayrılmış parçalarını bir araya getirdi. Dayanılmaz bir acı vücuduna yayıldı ve kendi çığlığını duydu, sesi boğuk ve ıstıraplıydı. Ivory onun çığlığını yankıladı, sesi acıyla yankılanıyordu. Hareket etmeye, ona ulaşmaya çalıştı ama nazik eller onu hemen durdurdu.

Hareket edemezsiniz. Kıpırdamadan durun yoksa yapılan küçük onarımları geri alırsınız.

Fildişi mi? Razvan şifacının sesini tanıdı. Önce onu kurtar. Sıkıntısını duydum.

O sizinle birleşmiş, sizi bu dünyaya bağlıyor ve sizin hissettiklerinizi hissediyor. Hareket etmeyin, sadece kendinizi ona bırakın, ona sıkıca tutunun.

Gregori yorgunluktan sallanarak kendi bedenine geri döndü. Cildinde küçük kan damlacıkları oluşmuştu ve iyileşme seansından sonra kendini dik tutamayarak Mikhail'in üzerine yığıldı. "Nasıl oluyor da yaşıyorlar?" diye sordu prence. "Bu imkânsız ama yine de hayatta kalıyorlar. Her gece yanlarına geldiğimde onları ölü bulmayı bekliyorum ama yine de yaşıyorlar. Nasıl dayanıyorlar? Kimse böyle bir acıyla yaşayamaz, yine de bu ikisinin de böyle bir azap çektikleri ilk sefer değil." Gözlerini açtı ve arkadaşına baktı. "İkisinin katlandığı mutlak acıyı hissetmek ve görmek benim için çok zor."

Mikhail elini nazikçe şifacının omzuna koydu. Empati kurmadan hiçbir şifacı Gregori'nin kalibresinde olamazdı. O korkunç ölümcül yaraların iyileşmesini hızlandırmak için bedenini bırakıp çifte her katıldığında, onların yaptıklarını hissediyordu.

"Onların hayatlarını kurtarıyorsunuz."

Gregori başını salladı. "Ben iyileşmenin hızlanmasına yardımcı oluyorum, Mikhail. Arada bir fark var. Bunca yıllık şifacılık hayatımda erkek ya da kadın hiçbir Karpatyalıda görmediğim bir iradeye sahipler. İnanın bana, onları hayatta tutan sadece kendi iradeleri, ben değilim."

Mikhail'in sesi rahatlatıcıydı. "Seni canlandırmak için kanımı al ve sonra eve, Savannah'nın yanına git ve onun seni yatıştırmasına izin ver. Her gece kendini onların acılarına maruz bırakmak seni yıpratıyor. Biraz soluklanmadan devam edemezsin."

"Onlar devam ettiği sürece ben de devam edeceğim." Gregori başını kaldırıp kayınpederine baktı, yüzü yorgunlukla kaplanmıştı. "Vücudu aslında kendini tekrar bir araya getiriyor. Altı mızrak yarasından üçünün, kan kaybının çokluğuyla birlikte onu öldürmesi gerekirdi ama bir şekilde dünyanın kendisi onları tekrar bir araya getiriyor."

"Kanınız ve bakımınızla birlikte."

Gregori başını salladı. "Onları iyileştirmeye çalıştığım da ne gördüğümü anlamıyorum. Sanki vücutlarının büyük bir kısmı minerallerle kaplanmış, sertleşmiş ve geçit vermez haldeyken, ben her gece yalnızca tek bir parçaya erişebiliyorum. Bazı geceler bu aynı parça oluyor. Bir kola ya da bacağa girip oraya konsantre olabiliyorum ama sistemlerinin geri kalanı bana kapalı."

"Anlamıyorum."

Gregori kaşlarını çattı ve çenesini ovuşturdu. "Genellikle iyileştiğimde bir beden in tamamına girip kolaylıkla içinden geçebiliyorum, her parçasında hareket edebiliyorum ama Razvan ya da Ivory'ye girdiğimde bedenlerinin sadece küçük bir kısmına erişebiliyorum. Bu her gece değişiyor."

"Buna ne sebep olabilir?" Mikhail merak etti.

"Bilmiyorum ama öğrenmek isterim. Toprak her zaman iyileşmeye yardımcı olmuştur. Yaralandığımızda ve yorulduğumuzda bizi gençleştirir, ama bedenlerimizin içine girip içten dışa doğru onarmak için her zaman iyileştirici bir ruh kullandık. Bir şey onların bedenlerini onarıyor, benden başka bir şey. Yavaş bir süreç gibi görünüyor ama ikisini de hayatta tutuyor. Bence Ivory kurtarılabilirdi ama kaderini Razvan'inkine bağlamayı seçti. Onunla tamamen birleşmiş durumda ve Razvan nerede kapalıysa o da orada."

"Bir tür büyü mü? Xavier'in bulmuş olabileceği bir şey mi?" Mikhail girişimde bulundu.

Gregori başını salladı. "Kötülük kokusu yok. Bana daha ziyade kadim kokular geliyor, sanki uzun zaman önce, bizim zamanımızdan önce bir şeyi uyandırmışlar ve o da onları kurtarmak için çalışıyormuş gibi. Ve beni bilirsin, daha önce hiç karşılaşmadığımız şeylere güvenmem. Biz zaman içinde çok şey görmüş bir halkız."

"Doğru," dedi Mikhail, "ama hepsi değil."

"İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamam gerekiyor. Syndil ile konuşmak istiyorum. Bizim için dünyayı toksinlerden temizliyor ve toprakla çok bağlantılı. Bunu daha önce hiç görmedim ve nasıl hayatta kaldıklarını anlamıyorum."

tek başına iyileşme. Vücutlarının nasıl bölümlere ayrıldığına dair bir açıklamam da yok. Belki o bana bunu açıklayabilir."

Mikhail kaşlarını çattı. "Onların çektiği acıyı onun da hissetmesini istemiyorum. İkimiz için de yeterince zor zaten."

"Toprakla konuşabilir ve cevabı duyabilir. Belki anlarsam onlara yardım edebilir, acılarını bir şekilde azaltabilirim."

"Onunla konuşacağım," diye gönülsüzce kabul etti Mikhail. "Hem Natalya hem de Lara yardım etmeye hevesliler ama Ivory ve Razvan'ın yaşayacağından emin olana kadar onlardan uzak durmalarını istedim."

Gregori, "Yaşayacaklarından hiç şüphem yok, Mikhail," dedi. "Sadece nasıl olacağını bilmiyorum."

"Ivory'nin bunu yüzyıllar önce bir kez kendi başına yaptığının farkındasınızdır. Razvan'ı yanında tutarken onun ruhunu tutacak, onu güvende tutacak kimse yoktu."

Gregori, "Yüzlerce yıl toprakta kalmış olmalı," dedi. "Vücudu mükemmel bir şekilde tekrar bir araya gelmedi. Yara izlerini dıştan olduğu kadar içten de hafifletmeye çalıştım." İki elini de yorgun bir hareketle saçlarında gezdirdi. "Çocuk sahibi olabileceğinden emin olmak için büyük özen gösterdi ya da belki de Toprak Ana'ydı. Herhangi bir yara izi olmayan tek bölgesi orasıydı ama yine de rahminde bile onu ikiye böldüklerine dair kanıtlar vardı."

Bir an için etraflarındaki hava enerjiyle çatırdadı ve sonra Mikhail bir nefes alarak kendini kontrol altına aldı. "Kardeşlerinin, vampirlerin ve Xavier'in onu öldürmek için komplo kurduğunu bile bile ruhlarından vazgeçmeyi nasıl seçtiklerini anlayamıyorum."

"Draven'ı suçladılar."

"Bu bir bahaneydi ve sen de bunu biliyorsun. Hepimiz ihanet ve kayıpla, kederle yaşadık. Sona yaklaşmamışlardı; kasıtlı bir seçim yaptılar. Bize karşı savaşmak için vampirleri özenle bir araya getirdiler ve bunun yüzyıllar süren bir planlama ve daha da fazla zaman alan bir uygulama olduğunu biliyorsunuz. Ayrıca

En büyük düşmanımızla, vampirlere Fildişi'ni veren büyücüyle ittifak kurdular."

"Gerçekte ne olduğunu Ivory bize anlatmayı seçtiğinde öğreneceğiz." Gregori gerindi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Kan eksikliği yüzünden başı dönünce tekrar yere yığıldı. "Bu arada, sadece üzerinde bulunduğumuz rotaya bağlı kalabilir ve çiftin hayatta kalmasına yardımcı olmak için çalışabiliriz."

"Xavier'i yok etmenin anahtarı onlar olabilir." "Sanırım haklı olabilirsin, Mikhail."

Prens bileğini damadına uzattı. "Özgürce sunduğum şeyi al. Ve Gregori, bu sefer sana söylediklerime kulak ver. Eve, Savannah'ya git ve dinlen. Ona yolda olduğuna dair bir mesaj gönderdim bile. Syndil'den seninle orada buluşmasını istedim."

"Savannah'ya haber mi yolladın?" Gregori prene ters ters baktı. "Benim için yaygara koparacak ve ikizlere hamile olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini biliyorsun."

"Hayat arkadaşına yardım ediyormuş gibi hissetmeye ihtiyacı var. Eve git ve dinlen. Kendin söyledin: bu ikisi hayatta kalacak. Belki de Syndil'le konuşarak onların acılarını azaltmak için toprağı daha da zenginleştirmenin bir yolunu bulacaktır."

Gregori, Mikhail'le konuşmak için bekleyen iki kadından ve hayat arkadaşlarından kaçarak eve doğru yol aldı. Razvan ve Ivory'nin yaşayacağı konusunda onları rahatlatmaya çalışmak istemiyordu. Yaşayacaklarına inanıyordu ama nasıl olduğunu anlamıyordu ve onlara her dokunduğunda üzerine çöken acıyla zar zor işlevini yerine getirebiliyordu. Onlarla konuşamayacaktı, cevap alamayacaktı, hatta belki Razvan o kadınları tanıyamayacaktı bile - o çoktan ölmüştü. Çiftin acısına ek olarak, sevdiği birinin acısı yüzünden bir kız kardeşin ve kızın acısını hissetmek istemiyordu.

Savannah kapıda onu bekliyordu, güzel yüzü gülümsüyordu, misafirperverdi, gözleri o kadar şefkatliydi ki bir an için kendisine verilen bu fırsattan dolayı sevinçten ağlamak istedi.

Böyle bir mucize. Onu sessizce kollarının arasına aldı ve kendisine sıkıca sarıldı.

Savannah onu içeri götürdü. "Yorgun görünüyorsun." "Yorgunum."

Telaşlanmamaya çalıştı. Gregori yorulduğunu asla kabul etmezdi ama bu çift, öylesine parçalanmış ve ezilmişlerdi ki, başka biri bir sonraki hayata gitmeyi seçecekken yaşamak için cesurca savaşıyorlardı ve bir şifacı olarak onun dikkatinden çok daha fazlasını çekmişti. Hayat arkadaşını iyi tanıyordu. Bu çiftte saygı duyuyor, acılarına son vermenin bir yolunu bulmak istiyor, hatta buna ihtiyaç duyuyordu.

Savannah kollarını ona doladı ve başını göğsüne yaslayarak ona sarıldı. Gregori'nin eli gelip saçlarını okşadı.

"Kızlar bu akşam nasıl davranıyor?"

"Çok fazla tekme atıyoruz. Gittikçe yaklaşıyoruz. Daha fazla bekleyeceklerini sanmıyorum."

"Belki de onlarla konuşmalıyım," diye önerdi Gregori. "Henüz zamanı değil. Çok endişeliler ve güvende oldukları yerde kalmaları gerekiyor."

Savannah güldü, sesi mutlu ve parlaktı, gerginliğinin bir kısmını dağıttı. "Onlarla bir daha konuşman gerektiğini sanmıyorum. Sesin hep huysuz ve sert çıkıyor ve küçük olan tam bir asi. Sen ne emredersen o tam tersini yapıyor." Ona muzip bir bakış attı. "İçimde sana çok benzeyeceğine dair bir his var."

"Öyle deme. Ben çok kötü bir çocuktum."

Savannah yine güldü ve Gregori kendini gülümserken buldu. Onun burnuna birkaç öpücük bıraktı. "Sana deliler gibi aşık olduğumu söylemiş miydim?"

"Yakın zamanda değil."

"Evet, öyleyim. İkizler için seni tam olarak affetmiş değilim, özellikle de dışı oldukları için, ama sana o kadar aşığım ki bazen doğru düşünemiyorum."

Savannah'nın yüzündeki gülümseme soldu. "Toprağa her girdiğimizde, mikropların toprağın altına saldıracağından endişeleniyorum."

Yine bebekler. Lara da çok yorgun."

Xavier, Karpat kadınlarına ve bebeklerine saldırmak için ekstremofilleri kullanmanın bir yolunu bulmuş, yüzlerce yıl boyunca nüfusu çok etkili bir şekilde azaltmış ve şimdi yok olmanın eşiğine gelmişlerdi. Hamile kadınlar bebeklerini kaybetmekten korkuyorlardı ve Razvan'ın kızı Lara, Karpat dünyasına tam olarak getirilemiyordu çünkü ekstremofiller onları avlayan Karpatları tespit edebilseler de, büyücü olduğu için Lara'yı tespit edemiyorlardı.

"Her akşam tüm hamile kadınları tarıyor ve yine de her zaman bir nüks oluyor. Erkeklerde mikrop olmadığından emin olmasına rağmen, hepimizin tekrar enfekte olması uzun sürmüyor. Yakında din değiştirmesi gerekiyor. İkisi de şikayetçi değil ama Nicolas için zor bir durum."

Gregori'nin parmakları Savannah'nın ensesine yerleşti. "Başının belaya girmesine daha yıllar var ama evet, hayat arkadaşı için zor bir durum. Ve eğer hamile kalırsa ..." Küçük bir iç çekişle sözlerini bitirdi. "Ivory ve Razvan'ın cevap olmasını umuyorum."

"Nasıl olabilirler?"

"Bilmiyorum ama sanırım baban biliyor. Çok sakindi, Razvan'ın o bıçağı boğazına saplamayacağından çok emindi."

"Yeteneklerinden emin, Gregori."

"Bu doğru, ancak hayatı konusunda daha dikkatli olmalı. Yine de bundan daha fazlası vardı. Razvan'a güvenmemesi gerekirken güvendi."

"Her şeyi bilemezsin Gregori," dedi nazikçe.

Düşünceli gümüş bakışları onun üzerinde gezindi. "Konu baban olduğunda, yapmalıyım. O benim en büyük sorumluluğum. O olmasaydı, türümüz de diğerleri gibi kaybolup giderdi." Parmaklarını kadının yuvarlak rahminin üzerinde gezdirerek çocuklarını kendisine doğru tuttu. "Onların mirasını korumalıyız Savannah."

"Yapacağız," diye yanıtladı ona doğru eğilerek.

Gregori başını kaldırdı. "Birazdan ziyaretçilerimiz olacak. Kızlarımızı babalarından bir ders daha almaktan kurtardılar."

Savannah'nın kahkahası içini ısıttı. Ona sarıldı. "Ziyaretçilerimize çok minnettarlar, özellikle de küçük olana. Gözlerini devirmekle eşdeğer bir tepki verdi."

Gümüş gözleri ona dikilmişti. "Onları cesaretlendirmiyorsun, değil mi? Bu davranışla yirmi yıl kadar daha uğraşmak zorunda kalmayacağımı sanıyordum."

"Senin çok otoriter olduğunu düşünüyor."

"Otoriterim çünkü onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorum."

Savannah yine güldü. "Onunla tartışıyorsun ve o daha doğru bile."

Gregori bir nefes daha çekti, doğmamış inatçı çocuğunun tahammül sınırlarını zorladığı bir adamdı ama parmakları sevgi dolu vuruşlarla oyalandı. Savannah elini onunkinin üzerine koydu ve bir an sessizce durdular, kızlarının varlığını hissederek ikizleri sevgiyle çevrelediler.

Kapının çalınması bekleniyordu ve Gregori kapıyı Syndil ve hayat arkadaşı Barack'a açtı. Birinin diğerinden asla uzakta olmadığını fark etmişti. Her ikisini de geleneksel bir Karpat selamıyla karşıladı. "Pesász jelábam ainaak- uzun süre ışıktaki kalabilirsiniz."

Syndil ve Barack da aynı şekilde karşılık vererek eve girdiler. "Nasıl hissediyorsun Savannah?" Syndil sordu.

Savannah küçük bir gülümsemeyle, "Çok hamileyim," diye cevap verdi. "Biraz daha büyürsem patlayabilirim."

Gregori, "Kazanmak iyidir, özellikle de ikizlerle," dedi. "Tam da olmanız gereken yerdesiniz."

Savannah, "Bebeklerin düzgün büyüdüğünden emin olmak için beni dikkatle izliyor," diye açıkladı. Gregori'nin sert azarını duymazdan gelerek Barack'ı yanağından öpmek için eğildi.

Öpüşmeye gerek yok.

Savannah tekrar güldü ve yanağını Gregori'nin omzuna şefkatle sürttü.

"Mikhail benimle konuşmak istediğinizi haber verdi."

Gregori ona oturmasını işaret etti. Barack onun yanındaki koltuğa oturdu ve elini tuttu.

"Razvan'ın Xavier'den kaçtığı ve Ivory Malinov'un hayatta olduğu haberlerini duyduğunuza eminim. Karpat Dağları'nda büyümediniz ve bu ikisi hakkındaki söylentileri bilmiyordunuz, ancak onlar hakkında inandığımız her şeyin yanlış olduğunu öğrenmenin herkes için bir şok olduğunu söylemek yeterli."

Syndil parmaklarını Barack'inkilere doladı. Bu kadar güce sahip olan bir kadının bu kadar utangaç ve alçakgönüllü olduğunu fark etmek Gregori'yi hep şaşırtmıştır. Toprağın üzerinde yürüdü ve ardından yeni bir hayat fışkırdı. Dans etti, şarkı söyledi ve zehirli toprak sağlığına kavuştu. Prens onu vampir zehrinin yok ettiği koca bir savaş alanını iyileştirirken gördüğünde bu bilgiye tesadüfen ulaşmışlardı. Yeteneği konusunda o kadar sessiz, o kadar alçakgönüllüydü ki, Mikhail onun yeteneğini kendi gözleriyle görmeseydi kimse bilemezdi.

Syndil sadece başını salladı ve biraz Barack'a doğru kaydı. Barack ona yaklaştı ve kolunu omuzlarına doladı.

Gregori içini çekti. "Bunu senden istemeye hakkım yok. Gerçekten de riskli olabilir."

Barack kaşlarını çattı.

"İkili usta bir vampirle karşılaştı ve bir aileyi kurtarmak için onu alt etti. Razvan'ın savaşma deneyimi yok denecek kadar azken, Ivory olağanüstü bir savaşçıdır. Birlikte ona zarar vermeyi ve kaçtırmayı başardılar, ancak bedenleri için büyük bir bedel ödediler."

"Sana yardım edeceğimi biliyorsun," dedi Syndil, yumuşak sesi müzikaldi, "ama ben şifacı değilim."

"Bu ifadeye katılmıyorum Syndil." Gregori öne doğru eğildi. "Dünyayı pek çok kişiden daha iyi anlıyorsun."

Onun sizinle konuştuğunu, yaralandığında ağladığını duyuyorsunuz ve her yarayı iyileştirebiliyorsunuz."

"Bu farklı." Syndil elini reddedici bir şekilde salladı. "Yaralı bir Karpatlıyı iyileştirmeye hiç benzemiyor."

"Ben senin yaptığını yapamam," dedi Gregori. "Annemizin bizimle konuştuğunu her zaman duymuyorum. Bu çiftte ne olduğunu anlamıyorum ve denedim de. Toprak Ana'yı dinliyorum ama o fısıldıyor ve ben ne dediğini anlayamıyorum. Acı çekiyorlar. Acı çekiyorlar. Her ikisi de." Başını eğdi ve iki elini telaşla saçlarında gezdirdi. "Onlara yardım ediyorum, evet, ama çok yavaş ve her gece yanlarına gittiğimde tarifsiz bir acı hissediyorlar."

"Syndil'in ne yapmasını isterdin?" Barack sordu.

Gregori başını salladı. Savannah onun sandalyesinin koluna tünedi ve kolunu ona doladı, parmakları onu yatıştırmak için saçlarına kaydı. "Sadece söyle onlara Gregori. Bırak onlar karar versin."

"Olanlar gibi bir şeyi daha önce hiç görmedim. Razvan'ın vücudu kelimenin tam anlamıyla parçalanmıştı. Kolu kesilmiş ve parçalara ayrılmıştı. Üçü ölümcül olmak üzere altı mızrak deliği vardı. Yaraları korkunçtu. Kemiğe kadar uzanıyordu, çoğu durumda kemiği kesiyordu. Kan kaybı inanılmazdı. Yaralarıyla ilgilenmek yerine, savaşta ona yardım etti."

Barack dik oturdu. "Ve o hayatta mı?"

"Şimdiye kadar evet. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Onun da birçok yarası vardı ama yine de bir şekilde onunla birleşmeyi başardı; nasıl olduğunu bilmiyorum. Bedenleri ayrı ama kalpleri bir atıyor, zihinleri bir. Sorun bu bile değil. Eğer koluna erişebilirim, vücudunun geri kalanı tamamen minerallerle kaplanmış oluyor, sanki toprağın bir parçasıymış gibi. Bedenlerini paylaştığımda, toprağın fısıldadığını duyuyorum. Kalp atışlarının ritmini duyabiliyorum ama onlara ne söylediğini anlayamıyorum. Bu olabilir mi? Toprak Ana onları iyileştiriyor olabilir mi? Onları sadece gençleştirmiyor mu?"

Syndil sessizdi, onun sözlerini zihninde evirip çeviriyordu. Barack hiçbir şey söylemedi, hayat arkadaşının ona tavsiyede bulunmasını bekledi. Bu onun uzmanlık alanıydı ve onunla fazlasıyla gurur duyuyordu. Sessiz küçük Syndil'ine her Karpatyalı'nın danışması ve Prens ile Gregori'nin sık sık ona akıl sorması onu hiç şaşırtmamıştı.

"Öyle olduğuna inanıyorum, evet. Dünya ile, Evren'in ta kendisiyle bir bağlantımız var. Bu yüzden yer değiştirebiliyor ve yıldırımları çağırabiliyoruz. Bu yüzden bedenlerimiz toprakta gençleşiyor. Eğer bu çiftin bir şekilde daha derin bir bağlantısı varsa, Toprak Ana birini ya da her ikisini de çocukları olarak kabul ediyorsa, bedenleri bizimkinden biraz farklı olabilir."

Gregori'nin kaşları daha da çatıldı. "Hepimiz dünyanın çocuklarıyız." Syndil başını salladı. "Aynı şekilde değil. Dünya canlıdır. Bir kalp atışı, bir ritmi, bir nabızı vardır. Fısıldar, bağırır ve çığlık atar. Her şafak bizi çocukları olarak eve buyur eder, ama içimizden birini kendi çocuğu, biyolojik çocuğu olarak kabul ederse - bunu açıklamanın başka bir yolunu bilmiyorum - ona sahip olduğu her şeyi, çağırabileceği en zengin toprağı, her şifalı elementi gönderebilir. Onun ne olduğunu kim bilebilir? onun bir parçası olarak gördüğü biri için yapabilecekleri."

Arkasına yaslandığında yüzündeki çizgiler hâlâ duruyordu. "Neden tek bir Karpatlıyı seçsin ki?"

Sakin ve dingin Syndil ona gülümsedi, içini ısıttı, kibirden tamamen yoksun haliyle onu sardı. "Koşulların olağanüstü olması gerektiğini tahmin ediyorum."

Savannah daha yakına eğildi. "Ona yardım edebilir misin? İyileşmekte oldukları toprağı besleyebilir, iyileşmelerini hızlandırmak için toprağın zengin kalmasına yardımcı olabilir misin?"

Gregori parmak uçlarını ağzına götürdü. Syndil'e sormak istememişti. O geniş toprağa yaklaşan herkes çiftten yayılan acıyı hissedebilirdi ve bir kadından bu deneyimi paylaşmasını istemek neredeyse yapabileceğinden daha fazlaydı, yine de yardım etmezse, böyle ölümcül yaraların iyileşmesi yıllar alabilirdi.

"Cevap vermeden önce, Syndil" -şimdi hayat arkadaşına baktı, kocadan kocaya, anlamasını diledi

-"Bilmeniz gereken şeyler var. Çektikleri acı, yüzyıllardır süren savaşlarda ve iyileşmelerde deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Eğer empati yeteneğiniz varsa, etkilenmeden oraya gidemezsiniz. Onlara dokunmasanız bile, o bölgeye girmek bile rahatsız edici bir deneyimdir. Bu acıyı tarif edecek kelime bulamıyorum."

"Ama yine de yaşıyorlar," dedi Barack.

"Görünüşte imkânsız bir başarı," dedi Gregori. "Yine de devam ediyorlar." Bakışları düşünceli bir şekilde Syndil'in üzerinde gezindi. "Bunu senden kolay kolay istemem. Onlarla bağlantı kurmaya çalışmanı ya da onları iyileştirmeme yardım etmeni istemem çünkü şu anda bedenlerini paylaşmak acı verici bir görev."

Karpatyalıların uykusunu uyuduğunda bile, o ilk uyanma anı bir işkenceydi; acı vücuduna hücum ediyor, her organını sızlatıyor ve sanki yerin derinliklerinde Fildişi ve Razvan'ın bir parçasını paylaşıyormuş gibi vücudunda büyük delikler açıyordu. Bunun uyanırken gördüğü bir kâbus olduğunu biliyordu ama yine de bu korkunç rüya her gece uyandığında peşini bırakmıyordu.

"Senin yapabildiğin gibi başka bir insanı iyileştiremem Gregori, ama yeryüzünün mineralleri ya da ihtiyaç duyacağı başka bir parçacığı onarmak için yardıma ihtiyacı varsa, bunu yapabilirim ve yapacağım. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim ama sadece tek bir yeteneğim var."

"Ve bu tek yeteneğe çok ihtiyaç var. Başkalarının yardımına ihtiyacınız olacak mı? Natalya ve Lara'nın ve hatta genç Skyler'ın kadınlarımızın yattığı toprağı gençleştirmenize yardımcı olduğunu biliyorum." Yüzünde yine tam olarak engelleyemediği küçük bir kaş çatma ifadesi vardı.

Skyler gibi genç bir kızın ve zaten vermesi gerekenden fazlasını veren Lara'nın acıya katlanması fikri ona hiç de iyi gelmiyordu. Ve Natalya. . . İçini çekti. Kardeşine bir kez yaklaştı mı, onu uyarmış olsalar da olmasalar da ona dokunacaktı. Dik başlıydı ve kardeşini her zaman çok sevmiştii. Eğer Syndil'in diğerine ihtiyacı varsa

Kadınlar, iyileşmeyi hızlandırmak için onsuz bir yol bulmak zorunda kalacaktı.

"Deneyebilirim Gregori," diye teklif etti Syndil. "Dünyanın onlara yardım etmek için ne yaptığını görmek isterim. Böyle bir şansı bir daha asla elde edemeyebilirim."

"Eşsiz bir şey," diye kabul etti Gregori. "Teşekkür ederim."

Syndil ona gülümsedi ve dikkatini Savannah'ya çevirdi. Savannah doğmamış çocuklarını hayatta tutmak için savaşıırken son birkaç hafta içinde iyi arkadaş olmuşlardı. "Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun ama çok mutlu," dedi Savannah. "Uzun sürmeyecek, Gregori her gece onlarla konuşarak mümkün olduğunca uzun süre güvenli ortamlarında kalmaları için ikna etmeye çalışsa da. Tamamen gelişmiş ve mümkün olduğunca kilolu olmalarını istiyoruz. Ana rahminin dışında bile mikroplar saldırabilir."

Gregori, "Umarım bebekler doğmadan önce Ivory ve Razvan'ın yükselmesine izin verebiliriz," diye ekledi. "Bize çok yardımcı olabileceklerini ve tüm çocuklarımıza bir savaş şansı verebileceklerini düşünüyorum."

Syndil arkasına yaslandı. "Hepimizin onlara yardım etmesi gerektiğine şüphe yok. Sonunda işleri doğru yapanın asla bireyler değil, hepimizin birlikte çalışması olması ne kadar tuhaf değil mi?"

"Öyle görünüyor ki, Syndil," diye kabul etti Gregori, "haklısın."

Bölüm 11

Razvan ağlayan bir kadının sesiyle uyandı. Gözlerini açmadı. Bu sesi pek çok kez duymuştu, aynı sesi. Natalya. Sevgili kız kardeşi. Bağırsakları sert düğümler halinde gerilirken onun adını fısıldadı. Ona bir kez daha ihanet etmiş olmalıydı. Tanrı'ya şükür artık hatırlamıyordu. Xavier'in ona yapabileceği işkencelerin en kötüsü buydu; onu kız kardeşine, kızına ya da teyzelerine saldırmak için kullanmak.

Ivory'nin farkındalığını hissetti, sanki o da bu umutsuz ağlama sesiyle uyandı. Ivory yanındayken hiçbir şeye katlanmak o kadar zor gelmiyordu; ne acıya ne de zihnine ve bedenine ihanet edildiğinin korkunç bilgisine. Natalya onu hayatı boyunca sevmiş olan tek kişiydi. Xavier'in onu kandırdığı ve kullandığı onca zamana rağmen ona inanmıştı. Xavier Natalya'yı öldürmek için bedenini bile kullanmıştı. Neredeyse bedenini öldürecekti ve o da ölümü memnuniyetle karşılayacaktı.

Ona ihanet etmedin Ejderha Arayıcı. Hiçbir zaman. Düşüncede değil. Fiilen de. Xavier senin bedenini kullandı çünkü sen onu korudun.

Ivory sakindi. Fildişi huzurdu. Fildişi onun dünyası olmuştu.

Neden ağlıyor? Artık kendisine olanlara güvenemiyordu, anıları geçmişle bugünü birbirine karıştırıyor, dünyası puslu ve belirsiz bir hal alıyordu. Akıl sağlığı Fildişiydi.

Senin için. Onun adına çektiğin eziyetler için. Artık ona asla ihanet etmediğini, onu Xavier'den kurtardığını anlıyor. Ivory'nin sesi yumuşak bir okşayıştı, ona duyduğu gurur ve saygı onu çevreliyordu.

Hiçbir şey gerçekten mantıklı gelmediğinde dünyayı doğru hale getirmenin bir yolu vardı. Onu saran acıyla mücadele etmedi.

Bunu basitçe kabul etti ama Natalya'nın herhangi bir nedenle ağlamasını istemiyordu.

Benim için ağlama, sisar-kardeşim. Telepatik olarak iletişim kurmaya çalışmak bile canını yakıyordu, ancak ya buna alışmaya başlamıştı ya da çektiği acının en kötüsünü hafifletecek kadar iyileşmişti.

Razvan? Gerçekten sen misin? Bana yaşadığını söylüyorlar, ama sana ulaştığımda farklısın.

Ben senin kardeşimim.

Bir sessizlik oldu. Bir hıçkırık. Natalya kendini kontrol etmeye zorladı. Beni kandırdı, değil mi? Xavier beni kandırdı. Beni uyarmaya çalıştın ama seni duymadım. Onca yıl boyunca ona inandım. Sorun sen değildin. Onun için büyü yapmaya devam etmemi sağlamak için beni beslediği kişilikti.

Xavier kurnaz bir düşman.

Bilmem gerekirdi. Senin benim için savaştığın gibi ben de senin için savaşmalıyım. Nasıl bilemedim? Sen benim ikizimsin. Kardeşimsin. Beni nasıl kandırabildi?

Bilmeni istemedim. Beni kurtarmaya çalışacaktın ve başarısız olacaktın Natalya. O bir canavar. Sen hayatta olduğun ve ondan kurtulduğun sürece, vazgeçmek zorunda kaldığım her şeye değerdi.

Sevgim mi? Saygım mı? Sana olan inancım mı? Dünya seni bir suçlu olarak damgaladı ve ben onlara inandım. Buna değer miydi?

Senin güvenliğin benim için her şeye değerdi. Seni ondan korumak için kendimi onun ellerine teslim ettiğim için bir an bile pişman değilim. Bu benim seçimimdi. Yıllardır sımsıkı sarıldığım bir seçim. Pişmanlık duyarak bunu benden alma.

Hayatının en çılgın saatlerinde bile bu kararında asla tereddüt etmemişti. Büyükbabalarının ona ne yapacağını biliyordu ve onu Xavier'in ellerinden uzak tutmak, yapmayı başardığı tek şeydi. Ve o -ya da bir başkası- onunla gurur duysa da, o kendisiyle gurur duyuyordu.

Ivory'nin ruhu onunkine karşı hareket etti, neredeyse koruyucu bir şekilde onunkini sardı, ama sessiz kaldı, müdahale etmedi.

Kız kardeş ve erkek kardeş arasındaki değişim.

Tüm o kayıp yıllar, Razvan, bana ihtiyacın olduğu yıllar.

Sesine zorla bir gülümseme yerleştirdi ve onun bunun gerçek olduğunu bilmesini sağladı. Ses tonundaki acıyı engellemek zordu ama bunu onu korumak için yaptı. Seni Xavier'den kurtarmam gerekiyordu ve ben de bunu başardım. Yarı büyücü yarı Karpatyalı olduğum süre boyunca seni düşünmek, sana olan aşkım beni ayakta tuttu. Daha sonra, teyzeler kaçma şansım olabileceği umuduyla beni tamamen dönüştürdükten sonra, Ejderha Arayıcı kanı seni koruma kararlılığıma yardımcı oldu. Sen bilsen de bilmesen de benim yanımdaydın kardeşim. Ağlama. Pişman olma. Olman gerektiği gibi özgür yaşa.

Bir hayat arkadaşım var.

Xavier onun hayat arkadaşını öldürmeye çalışmıştı. Bana ondan bahset.

Adı Vikirnoff ve büyük bir savaşçıdır. Onu seversin.

Peki ya kızım Lara? Onun adını söylerken neredeyse boğuluyordu.

Kocaman gözleri olan küçük bir çocuk, annesinin çürüyen bedenini izliyor, beslenmek için küçük bileğini parçalayan çılgın bir babaya zincirlenmişti. Lara, yüzleşebileceğinden emin olmadığı tek kişiydi.

Elinden geldiğince onu korudun. İşkencelere katlandın ve onu kurtarmak için ruhunun bir parçasını Xavier'e verdin, diye hatırlattı Ivory. Ya anlar ya da anlamaz. Eğer anlamazsa, bu kadar büyük bir adamı tanımamayı seçmesi onun için üzücü olacaktır.

Ivory'yi kollarının arasına alabilseydi, alırdı.

Zengin minerallerini size daha iyi sunabilmesi için toprağı iyileştirmek üzere dans edeceğiz. Lara bize yardıma geliyor. Lara, Syndil, Skyler ve ben senin ve hayat arkadaşın için dans edip şıfa şarkısı söyleyeceğiz. Size verebileceğimiz tek hediye bu.

Syndil ya da Skyler'ı tanımıyorum.

Onlar harika kadınlar. Syndil gerçekten toprağa yakın. Çıplak ayakla yürüdüğünde, bitkiler arkasında çiçek açar. Bir vampirin neredeyse harabeye çevirdiği bir bölgeyi alıp sağlığına kavuşturabiliyor. Skyler genç; kısa süre önce on yedi yaşına girdi.

Kız kardeşinin sesinde bir not, bir tereddüt vardı. Ona söylemediği bir şey. Ona söylemek istemediği bir şey. Natalya, şok olmama izin vermektense beni hazırlamak daha iyi.

Artık çok az şey onu şaşırtıyordu ama kadının duymak istemediği bir şey söyleyeceğini hissediyordu.

Ivory yine ona doğru hareket etti. Kalp kalbe. Ruh ruha. Seninleyim, Razvan. Bir daha asla yalnız olmayacaksın.

Ivory'nin sesi kalbinin şarkı söylemesi için yeterliydi. Aşk onun için uzun zaman önce kaybolmuştu. Birine karşı böylesine güçlü bir duygu hissedebileceğine inanmamıştı ama işte oradaydı. Onun içinde. Derinlerde. Ona akıl sağlığını geri verdiğinde onu nasıl sevmezdi? Hayatını? Onun inandığı onur ve dürüstlüğü temsil ettiğinde?

Natalya derin bir nefes aldı. Skyler'ın babasının da sen olduğunu düşünüyoruz. De La Cruz kardeşlerden birinin hayat arkadaşı olan başka bir kadın daha var. Colby. Rafael'le tanışmadan önce Kaliforniya'da bir çiftlikte yaşıyordu.

Zihnini Natalya'ya kapattı ama Ivory'den kaçış yoktu ve maden kuyusundaki bir çocuğun anısı canlandı. Onu kaçırmayı ve Xavier'e geri götürmeyi başarmalarından önce umutsuzca ona ulaşmaya çalışmıştı. Xavier bedenini tekrar ele geçirmeden önce madeni vampirin üzerine indirmişti. Çocuk yaşadığı ve geliştiği için minnettardı ama bir başkası? Skyler mı? Kaç tane daha? Natalya'nın kullandığı tereddütlü tona bakılırsa, genç Skyler'ın durumu pek iyi değildi.

Bu kızların babasının ben olduğumdan emin misiniz? Evet, eminim.

Kalbi yine yeryüzünün kalbiyle aynı ritimde atmaya başladı ve acı onu alıp götürdü.

Razvan şarkı sesleriyle uyandı ve zamanın geçtiğini anladı. Sesler güzeldi, yumuşak ve melodikti, toprakla uyum içindeydi. Onlar şarkı söyledikçe, sanki toprak vücudundaki korkunç yaraları daha iyi emip onu tekrar bir araya getirebilirmiş gibi, vücudundaki acı önemli ölçüde hafifledi.

Şarkıları güzel değil mi? diye sordu Ivory. Sesi kısılmıştı, sanki Toprak Ana'ya saygı duruşunu bölmekten korkuyormuş gibiydi. Bu dört kadın çok yetenekli. Hepsi seninle bir şekilde akraba mı? Kız kardeş? Kız kardeş? İçlerinde senden bir parça hissediyorum, gerçi biri, Dünya'nın en güçlü kızı, farklı ama yine de bir şekilde sana benziyor.

Razvan melodiyi kemiklerinin derinliklerinde hissetti. Huzur bir kez daha üzerine çökmüştü, kaderin zaten hükmettiği şeyi değiştiremeyeceğini biliyordu. Etrafındaki dünya hiçbir anlam ifade etmediğinde tek çaresi kabullenmekti.

Natalya genç olanın benim kızım olduğunu söylüyor, ama Syndil denen kişiyi tanımıyorum. O çok daha yaşlı, belki de benden daha yaşlı.

O da sizin gibi hissediyor. Aynı sakinlikte, etrafındaki kargaşaya rağmen kendisiyle barışık. O ... Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışırken Ivory'nin sesinde bir çatıklık vardı. Toprak onu, onun beni karşıladığı gibi karşılıyor. Bir kız çocuğu olarak. Gerçek bir kız çocuğu. Bizden sadece birkaç tane var.

Seninle bir akrabalığı var mı, Ivory? Razvan, Ivory'nin bahsettiği kadının içindeki gücü hissedebiliyordu. Toprak onu sevinçle karşıladı. Altındaki toprak katmanlarında neşe vardı, toprağın altındaki kayada neşe vardı. Bunu nasıl hissediyorum? Toprağa nasıl bu kadar bağlıyım? Senin aracılığınla mı?

Toprak Ana seni oğlu olarak kabul etti. İhtiyacınız olduğunda yardımınıza koşacaktır. Seni buna layık buldu. Ivory'nin sesinde memnuniyet vardı.

Yeryüzünün parçalanmış bedenini ve yaralı ruhunu kabul etmesinden dolayı alçakgönüllü hissetti; layık değildi ama minnettardı.

Bedenim iyileşiyor. Dans toprağı gençleştiriyor ve Toprak Ana iyileşmeyi hızlandırmak için vücudumuza mineraller döküyor, değil mi? Şimdi bu bağlantıyı güçlü bir şekilde hissediyordu. Müziğin ritmini ve ayak seslerini duyuyor, toprağın kendisine sevgi ve şifa akıtırken dansın düzenini hissediyordu.

Hepsinin ayrı değil, birbirine bağı olduğunu fark etti ve ilk kez prens kavramını ve Karpat halkı için neden bu kadar önemli olduğunu anladı. Onları dünyanın yaptığı gibi birbirine bağılıyordu. Mikhail insanların kanının ta kendisiydi.

Bu yüzden Xavier onun ölmesini istiyor. Prensi öldürmek kelimenin tam anlamıyla türü öldürebilir. Onu durdurmalıyız, Ivory. Başka ne yaparsak yapalım, Xavier'i durdurmalıyız. Vampirlerin ya da başka bir şeyin peşine düşerek dikkatimizi dağıtamayız; Xavier durdurulmalı.

Ivory'nin zihni onunkinin üzerinden geçerek tam olarak bu bilgiyi yansıttı, onunla uyum içinde. Önemli olan tek şey vücutlarını olabildiğince hızlı iyileştirmeleri ve ardından Xavier tehdidini dünyadan kaldırmanın bir yolunu bulmalarıydı.

Zaman geçti. Sık sık toprağın törenle iyileştirilmesi vardı ve her seferinde yenilenen toprak, ölümcül yaraları onarmaya çalışıyordu. Ve Gregori her gece onlara geldi. Onun gücünü ve kanını, hatta şifa enerjisini aldıklarını bildikleri için sık sık itiraz ediyorlardı ama o amacında kararlıydı ve söyledikleri hiçbir şey onu durduramıyordu.

Razvan adamı sevmeye ve ona saygı duymaya başladı. İnatçı ve azimliydi, onları olabildiğince çabuk iyileştirmeye kararlıydı. Ivory ilk başta onun kanını almakta tereddüt etmişti, yüzlerce yıldır kendini korumaya çalıştığı için doğal bir tepkiydi bu, ama zorunluluk onu sunulan şeyi almaya zorlamıştı. Gregori ve Nicolas De La Cruz her gün onlarla ilgilenmeye gelen iki Karpatlıydı. Çoğu zaman

Prens geldi ve kanına başka hiçbir şeye benzemeyen zenginlik ve iyileştirici nitelikler verdi.

Nicolas, Ivory'nin hayatta olduğunu öğrendiğinde gözyaşlarına boğulmuştu ve Razvan onun içinde patlayan sevinç ve keder karışımını hissetmişti. De La Cruz kardeşleri bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti, ailesiydiler, öz kardeşleri kadar sevdiği kardeşleriydi ama onlar bile Malinov kardeşlerin dönüşmesini engelleyememişti.

Ivory'yi yakınında tutan, onu sıcaklığıyla saran, kontrolsüzce ağlamasını engellemek için zihnini ve kalbini onunkiyle birleştiren, kızı Lara'nın hayat arkadaşı Nicolas'la ilişkisini yenilerken onu sakinleştiren Razvan'dı. Kurtlarını onun için besleyen ve onlara iyi bakıldığından emin olan Nicolas'tı. Kurtlar çoğu zaman yanlarına sokulup toprağın içinde haftalarca uyuyor, sadece Nicolas geldiğinde beslenmek için uyanıyor ve sonra tekrar uyuyorlardı.

Razvan Nicolas'ın yüzünü Ivory'nin özenle oyulmuş duvarından tanıdı. Her vuruş sevgi dolu bir özenle oyulmuştu ve Nicolas onunla her konuştuğunda Ivory'de de aynı derin sevgiyi hissediyordu. Adamın sesi yumuşak ve nazikti, sanki Fildişi hâlâ yüzyıllar önceki genç kızmış gibi. Onun içindeki vahşi savaşçıyı tanımıyor gibiydi, sadece nazik tarafını, sanki uzun zaman önceki çocuğa olan sevgisi yüzünden onun kim olduğunu göremiyordu.

Bir düzeyde, Nicolas'ın Ivory'nin kim olduğunu bilmemesinin, Razvan'ı diğer erkekler dışilerine yakın olduğunda bir can yoldaşının hissedeceği korkunç sahiplenme duygusundan uzak tuttuğunu fark etti. Ivory, Nicolas'ı bir kız kardeş sevgisiyle seviyordu ama onu yakından tanıyan, merak uyandıran zihnini ve herhangi bir sorun üzerinde hızlı ve doğru bir şekilde çalışan harika, zeki beynini bilen Razvan'dı. Razvan zamanının çoğunu onun zihninde geçirir, vampirler hakkında bildiklerini gözden geçirir ve onlarla en iyi nasıl savaşılacağını öğrenirdi. O bir bilgi hazinesiydi ve Nicolas onu ne kadar sevse de onun gerçek değerini asla anlayamayacaktı.

O beni senin Natalya'yı gördüğün gibi görüyor. O bir savaşçı ama sen sadece onu korumak ve güvende tutmak istiyorsun. Ivory'nin sesinde bir eğlence vardı.

Sesinin tonu tenini okşayan bir kadife gibiydi. Belki de küçük kız kardeşler asla büyümemeli, sadece erkek kardeşleri için genç kalmalıydı. Onun alaycı tonuna karşılık verdi.

Ben büyüdüm. Bir kadın. Eğlencesi yerini tamamen farklı bir şeye bırakmak üzere soldu. Bu rahat ve iyileştirici yerden ayrıldığımızda -ki yakında zorlukları ve acımasızlığıyla gerçek dünyaya katılacağız- yakınlığımızı özleyeceğim. Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. Zihnini onunkiyile bu kadar iç içe geçirdikten sonra yalnız varoluşuna geri dönme düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Hän ku vigyáz sielamet-ruhumun bekçisi, sen de hän ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisisin. Birbirimize bağlıyız, sonsuza dek hayat arkadaşınız. Yükseldiğimizde, düşmanımızla savaşmaya hazır olduğumuzda, hayat arkadaşı olarak yükseliriz. Size bunu isteyip istemediğinizi sordum ve cevabınız benim için açıktı. Ayrılmayacağız. Gelecek ne getirirse getirsin, onunla birlikte yüzleşeceğiz.

Ivory usulca iç çekti. Bunu yapmaya hazırım. Ben sadece... Sözünü yarıda kesti ve adam onun kendisini rahatsız eden şeyi ifade etmek için doğru kelimeleri aradığını hissetti.

Kadın uzun süre sessiz kaldığında, adam onun zihnine uzandı, dokunuşu bir aşığın okşaması kadar nazikti. Bir kez daha onu başka bir âleme götürdü, zihni onunkindeydi, onu acıdan ve ayağa kalktıklarında yüzleşmek zorunda kalacaklarını bildikleri şeylerden uzaklaştırdı.

Elini onun elinin içine soktu ve onunla birlikte yürüdü, yan yana, vücudu onunkine sürtünerek, gecenin içinde yürüyerek, onu bahçesine götürdü, aşına olduğu tek yere, sevdiği ve paylaşabileceği tek yere.

Çiçekler teraslı kayalardan aşağıya doğru akıyor ve beyaz çardakları kaplıyordu. Kokular birbirine karışıyor, şekilli çitler ve çalılardan oluşan labirentlerin üzerinde yükseliyordu. Ağaçlar portakal ve limonlardan oluşan küçük bahçeler ve daha uzun, yaprak dökmeyen kuleler oluşturuyordu.

Taş çitlerle çevrili bahçenin köşelerinde. Ağlayan söğütler mavi-yeşil göletin kenarlarında dururken, birkaç ördek tembelce yüzüyor, başlarını dalgalanan yüzeyin altına daldırıyor ve tüylerindeki suyu silkelemek için yukarı çıkıyorlardı.

Ivory etrafına bakındı. "Burada mı büyüdün?"

Parmaklarını göğsüne, kalbinin üzerine götürdü. "Burası annemizin aile eviydi. O öldükten sonra bir süre burada yaşadık. Sonra babam ortadan kayboldu ve Xavier bizi alıp götürdü. Ama burası birlikte ve mutlu olduğumuz yerdı."

"Bu çok güzel."

"Buranın dünyanın en güzel yeri olduğuna inanırdım ama sanırım siz bunu evinizde yaratmayı başardınız." Razvan etrafına bakındı ve lavanta kokusunu ciğerlerine çekmek için içine çekti.

"Evimiz," diye düzeltti Ivory. "Burası artık bizim evimiz."

Onun sözlerinin kalbinde yarattığı ani tepkiyi hissetti. Yuva. Bir evi, hayatını paylaşacağı bir kadını varmış gibi hissetmek nasıl bir şey olurdu? Yaşamak için, cehennem ateşine katlanmak için bir amaçları vardı: Dünyayı en büyük kötülüğünden-Xavier'den kurtarmak. Kısa bir süre için Ivory'yle birlikte olabilir, onunla güzel bir bahçede yürümenin tadını çıkarabilirdi.

Ivory ona yan yan baktı ve sonra gözlerini hızla kaçırdı, uzun kirpikleri yüz ifadesini gizliyordu.

Razvan durup ipek gibi dökülen uzun saçlarını yüzünden çekip omzunun üzerinden geriye doğru itti. "Benden saklanıyorsun."

Renk yükseldi, soluk tenini yumuşak bir güle dönüştürdü. "Belki. Birazcık."

"Biraz utangaç olduğunu bilmiyordum. Sen çok sert bir savaşçısın ve kendine çok güveniyorsun, her konuda böyle olacağını düşünmüştüm."

Omuz silkti. "Erkeklerle çok az deneyimim var - çoğu uzun zaman önceydi ve iyi değildi."

Düz beyaz dişlerini ortaya çıkaran yavaş, kalp durduran bir gülümsemeyle ona sırttı ve aniden biraz utangaç göründü. "Bedenimin muazzam bir deneyimi var ama kalbimin ve benim yok. Doğrusu kendimi ilk randevusuna çıkan genç bir çocuk gibi hissediyorum."

Çenesini kaldırdı. "Bu benim ilk randevum."

Koyu renk gözleri yüzünün zarif kemik yapısının üzerinde gezinerek onu dikkatle inceledi. Bakışları kızın dolgun dudaklarına yerleşti. "O zaman bunu unutulmaz kılmalıyız." Bu anı, onunla geçirdiği bu tek zamanı, bahçesinin hatırasıyla çevrili ve aynı nefesi alabileceği kadar ona yakın olduğu bu anı unutmayı düşünemiyordu.

Bir elini yüzüne götürdü, yıpranmış ve çizgili, sanki rüyalarında, hatta anılarında bile bu görüntüyü değiştirememişti. Gençliğinde yüzünün nasıl görüldüğünü unutmuştu, kaygısız bir genç olduğunu unutmuştu. Ona sadece şu anda olduğu şeyi verebilir ve bunun onun için yeterli olmasını umabilirdi.

"Sen bana her zaman yeteceksin," diye fısıldadı, ciddiydi. "Prensimin hayalini kurmayı uzun zaman önce bırakmıştım."

"Nasıl biriydi?"

Gülümsedi, gözleri ısınıyordu. "Uzun boylu, tabii ki, uzun, siyah, dalgalı saçları ve geniş omuzları vardı. Büyük bir savaşçıydı ve beni kardeşlerimin beni hapsettiği kulemden kurtardı. Burun deliklerinden duman üfleyen ve savaşa atılmak için sabırsızlıkla yeri eşeleyken güçlü bir hayvan olan kışneyen, şaha kalkmış atına binmemi istedi." Genç bir kızın hayallerine usulca güldü.

Razvan yüzünü buruşturdu. "Uzun boyluyum ama saçlarım beyazlarla kaplı ve başarılı bir savaşçı olduğumu söyleyemem. Ama seni kesinlikle kurtarır ve savaş da dahil olmak üzere nereye gidersek gidelim yanımda götürürdüm."

Parmak uçları adamın saçındaki belirli bir kalın beyaz çizgiye gitti. İpeksi telleri ileri geri ovuşturdu.

başparmağı ve işaret parmağı arasında. "Bir savaşçı sadece dövüşen biri değildir, Razvan. Sende bir savaşçının kalbi ve bir şairin ruhu var. Seni büyüleyici buluyorum." Bakışlarını indirdi. "Ve baştan çıkarıcı."

Bir an nefesi ciğerlerine kaçtı. Ayartmak mı? Onu baştan mı çıkarmıştı? Vücudunda kötülüğün gölgesi yoktu. Aralarında hiçbir şey yoktu ve kadın ona, onun tarafından baştan çıkarıldığını mı itiraf etmişti? Ivory'nin yalın dürüstlüğü onu başka hiçbir şeyin etkileyemeyeceği kadar etkilemişti.

Avuç içi kadının ensesinde kıvrıldı ve onu kendine yaklaştırdı. Yüzünde onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyor, teninin yumuşaklığını görebiliyordu -sadece hissetmiyordu-. Yeryüzünde yürüyen herhangi bir erkekten daha fazla disipline sahipti, yine de başını o birkaç santim aşağı eğmekten ve aralarındaki mesafeyi kapatmaktan kendini alıkoyamadı.

Dudakları onunkilere değdi. Zar zor dokunuyordu. Tüy kadar hafif. Vücudu tepki verdi, sertçe kenetlendi, sıkılaştı, her kası, her hücresi canlandı, bu en küçük duyuma dikkat etti.

Ivory ondan uzaklaşmadı. Bahçesinin ortasında durdular, her renkten çağılayan çiçeklerle, kuşlar ve kelebeklerle, bir çiçekten diğerine uçuşan arılarla çevrili, mutlak bir huzurun olduğu bir yerdi ve zaman onlar için durmuş gibiydi.

Elleri kızın yüzünü çevreledi ve başını eğerek ağzının tekrar kızın yüzüne gelmesini sağladı. Öpücüğüne doğru iç çekti, vücudu bir şekilde daha yakındı. Adam mı hareket etti yoksa kadın mı, ya da belki de ayaklarının altındaki toprak mı kaydı, bilmiyordu ama kadının ağzı bir anda ılıktan sığa ve yanmaya dönüştü.

Bu his ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı; zevk ve yoğun hislerle dolu bir dünyanın. Hayatının acı ve ıstırapla geçtiği yerde, kadının yumuşak, sıcak ve baştan çıkarıcı ağzı onu ölçülemez bir zevke boğdu. Bu sadece fiziksel bir his değildi, aynı zamanda zihni de onunkiyile derinlemesine birleşmişti,

Onun zevkinden besleniyor, onunkini artırdıkça onunkini de artırıyor. Kalbi tamamen meşguldü, gözlerini ilk açtığı ve onun yüzünü gördüğü andan, saçlarını geriye iterken nazik parmaklarının ilk dokunuşundan beri gittikçe güçlenen duygularla neredeyse boğulmuştu.

Dili dudaklarının kenarında geziniyor, ama onu vermek istediğinin ötesine itmiyordu. Elleri, vücudunun sert saldırganlığının aksine nazikti. Kadının ağzı onunkine doğru açıldı ve adam o yumuşak, kaynayan ısı ve ateş mağarasının içindeydi. Alevler karnını yalıyordu. Kasıkları daha da gerildi, şişti ve sertleşti ve karnının derinliklerinde bir cehennem alevlendi.

Acele etmedi, her zamanki gibi nazikti, kızın yumuşak ağzını keşfederken vücudunun verdiği tepkinin, onu neredeyse çılgına çeviren küçük nefesli inlemenin, yumuşak göğüslerini göğsüne bastıran ve kalçalarının beşiğini onunkiyle hizalayan küçük hareketin tadını çıkardı. Küçük kıvılcımlar her yeri tutuşturdu ve dünya daha da uzaklara dönüyor gibiydi.

Elleri kadının sırtından aşağı dökülen ipeksi saçlarına kaydı. Tenini ve vücudunu her yeni keşfi, yükselen zevkini daha da yoğunlaştırdı.

Sen doğmuş en inanılmaz kadınsın. Ciddiydi. İfadesinin doğruluğunu zihninde, kalbinde görmesine izin verdi. Böylesi duyguları, duygularının gücünü ve ona karşı verdiği fiziksel tepkinin yoğunluğunu hiç hayal etmemişti.

Bedeni Xavier tarafından kullanılmıştı, evet, ama o orada bulunmamıştı, sadece uzaktan alçalmaya tanık olmuştu. Birleşmeden hiç zevk almamıştı, sadece duyguları hatırlayabildiğinde üzüntü ve pişmanlık duyuyordu. Ve şimdi duygulara bolca sahip olduğu için, üzüntü ve pişmanlığın yanı sıra anılardan tiksinti ve utanç duyuyordu. Bunu beklemiyordu - aşkın mucizesi ve güzelliği tam burada, bahçesinde çiçekleriyle birlikte açıyordu. Eğer gerçek dünyada olsaydı, bu durumla alay edebilirdi.

Şiir ruhunda şarkı söylüyordu, ama burada, rüyasında, anılarında, kelimeler mükemmeldi, hissettiklerine uyuyordu.

Vücudu onunkine karşı titredi ve elleri kollarını kavramak için yukarı kalktı. Kadındaki ani tereddüdü, aynı anda hem onu kendine çekme hem de uzaklaştırma isteğini hissetti. Güvenmeye, kendini paylaşmaya en az onun kadar alışık değildi.

-Belki daha fazla. İhtiyaçlar, yumrukların acımasız yumruğu gibi onlara çarptı ve onu ezdi. Dokunuşunun ne kadar nazik olduğunun pek önemi yoktu, arzu sıcak ve beklenmedik bir şekilde yanıyordu, kontrolden çıkmış bir ateş fırtınasıydı.

Başını sallayarak geri çekildi, parmakları titreyen ağzına bastırmıştı ve adamın koyu renk gözleri ateşle parlıyordu. Sanki fiziksel zevkten başka bir şey hissetmeyi beklemiyormuş gibi şaşkın ve biraz da şok olmuş görünüyordu - kesinlikle aralarında olanlar kadar yoğun bir şey değildi. Bir savaşçı olarak kendine bu kadar güvenen Ivory'nin bir kadın olarak kendinden bu kadar emin olmaması onu hep şaşırtmıştı.

Yüzünün yan tarafını kavradı ve başparmağını yumuşak, zarif teninde gezdirdi. Birden içindeki her şey duruldu.

"Ivory, cildine bak."

Vücudunun üzerinde sivri ve kalın bir şekilde yükselen çizgiler şimdi beyaz ve pürüzsüzdü. Hâlâ oradaydılar, vücudunun dikişlerini ayırıyorlardı ama onları belirleyen kalınlık yoktu. Beyaz çizgiler vücudunu bir yapboz gibi kesiyordu ve her zaman da kesecekti ama şimdi pürüzsüz ve yumuşaktılar, kabarık yara dokusu yerine cildinin bir parçasıydılar.

Ivory göğüslerinin kabarıklığının hemen üzerindeki çizgilerden birine dokundu. "Bu şifacının, Karpat kanının ve toprağın birleşimi. İnanılmaz. O iğrenç yara izlerinin sonsuza dek orada kalacağını sanıyordum."

"Çirkin değillerdi." Başını eğdi ve dudaklarını vücudunu ikiye bölen pürüzsüz beyaz bir çizginin üzerinde gezdirdi.

Ivory'nin rahmi sıkıştı ve ıslandı. Adamın saçlarının tenine değmesi günah gibi geliyordu. Onu nasıl böyle hareket ettirebiliyordu? Kalbinin içinde öyle bir geziniyordu ki, o yakındayken kendini güçsüz hissediyordu? Kimsenin önemli olmamasına o kadar dikkat etmişti ki. Xavier'i yok etmekten başka hiçbir şey önemli olamazdı. Bu onun tek amacıydı. Tek amacı.

Parmaklarının o gür, çizgili saçların arasında hareket ettiğini hissetti. O kadar koyu bir renkti ki gözlerini delici bir kobalt rengine büründürüyordu, o kadar beyazdı ki çizgili yüzünde oynaşüyor, onu çoğu Karpatyalı erkekten daha yaşlı ve çok daha seçkin gösteriyordu. Bakışları adamın yüzünde karamsar bir şekilde gezinirken saçlarını avucunun içinde sıkı.

Razvan çok sakindi. İçinin derinliklerinde, ona karşı işlenen vahşete karşı öfke duyması gereken yerde, sadece huzur ve kabullenme buluyordu. Razvan'ın iradesi yüzyıllardır süren savaşlarda karşılaştığı en güçlü iradeydi ama yine de bunu başkalarına dayatmak için hiçbir zorlama hissetmiyordu. Orada öylece durmuş, ona sanki ayın ta kendisiymiş, bir tanrıçaymış, kıyaslanamayacak kadar güzelmiş gibi bakıyor, bakışları aç, vücudu acilen onunkini talep ediyor ama yine de onu gitmek istediği yerin ötesine itmiyordu. Ego yoktu. Onda hiçbir talep duygusu yoktu, sadece sessiz bir güç, şaşırtıcı derecede huzurlu ve seksi bulduğu bir kaya.

Artık aralarında sadece bir santim vardı. Kendisi mi hareket etmişti yoksa o mu hareket etmişti, tam olarak bilemiyordu ama onu tekrar tatmak gerekli görünüyordu. Onun sıcaklığını, dilinin onunkine sürtünmesini, bir araya geldikleri anda alevlenen ateşi hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Kalbi erimiş ve midesi titremeye başlamıştı. Ateşle flört ettiğinin farkındaydı ama tam o anda, adamın saçları baştan çıkarıcı bir şekilde tenine değerken, vücudu sert ve sıcakken, ruhu o kadar huzurluydu ki, bu kombinasyon onu korkunun ötesine geçirmiş ve bir ihtiyaç çılgınlığına sürüklemişti.

Ağzını kaldırdı ve onunkini aldı. Göz kamaştırıcı bir an için, dünya alevler içinde kalmış gibi göründü, onlardan uzaklaştı, böylece kontrolden çıktılar, birlikte yandılar, sıcak ve

Vahşı, ağızlar birbirine kaynaşmış, zihinler birbirine kenetlenmiş, kalpler aynı ritimde atıyordu. Adamın ağzı onunkinin üzerinde hareket edene kadar ne kadar yalnız olduğunu bilmiyordu - adamın zihni onunkinin içinde hareket edene kadar. Adamın parmaklarının kendisine saygıyla dokunduğunu, sanki vücudunun her bir santimini ezberlemek zorunluymuş gibi keşfettiğini hissedene kadar vücudunun bu kadar canlı olabileceğini bilmiyordu.

Birini tekrar kaybetmekten bu kadar korkabileceğini bilmiyordu. Ondan uzaklaştı ama adamın elleri onu sıkıca tutuyor, çok uzağa kaçmasına izin vermiyordu. Ona bakamayan Ivory alnını onun göğsüne bastırdı.

"Bu kadar korkak olduğumu bilmiyordum."

Yumuşakça güldü. "Korkak olmaktan çok uzaksın, hân ku vigyâz sielamet-ruhumun bekçisi. Sen olağanüstü bir kadınsın." Dudakları kızın saçlarının tepesine değdi, bir süre orada oyalandı, sonra çenesini kızın başının üzerine bırakıp burnunu soktu.

"Karpát erkeklerinin hayat arkadaşlarının duygularına karşı senin benimkine karşı gösterdiğin kadar dikkatli olduklarını hayal bile edemiyorum."

Onun çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Biz diğerleri gibi değiliz. Asla da olmayacağız.

Kendi kurallarımızı koyarız ve kendimiz yaşarız. Bizim dünyamız farklı, Ivory. Duygularına dikkat ettiğin için kendini asla daha az kötü görme. Sen görevi olan bir savaşçısın, çok az kişinin üstlenmeyi deneyeceği önemli bir görev. Kendini hiçbir şekilde küçük görme. Seninle ve senin hayat arkadaşın olarak seçildiğim için büyük gurur duyuyorum. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir onurdur."

Ciddiydi, biliyordu. Onun aklındaydı ve her kelimesinde ciddiydi. Ona kendini özel hissettirmişti. Karpát halkı tarafından bir kenara atıldıktan sonra, ölümsüzlerin saflarına katılmaya ve güç için Xavier'le ittifak kurmaya karar verdiklerinde kardeşlerinin ihanetinden sonra garip bir duyguydu. Razvan'ın ona olan duygularının yoğunluğunu hissetmek tuhaftı: gururu, hissettiği onur, ona olan mutlak ve sarsılmaz bağlılığı. Özverili bir adamdı, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu ama onunla son

derece gurur duyuyordu.

Kalbi sonsuza dek sürecekmış gibi görünen gergin bir kayma, yavaş bir devir yaptı ve kaybolduğunu anladı. "Aramızdaki şeyden, usta vampirle yüzleşmekten korktuğumdan daha çok korkuyorum."

Bir zamanlar, uzun zaman önce, onun çok sevdiği kardeşi olan usta bir vampir. Razvan parmaklarını kızın ensesine doladı ve onu kendine yakın tuttu, kız istemediği halde ona teselli verdi. Bunu asla istemeyecekti.

"Onları uzun zaman önce gömdüm," diye fısıldadı, başını Razvan'ın göğsüne yasladı ve kollarındaki gücün onu ayakta tutmasına izin verdi. Burada, bu rüya bahçesinde, etrafında kimse yokken, sadece bir anlığına zayıflık gösterebilirdi çünkü Razvan'ın onu olduğu gibi kabul ettiğini biliyordu. "Onların ruhlarını kendi ruhumda taşıyorum, bir sonraki hayata gittiğimde yaptıklarımın onlar için sayılacağı ve onlara ikinci bir şans verileceği umuduyla. Bunu kabul edip etmemek onlara kalmış. Onların kaybına tamamen alışmıştım ama ..." Sözlerini yarıda kesti.

Ağabeyi onu öldürmek için eski benliğinin yanılsamasını kullandığında duyduğu ezici kederi ve ihanet duygusunu ifade edecek hiçbir kelime yoktu. Çiftçiye ve ailesini, Travis ve Razvan'ı yok ettiği gibi onu da kolayca yok edebileceğini biliyordu. O korkunç acıya, onu tekrar gördüğünde hissettiği kalp ağrısına tamamen hazırlıksızdı.

"Bu şekilde hissetmenin normal olacağını düşünüyorum. Kız kardeşimin benden nefret etmesine hazırlıklıydım ve biyolojik kızlarımın da benden nefret etmesine kesinlikle hazır olduğumu hissediyorum, ama bu acı vermeyeceği anlamına gelmiyor." Ona sımsıkı sarıldı, onu sıcaklıkla sardı. "Sevgi dolu bir kalbin var, Ivory. Onu iyi koruyorsun, ama hayatına girmesine izin verdiklerin ne olursa olsun orada kalıcıdır. Nicolas'ın bize kan vermeye geldiği her akşam sesindeki sevgiyi duydum ve zihninde hissettim. Bu bir kız kardeş sevgisi ama yine de onu görmeyeli yüzyıllar oldu ve hayatında pek çok sıkıntılı şey yaptı."

"Ama o harika bir adam. Kızınız Lara'ya o kadar aşık ki," diye belirtti Ivory. "Onu sırf bu yüzden bile sevebilirim. Her ikisi de bunun için acı çekse de onu henüz bu dünyaya tam olarak getirmedi. Karpat halkına çok şey veriyorlar, bebekleri kurtarmaya çalışıyorlar."

"Işığa karşı duyarlı hale geldi," diye onayladı Razvan. "Ve toprağa inemiyor ama çok fazla sorun yaşamadan uzun yıllar yaşayabilir."

"Kızın yarı devletinde hamile kalacağından endişeleniyor. Başka hiç kimsenin yapamayacağı neyi yapabileceğini tam olarak aklından geçirdi mi?"

"O yarı büyücü ve kadınların bedenlerini istila eden mikropları avlamak için bir büyücüye ihtiyaçları var. Mikroplar çocukların çoğunu öldürüyor."

Ivory kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı. Bol miktarda çalı ve çiçeğin bulunduğu yemyeşil bahçeye baktı. Küçük, şirin bir derenin yatağı boyunca tembelce akan su, kayaları ısıltılı altın ve gümüş renklerine boyuyordu. Bir şelale şeridi, bahçenin bir duvarını oluşturan yüksek kaya yüzeyi boyunca zikzaklar çiziyordu. Su uzun bir damlanın içinde parıltıyordu. Kelebekler uçuşuyor ve kuşlar tepedeki ayın parlaklığı altında bile şarkı söylüyordu. Burası bir hayal dünyasıydı.

Birlikte, oldukları gibi yakın durabiliyorlardı ve aşkın ilk heyecanının filizlendiğini, aralarındaki şiddetli fiziksel çekimi hissedebiliyordu ama burada bile gerçek dünya içeri sızıyordu. Burada bile Xavier olan yılan içeri sızmıştı.

"Bize buradan ulaşamaz," dedi Razvan. "Artık aklım onda değil."

"Ama yapabilir. Dünyayı kötülüğe boyuyor, Ejderha Arayıcı. Kötülük çok az kullanılan bir kelime, ama o bunu somutlaştırıyor. Dünyada ona denk bir canavar yok. Lara'yı ondan kurtardın."

...

"Teyzelerim Lara'yı kurtardı. Kaçma şansları varken bile Xavier, Branislava'nın göğsüne bıçak saplamak için bedenimi kullandı. Zaten çok zayıflardı, doymak bilmez ihtiyacını karşılamak için kanları çekilmeye devam etti."

"Sen de öyleydin."

Razvan yanıt vermedi, sadece labirentin girişine doğru ilerlerken ona ayak uydurdu. Tekrar elini tuttu ve onu uzun çalılıklardan oluşan labirentin içine çekti.

"Lara hala Xavier tarafından yönlendiriliyor. O yok edilene kadar tamamen dönüştürülemez." Ivory iç çekti. "Dünyayı böyle bir kötülükten kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Büyücü ve Karpatyalı arasındaki yarı dünyada kalmak Lara'nın seçimidir. Hayat arkadaşı onu koruyacaktır, tıpkı benim seni koruyacağım gibi. Bu özgürlüktür, Ivory, gerçek özgürlük ve neyse ki hayat arkadaşı onun her şeyden önce buna ihtiyacı olduğunu anlıyor. Ona, güvenlikleri veya sağlıkları için zamanın dolduğunu söylediğinde, onu dinleyeceğini ve onu dönüştürmesine ve tamamen Karpat dünyasına getirmesine izin vereceğini bilecek kadar güvenmelidir. Kendinden çok fazla şey vermesine izin vermeyecektir, ne de Karpatyalılardan herhangi biri bunu yapmasını ister," diye belirtti Razvan. "Fildişi," diyerek onu tekrar durdurdu ve önünde durarak elini ağzına götürdü.

Çok nazik bir şekilde başparmağını kızın parmak eklemleri üzerinde ileri geri gezdirdi - çok fazla dövüş görmüş ve daha da görececek olan parmak eklemleri. "Xavier'i avlayacağımızı kabul ettik. Ve onu yok edene kadar durmayacağız. Ama bu yolculuğa çıkarken yaşayacağız. Kalktığımız her gece yaşayacağız. Her dakika. Her an. Hayatlarımızı kutlayacağız ve iyi ya da kötü yolculuğumuzun tadını çıkaracağız. O bize sahip olamaz. Sevdiklerimize sahip olamaz." Kadının parmak eklemlerini tekrar ağzına götürdü ve dilini oradaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Ivory bir nefes aldı. Kendini onun gözlerinin derinliklerine doğru bıraktığını hissetti, bu savaşçılara yakışmayacak bir şeydi ama o anda umurunda bile değildi. Yavaş bir gülümseme gözlerini sıvı altın gibi ısıttı. Razvan az önce ona hayatta kalma yolunun anahtarını vermişti. Xavier'in ona gerçekten sahip olmasına asla izin vermeyecekti. Yolculuğu hangi yönde ilerlerse ilerlesin, sonuçlarını kabullenmişti ve ne kadar zor olursa olsun kararlarıyla barış içindeydi.

İpeksi çizgili saçlarından oluşan gür yelesini geriye doğru taradı ve sonra parmak uçlarının yüzündeki yıpranmış çizgileri izlemesine izin verdi. Boğazı beklenmedik bir yumruyla kapandı. "Barış mı istiyorsun, Razvan? Bir sonraki hayata geçmene izin vermeli miydim?" Yumru onu boğmakla tehdit ediyordu. Bazen çok yıpranmış görünüyordu, gözleri yaşlıydı, zihni çok fazla anıyla doluydu - hiçbiri iyi değildi.

"Seninle birlikte olmayı dünyada kaçırmak istemezdim. Belki de Xavier'le geçirdiğim o uzun yılları sırf bu amaç için harcadım, Ivory. Ne yapmamız gerektiğini nasıl bilebiliriz? Onun yöntemlerini öğrenmek için yıllarım vardı ve şimdi her test önemli. Ben unutmam. Asla unutmam. İhtiyacın olan her şey kafamda saklı. Ve senin tüm savaş deneyimini çabucak özümseyeceğim. Dünyanın hiç görmediği bir çift olacağız."

Öne doğru eğildi ve onu tekrar öptü, yavaş, kalp durduran bir öpücüktü bu, öyle ki kadının gücünü elinden aldı ve duygularının yoğunluğuyla sarsılarak ona sarıldı. Başını kaldırdığında gözleri aşkla sıcacıktı. Kız bunu gördü, yalın ve korkusuz, ondan saklamaya zahmet etmediği ham bir duyguydu ve bu onu kendi korkusundan utandırdı.

"Dünyanın hiç görmediği bir çift oluşturacağız," diye kabul etti.

Bölüm 12

Razvan ve Ivory toprağı birlikte yararlanarak, haftalarca yeraltında iyileştikten sonra toprağın kollarından çıktılar. Toprağı ve onun iyileştirici özelliklerini bu kadar uzun süre paylaştıktan sonra yeniden hava soluma hissi tuhaftı. Ay berrak gökyüzünde gümüş bir top gibi parlıyor ve karla kaplı araziye ışık saçıyordu. Her zamanki gibi temkinli olan Ivory, herhangi bir tehlike belirtisine karşı çevrelerini taradı.

Razvan onun peşinden gitti ve artan Karpat bilgisinin tadını çıkardı. Bilgi toplamak için tüm duyularını kullanarak tam bir daire çizerken gerindi. Farklı gördüğünü ve hissettiğini fark etti. Hatta farklı şekilde işlem yapıyordu. Daha önce, tam güçte bir Karpatyalı olarak, kendisine gelen bilgi seli karşısında hayrete düşmüştü ama şimdi bu daha da yoğundu. Sanki toprak onunla konuşuyor, sırlarını fısıldıyor ve onunla paylaşmak için en küçük ayrıntıyı bile ortaya çıkarıyordu. Toprağın altında bir şekilde değişmişti. Toprak onunla adı konmamış bir şeyi paylaşıyor, ağaçların, bitkilerin ve toprağın kendisinin ona bilgi hazinesi akıtmasına izin veriyordu.

Hayat arkadaşına bakmak için başını çevirdi. Bildik dövüş kıyafetlerini, kruvaze yeleğini ve uzun bacaklarına oturan pantolonunu giymişti. Saçları, işi işaret eden kalın ve uzun bir örgü halindeydi. Kasları ve yumuşak kıvrımlarıyla onun hareketlerini izlemek hoşuna gidiyordu.

"Ne?" Ona içten bir sıcaklıkla gülümsedi. Gözlerinde mutluluk vardı ve bir memnuniyet parıltısıyla, bunu onun hayatına soktuğunu biliyordu.

"Çok güzelsin." Başını eğdi ve yeni iyileşmiş kolunda, beyaz çizgilerin açıkça onunkilerle eşleştiği yerde geçici bir yalama yaptı. "Bahse girerim şu anda senin tadına bakacak olsam, tuz ve günah tadı alırdım." Yüksek bir sesle

Cildindeki mineral yoğunluğunu ve her ikisini de iyileştirmek için kullanılan karmaşık mineral reçetesini ayırt edebiliyordu. Kanından akan eser minerallerle yeniden canlanmıştı ve tüm elementler yeniden bir bütün olarak ortaya çıkmasını sağlamak için vücuduna bastırılmıştı.

"Yaralarını görmek istiyorum."

Bakışları adamın yüzüne kaydı. "Anlamıyorum."

"Vampirin seni yaraladığını biliyorum Ivory ve sen de yaralarını iyileştirmek yerine benimle ilgilendin. Hasardan geriye ne kaldığını görmem gerek."

"Gerçekten, çizikler. Hiçbir şey yok."

Kaşını kaldırdı. "Kalbinin tam üzerinden göğsüne bir ok sapladığını hatırlıyorum." Konuşurken yüzünde bir acı dalgası belirdi. "Elini göğsünden çektiğinde neredeyse kopmak üzereydi." Razvan sertçe yutkundu, kara kaşları çatıldı. "Oku vücudundan çekti, en fazla hasarı vermek için döndürdü ve iki santim aşağıya, derine sapladı. Son derece güçlüydü ve göğsüne, tam kalbinin üzerine muazzam bir güçle vurdu. Göğüs kafesinin çatladığını duydum."

Öyle miydi? Hatırlamıyordu bile. Razvan'ın durumuna rağmen yardımına koştuğunu, Sergey'in sırtına ateşli bir patlama gönderdiğini, kararmış kalbine ulaşabilmek için onu yumruğunun üzerine ittiğini hatırlıyordu. Sergey evi yıkarak ve her yerden ona doğru fırlayan mızraklar oluşturarak saldırdığında, Razvan gücünü onun etrafında bir bariyer oluşturmak için kullanmış, tahta mızrakların darbesini kendi bedeninde almıştı.

"Bileğini kırdı."

O kadar korkunç bir şekilde sakatlanmışken nasıl fark etmişti? Ivory başını salladı, adamın bakışları düşünceli bir cazibeyle vücudunun üzerinde gezinirken, derin, gizli ve kadınsı yerlerine dokunurken konuşamadı.

Kendi yaralarının yanında çok sönük kalan yaralarının listesini okumayı bırakmak zorunda kaldı. Sesi o kadar nazikti ki

aklından çıkaramıyordu. Konuşurken vücuduna bakışı, sanki onun için önemli olan tek şey yaralarıymış gibi, yaraların iyileşmesi, vampirin ona zarar vermiş olması. Onun zihnine dokunduğunda, tamamen iyileştiğinden emin olma, bunu kendi gözleriyle görme ihtiyacından başka bir şey hissetmedi. "Toprak Ana ve şifacı bana yardım etti ve prens de dahil olmak üzere birkaç Karpatlı bize kan vererek iyileşmemizi hızlandırdı.

iyileşme süreci. Ben
iyiyim." "Yine de."

Sesinde onu aynı anda hem büyüleyen, hem heyecanlandıran hem de iten bir nota vardı. Adamın talebine nasıl tepki vereceğinden emin değildi ve bu durum kafasını karıştırdı.

"Ne yapmamı isterdin?"

Elini onunkine uzattı. "Bir bakayım."

Dudaklarını ıslattı, bilmediği bir zeminde biraz titrediğini hissetti ama elini ona uzattı, böylece toprağın yırtıkları iyileştirdiği ve kemiği tekrar bir araya getirdiği soluk çizgileri görebilecekti. Adamın nazik parmaklarının tenini okşadığını hissetmeye hazır değildi. Onun dokunuşunu en derin çekirdeğine kadar hissetti ve sonra ağzı soluk beyaz çizgilerin her birinin üzerinde hareket ederken ve dili girdaplar çizerek teninin üzerinde kadife bir zevkle okşarken kalbi durdu.

"Tadın tuz ve günah gibi," dedi ve sesi açlıktan sertleşti.

Kolunu çekti. "Tatmin oldun mu?"

Başını salladı, bakışları onunkilere kilitlenmişti. "Yeleşini aç."

Nefesi ciğerlerine doldu, orada yandı, çiğ ve sıcaktı. Rahmi sıkıştı ve kasıldı, vücuduna yayılan acil ihtiyaç dalgaları gönderdi. İsteği cinsel değildi. Cinsel olması da gerekmiyordu. Vücudunun nemli ve sıcak olması, alevlerin tenini yalaması ve kanını damarlarında yoğunlaşan erimiş bir akıntıya dönüştürmesi gerekmiyordu. Bu konuda sakın olabilirdi, bir

savaşçı diğetine güven veriyordu. Elleri gümüş tokalara gitti.
"Bana bırak."

Sesi boğuktu, hatta belki biraz titriyordu ama bu onu güçsüzleştirdi. O kadar ki, adamın elleri onunkileri kapatıp kararsız parmaklarını durdurmak ve nazikçe kenara itmek için yukarı kalktığında sessiz emrine itaat etti. Parmak uçları göğsünün kabarıklığına sürtünerek vücuduna farkındalık dalgaları gönderdi. Yeleği yavaşça çözüp dolgun göğüslerinin ortaya çıkmasına izin verirken bakışları onunkilere kilitlenmişti. Ancak o zaman bakışlarını indirdi.

Onun nefes aldığını duydu. Ayak parmaklarını kıvıran keskin, seksi bir ses. Nefesinin göğüslerini ısıttığını hissetti ve meme uçları sertleşerek iki sıkı tepe haline geldi. Kendini açıkta, savunmasız hissediyordu ama kıpırdıyamıyor, adamın yüzündeki ifadeden, keskin, çiğ arzudan, gözlerindeki amansız açlık ve hayranlıktan büyüleniyordu. Parmak uçlarıyla, tüy gibi hafifçe, göğsünün kabarıklığı boyunca uzanan belli belirsiz çizgileri okşadığında ve sonra tekrar daha aşağıya indiğinde, başparmağı meme ucunu okşadı, şimşek göğsünden karnına ve sonra daha aşağıya indi, böylece kalçaları kasıldı ve içi daha sıcak ve ıslak hale geldi.

Razvan başını ona doğru eğdi. Onu durdurmak istedi. Bir adım geri atmayı düşündü, vücudunda dolaşan duygulardan ve aniden ortaya çıkan korkunç ihtiyaçtan dehşete düşmüştü, zor kazandığı huzurunu tehdit ediyordu. Onu seçmişti ama aralarındaki fiziksel ve duygusal çekimin bu kadar güçlü olacağını düşünmemişti. Ona dokunduğunda zar zor nefes alabiliyordu ve vücudunun ona verdiği tepki üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Nefesini tuttu, bekledi. İstiyordu.

Önce saçları ona dokundu. Siyah ve beyaz ipekten yumuşak teller baştan çıkarıcı bir şekilde tenini okşuyordu. Vücudundaki her hücre canlandı. Nefesi ciğerlerinde yandı. Parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı ve kendini tutmaya çalıştı.

saçlarına gömdü ve başını ona yasladı. Onun zihnindeydi ve bu muayenenin onun için nefes almak kadar gerekli olduğunu biliyordu. Ve şimdi onun için de öyleydi.

Ağzının ilk nazik dokunuşuyla sıçradı ve tüm niyetine rağmen ellerini ipeksi saçlarına gömülmüş buldu. Adamın dili her bir çizginin ve dairenin üzerinde dönerek, meme ucunun üzerinde fiskeler vurarak karnına doğru hızla ilerleyen ve daha da aşağılara yayılan ateş okları gönderdi. Düşük bir inilti kaçarken bile elleri onu daha yakına çekti. Dili her bir çizgi boyunca kayıyor, iyileştirici tükürüğünü hâlâ orada olan derin acıya merhem oluyordu.

Başını kaldırdığında gözleri neredeyse siyah denecek kadar koyu, gece yarısı gibi mavi ve arzudan eriyeceğini düşündürecek kadar sıcaktı. Elleri titredi ve adamın dik durabilmesi için parmaklarını ipeksi saç tellerini bırakmaya zorladı. Adam yeleşini yavaşça bağlayıp göğüslerini dar derinin arkasına hapsederken öylece durdu.

Ivory derin bir nefes aldı, sarsılmıştı ama ayakta durduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. "Tatmin oldunuz mu?"

Razvan'ın gözleri erkekçe bir eğlenceyle parladı ve pantolonundaki kalın şişkinliği hafifletmek için kasıtlı olarak yer değiştirdi. "Pek sayılmaz ama iyileştikten eminim, şimdilik bu kadar yeter."

Rengi boynuna doğru süzüldü. Başını iki yana salladı. "Sen delisin, ama iyi anlamda." Zengin siyah toprağa doğru baktı, dikkatini başka yöne çekecek bir şey bulmak için çaresizdi - adamın dikkatini ondan uzaklaştırmak için. Kurt sürüsünün hâlâ uyuduğu koyu balçıkta derin damarlarda kral altını gibi akan aşırı tuz izlerini görebilecekleri yere doğru işaret etti.

"Buna hazır mısınız? Onlarla başkaları ilgileniyor, Vikirnoff ve Nicolas, bazen de Natalya, ama bizim için çok aç olacaklar. Beslenmek sürüyü bir arada tutma ritüelinin bir parçası. Onlar benim çocuklarım gibi."

Razvan kendini yeniden kontrol altında hissetmek için dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Duygular onun için zordu. Kalbi göğsünde çırpındı ve kendini ona gülümserken buldu. Mutluydu. Sadece hayatta olduğu için. Bu soğuk ve berrak akşamda, ay mavi-siyah saçlarına ışık saçarken ve yüzünü çerçeveleyerek seksi olduğu kadar melek gibi görünmesini sağlarken onunla birlikte olduğu için.

"Eminim bunca haftadan sonra toprak altından çıktıkları için mutlu olacaklardır," diye kabul etti. "Bunu yapalım ve ailemizi tekrar bir araya getirelim."

Kurtları görmek için en az onun kadar endişelendiğini fark etti. Onun için bir aile olmuşlardı. Onun zihninde o kadar uzun zaman geçirmişti ki, sürü üyelerine duyduğu derin sevgi ona da geçmişti. "Çocuklara göre oldukça vahşi bir grup."

Ivory onunla birlikte güldü, sürünün üzerindeki mizahını paylaştı. Kollarını gerdi ve sürüsüne usulca seslendi. "Uyanın kardeşlerim. Bu gece özgürce koşacağız. Benimle gelin. Bana katılın."

Razvan'a ateşini yükseltmeyi ve kalp atışlarını hızlandırmayı başaran hızlı bir gülümseme daha gönderdi. Toprak kaynayarak bir gayzere dönüştü ve altı kurt teker teker serbest kaldı, muhteşem gümüş kürklerini sallayarak Ivory'ye koştu ve neredeyse onu deviriyordu. Fildişi gülerek yere çöktü, onu görgü kurallarından çok coşkuyla karşıladıklarında kollarıyla onları sardı.

Raja ve eşi Ayame, Razvan'a döndü ve Razvan, Ivory'nin yanına çöktü, iri erkek göğsüne atlayıp selamlamak için vücudunu Razvan'inkine sürttüğünde şaşırdı. Tıpkı kendisinin sürüyü ailesi olarak kabul ettiği gibi, onların da kendisini Ivory'nin eşi olarak kabul ettiğini fark etti. İçini bir sevinç kapladı. Bir aile. Ivory'den bir hediye daha. Parmaklarını kalın kürkün içine soktu ve dişlerini göstermesine aldırmadan, kurdun gülme niyetini hissederek biraz hırpaladı.

Her hayvan sırayla yanına gelip onu selamlıyor, onun tarafından hoş karşılanıyor ve sürüdeki konumunu yeniden teyit ediyordu. Özellikle Blaez'i çok sevdiğini fark etti.

ikinci komutan. Kendinden son derece emin ve tehlikeye karşı son derece tetikteydi; Raja'dan aldığı ipuçlarına rağmen sürüyü öyle bir şiddetle koruyordu ki Razvan'a, eğer koşulları farklı olsaydı kendi sürüsüne sahip olabileceğini söylüyordu. Ivory'ye ve sürüye karşı da aynı şiddetli koruyuculuğu hissetti ve elini kalın kürkünde gezdirip uyanık kulaklarını kaşıdığı anda bir akrabalık hissine kapıldı.

Sürü beslenmeye hevesliydi, bağa ihtiyaçları vardı ve Ivory'nin onları nasıl beslemek istediğine karar vermesini bekledi.

Sen Raja ve Ayame'yi besle, sonra ben besleyeceğim. Sonra Blaez ve eşi Gynger. En son Farkas ve eşi Rikki olacak. Bu şekilde başlarsak, liderliğini daha çabuk kabul edeceklerdir.

Sürüye liderlik etme teklifi de bir başka büyük hediyeydi. Bir asır boyunca Ivory tarafından yönetildikten sonra, ona her zaman saygı duyacaklarını ve onu takip edeceklerini biliyordu ve şimdi sürünün de onun liderliğini takip etmesini sağlamak için kenara çekiliyordu.

Buna gerek yok. Şu anki düzen umurumda değil. Savaşlarımızı ben planlayabilirim ama bize sen liderlik edeceksin. Seni her şeyimle koruyacağım.

Yumuşak gözlerle ona baktı. "Ben önemsiyorum. Seni benim kabul ettiğim gibi kabul etmelerini istiyorum."

Midesi tepki olarak sıkıştı, kasıkları kalınlaştı. Ama asıl tehlikede olan kalbiydi. Bileğini Raja'ya uzatırken onun zengin güzelliğini, fiziksel bedeninden çok ruhunda parlayan ışığı içine çekti.

Gümüş alfa kurdu Ivory'ye baktı ve sonra itaatkâr bir şekilde Razvan'a doğru tırıs gitti ve hakkı olan ilk beslenmeyi kabul etti. Razvan büyük erkeği beslerken bakışlarını Ivory'den ayırmadı.

O kadar uzun zamandır dünyasında kimse yoktu, ona sıcaklık gönderecek, onu gülümsetecek, yaşayıp yaşamadığını umursayacak kimse yoktu ve şimdi oradaydı, bir orman gibi oturuyordu

Sıra dışı kurt sürüsünün ortasındaki prenses, Xavier'i yok etmesine yardım edebilmek için bile olsa hayatını onunla paylaşmaya istekliydi. Bunu kabul ederdi - onu ailesine dahil ettiği sürece her türlü nedeni kabul ederdi.

"Sen benim için soluduğum hava ya da üzerinde dinlendiğimiz toprak kadar önemlisin." Kaderleri ne olursa olsun onu seçeceğini bilmesini istiyordu. Onun sayesinde hayatında yaptığı fedakârlıklara fazlasıyla değdiğini bilmesini istiyordu.

Kalın kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı. "Sen benim hayat arkadaşımsın, diğer yarımısın."

Ona gülümsedi, hatırlatması karşısında bir acı hissetmeyi reddetti. O da aynı şekilde hissetmek zorunda değildi. "Sana söylediğim bu değil. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum Ivory. Sadece nasıl hissettiğimi bilmenin senin için önemli olduğunu düşündüm."

Alfalar artık Ivory'den beslenmeyi bitirmişti ve ikinci çift, en küçükleri Razvan'dan beslenirken onların yerini aldı. Biraz başı dönmeye başlamıştı. Ivory açlıktan uyanacaklarını ve ritüel kanıyla bağ kurmak isteyeceklerini söylerken şaka yapmıyordu.

Ivory başını eğdi ve parmaklarının Gynger'ın kalın postunun derinliklerine doğru kıvrıldığını gördü. Dilinin ucu alt dudağını ıslatarak Gynger'ın hemen dikkatini çekti. Onu yine sinirlendirmişti ve bu da vahşi savaşçısını ona daha da sevdirmişti. Duyguları hakkında konuşurken hiç de rahat değildi. Ona yaklaşan ve arkadaşlarının etrafında dolanan kurtlar, ona cevap vermesi için gerekli itici gücü veriyor gibiydi.

Çenesi yukarı kalktı ve uzun kirpikleri bir kez daha perdelemeyen önce gözleri isteksizce onunkilerle kısa bir süre buluştu. "Demek istediğimi yanlış anladınız."

Ondan alacağı tek şey buydu ama bu onun için yeterliydi. Karnında başlayan yavaş yanma, kalbindeki aşk ateşiyle karışarak güçlü bir kombinasyon oluşturdu. Onu arzulama hissinin tadını çıkarıyordu. Bir kadın için bunu hissedebileceğini hiç düşünmemişti. O

Vücudunun işlediği suçlardan nefret ediyordu ve hayat arkadaşları arasındaki güçlü çekimi kendisi için hissetmeyi hiç düşünmemişti, ancak onun yanında geçirdiği her an ona olan duygularını ve vücudunun acil ihtiyaçlarını güçlendirdi.

Derinlerde bir yerde, bir canavarın bu kadın tarafından uyandırıldığını biliyordu. Sadece o kadın onun bu parçasını özgür bırakabilirdi. Doğasının o vahşi kısmını sadece o evcilleştirebilirdi. Onun parmaklarının kurtların kürkünde gezinmesini izledi ve aynı parmakların kendi tenini okşamasını istediğini biliyordu. Ortak rüyalarında onu öpmüştü ve ağzında, dilinde onun tadını alabiliyordu, duygularını onun vahşi yağmuruyla dolduruyordu, ormanı temizleyen yeni bir fırtınanın kokusu ve tadı.

Gülerek, hayatta ve onunla birlikte olduğuna şaşırarak, değişime uzandı, onu almasına izin verdi, kas ve kemiğin harika burkulması, vücudu eğilip değişirken tendonların ve sinirin gerilmesi, derisi kaşınırken ve sonra kürkü patlarken, siyah ve gümüşten kendi lüks postu, işaretler belirgindi. Ağzı uzamıştı, ağzı dişlerle ve lezzetli bir özgürlük duygusuyla doluydu. Pençeleri büyüktü ve eşinin etrafında dönerken kar ve buz üzerinde kolayca hareket ediyor, burnuyla şakacı bir şekilde onu itiyordu.

Sürü anında ona doğru itildi, koşmaya hevesliydim, kuyrukları havaya kalktı ve burunlarını Ivory'ye doğru iterek acele etmesini istediler.

"Tamam, tamam, sizi canavarlar," diye kabul etti gülerek.

Razvan kurdunun gözlerinden onun değişimi kucaklayışını, yere inişini, zarif ve hızlı hareketini izledi; öyle ki bir an ayakta dimdik, zarif ve güzeldi, bir an sonra ise dört ayak üzerinde, gümüşü kürklü, şık ve muhteşem bir kurt olmuştu. Gözlerinde hata yoktu; ona bakarken yumuşak bir kehribar rengi parlıyordu, ağzı gülümsüyordu.

Sürü, tıpkı ona yaptıkları gibi hemen onun yanına gitti ve boyun eğerek vücutlarını indirdi. Onu ovuşturdu

Vücutları onlarinkinin yanında, saygılarını kabul ediyor ve sonra sürü çığına dönüyor, şakacı bir şekilde sığıyor, kuyruklarını sallıyor, birbirlerine doğru eğiliyor ve sonra atlıyor, karda yuvarlanıyor ve gülererek yukarı çıkıyorlardı.

Razvan, Ivory'nin kahkahasını hissetti ve sonra başını aya doğru kaldırıp sevinçten uludu. Gülererek ona katıldı, sesini ekledi, bölgeyi sahiplendi, sürünün neşeli müziğini söylemesine izin verdi. Vahşi notalar ağaçların arasında çınladı, yıldızlara ve aya yükseldi ve sonra Ivory rüzgârı koklamak için burnunu kaldırdığında sessizlik oldu.

Sürü peşindeyken ağaçların arasından koşmaya başladı ve Razvan sürüyle birlikte koşmanın ne kadar zevkli olduğunu keşfetti. Kurdun vücudu koşmak için yaratılmıştı, ayak parmakları arasındaki hafif dokuma kar üzerinde hafif ve kolay bir şekilde koşmasını sağlıyordu. Kurt ayak parmaklarının üzerinde yürüdüğü için, ağırlığının eşit olarak dağıldığını ve vücudunu koşmak için daha verimli hale getirdiğini fark etti. Razvan yeni formunu çok sevmiş, kaslarının gerilip kasılmasından keyif alarak koşarken geniş bir alanı katediyor, devrilmiş kütüklerin üzerinden kolayca sığıyordu.

O koşarken sürü de bezlerden geçtiklerine dair ayaklarında kanıtlar bırakıyor, birbirlerinin izlerini işaretliyor ve diğerlerini uyarıyorlardı. İlk başta Ivory hızlı bir tempo tutturdu, dümdüz koşarak sürünün vücutlarını, kas akışını, bilgi zenginliğini ve ormanın sesini yeniden hissetmesini sağladı. Buzun altındaki suyun şırıltısını ve rüzgâr kolları sallamaya yetecek kadar sert eserken tepedeki kar yüklü dallarda hışırdayan iğnelerin sesini duyabiliyordu.

Tavşan ve tilki kokusunun yanı sıra, sürü kendi bölgelerinden geçerken sessizlik içinde titreyen çok sayıda başka orman yaratığının kokusu da ağırdı. Ivory sola, Karpat köyünden uzağa, Karpatların mağaralarına ve kutsal yerlerine doğru saptı.

ritüeller. Sürüsünün herhangi bir yerel kurtla karşılaşmasını istemiyordu. Kural olarak sürüsüyle karşılaştıkları diğerleri arasında huzursuz bir ateşkes uygulardı ama şimdilik özgürlüklerini kullanıyorlardı ve seçtikleri herhangi bir bölgede zarar görmeden ilerlemeyi hak ediyorlardı.

Çiftçiyi ve ailesini kurtarmadaki rollerinden dolayı onlarla gurur duyuyordu; en azından küçük kızın hâlâ hayatta olduğunu umuyordu. Nedenini anlayabilse de kimse ona öyle ya da böyle bir şey söylememiştir. Hepsi de toprağın onu ve Razvan'ı içine aldığı, onları canlandırmak ve onarmak için gereken her şeyin ilkel bir karışımı olan mineral ve elementlerin hacmi karşısında hayrete düşmüştü. Toprak bunu yüzyıllar önce Karpatyalıların iyileştirici yardımı ya da kanı olmadan, sadece onun için yapmıştı. Yaşamı sürdürmek için yeterli kanı bulmak bir mücadele olmuştu.

O uzun yıllar boyunca neredeyse delirmişti, hayatta kalmaktan başka bir şey düşünmeden sadece var olmuştu ve aradan geçen yıllarda yalnız hayatını kabullenmişti. Şimdi Razvan onun yanında koşuyor, omzu ara sıra onunkine değiyor, kalbi onunkiyle aynı ritimde atıyordu. Karda attığı her adım, ağaçların arasından dolanması, hâlâ donmamış küçük bir nehirden geçmesi ve buzdan kenarları aşması çok daha eğlenceliydi.

Eğlenceyi unutmuşum.

Ve işte bu vardı. Akıldan akla. Artık yalnız değildi ve bir daha asla olmayacaktı. Razvan onları birbirine bağladıktan sonra ruhunu onunkiyle, bedenini onunkiyle, zihnini ve kalbini birleştirmişti, ta ki ruhen bir olana kadar. Razvan onun hayatını deneyimlemişti, tıpkı onun kendi hayatını deneyimlediği gibi. Birbirlerinden saklayabilecekleri hiçbir şey yoktu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, Xavier'in Razvan'a verdiği psikolojik zarar mı yoksa işkence mi? Teyzeleri onu dönüştürdükten sonra, bir Karpat erkeği olarak en kötüsünün Xavier'in tüketmesi için çocuk doğurmak üzere kullanılmak olacağından emindi. Ve ayrıca kız kardeşine ihanet etmek, ona uyarılar göndermek için çaresizce

Xavier'in, büyücü onu neredeyse tuzağa düşürene kadar her mesajı bozmasını sağladı.

Beyaz bir tarlada koşarken, Ivory ona yaklaştı, ilk kurtluk deneyimini yaşamak istiyordu, ona en kötü deneyimlerini hafifletmek için neşeli anılar yaşatan kişi olmak istiyordu. Hareket ederken boynunu uzatıp onunkinin üzerinde gezdirdi ve Ivory onun zihninde hareket ettiğini, iradesini sıcaklıkla çevrelediğini hissetti.

Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Sen bana göstermeseydin nasıl eğleneceğimi bileceğimden emin değilim. Sanırım bu tür bir maceranın gerçekten tadını çıkarmak için bir yol arkadaşına ihtiyaç var.

Onun düşünce tarzını seviyordu. Çoğunlukla onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Ağaçların arasında saklambaç oynuyorlar ve birbirlerini karla örtüyorlardı. Bir noktada Raja garip bir köpek yığını oyunu başlattı ve Razvan tüm kurtların üzerine atladığı, karda yuvarlanan ve bir setten aşağı inen kişi gibi görünüyordu, Ivory ona gülüyordu.

Razvan ayağa fırladı, kurdun gücünün tadını çıkarıyor, siyah paltosuna ve kürkünün gümüş uçlarına yapışan karı gevşetmek için vücudunu sallıyordu. Ivory banktan atladı ve omzuyla ona vurarak ikisinin de yamaçtan aşağı yuvarlanmasına neden oldu, buz kristalleri kürklerine yapışacak şekilde yuvarlandılar. Ayağa kalktıklarında kardan oyulmuş iki kurt gibi görünüyorlardı.

Razvan vücudunu Ivory'ninkiyle ovuşturarak kardan kurtulmasına yardımcı oldu, sonra da dönüp sürüyü ormana dağılmış Karpat evlerine doğru yönlendirdi. Tüm sürünün onu takip etmesi inanılmaz bir duyguydu. Ivory sadece iki ya da üç adım gerisindeydi, hepsi yer yiyen bir sessizlik içinde tırıs gidiyordu. Rüzgâr yüzüne vuruyor, gece havası ona şarkı söylüyor, kurtları ormanın içinden geçirirken daha küçük hayvanlar güvenli bir yere kaçıyordu, sürüye hakkını veriyor, o anda orada kimin hüküm sürdüğünü biliyordu.

Hem Ivory'nin hem de Razvan'ın inlerine gitmeden önce beslenmeleri gerekiyordu ve o da Karpat topraklarından çıkmak için sabırsızlanıyordu. Kız kardeşini ve kızını uzaktan "görmek", hakkında hiçbir şey bilmediği ikinci ve üçüncü bir kızı olabileceğinin söylenmesi bir şeydi. Ama onlarla yüzleşmek ve kendisini yargılamalarını izlemek çok daha zordu.

Bizim için pek önemli değil, Razvan. Senin kim olduğunu biliyorum. Kalbinde ve ruhunda ne olduğunu da biliyorum. Eğer sana şüpheyile bakmayı seçerlerse . . .

Olması gerektiği gibi, diye hatırlattı nazikçe, sesindeki koruyucu notayı duyarak. Ama onun kalbini ve ruhunu biliyor olması içini ısıtmıştı. Onu herkesten daha iyi tanıyordu ve dürüst olmak gerekirse, hayatının nasıl geçtiğini, yaptığı fedakârlıkları dünyada tek bir kişinin bilmesinin önemli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Sen bir mucizesin, Ivory. Gerçek hayatımı anılarında saklayan bir kişi olduğunu bilmek güzel. Hain, suçlu, yeryüzündeki en hor görülen ve en aşağılık Karpatyalı olarak damgalandığını uzun zamandır kabul etmişken, şimdi neden bu kadar önemliydi? Ivory'nin, sırf uzun ömrünü beslemek için kanlarını kullanmak amacıyla çocuk yetiştirdiğine inanabileceği düşüncesi bile onu hasta ediyordu.

Yapma, Razvan. Tüm hayatını paylaştım, hatta en puslu anılarınız. Bedeniniz her ne yapmaya yönlendirilmişse, bunun gerçekleşmesine izin veren ruhunuz, yani kim olduğunuzun özü değildi.

Onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama benim seçimlerim onun bedenimi kullanmasına yol açtı.

Kaderin bize kaderimizi verdiğiine inanmaya başladım. Belki de senin yanında seyahat etmeye layık olmak için hayatımdaki şeylere katlanmam gerekiyordu. Belki senin de büyük bir kaderi gerçekleştirmek için hayatına katlanman gerekiyordu. Yaptıklarımız bizi şekillendirdi ve şimdiki halimize getirdi.

Ve o her şeydi. Yüzünü onunkinden çevirdi, patikada ilerlerken gözlerini sakladı.

Prensin evine giden yol. İçinde ona karşı o kadar çok duygu vardı ki, onu korkutmaktan korktuğu için görmesine izin vermeye cesaret edemiyordu. Gerçek aşkı kabul etme konusunda çok kırılıandı. Kelimeyi dilinde tattı, kalbine ait olduğunu anladı. Evet, hayat arkadaşına açıktı ve bu duygu onun yanında geçirdiği her dakika daha da güçleniyordu.

Razvan başını kaldırdı ve prenze sürünün varlığını bildiren bir ağrı gönderdi. Prensin hayat arkadaşı Raven'ın hamile olduğunu ve doğuma yakın olduğunu biliyordu. Tüm Karpat halkı bu olayı bekliyordu ve şüphesiz Xavier de yle. Sadece bu bile bazılarını Razvan'ın ortaya çıkışının zamanlaması konusunda kuşkulandırabilirdi. En iyisi saygılarını sunup mümkün olduğunca çabuk ve sessizce oradan ayrılmalardı.

Xavier'in prensin çocuğuna karşı bir hamle yapacağını düşünüyor musunuz?

Hiç şpphem yok, özellikle de ocuk erkekse. Razvan bunu dikkatlice düşündü. Hamlesini yapmak zorunda kalacak. Her şeyden önce Dubrinsky ailesinden nefret ediyor. lmsz bir ırkın gücünü temsil ediyorlar.

Ivory ldrlebileceğimizi söyledi. Bu nedenle gerçek anlamda ölümsüz değiliz.

Xavier aynaya baktığında, eti kemiğinden ryor ve size bakıyor, sizce ne istiyor? Artık sadece başkalarının kanıyla hayatta kalıyor ve yine de her geçen gün daha fazla kayıyor. Kan onun çürüyen beynini değiştiremez. Hayatı boyunca bu aileyi yenmek için savaştı. şimdi de öyle yapmalı.

O zaman onun için hazır olmalıyız. Bu bizim için bir şans olabilir Razvan, ama savaşa hazırlanmak için zamana ihtiyacımız olacak. Ivory'nin sesinde istekten çok bir amaç vardı.

Muhtemelen usta vampirin bölgede bulunmasının nedeni buydu.

Xavier'i arıyor.

Nefesini sertçe içine çekti ve ormanın derinliklerinde kayarak durdu. Razvan hemen durdu ve normal formuna geçerek ona döndü. Yüzünün ayaklarının altındaki kar kadar solgun olduğunu bilmeden onun izinden gitti.

"Ne oldu?"

Sesi nazikti. Gözleri nazikti. Onunla ilgili her şey öyleydi, gücü dışında, asla durmayacağı anlamına gelen o derin, kalıcı, amansız gücü dışında. Onu rahatlatmak için kolunu omzuna atmadı; kız geri çekilirdi. Sadece bir elini omzuna koydu ve doğrudan gözlerinin içine bakarak sorguladı. Bir kez bile cevap istemek için saldırmadı. Orada durdu, sadece ona baktı, ona güvenmesini bekledi. Kadın onu karşı konulmaz buldu.

"Bildiğiniz gibi Sergey benim kardeşimdi. Uzun zaman önce, başka bir zamanda benim kardeşimdi ama en büyük düşmanımıza katıldı. Beni parçalara ayıran adama. Xavier'in beni parçalara ayırmak ve kurtlara yem etmek için kullandığı şeyin ta kendisi oldu. Güldüler, Razvan. Toprağın altından ilk uyandığımda bazen onları hâlâ duyabiliyorum. Kendime onun benim kardeşim olmadığını söylüyorum ama bu seçimi yapan benim kardeşimdi. Vampir olmak istedi. Xavier ile birlik olmayı seçti. Bunları benim intikamımı almak için değil, güç için yaptı. Çünkü kardeşlerim Karpat halkının onları takip etmesi gerektiğine inanıyordu. Güç istiyorlar."

Bu bilginin artık canını yakmasını istemiyordu. Artık kardeşlerine tapan ve herkesin iyiliğine inanan o saf genç kadın değildi. Prens Vlad'ın onu Xavier'in okuluna yardım etmek için değil, oğlunun gözünün önünden uzaklaştırmak için gönderdiğini biliyordu. Gözlerindeki yaşların farkında olmadan Razvan'a baktı. "Hâlâ acıyor."

Bu sefer onu aynı nazik ve yavaş şekilde kendine çekti. Kollarını ona doladı ve yüzünü omzuna bastırdı ve öylece durdu, sessizce ona

rahatlattı. Onun şefkatinin kendisini bir şekilde azaltacağını düşündü ama bu sadece içini sıcaklıkla doldurdu ve onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sakinleştirdi. Artık o genç kız değildi ama yalnız da değildi. Razvan vardı ve her nasılsa ona ikinci bir deri gibi uyuyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı ve boynuna bir öpücük kondurdu. Kan orada çarpıyor, onu çağırıyordu. Vücudu huzursuzca kıpırdandı ve onun anında cevap veren sıcaklığını hissetti. "Anlık bir zayıflıktı, geçti artık."

"Zayıflık değil, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili. Hissedebildiğin her şeyi hissetmelisin. Pişmanlık, keder, acı, hatta ihanet. Bunda üzüntü için bir neden var, sevilen birinin kaybı için. Keder. Bunların üzerinde durmamalısınız ama bunları hissetmelisiniz. Bu hayatın bir parçasıdır."

Ona küçük bir gülümseme gönderdi, sıcaklığını hissetmek ve erkeksi kokusunu içine çekmek için boynuna son bir öpücük kondurdu. Orada durdu, vücudu onunkine yaslandı, yüzü onun boğazına gömüldü ve onunla her şeyle yüzleşebileceğini biliyordu. "Tüm bunların hayatımızın bir parçası olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz," diye kabul etti, ondan uzaklaşırken taşmakla tehdit eden duyguyu örtmek için sesine bir canlılık katmaya zorladı.

Parmakları kolunun etrafında kıvrıldı, bileğine kadar indi ve orada bir bilezik gibi kaldı. Kalbi bu kadar doluyken ona bakamıyordu. Kendini aptal, utangaç ve konfor alanının dışında hissediyordu. Hiç kimse ona böylesine büyüleyici bir şefkatle dokunmamıştı. Kimse ona böyle bir arzu ya da sevgiyle bakmamıştı. Yüzyıllardır yalnız kaldıktan sonra ancak bu kadar ilgiye dayanabilirdi.

Çenesini avucunun içine aldı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı, uzun kirpikleri gözlerinin üzerindeki perdeyi kaldırıra ve bakışları birbirine kilitlenene kadar bekledi. Damarlarından akan bir uyuşturucu gibi sıcaklığın hücumunu hissetti.

"Sen çok tehlikeli bir adamsın Ejderha Arayıcı," diye fısıldadı.

Yavaşça gülümsemesi, alçak ve günahkâr bir şekilde yanmasına neden oldu.

"Bu çok iyi, savaşçı kadın, çünkü sen tanıdığım en tehlikeli kadınsın." Sesinde nazik bir eğlence vardı. Ve saf kadife sıcaklığı.

Başını onunkine doğru eğdi, yavaş ve ölçülü bir şekilde acele etmiyordu. Onun tenini okşayacağını bildiği şekilde. Parmaklarının ucuyla ona dokunma şekli, çok hafifti ama tadını çıkarıyordu, ateş kontrolden çıkana kadar yayılan yavaş bir yanıktı, sönmeyi ya da söndürülmeyi reddediyordu.

Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu. Göğüsleri ağrıyordu. Rahmi kasılıyordu. Nefesi sıcak ve erkeksiydi. Gözlerini kapatamıyordu. Adam ona yaklaştıkça yüzünün değişimini izledi. Görünüşünü, o yıpranmış çizgilerin **yumuşamasını**, yüzündeki şaşkınlığı ve gözlerindeki açlığı. Uzun kirpiklerini görebiliyordu, kalın ve dolgun, vücudu sert kaslardan ve güçlü, geniş kemiklerden oluşurken onunla ilgili gerçekten kadınsı olan tek şey. Nefesi onunkini aldı. Değiş tokuş etti. Onun için nefes alıyordu. Onun içinde. Zihninin aynı yavaş, ölçülü vuruşuyla onu ele geçirdi. Ve sonra dudakları onun dudaklarındaydı ve bir sıcaklık dalgası onu sardı. Damarlarında beyaz şimşekler çaktı, elektrik cızırdayarak tenini kapladı. kayboldu, öpücüğünün saf ateşinde boğuldu.

Ivory nasıl olduğunu bilmiyordu ama kendini kollarıyla onun boynunu sarmış, ağzı onunkiyle birleşmiş, vücudu yakınlaştıkça buldu. Adamın vücudunda bir ürperti hissetti ve kendi vücudu da buna karşılık olarak titredi. Orada, aynen böyle, o mükemmel anda, damarlarında mutluluk ve açlık şarkıları söylerken kalmak istedi. Bir gelgit dalgası gibi yükselen, onu batıran arzuyu bastırmaya çalıştı ama yükselen ihtiyacı durdurmanın bir yolu yoktu.

Dudakları onun dudaklarından ayrıldı ve baştan çıkarıcı bir şekilde ağzının köşesinden çenesine, boğazına doğru ilerledi; göğsünün kabarıklığında yakıcı bir ateş vardı. Adamın dişlerinin sürtünmesini hissetti ve inledi, sesi nefes nefese ve biraz da çaresizdi. Adamın dili yumuşak tümseğin üzerinde dönüp durdu. Kızın nefesi kesildi

Boğazından. Bir ses daha kaçtı. Dişleri derine batarken ve erotik acı, bacaklarının arasında zonklayan bir ritme yerleşmek için vücuduna yıldırım çarpmasından daha hızlı yayılan şişen bir zevke dönüşürken parmakları onun muhteşem saçlarını yumrukladı.

Bir bacağını onunkinin etrafına doladı ve içini kaplayan zevk karşısında ağlamamaya çalışarak onun başını kucakladı. Güzel bir şarap gibi onun tadına baktı, yudumlamadı ya da yırtmadı ama hayatının özünü ve onun egzotik lezzetini yavaşça içine çekti. Elleri sırtından aşağı kaydı ve kalçalarını öne doğru bastırdı, böylece onu kendisine karşı sert ve sıcak hissedebiliyordu. Tam tamamen boğulacağını ya da hıçkıra hıçkıra ağlayıp aralarındaki bağı tamamlaması için ona yalvaracağını düşündüğü anda, dili iğne uçlarının üzerinde gezindi.

Nefes alış veriş düzeni, gözleri sıcak ve biraz da vahşiydi. Gömleğini yırtarak açtı ve eliyle kızın başının arkasına bastırdı. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, ipek saç örgüsünü topladı, onu kendisine doğru tuttu, ağzı kalbinin baştan çıkarıcı sesinin üzerindeydi. Adamın kanı gelgitlerle akıyor, kadını çağırıyor, karşı koyamayacağı korkunç bir cazibe yaratıyordu.

Adamın göğsündeki ağır kaslara sokuldu, onun gücünü ve dokunuşuna verdiği tepkinin derinliğini hissetmeyi seviyordu. Kasıtlı bir niyetle dilini onun çarpan nabzının üzerinde gezdirdi, Zen benzeri sakinliğinin alev almasını istiyordu. Onun kendisini sadece istediğini değil, aynı zamanda artan bir yoğunlukla kendisine ihtiyaç duyduğunu da bilmeye -kesinlikle bilmeye- ihtiyacı vardı. Bu umutsuz ihtiyaçta yalnız olamazdı.

Eliyle başını daha da yaklaştırdı, teklifini kabul etmesi için sessiz bir emirdi bu. Sadece o derin erkek iniltisini duymak, nabzının sıçrayışını ve kalbinin çarpışını hissetmek için dilini yavaşça bir kez daha döndürdü. Dişlerini uzatırken ve erkeğin kokusunu ciğerlerine çekerken, ateşin onu almasına, kadınısı kanalından karnına ve göğüslerine doğru süpürmesine izin verdi.

Adam alçak sesle ve gırtlaktan bir şeyler fısıldadı, bu ses onun için kelimelerden daha önemliydi. Parmakları saçlarında ve kafa derisinde, ensesinde büyüleydi ve bir eli kalçalarının üzerinde geziniyor, onu yarı kaldırırken sıkıca bastırıyordu. Vücudundaki güç, iradesiyle eşleşiyordu ve onun sertliğinin yumuşaklığına karşı hissettiği kadınsı heyecana engel olamadı.

Bir nefes aldı, kalbini delip geçecek kadar keskin, korkunç bir aşkla sarmalanmış o enfes şehvet anının tadını çıkardı. Sonra dişlerini onun bedenine geçirdi ve onları hayat arkadaşlarının yaptığı gibi birleştirdi. Zenginlik içine aktı. Her hücresi onu emdi, içine aldı. Onun tadı, köpüren baloncuklar gibi dilinin üzerinde patladı.

Razvan ilkinden bile daha seksi, gırtlaktan gelen bir inilti daha çıkarmış, bu ses vücudunda titreşerek ona verdiği fiziksel tepkiyle birlikte kabaran duyguların girdabına eklenmişti. Onu başka hiç kimsenin yapamadığı gibi hareket ettiriyor, derisinin altına ve kemiklerine giriyordu ve şimdi, onun bağımlılık yapan tadı neredeyse tüm perspektifini kaybetmesine neden oluyordu. Hiçliğin ortasında, yerde kar varken ona ihtiyacı vardı.

İlk seferimiz değil. Birlikte ilk seferimizde seninle saatler geçirmek istiyorum, sürümüz etrafımızı sarmışken ve her fırsatta tehlike varken birkaç dakika değil.

Onu reddetmesi bile seksiydi. Kadife sesi, yavaş sıcaklığı, ondan saklamaya çalışmadığı apaçık ihtiyacı. Son bir kez tadına baktı ve sonra dilini iğne uçlarında gezdirdi ve tüm vücudu titrerken onun gücünün kendisini ayakta tutmasına izin vererek öylece durdu.

"Haklısınız," dedi üzüntüyle.

"Bir an önce eve gitmeliyiz." Bu sözleri onun kulağına fısıldadı.

Bu ses hoşuna gitmişti. Daha çok, onun da kendisi kadar sarsılmış olduğunu söyleyen sesindeki boğuk notayı sevdi. Cevap olarak, kollarıyla boynunu çevreledi ve ona sarıldı, onu içine çekti.

Sürü huzursuzlaştı, etraflarında dönmeye ve sorgulamak için bacaklarını dürtmeye başladı. Ivory kendini gülümserken buldu. "Çocuklar sabırsızlanıyor, her çocuk gibi."

Adamın eli kadının karnına doğru kaydı ve parmaklarını açarak orada durdu. "Düşmanımızı yok etmeyi başarabilirsek, içindeki çocuğumuzla çok güzel görüneceksin."

Ivory çocuk sahibi olma ihtimalini hiç düşünmemişti. Tüm hayatını tek bir şeye adanmıştı: Dünyayı kötü bir canavardan kurtarmak. Bir hayat arkadaşı ve bir çocuğu olabileceği, bir gün normale benzer bir şekilde yaşayabileceği fikri onu şok etmişti. Bununla başa çıkabileceğinden tam olarak emin değildi.

Razvan usulca güldü ve eğilip dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerine dokundurdu. "Merak etme, benim küçük savaşçım. İkimiz için de asla normal olmayacak ama kendi kurallarımızı kendimiz koyacağız ve hayatımız bize gayet uygun olacak."

"O zaman şu işi bitirelim," dedi Ivory.

Bölüm 13

Mikhail Dubrinsky, Razvan ve Ivory'yi uzun, etrafı çevrili verandasından selamladı. Ev büyüktü, ağaçların arasına gömülmüştü, ormana o kadar iyi karışıyordu ki Ivory, prens etrafındaki güvenlik önlemlerini hafifletmediği sürece çoğu insanın onu asla fark edemeyeceğini kesinlikle biliyordu. Savaşçı kıyafetlerini giymişti ve vücudunda dövme olarak kurtlar vardı. Bunu onun sürüsüne çok yakından bakmasına tercih ederdi. Razvan ona yakın duruyordu, sadece bir adım gerisinde, sanki ortağı değil de muhafızıymış gibi. Onu yanında yürümeye zorlamak için iki kez adımlarını yavaşlatmayı denemişti ama Razvan bir şeye karar verdiğinde onu hiçbir şey durduramıyordu.

"İyi akşamlar," dedi Mikhail. "Sıvad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbiniz güçlü kalsın avcılar," diye ekledi daha geleneksel bir selamlaymayla.

Ivory bir selam mırıldandı ve omzunun üzerinden Razvan'a baktı. Razvan'da bir gerginlik hissetmiyordu ya da Karpat halkının prensini ziyaret etmekten dolayı herhangi bir sıkıntı duyduğunu sezmiyordu ama yine de mesafesini koruyordu - tam olarak iki adım yanında ve onun adımlarının gerisinde. Bakışları huzursuzca evin ve arazinin üzerinde gezindi, ağaçları aradı ve sanki bir tuzak arıyormuş gibi çevrelerinin her santimini dörde böldü. Yüzü ağırbaşlı, ağzı sert bir çizgideydi. Karpat topraklarının bu kadar derinlerinde güvende olmaları gerekirken, davranışlarıyla onu tedirgin ediyordu.

Ne oldu? Razvan'ın henüz konuşmamış olduğu gerçeğini örtmek için prene bir gülümseme gönderdi.

Bilmiyorum ama yalnız değil. Etrafımız sarıldı. Elbette başkalarının da olacağını biliyordu.

Gregori'nin bu adamla görüşmeye asla izin vermeyeceği kesin.

Prens ve hayat arkadaşı onun varlığı olmadan. Şimdi huzursuzdan da öteydi.

Razvan, "Bize hoş geldiniz diyorsunuz ama adamlarınız çember çizerek pozisyon alıyor gibi görünüyor," dedi.

Sesi sertti, Ivory'nin onun konuştuğunu hiç duymadığı kadar sertti. Şimdi onun neden geri çekildiğini biliyordu. Bir saldırı bekliyordu, önden değil, arkadan ya da her iki taraftan. Ciddi olduğunu belli eden bir bakış takınmıştı ve dostça ziyaretleri birdenbire o kadar da dostça olmaktan çıkmıştı. O anda, Karpatyalı ona doğru bir hamle yaparsa prensi öldürebileceğini anlamıştı.

Küçük bir adım geri çekilip Razvan'dan uzaklaştı ve hızla bir kadından savaşıya dönüştü. Yayı hafifçe yukarı kalktı, ok prensin kalbini örtecek kadar eğikti. "Sadece yardımınız için teşekkür etmek istedik," dedi. "Başka bir şey değil. Eğer hoş karşılanmazsak gideriz."

Prens açık alana, uzun, pürüzsüz parmaklıklardan uzakta, kadının kendisini net bir şekilde görebileceği bir yere doğru adım attı. Ellerini yanlarından uzak tuttu. "Hoş geldiniz. Hayat arkadaşım içeride ve sizinle tanışmak istiyor. Sizi düzgün bir şekilde karşılamak için ayağa kalkamıyor ve onu ziyaret etmek için zamanınız olacağını umuyordu."

Çevredeki ormana baktı ve evinin etrafındaki avcılara bir çağrı gönderdi. Bunlar benim misafirlerim ve hoş geldiler. Sesindeki öfkenin sınırı hiç de yanlıış anlaşılmıyordu. "Lütfen özürlerimi kabul edin ve içeri gelin."

Ivory Razvan'a baktı. "Bu sana bağlı. Eğer burada hoş karşılanmadığınızı düşünüyorsanız, kalmak gibi bir niyetim yok." Yine de haber almak istiyordu. Haberlere ihtiyacı vardı. Xavier'i etkili bir şekilde avlayacaklarsa, Karpat halkının sağlayabileceği her ayrıntıya ihtiyaçları vardı.

Gregori verandaya çıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ne zaman gözlerimi senden ayırsam kendini hedef haline getiriyorsun," dedi Mikhail'e küçük bir sırıtışla. Bakışlarını Ejderha Arayıcı'ya doğru kaldırdı. "Ne zaman prens

ziyaret etmenizi diliyor ve güvenliğini garanti ediyor, bu büyük bir onurdur."

Ivory'nin gözleri yakıcı bir sıcaklıkla parladı. "Sadece prence güvenen biri için."

"Öyle mi?" Mikhail sordu, bakışları onunkileri sabit tutuyordu. "Bana güveniyor musun?"

Ivory bir an sessiz kaldı ve onun yüzünü inceledi. Kardeşine hiç benzemiyordu. Babasına da pek benzemiyordu. Bir nefes aldı ve Razvan'ın zihninin içinde hareket ettiğini hissetti. Onu destekliyordu. Geçmiş çok yakın olduğunda onu sabit tutuyordu. Razvan'ın zihninin fırçasını kendi zihninde hissetti, güçlü, dayanıklı ve tamamen onun için. Başka hiç kimse için değil. Razvan'ın sadakati tamamen ona aitti ve başka hiç kimseye ait değildi.

"Evet."

Mikhail kenara çekildi ve hafifçe eğilerek ön kapıyı işaret etti. "Lütfen onur konuklarım olarak evime girin." Bakışları Razvan'ın üzerinde kaydı. "İkiniz de."

Razvan o sırada Ivory'nin yanından geçerek ilerledi, duyuları evdekileri incelemek için alevlendi. İçeride iki kadın ve birkaç erkek vardı. Kapıda durdu ve Gregori'ye doğru baktı.

"Prensin evinde, hayat arkadaşı da oradayken bir tuzak hazırlayacağımızı mı sanıyorsun?" Gregori tısladı, gümüş gözleri Razvan'a dikilmişti.

Razvan azar karşısında irkilmedi. "Bana bu kadar çok güvensiz insana karşı dikkatli olmayacağını söyle. Bana hayat arkadaşını korumayacağını söyle." Sesi yumuşaktı ama gözlerinde sıcaklık vardı. "Onların şüphelerini ikimizin de üzerine çöken bir ağırlık gibi hissedebiliyorum. Sadece teşekkürlerimizi sunup ayrılmamız gerekiyor. Sizden hiçbir şey istemiyoruz."

Çizgili kızıl ve altın rengi saçları olan bir kadın evin içinden fırladı, kapının hemen dışında durdu ve hayat arkadaşının, çelik gözleri ve acımasız ağzı olan uzun boylu, heybetli bir savaşçının kısıtlayıcı elini görmezden geldi. "Razvan. Lütfen."

Razvan gözlerini kırptırdı. İçi parçalandı. Paramparça oldu. Kalbi. Ruhu. Bir an için dünyası bu tek kadına daraldı. Uğruna her şeyden vazgeçtiği kişi. Hayatından. Ruhundan. Akıl sağlığından. Her şeyinden.

"Natalya." Onun adını soludu, kararsızdı.

Onun karşısında kendini çıplak ve savunmasız hissederken görüşü bulanıklaştı. Onunla uzaktan konuşmak bir şeydi, kalbinde olması gereken suçlamadan uzakta, toprağın altında yattığı bir hayal dünyasında. Ama onun, Xavier'in sistematik olarak yanlış bilgiler verdiği ve Razvan'ı kullanarak ona büyüler yapması için kandırdığı ikiz kız kardeşinin önünde durması . . .

Fildişi zihnine doldu. Kalbine. Ben seninleyim.

Dört kelime, ama bu birlik gösterisi onun için her şey demekti. Ciddiydi. Ivory onunla birlikte duruyordu, uzun ve dik, kıyaslanamaz bir savaşçı, onunla tamamen gurur duyuyordu. Onun düşmüş meleği, hayat arkadaşı.

Natalya'nın gözleri yaşlarla doldu. "Razvan, lütfen gitme."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Boğazında onu boğmakla tehdit eden ani yumruyu yuttu. Bir eli kendi iradesiyle kalktı ve o parlak saçlara dokundu. Natalya ağlayarak kendini onun kollarına attı. Adam kollarını Natalya'ya doladı ve onu kendine çekti; bunca yıldan, bunca acıdan sonra aralarındaki bağın tamamen kopmamış olmasına şaşırılmıştı.

Ivory zihninde kaldı, onu aynı yakınlıkta tuttu ve zihnine dolan sorumluluğun korkunç ağırlığını hafifletti. Uzun zaman önce seçimleriyle yüzleşmiş ve bunları kabullenmişti ama kız kardeşinin hayatta, sağlıklı ve mutlu olduğunu görmek çok zordu.

Onu kol uzunluğunda tuttu ve dikkatle inceledi. "İyi görünüyorsun Natalya. Genç." Çok genç. Onun ikiziydi ama yine de çok daha yaşlıydı.

Her harika satırı hak ettin. Adam kollarını kız kardeşinden ayırdığında Ivory elini onunkinin içine soktu. Parmakları birbirine dolandı ve yapıştı.

"Bu Vikirnoff, benim hayat arkadaşım." Natalya uzun boylu savaşçının kolunu okşadı, bu hareket büyüleyiciydi, sanki onu bir arada tutan bir tılsımı okşuyordu.

Ve belki de, diye düşündü Razvan, adamın yaptığı buydu. Ivory onu kesinlikle bir arada tutuyordu. "Sana sahip olması iyi bir şey." Ciddiydi. Vikirnoff onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Natalya'yı şiddetle koruduğu açıktı. Ve eğer adam Ivory için hissettiklerinin onda birini hissediyorsa, Natalya emin ellerdeydi.

Razvan Ivory'nin elini göğsüne götürdü. Sevgi gösterileri konusunda kendini rahat hissetmiyordu ama yine de geri çekilmedi. Onun yanında durdu, sıcaklığı onu sarıp sarmaladı, sabitledi ve avucunu hızla atan kalbinin üzerine bastırdı. "Bu Ivory-sívam és sielam-kalbim ve ruhum." Parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Ivory, kız kardeşim Natalya ve onun hayat arkadaşı Vikirnoff."

Natalya'nın huzurunda, Xavier'in kurduğu tuzağa yem olmaktan korkmadan, özgürce durabilmek onun için inanılmazdı. Ama her şeyden çok yanındaki kadınla gurur duyuyordu. Onunla birlikte her şeye sahip olduğunu hissediyordu. Kasvetli, umutsuz bir hayatı bir şekilde saf neşe anlarına dönüştürmüştü - bunun gibi.

"Sonunda sizinle tanışmak harika," dedi Ivory. "Kardeşiniz sizden sık sık bahsediyor. Kurt sürümüze yardım ettiğin ve ihtiyacımız olduğunda bize kan verdiğin için teşekkür ederim."

Ivory, Natalya ve Vikirnoff'u eve kadar takip etti. İçeri girer girmez içinden güç fışkırdı. O güçlü enerji dalgasını hissedip hissetmediğini anlamak için Razvan'a baktı. Razvan sessizce başını salladı, Gregori'nin arkalarında olmasından rahatsız olduğu belliydi.

Raja arkamızı kollar, diye teminat verdi.

Mikhail, "Kurtların, peşlerinde bir vampir varken dört insanı böylesine tehlikeli bir arazide taşıması inanılmaz bir başarıydı," diye gözlemledi.

Ivory ona temkinli bir bakış fırlattı. "Onlar özel. Benim ailem. Onlara yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Küçük kız hâlâ hayatta mı? Onu yolculuğa hazırlayacak vaktimiz yoktu. Onları hemen göndermek zorundaydık."

"Çiftlik evindeki yıkımı gördüm." Mikhail doğruca büyük, içi doldurulmuş bir sandalyede oturan ve ayaklarını bir sedirin üzerine uzatan kadının yanına gitti. "Hayat arkadaşım Raven," dedi ve sesinde büyük bir sevgi vardı. "Raven, Ivory ve Razvan."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Raven. "Ayağa kalkamadığım için üzgünüm ama lütfen oturun." Hem hayat arkadaşına hem de Gregori'ye hızlı bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre hem şifacı hem de Mikhail tarafından dikte ediliyorum."

Mikhail pişmanlık duymadan, "Ve bu fırsattan çok hoşlanıyorum," dedi.

Ivory ve Razvan daire şeklinde dizilmiş geniş arkalı sandalyelerden ikisine oturdular. Mikhail, Raven'ın sandalyesinin koluna yerleşti ve Gregori de Razvan'ın karşısına oturdu, huzursuz gözleri pencerelerden çevredeki ormanı taramak için sürekli hareket ediyordu.

Ivory, "Bence orada yeterince gardiyanınız var," dedi. "Yedi tane saydım. Kaçırdığım var mı?"

"Muhafızlar mı?" Raven prensten şifacıya bakarak yineledi. "Ne muhafızı?"

Cevap veren Natalya oldu. "Kardeşim o kadar uzun süre düşman olarak görüldü ki, ben dahil pek çok kişi onun bir hain olduğunu düşündü ve diğerleri için öyle olmadığına inanmak zor."

Gregori nazikçe, "Prensin oğluna hamilesiniz," dedi. "Pek çok kişi senin doğumuna yakın bir zamanda onun gelmesinin şüpheli bir tesadüf olduğunu düşünüyor."

"Ama Mikhail emin olmadığı hiç kimseyi evimize davet etmezdi," dedi Raven. "Bu tamamen saçmalık."

"Ve benden de şüpheleniyorlar," diye belirtti Ivory, prensin bu kadar kolay kurtulmasına izin vermek istemiyordu. "Çünkü ben bir Malinov'um."

"Geçtiğimiz yüzyıllarda uzun süre ölü olduğu düşünöldü," dedi Gregori. "Evet, bazıları şüpheleniyor ama ben senin zihnindeydim, seni ve Razvan'ı iyileştirdim. Çiftçiyi ve ailesini kurtarmak için neler yaşadığınızı biliyorum."

"Bana çocuktan bahset," diye ısrar etti Ivory.

"Yaşıyor ve iyi," diye güvence verdi Gregori. "Falcon ve Sara çocuk iyileşene kadar aileyi yanlarına aldılar. Şu anda handa yaşıyorlar ve yeniden başlamalarına yardım edeceğiz. Sahip oldukları hemen hemen her şey yok edilmiş. Neyse ki vampir sık sık olduğu gibi tüm hayvanları öldürmemiş. Çiftliğe çok fazla zarar vermeden önce gelip onu durdurmuş olmalısınız."

"Hafızalarını sildiniz mi?" Ivory sordu.

Mikhail kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Ebeveynler yeterince kolaydı ama çocuklar hâlâ kâbus görüyor. Gregori onlara yardım etmek için çalışıyor. Bazıları diğerlerinden daha dirençli. Bana kurtlarınızdan bahsetmenizi istiyorum."

Ivory kıpırdamadan durdu. Razvan da en az onun kadar hareketsizdi ve bunun boş bir soru olmadığını hissediyordu. "Bana yardım eden kurt sürüsüne bir söz verdim ve bunu hep tuttum. Yavruların doğduğu yaz, av hayvanları boldu ve ılıman bir kış olmuştu. Sürünün iki yavrusu oldu, bu bazen iyi bir yılda olur. Avlanmaya yardım ettim, böylece sürüm iyi beslendi ve alfa çifti ile hiyerarşide bir sonraki çiftleşti. Vampirler sürümü avladılar ve beni aralarında bulmayı umarak onları yok ettiler."

Kadının eli kucağında titriyordu ve Razvan elini onun üzerine koydu, başparmağı yatıştırıcı bir hareketle ileri geri kayıyordu. Ivory ona bakmadı ama zihnini onunkine açtı ve başka kimsenin göremediği yerlerde onu rahatlatmasına izin verdi. Sürüyü ölü ve ölmek üzere bulmak hatırlayabildiği en kötü anlardan biriydi.

"Asıl sürümden geriye sadece yavrular kaldı. Çok kötü yaralanmışlardı ama ben tam olarak" -doğru kelimeyi aradı- "aklı başında değildim. . o günlerde. Ay ışığına hâlâ zar zor dayanabiliyordum ve saatlerimin çoğunu toprağın altında geçiriyordum. Hayatta kalmak için sürüye ihtiyacım vardı. Gitmelerine izin veremezdim ve onlarla birlikte ine sürünerek girdim ve onlara defalarca kanımı verdim. Bazen kanlarını almaktan başka çarem kalmıyordu. İlk dönüşümden önce uzun bir zaman geçti -haftalar, tam olarak hatırlamıyorum-."

O anı, hayvanın acı içinde çığlık attığını ve yaptığı şey karşısında yaşadığı şoku hatırladı. "Sadece benimle avlanmayı öğrendiklerinden emin olmak için dikkatli davrandım. Onları besledim ve onlara baktım. Üremiyorlar." Başını kaldırdı ve prensin gözlerinin içine baktı. "Onlar benim ailem. Yüzyıllardır vampir avlıyoruz ve sayısız kez hayatımı kurtardılar." O düşünceli bakışıyla tam olarak ne demek istediğini, sürüsü için ölümüne savaşaacağını ifade etti.

Gregori, "Yiyecek için insan ırkını avlamaya başarlarsa ne kadar sorunlu olabileceklerini görebilirsiniz," dedi.

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "İçimizden birinin yaptığından daha fazla değil. Kurdu avlayıp yok etmekten başka seçeneğimiz yok."

Mikhail elini kaldırdı. "Sadece bilmemiz gerekiyordu, Ivory. Sürü çok sıra dışı ama her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor."

Razvan kıpırdandı. "Geç oldu ve henüz beslenmedik. Sürü iyi ama eve dönmeden önce avlanmalıyız."

Ev kelimesinin tadını çıkardı. Dilinden dökülmesine izin verdi. Bu evin sınırları çok boğucuydu. Daha önce ne zaman bir evde olduğunu hatırlamıyordu, hele de bu kadar çok insanın olduğu ve tüm gözlerin üzerlerinde olduğu bir evde. Ivory bunu iyi saklıyordu ama o da aynı derecede rahatsızdı. İkisi de uzun yıllar boyunca yalnız kaldıkları için sosyal becerilerde iyi değildi.

"İkinizi de besleyebiliriz," dedi Mikhail. "Sizi buraya gerçekten bir amaç için getirdim."

Fildişi koltuğuna geri yerleşti ama Razvan onun parmaklarının yayının etrafında döndüğünü fark etti ve kurtlardaki farkındalık dalgalanmasını hissetti. "Elbette yaptın."

Mikhail kolayca gülümsedi. "Çocuklarımız daha doğmadan ölüyorlar, Ivory. Nezaketle kaybedecek zamanım yok. En büyük beyinlerimiz bu soruna çözüm bulmaya çalıştı ve sonunda, yakın zamanda bir buluş yaptık. Düşüklerimizin kaynağının Xavier olduğunu keşfettik. Doğmamış çocuklarımıza saldıran ekstremofilleri, mikropları mutasyona uğrattı. Mikroplar toprakta. Yer değiştirsek bile, ki elbette bunu düşündük, gittiğimiz her yerde toprağı kirletebilir. Onu durdurmak zorundayız."

Ivory, "Hedefimiz bu," dedi.

"Gregori bana ikinizin de Xavier'i yok etmeye kararlı olduğunuza inandığını söyledi. Bunu yapabilecek biri varsa, en iyi şansın siz ikinizde olduğuna inanıyor. Gregori'ye ve kendi içgüdülerime çok güveniyorum. Size mümkün olan her şekilde yardımcı olmak isteriz."

"Hayır," diye araya girdi Natalya. "Hayır, Razvan." Vikirnoff'u silkeledi ve ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı. "Seni daha yeni geri aldım. O adamın yanına yaklaşılamazsın. Hiçbir sebeple. Seni avladığını biliyorsun. Öyle olduğunu biliyorsun."

Razvan içini çekti. Çocukken Natalya'nın üzgün olmasından hiç hoşlanmazdı ve şimdi yetişkin bir kız olduğu için de aynı derecede kötüydü. "Onu herkesten daha iyi tanıyorum Natalya," dedi sesi nazikti.

"Ivory onu inceledi ve aslında bir zamanlar okulunda onunla birlikte çalıştı. Onun büyüleriyle arası iyi, onları tersine çevirebiliyor. Mikhail, Ivory ve benim onu durdurmak için bildiğimiz diğer herkesten daha fazla şansımız olduğu konusunda haklı."

"Ama bu doğru değil. Yeterince acı çektin." Aslında demek istediği, yıllardır ondan vazgeçtiği idi ve bu ikisi için de doğru değildi. Onu geri istiyordu.

Vikirnoff elini uzattı ve bir anlık tereddütten sonra elini tuttu, ona yaslandı, belli ki ağlamamaya çalışıyordu.

Mikhail, "Ivory ve Razvan'ın büyük fedakârlığı halkımızı kurtaran şey olabilir," dedi. "Her ikisi de öldüğünü sandığımız yıllarda düşmanımızı tanıyordu. Doğmamış çocukları hayatta tutmak için sadece Lara'ya sahibiz ve o da sonsuza kadar devam edemez. Dünyayı temizleyebilecek dört kadınıımız var -Syndil; sen, Natalya; Lara ve Skyler-. Türümüz şu anda çok kırılgan. Xavier tehdidini ortadan kaldırmayı başarırsak, devam etmek için yine de olasılıklarla savaşıyor olacağız. Razvan ve Ivory'ye ihtiyacımız var. Sahip olduğumuz her savaşçının elinden geldiğince savaşmasına ihtiyacımız var."

Ivory kaşlarını çatarak, "Bu ekstremofiller hakkında ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi. "Daha önce, yerin altındayken, zihinlerinizde bu şeylerin görüntülerini yakaladım ama bunların tam olarak ne için kullanıldığını anlamıyorum. Xavier vampirin iletişimini güçlendirmek ve müttefiklerini tanımlamak için parazitler üretti. Bu mikroplar ne işe yarıyor?"

Gregori, "Toprakta bulunuyorlar ve erkek dinlenirken vücuduna giriyorlar," diye yanıtladı. "Seks sırasında mutasyona uğramış mikroplar kadına aktarıyor, kadın da bunları doğmamış çocuğuna aktarıyor. Bu durduramadığımız bir kısır döngü."

"Kaynağın Xavier olduğundan emin misiniz?" Ivory sordu.

Cevap veren Razvan oldu. "Onun deneylerine tanık oldum, hepsine. Şeytani büyülerini yaparken, doğayı kendi karanlık amacı için çarpıtırken ve bozarken oradaydım. Kan ve sıvı zehir havuzları vardı."

Ivory'nin kafası sanki yeni bir iz kokluyormuş gibi yukarı kalktı. "Gerçekten onun büyüünü duydun mu? Sana izin mi verdi? Orada onunla birlikte miydin?" İçine dolan heyecanı bastırmaya çalıştı.

"Sana büyülerle aramın iyi olmadığını söylemiştim. Natalya'yı bu yüzden istedi. O da öyle."

Natalya bir şeyler söylemek için araya girmeye başladı ama Mikhail onu susturdu. Bırakın birlikte konuşsunlar. Ivory'nin aniden heyecanlandığını görebiliyor, hatta hissedebiliyordu.

"Ama olağanüstü bir hafızanız var," dedi Ivory. "Gördüm ve en küçük ayrıntıyı bile unutmuyorsun." Onay için Gregori'ye baktı, şifacının Razvan'ın zihninde çok zaman geçirdiğini biliyordu. "Bunun hakkında konuşmuştuk, Razvan. Eğer onun büyülerinin tam ve kesin kelimelerini hatırlayabilirsen, onları çözebileceğime eminim. Büyülerinin çoğunun temeli için çırakları kullandı ve sonra yaptıkları işte çok iyi olduklarında onlardan kurtuldu, çünkü onlardan korkuyordu." Razvan'ın eli onun elinin üzerinde hareket etti, bileğini, bir kesiğin olduğu ince beyaz çizgiyi okşadı. Hatırlayabildiğimi söylemiştim ve evet, bunu bile hatırlıyorum ama hatırlamak kolay olmayacak. O işkence günlerini, çığlık seslerini, çaresiz kurbanları yeniden yaşamak istemiyordu. kadınlar o yapamadımYardım et, . onun kendi Rol, olup olmadığını Bilerek ya da bilmeyerek. Eğer isteğiniz buysa, bunu yapacağım, dedi.

Ivory onun zihnine dokundu ve onda da aynı dingin huzuru, tam bir kabullenişin sakinliğini buldu. Eğer ondan anılarına geri dönmesini isteseydi, hiç tereddüt etmeden bunu yapacağını biliyordu ve ona duyduğu sevgi kalbinde parılıyordu. Onunla duyduğu gurur ruhunda yükseldi. Diğerleri onun yıpranmış yüzüne baktıklarında ne görürlerse görsünler, o her zaman bir kahraman görecekti.

"Eğer onun kullandığı büyüye sahip olsaydın, bu ekstremofillerin kontrolünü ele geçirebilir miydin?" Mikhail Ivory'ye sordu.

"Yeterli zamanım olursa yapabilirim. Büyü üzerinde çalışmam gerekecek. Xavier karmaşık büyüleri sever. Ve bütün bir türü öldürmek ve bir diğerini mutasyona uğratmak için çok karmaşık bir büyüye ihtiyacı olacaktır." Ivory omuz silkti. "Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ama şimdiye kadar çalıştığım zaman

büyülerinden birini tersine çevirebildim." Çenesini kaldırdı. "Çok iyi bir öğrenciydim."

Şimdi Razvan'ın başparmağı bileğinin hassas derisine bastırıyor, zıplayan nabzının üzerinde bir okşayışla geziniyordu.

Mikhail, "Dağlardan taşınmamız gerekiyorsa bunu yaparız," dedi, "ama bunun sorunu çözeceğinden şüpheliyim. Eninde sonunda ülkemizden diğer topraklara yayılacaktır. Kökünü kazıyabilirsek çok daha iyi olur."

Ivory başını salladı. "Xavier çok yakında sana karşı harekete geçecek." Raven'a baktı. "Zaten bir kızınız var ve şimdi bir de oğlunuz olunca, sizin ya da çocuklarınızın yaşamasına izin veremez. Onun peşine düşecektir."

Mikhail rahatlatıcı bir kolla Raven'ın omuzlarına sarıldı. "Biz hazırız."

"Bu yüzden mi savaşçılarınız bu evi kuşattı?" Razvan sordu.

Mikhail başını salladı. "Hepimiz tedirginiz. Saldırıları sıklaşıyor, bizi teker teker parçalara ayırıyorlar, gün içinde çocukların peşine düşüyorlar, kuklalarını kullanıyorlar. Bizi yıpratıyorlar. İkinizin ortaya çıkması şok etkisi yarattı. Ve elbette, daha önce de belirtildiği gibi, zamanlama son derece şüpheli."

"Ama senin için değil mi?" Ivory yine onun bakışlarıyla karşılaştı. Sabit.

Zorlu.

Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Halkımın yükü uzun zamandır omuzlarımda, Ivory. Babamın yeteneklerine sahip değilim ama iyi içgüdülerim var. Onlara güvenmek zorundayım. Bu dünyada çok az şey kesindir. İkiniz hakkında içgüdülerime ve Gregori'nin fikrine güvenmeyi seçiyorum. Bu kombinasyon nadiren başarısız olmuştur."

Gregori beceriksizce homurdandı. "Asla, demek istiyorsun. Söz konusu sizin güvenliğiniz olduğunda hata yapmam."

Mikhail eğlenerek, "Razvan'ın sen yirmi adım ötemdeyken boğazıma bıçak dayamayla başardığına inanıyorum," dedi.

Ivory iki adam arasındaki ilişkinin sıkı bir dostluk ve yoldaşlık ilişkisi olduğunu fark etti.

"Bunu yapması için ona yüklü bir para ödedim," dedi Gregori. "Prensimiz olarak ülkenin dört bir yanında vampir kovalamaman gerektiğini anlamamı istedim ve Razvan da sana bir ders vermeyi kabul etti."

Raven güldü. "Siz ikiniz imkânsızsınız. Misafirlerimizin açlığını hissedebiliyorum. Belki de ziyaret edebilmemiz için bu konuda bir şeyler yapmalısınız," diye önerdi.

"Avlanabilecek durumdayız," dedi Ivory, sesinin sert çıkmamasına çalışarak. Çaresizken kan almak bir şeydi, zindeyken tamamen farklı bir şeydi. O bir savaşçıydı, çocuk değil.

"Gerek yok," dedi Mikhail. "Kanımı özgürce sunuyorum."

Prens ona gülümsedi. Sakin. Dostça. Midesi düğümlendi. Onun arkadaşı yoktu. Nasıl edineceğini de bilmiyordu. Ondan ne istiyordu? Ne bekliyordu? Oda çok küçük geliyordu. Havayı zar zor soluyordu.

Bizden ne istediklerinin pek önemi yok, diye güvence verdi Razvan. Bizim onlara ihtiyacımız yok, onların bize ihtiyacı var. Yapmayı seçtiğimiz her şey bizim kararımız. Bu adama sadakat yemini etmiş değiliz. Bir yola girdik ve o yolda ilerlemeye devam edeceğiz. Onu dinlemenin bir zararı yok. Onun kanı saf ve diğerlerinden daha fazla güç taşıyor. Eğer ondan beslenmek istemiyorsanız, bunu yapacağım ve sizi daha sonra besleyeceğim.

Adamın sesindeki soğukkanlı kararlılığı duydu ve midesi rahatladı. Etrafındaki her şeyin farkında olarak, diğerlerinden kaçınarak ve savaşması gerektiğinde kendini en avantajlı konuma getirmek için büyük özen göstererek hayatta kalmıştı. Razvan da aynısını yapıyordu.

Ivory oturdukları sandalyeyi dikkatle seçmişti, böylece kimse arkalarına geçemez ya da her iki taraftan da çok yaklaşamazdı. Raven ve prens tam önünde oldukça savunmasız durumdaydı. Prens kendisini zayıf bir pozisyona bilerek oturttuğunu biliyordu.

bu tür durumlara karşı keskin bir şekilde bilenmiş temkinliliğini azalttı ve bunu takdir etmesine rağmen yine de gitmek istedi.

Çok fazla kalp atarken, damarlarda kükreyen kanın sesi duyulurken, duygular etrafında çok çığ görünürken soğukkanlılığını korumak zordu. Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, geniş de olsa bir odaya tıkmak yine de rahatsız ediciydi. Prense zorla gülümsedi, başını bir prenses gibi eğdi. "Cömert teklifiniz için teşekkür ederiz."

Besleme işleminden rahatsız olan ondan çok Razvan'dı. Bir bilekten kan almaktan hoşlanmıyordu ve prens bu kadar rahat bir şekilde bileğini uzattığında onun bu fikre karşı duyduğu tiksintiyi anında hissetti. Tereddüt etmeden kanı aldı, dikkatleri Razvan'dan uzaklaştırmak istiyordu.

"Sana kanımı sunuyorum Razvan," dedi Natalya sessizliğin içinde. "Seninle bağlanma sürecini baştan yaşamaktan hiç çekinmem."

Razvan kesinlikle, tamamen hareketsiz kaldı. Ivory onun anında reddedilişini, tamamen geri çekilişini hissetti. Teni soluk bir beyaza dönuştü, neredeyse şeffaflaştı ve yüzündeki çizgiler derinleşti.

"Ben prens değilim ama kız kardeşiniz olarak size özgürce teklifte bulunuyorum."

Her zamanki gibi sakin ve dingin görünmesine rağmen vücudundaki her kas gerildi. Ayağa kalktı ve Natalya'dan uzaklaşarak aralarına mesafe koydu, ancak ağzında hafif bir gülümseme vardı ve gözleri hüzünlüydü. Başını bir saygı jestiyle Natalya'ya doğru eğdi.

"Beni onurlandırırıyorsun küçük kardeşim, ama böyle bir hediye kabul edemem."

Midesi çalkalandı ve safra yükseldi. Ivory yarayı kapatmak için dilini Mikhail'in bileğinin üzerinde kaydırđı ve yavaşça doğruldu. Razvan sakin görünüyordu ama içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu.

Gregori kaşlarını çatı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Razvan'a muazzam miktarda kan vermiş ve onun zihnine ve anılarına girmişti. Genelde sakin olan adamın sıkıntılı olduğunu hissetmişti. Ayağa kalktı ve diğerlerinin onu görmesini engelleyerek Razvan'a doğru yürüdü. "Onun için en iyisi Natalya, bir şifacı kanı almak. Daha iyi ama tamamen iyileşmiş değil. Kemikleri her zamankinden daha güçlü örülmeli."

Razvan hiçbir şey söylemedi. Konuşmak için kendine güvenmiyordu. Şifacının teklifini kabul etti ve diğerlerinin titreyen ellerine şahit olamamasına şükretti.

Ben senin yanındayım. Sen kan almak için birinin etini parçalayan bir canavar değilsin. Ivory sesini alçak ve sabit tutarak onu varlığıyla kuşatmaya çalıştı.

Razvan cevap vermedi ama kaos içinde dönen görüntüleri görmesi için onun zihnine sorunsuzca girmesine izin verdi. Bir an için, bir çocuğun bileğinin keskin dişler tarafından parçalanması görüntüsünü paylaştıklarında Gregori'yi olduğu gibi onu da dehşet kapladı.

Gregori sessizce, "Xavier'in hesap vermesi gereken çok şey var," dedi.

Razvan yine bir şey söylemedi ama bu anlayış, midesinde gittikçe sıkılaşıran düğümleri yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Şifacının bileğindeki iğne izlerini kapattı ve ona hafif bir teşekkür selamı verdi. Gregori onun resmiyetini görmezden geldi ve sırtını sıvazladı.

Gregori, "Sanki birbirimizi tanımıyor değiliz," dedi.

"Mikhail." Raven'ın sesi düşünceliydi. "Syndil ve Ivory'deki benzerliği fark ettin mi? Kardeş olabilirler."

"Benim bir kız kardeşim yok," diye güvence verdi Ivory. "Beş erkek kardeşim vardı."

"Ama birbirinize benziyorsunuz," diye kabul etti Mikhail. "Ve senin de Syndil gibi toprakla özel bir yakınlığın var. O olağanüstü bir kadın. Onunla tanışmak isteyeceksin."

Karpat topluluğunun içine çekilmeyecekti. Burada zar zor iş görebiliyordu, kendinden emin değildi, kendine hiç güvenmiyordu, sanki her şey ters gidiyormuş gibiydi.

Ben de aynı şeyi hissediyorum. Razvan'ın sesi zihninde nazikti.

Onlar bu kadar nazik ve misafirperver davranırken bizim neyimiz var?

Başkalarından çok uzun süre uzak kaldık, diye ona güvence verdi. Kendi arkadaşlığımızda çok uzun süre. Açık alanlara ve kendi inimizin sessizliğine ihtiyacımız var.

Artık bu toplantıyı bitirip eve gitmeyi çok istiyordu ama Mikhail'in aklında bir şey vardı ve ona söyleyene kadar gitmesine izin vermeyecekti.

Razvan onun elini tuttu. Şimdi ikisi de ayaktaydı, zarif bir çıkış için ilk adımdı bu. Ivory özür dilemeye fırsat bulamadan Mikhail tekrar konuştu.

"Bir süre önce Natalya cevaplar aramak için bize, bu dağlara geldi. Babası bir kitap çaldı."

Razvan nefesini sertçe içine çekti, parmakları ani bir güçle Ivory'ninkilere dolandı. "Babamız o kitap için öldü. Xavier'in ana büyü kitabı. Xavier kitabı her türün kanıyla mühürledi. Büyücü. Karpatyalı. Lycan. Jaguar ve insan."

"Lycan kanı yoktu," dedi Natalya. "Kitabı bulma arayışım sırasında bir imgelem gördüm. Üçlünün kanıyla mühürlenmişti ve üçlünün kanıyla açılması gerekiyordu." Hayat arkadaşına baktı. Vikirnoff, neden bu konuda yalan söylesin ki? Sen de benim gibi imgelemi gördün. Xavier üçlünün kanını döktü. Razvan neden başkalarının da olduğu konusunda ısrar etti?

Bilmiyorum. Ama Natalya Vikirnoff'un sesindeki kuşkuyu duymuştu.

"Her türden bir kadını öldürdü ve kitabı mühürledi," dedi Razvan. "Onu gördüm. Bana inanıp inanmamak size kalmış."

Mikhail odanın içinde volta attı. "Lycanlar diğer türlerden daha iyi saklanırlar. Kanları güçlü ve farklıdır. Xavier bunu bilirdi. Kan üzerine çalışırdı ve onları asla yalnız bırakmazdı. Lycan kanı kendini gizleyebilir ama insan kanı gizleyemez."

"O zaman Lycan kanına ne oldu?" Natalya sordu. Kendine rağmen sesine şüphe karışmıştı. "Xavier'in ayini gerçekleştirdiğini gördüm."

Ivory ona hızlı bir bakış fırlattı ve omuz silktilti. "Muhtemelen orada, saklı. Kitabın korunmasına yardımcı olacak bir sır. Eğer Xavier Lycan kanının özelliklerini bilseydi, başkalarından saklanabileceğini de bilirdi. Kitabının açılıp kullanılmasını engellemek için buna güvenilebilirdi. İnsan kanına gelince, Xavier isterse hiçbir şeyi saklamakta sorun yaşamazdı. İmgelemenize gelince, birinin ona erişmesi için hazırlık yapmış olması mümkün. Xavier yaptığı her şeye koruma önlemleri koyardı."

Natalya başını salladı. Kitabı kurtarmak için babasının ölümünü izlemek de dahil olmak üzere korkunç bir çile çekmişti.

"Kitabı gerçekten elinde mi tuttun?" Razvan kız kardeşine sordu. "Onu buldun mu?"

Başını salladı. "Babamız bana bir mesaj bıraktı, onu bulmam için bir yol. Onu Mikhail'e getirdim."

"Kitabı almanı istiyorum, Ivory," dedi Mikhail. "İninizin nerede olduğunu kimse bilmiyor. Bunca yıldır kimsenin varlığınıza haber vermedi ama yine de bölgemizden o kadar uzakta olamazsınız. Kitap gizli kalmalı ve Xavier'den uzak olmalı. Kitabı ve elinizde bulundurarak elde edebileceğiniz her türlü bilgiyi size emanet ediyorum."

Odada bir nefes alışverişi oldu. Natalya bile başını salladı. Vikirnoff gerçekten de agresif bir şekilde öne çıktı.

"Kitap sana emanetti Mikhail," diye itiraz etti. "Başka kimseye değil. Bağışla beni Razvan, ama bu konuda birinin akıllı başında olması gerekiyor." Vikirnoff elini Ivory'ye doğru uzattı. "Bu kadının hayat arkadaşı yıllarca Xavier tarafından ele geçirildi. Xavier tarafından casusluk yapmak, kandırmak, yalan söylemek ve büyük zararlar vermek için kullanıldı. Şu anda bile hepimizi kandırmadığını nereden bileceğiz? Bu kadar tehlikeli bir kitabı alıp, birkaç yılını Xavier'in elinde geçirmiş bir adamın eline verir miydiniz?"

onunla ömür boyu? Bu adamlar daha yeni tanıştık." Gregori'ye baktı. "Bunu konseye götürmekten başka seçeneğimiz yok."

Mikhail kendini tam boyuna kadar çekti. O anda Ivory'nin nefesini kesti. Odada, duvarların genişleyip daralmasına ve ayaklarının altında bir hareket titremesi olmasına yetecek kadar g dalgalandı. Saçları bile enerjiyle atırdıyordu.

"Savaşılar konseyinin tavsiyesini sormuyorum, sormama da gerek yok. Eğer evimdeki bir misafire karşı nazik olamayacaksanız, o zaman gidebilirsiniz."

Bağırmadı ya da bağırmaadı. Aslında sesi alçak perdeden geliyordu ama birini anında yere serecek kadar ağırlık taşıyordu.

Vikirnoff ağzını açtı ve sonra kapattı, yüzünü hızlı bir sabırsızlık kapladı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu ve kitabı teslim etme kararının beklemesi gerektiğini belirtiyorum. Bu ikisini daha iyi tanıyana kadar onlara güvenemeyiz."

Natalya, kardeşine inanmakla, Xavier'in ihtiyaı olan bilgileri ona vermesi için onu kandırmanın kardeşı olduğunu defalarca hatırlamak arasında kalmış bir halde durdu. Başıını salladı ve Vikirnoff'u evden çıkarken takip etti.

Seni incittiği için zgnm, dedi Ivory, Razvan'ı teselli etmeye çalışarak.

Endişelenmek için bir nedeni var, diye nazikçe cevap verdi Razvan. Benim adıma zlme.

"Kitabı isteyip istemediğimi sormaları gerekirdi," dedi Ivory. "İstemiyorum. Ama bize duyduğunuz güven için teşekkür ederim." Elbette sizin adınıza zgnm. Kabul etmeniz de etmeseniz de sizi incitti ve bunu hak etmiyorsunuz.

"Xavier'in ekstremofiller üzerindeki büyüsünü tersine çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kitap işinize yarayabilir," dedi Mikhail, zel bir konuşma yaptıklarının farkında değilmiş gibi görünse de Ivory onun bildiğinden oldukça emindi.

Onu suçlama, Ivory. Yıllar boyunca çok şey yaşıadı. Yalnız ve korkmuş, Xavier ile sürekli

topuklarında. Benim hatırım için, onu suçlama.

Ivory iç çekti. O anda Razvan için her şeyi yapardı. Eğer kız kardeşini ve onun hayat arkadaşını affetmek onun için bu kadar önemliyse, o zaman bunu yerine getirecekti. Tüm dikkatini prene çevirmeden önce Razvan'a küçük bir gülümseme gönderdi.

Ivory ona, "Ekstremofillerin mutasyona uğramış halini geri alamam, ancak onları yeniden yönlendirebilirim," dedi. "Ama o kitap yardımcı olmayacak. Kitap sapkın büyüler içindir ve o kadar tehlikelidir ki, Xavier de dahil olmak üzere onu kullanmaya çalışan herkes ancak kitabın kendisi kadar yozlaşmış ve sapkın hale gelecektir."

Razvan onun elini tuttu, kendisini desteklediği için onu daha da çok seviyordu. "O haklı, Mikhail. Bu şeytanın işi. Kitabı mühürleyen kan, öldürdüğü kadınların kanıydı. Ölümle mühürledi. Ve ölümle birlikte yeniden açılması gerekecek. Kolay olmasa da onu yok et. Sizden başka kimsenin dokunmasına asla izin vermeyin ve nasıl yapacağınızı bulur bulmaz yok edin. Kirlenme riskini göze alamazsın."

Ivory, "Bu konuda başka önlemler de alırdı," diye ekledi.

"Kitapla ilgili en iyi yolun bu olduğuna emin misiniz?" Mikhail sordu. "Eğer kitapta Xavier'in çocuklarımızı öldürmek için yaptığı büyüü içeren bilgiler varsa..."

"Kitabı tersine çevirmek için kullanabileceğinizi düşünmenin mantıklı olduğunu biliyorum ama o kitap sizin için neredeyse Xavier'in kendisi kadar büyük bir düşman. O kitap ölen kardeşlerimden birinin eline geçerse, daha önce hiç görmediğiniz bir savaşa karşılaşırsınız," dedi Ivory. "Yok et onu." Derin bir iç çekti. "Bu kolay bir görev olmayacak ve tek başına yapamayacağından şüpheleniyorum. Razvan'ın teyzelerine bak. Hâlâ uyuduklarını biliyorum ama uyandıklarında meseleyi önlerine koy."

"Kitabı kullanamazsak Xavier'in büyülerini nasıl tersine çevirebiliriz?" Raven sordu.

"Razvan yüksek büyücünün büyülerini hatırlayacak ve ben de onları belgeleyeceğim," diye yanıtladı Ivory. "Bu şekilde bir

güvenli bir kayıt. Razvan yaşadığı ve hatırladığı sürece, muhtemelen tüm kitabı bozulma olmadan yeniden yaratabiliriz."

"Bunu yapabileceğine inanıyor musun?" Raven sordu. Her iki elini de doğmamış çocuğunun üzerine koruyucu bir şekilde bastırdı.

"Bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum," dedi Ivory, her ne kadar doğruyu söylemek gerekirse, yaklaşan savaştan sağ çıkabileceğine inanmasa da. "Ne kadar uzun sürerse sürsün bunu yapacağım."

Bölüm 14

Gece onları karşıladı, geniş açık alanlar, yeni bulutlarla ağırlaşan gökyüzü. Ivory derin derin nefes aldı, gece havasını ciğerlerine çekti ve dışarıda, yaşadığını hissettiği yerde olmanın verdiği keyifle güldü. Nefes alabildiği bir yerde.

"Bunu bir daha asla yapmayalım," dedi.

Razvan ona sırtıttı. "İyi fikir. Herkese teşekkür etmemiz konusunda ısrar eden görgülü kişi sendin." Kollarını gri bulutlara doğru uzattı ve içine çekti. "Sanırım üzerimize kar yağacak."

"Çocukları alıp eve gidelim mi?" diye sordu, yavaş sırtışı onunkıyla eşleştirdi.

"Uçuyor muyuz? Koşuyor muyuz?" Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Ivory etrafına yavaş ve dikkatli bir şekilde baktı. "Sanırım şimdilik yürüyeceğiz."

Razvan onun ne hissettiğini anlamaya çalışarak duyularını gecenin içine gönderdi. Bazı Karpas avcılarının Xavier'le buluşmadıklarından emin olmak ve konuştukları her şeyi rapor etmek için onları takip edebileceğinden şüphe duymuyordu.

"Benim bir casus olduğumu düşünüyorlar," dedi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Aslında," diye düzeltti Ivory, "ikimizin de casus olduğunu düşünüyorlar." Ona eğlenceli bir sırtış gönderdi. "Karpas halkını hain olarak düşünmek için birden fazla insan ömrü harcadım ama yine de beni casus sanıyorlar."

"Çünkü sen benimle birliktesin," diye işaret etti. "Eğer istersen, bilgi toplamak için onları ziyaret etmek ya da onlarla konuşmak istediğinde, köye yalnız gitmen bana zarar vermez. Zamanımı sürüyle birlikte dış mahallelerde seni bekleyerek geçirebilirim."

Başını iki yana salladı. "Bu sadece senin yüzünden değil. Ben bir Malinov'um. Onları suçlayamam. Zamanlama çok

Şüpheli. Ben olsam şüphelenirdim." Ama kız kardeşinden memnun değildi. Natalya ona inanmalıydı. İnanmamaktan çok inanmaktan korkuyordu. Razvan çoğu şeyi olduğu gibi kız kardeşinin şüphelerini de kabul ettiği için Ivory fikrini söylemedi ama bir fırsatını bulsa kadınla konuşabilirdi.

Razvan yüksek sesle güldü ve onun elini kendi eliyle sardı. "Hâlâ aklımdayım."

Kızardı, hâlâ onun da içinde olduğunu fark etti. "Çok doğal geliyor. Bunu duymanı istememiştim."

"Beni savunmak istemene aldırmiyorum, ama gerçekten, Ivory, buna gerek yok. Bu uzun yıllar boyunca Natalya'nın hayranlığı olmadan yaşamayı öğrendim. Kızım Lara için endişeleniyorum. Umarım Xavier'i ortadan kaldırarak onun sorunlarını hafifletebiliriz ama ne onun ne Natalya'nın ne de teyzelerinin hayatını mahvetmek istiyorum. Ben böyle iyiyim. Olduğum gibi mutluyum."

Yürürlerken Lara'nın elini göğsüne bastırdı ve onları birbirine yaklaştırdı. "Lara beni görmeye gelmedi, ikimiz de biliyoruz ki bu benimle yüzleşmeye hazır olmadığı anlamına geliyor. Bu kadar çok kişinin huzurunda rahatsız oluyorum. Alışık olmadığım duygular bana zor gelebilir. Zihnimde huzura ihtiyacım var ve onların şüpheleri ile suçluluk duygusunun üzerimde yarattığı baskının birleşimiyle kendimi zihnimi sakın tutmak için çalışmak zorunda buldum ki bu saymakla bitmeyecek kadar uzun yıllardır başıma gelmemişti."

"Onlar için neler çektiğini anlamayacak kadar aptallar, Razvan. Tüm Karpat halkı için."

"Teyzelerim şifa toprağından çıktıklarında onlara anlatacaklar. Çok uzun süre aç bırakıldılar ve Gregori uzun zamandır onların iyileşmesine yardımcı olmaya çalışıyor," dedi Razvan. "Zihinlerimizi paylaştığımızda onları çok net görebiliyordum." Gülümsedi ve bu kez gözlerinde şefkat vardı. "Onları esir tutuldukları ejderha formunda değil, onun gördüğü gibi kadın olarak gözlemledim. Hayret vericiydi."

Ivory, Gregori'nin zihnindeki çeşitli insanlara daha fazla dikkat etmiş olmayı dileyerek onunla birlikte ellerini sallayarak karda yürüdü. Eğer savaşıla ilgili değillerse ya da onun için önemli görünmüyorsa, Gregori'nin mahremiyetine dikkat etmeye çalışmıştı. Şimdi, Razvan'ı tamamen Karpatyalı yaparak hayatını kurtaran iki kadını zar zor hatırlayabiliyordu. Damarlarında Rhiannon'un kanı akıyordu -Razvan'ın büyükannesi. Rhiannon çok güçlü bir Karpat soyundan geliyordu.

"Ejderha Arayıcı," diye mırıldandı yüksek sesle. "Bu isim huşu ve saygı içinde ne kadar sık fısıldanırdı. Sen bu çizgiyi taşıyorsun ve buna sadık kaldın."

İlk taneler düşmeye başladı. Muazzam güzellikte küçük kristaller. Razvan onları yürürken izledi, izleri hafifti ve sonra Fildişi istediğinde hiç yoktu. Yine de arkalarında kokularını bıraktılar ve onları takip etmek isteyebilecek herkesin yeni bir yönün geniş kavisini göreceğinden emin oldular.

Razvan onun yanında yürürken kendini mutlu hissediyor, ara sıra eline kar alıp top haline getiriyor ve geçtikleri bir ağacın gövdesine fırlatıyordu. Bu onu yeniden çocuk gibi hissettiriyordu, tıpkı kurtlarla koştuğu zamanlardaki gibi kaygısız ve mutluydu.

"Her anı yaşarsınız," dedi Ivory, "ve o anda yaşarsınız."

Omuz silkti. "Hayatta kalmak için anı yaşamak zorunda olduğumu fark ettim. Ne yapıyorsam içimdeki her şeyle yapıyorum. Ondan zevk alıyorum, ona katlanıyorum ya da hayatta kalıyorum." Etrafında sürüklenen karlara ve kristal oluşumlarıyla ağır yüklü ağaçlara baktı. "Burası benim için cennet."

"Bizi takip edenleri atlatmayı umarak karda ormanda yürümek mi?" Güldü ve başını salladı. "Gerçekten biraz tuhafsın. Hoşuma gidiyor ama yine de tuhafsın."

Razvan'ın kahkahası neşeliydi, sesi derin ve saftı, vücudunun içine süzülüyor ve kalbinin şarkı söylemesini sağlıyordu. Bu onu

Kendini biraz aptal gibi hissediyordu ama umurunda değildi; yine de yüzündeki aptal gülümsemeyi korudu.

"Şu anda isteyebileceğimiz her şeye sahibiz. Sen. Ben. Sürü. Etrafınıza bakın. Kar çok güzel, ağaçlar inanılmaz. Mutluyuz. Daha sonra ne olursa olsun, şu anda bu anlara sahibiz. Tam burada. En iyisini yapalım çünkü bu anları bir daha asla geri getiremeyeceğiz."

Ona bir kartopu fırlattı. Saçlarına geldi ve kırılarak mavi-siyah saç tellerini pullarla kapladı. Koşarak ondan uzaklaştı.

Ivory nefesini tuttu ve koşarak kar toplayan, ok uçlarını fırlatmanın verdiği muazzam hız ve isabetle paketleyip fırlatan adamın peşinden gitti.

Razvan kaçtı, omzunun üzerinden ona bakıp güldü. Uzun adımlarıyla karda koşarken, pürüzsüz teninin altında dalgalanan kasları ona çok güzel geliyordu. Hareket ediş şekli bile saf günahtı. Gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Kristal taneleri kirpiklerine düşmüştü ve o da karı temizlemek için iki kalın hilale vurdu. Bu hareket kadınsı, ölçüsüz seksi ama tamamen kasıtsızdı.

Avantajı ele geçirdi ve yönünü değiştirdi, hızla ona doğru koştu, dikkatini dağıtmak için üç kartopu fırlattı, nereye isabet ettiklerini umursamadan ağzını izledi, o güzel yay gibi ağzını, kıvrımlı ve yumuşak ve çok baştan çıkarıcı. Omzunu düşürdü ve onu alçaktan yakaladı, kaldırdı ve tek bir yumuşak hareketle yere indirdi.

Karın üzerine düştüler ve buzlu tozun içine battılar. Razvan, kız gömleğine bir kartopu daha sokamadan bileğini yakaladı. Kız ona gülerek baktı, yemek için yeterince iyi görünüyordu. Razvan avantajı kullanıp onu öpmeden, topuklarıyla onu yukarı itti ve üstte durup onu sıkıştırmaya çalışacak kadar gevşetti. Orada karda güreştiler, gökyüzünden düşenleri karşılamak için bir kasırga gibi yükselen pullar, onların

kahkahalar ağaçlardaki iğneleri karıştırıyordu. Rüzgâr, gecenin durgunluğunda bu sesi taşıyordu.

Yan yana yattılar, iki küçük çocuk gibi kollarını ve bacaklarını açtılar, yerde kar figürleri yaptılar ve sonra kartoplarının öfkeyle uçuştığı bir başka vahşi savaş için ayağa fırladılar.

Ivory sonunda onun üzerine atladı, kolları boynuna dolandı, bacakları kalçalarına dolandı ve ağlayacak kadar çok gülmeden önce bu çılgın oyunu durdurmaya çalıştı. "Sen çok çılgınsın Razvan," dedi ona sıkıca sarılarak. Yüzünü onun boğazına gömdü, kabaran ve onu boğmakla tehdit eden duygular karşısında gerçekten gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu.

Onun kendisini bir tür mucize olarak gördüğünü biliyordu, ama aslında onun için mucize kendisiydi. Nasıl eğleneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve onun nasıl eğlendiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç eğlence olmamıştı, sadece zulüm ve işkence vardı; en azından sürüsüyle oynamıştı ama onun dünyasına eğlenceyi yeniden getiren Razvan'dı.

"Fildişi?" Sesinde nazik bir sorgulama vardı.

Başını kaldırmayı reddetti, sadece ona daha sıkı sarıldı, yüzünü onun boğazına dayadı, kalbinin vahşi atışını dinledi ve nabzının güven verici atışını hissetti.

Razvan kollarını ona doladı, onu teselli edercesine hafifçe salladı ama hiçbir şey söylemedi, oyunlarının sonuna dair bir açıklama istemedi. Sadece kabul etti. Kadın gözlerini kapadı ve onun tadını çıkardı. Onu kendisine çeken Razvan'ın bol miktarda sahip olduğu fiziksel güç değil, karakterinin katıksız gücü, içindeki mutlak kararlı ruh kuyusuydu. O kadar sağlamdı ki. Bir kaya gibiydi. Onun için.

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi, kalbinin gözlerinde parladığını fark etmemişti. "Sen benimsin, Ejderha Arayıcı. Benim kayamsın."

Yavaş, cevap veren gülümsemesi neredeyse kalbini durduruyordu. "Öyleyim, hân ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisi. Ben olacağım

senin her şeyin."

Ivory ayaklarının karın içine düşmesine izin verdi. "Hadi eve gidelim." Onunla birlikte evde olmayı her şeyden çok istiyordu. Özel sığınağının ona kucak açmasını, onun da kalbi kadar sürünün -evinin- bir parçası olduğunu hissetmek istiyordu.

Razvan ona elini uzattı. Gökyüzüne baktı, ağaçları taradı, tereddüt etti. O önce bir savaşçıydı. Bunu asla gözden kaçırmamalıydı.

"Aramızdaki şey seni asla eksiltmeyecek," dedi yumuşak bir sesle.

İçinde bir şeyler duruldu. Razvan tarafından küçültülmeyi hayal bile edemiyordu. Aksine, daha iyi, daha güçlü, daha fazla olacaktı. Onun kalkık avucuna baktı. Eli büyüktü. Bileğinde ve ön kolunda aşağı yukarı yara izleri vardı. Kalbi çırpındı. Elini onun elinin içine koydu ve parmaklarının kendi elinin etrafına dolanışını izledi, tıpkı ritüel sözcüklerin yaptığı gibi onları birbirine bağladı.

Hatırlıyor musun? Yüksek sesle sormadı; bu çok anlamlıydı.

çok. Çok ruhaniydi ve başkaları inansın ya da inanmasın, birlikte olmak için yaratıldıklarına inanıyordu ve doğduğu andan itibaren üzerine kazınan bu sözler onları bir yapmıştı.

Razvan kızın elini göğsüne götürüp yaklaştı ve vahşi savaşları sırasında kalın örgüsünden kopup yüzüne dolanan saç tellerindeki karı fırçaladı. "Her kelimeyi hatırlıyorum Ivory ve hepsinde ciddiydim. Aramızda bir bağ olsun istedim. Çaresizlik değildi. Ve beni kurtarma ihtiyacı da değildi."

Kara başını o yavaş hareketiyle eğdi. Kirpiklerinde hâlâ kar taneleri vardı. O hareket ettikçe, kalın bir sıcaklık damarlarında pekmez gibi akıyordu. Ağzı onunkinin üzerine kapandı ve etrafındaki karlar eridi, bundan emindi. Yerden yükselen buharı görebildiğine ve erimiş sıvının en kadınsı çekirdeğinde kalın bir magma gibi toplandığını hissettiğine yemin etti.

Ona doğru eğildi, kar gibi eridi. Kendini büyük bir uçurumun kenarında hissediyordu, sallanıyordu, düşeceğini ve kendini kurtarmak için çok geç olduğunu biliyordu. Aslında kurtarmak da istemiyordu; onun tadını çoktan arzulamıştı, vücuduna yayılan sıcaklık ve beyaz şimşek, zihninde cızırdıyor, açık havadayken beynini çok uzun süre kısa devre yaptırıyordu.

Adam başını kaldırdığında, kadın bir anlığına onun arzusunun yoğunluğunda boğuldu. Derin, ürpertici bir nefes alan Ivory, baştan çıkarıcılıktan uzaklaştı. "Sen tanıdığım en ölümcül adamsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Onu tekrar öptü. "Ölümcülden hoşlanıyorsun."

Nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Uzun, yavaş ve lezzetli. Yavaş, yakıcı bir sıcaklık içten dışa doğru kavuruyordu. Adam başını kaldırdığında kendini bir kez daha ona gülümserken buldu. "Evet, sanırım öyle." Yine de bir daha birine bu kadar değer vermekten korkuyordu.

Kar taneleri gökyüzünden düşen beyaz bir battaniye gibi görünmeye başlayana kadar birkaç mil boyunca sürüklenen karda yürüdüler. Kendilerini içinde buldukları boğuk dünya, yabancı ve beyaz ve o kadar sessizdi ki, nefes alışları bile uçsuz bucaksız sessizlikte çok gürültülü görünüyordu, ama Ivory huzursuz hissetmeye başladı. Bir mil daha gidince kurtları kıpırdandı. Raja başını sırtından kaldırıp hırlayarak dişlerini gösterdiğinde kaşıntının derisine yayıldığını hissetti.

Biliyorum, o yatıştırdı. Misafirimiz var. Ivory Razvan'a baktı. "Takip ediliyoruz." Sesi kar kadar boğuk ve sessizdi.

Razvan'ın yüzünde küçük, beklenmedik bir eğlence gülümsemesi belirdi. "Sanırım biraz eğlenmemiz gerekecek."

Ona kaşlarını çatı. "Eğlence mi? Razvan, bizi takip edenler ölümsüzler değil. İnimizi kimsenin bulmasına izin veremeyiz ve şüphelendiğim gibi Karpatyalıların onlarla savaşmak da istemeyiz."

Sırtışı genişledi. "Birinin bizi takip etmeye çalışacağından oldukça emindim. Yürürken bunu epey düşündüm, bir plan üzerinde çalıştım."

Ivory'nin kehribar rengi bakışları adamın yüzünde gezinirken daraldı. Daha genç görünüyordu. Daha mutlu. Bunu yapmıştı ama ...

"Güven bana, Ivory. Senin kadar deneyimli bir savaşçı değilim ama savaş ve strateji planlamada çok iyiyimdir. Bu benim için yaratılmış bir durum."

Duyularını gecenin içine göndererek bilgi aradı, vampiri işaret edecek herhangi bir boş nokta aradı. Avcılar iyi gizlenmişlerdi, o kadar ki haklı olduğundan tam olarak emin değildi ama Raja asla yanılmazdı ve uyarısını yapmıştı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Sisler vadisine doğru yol almalıyız. Orada tamamen ortadan kaybolacağız ve bizi takip edenleri geride bırakacağız. Ama bu arada, bence küçük bir derse ihtiyacımız var, öyle değil mi?"

"Ders mi?" diye yankılandı belli belirsiz. Adamın sesinde fazlasıyla eğlence vardı.

"Kadınım biraz saygı göstermeyi öğrenmeleri gerekiyor. Sen bir savaşçısın, onlarla eşitsin ama sana amatörmüşsün gibi davranıyorlar. Bizimle yüz yüze gelerek bize gereken saygıyı bile göstermediler. Düşündükleri kadar iyi olmadıklarını bilmeleri hepsi için iyi bir şey olabilir."

"Bunların bizi takip eden çocuklar olduğunu sanmıyorum, Razvan. Onlar deneyimli Karpat avcıları, muhtemelen binlerce savaşa katılmış eskiler."

Kendini beğenmiş sırtışı, çocuksu hiçbir yanı olmadığı halde onu çocuksu gösteriyordu. "Belki, ama sonra tekrar çocukluklarını hatırlamalarını sağlayabiliriz."

"Hepiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Gregori, Karpatyalı avcılardan oluşan küçük grubun yanına geldiğinde sordu.

Vikirnoff tedirgin görünme nezaketini gösterdi. "Biz azarlanacak çocuklar değiliz Gregori," diye cevap verdi.

Gregori'nin kaşı havaya kalktı. "Hayır, değilsin. Sen kadim bir avcısın Vikirnoff, benden çok daha tecrübelisin. Seni azarlamak için de gelmedim. Sadece herhangi bir yardıma ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için ne yaptığınızı sordum."

Diğerleri birbirlerine baktı. Vikirnoff'un kardeşi Nicolae'nin onunla birlikte seyahat etmesi Gregori'yi şaşırtmamıştı. Kardeşler yüzlerce yıldır birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. Diğer dört avcı da prensle bağ kurmak için Karpat Dağları'na dönen kadim kişilerdi. Gregori'nin aklına, bu kadim avcılarının hepsinin Mikhail'i gerçekten tanımadığı ve onun kararları hakkında endişelenmek için her türlü nedene sahip olduğu geldi. Prensten çok daha yaşlı ve deneyimliydiler ve yalnızca kendi yargılarına güvenmeye alışmışlardı.

Tarık Asenguard Birleşik Devletler'den gelmişti. Yüzyıllar boyunca büyük bir kişisel servet biriktirmiş ve bu serveti sık sık diğer Karpatlar'a aktarmıştı. Birkaç işyeri sahibiydi. Çoğu Karpat erkeği gibi uzun boyluydu, saçları uzundu ama gözleri gece mavisiydi, neredeyse mücevher gibiydi. Tarık kendi yolunda gitmeye alışkın bir adamdı ve Razvan ile bir Malinov'un elinde eski bir kitap olduğu düşüncesi, bu ikilinin neyin peşinde olduğunu bizzat görmek için hızla yola çıkmasına yetti.

Andre ülkeler arasında bir hayalet gibi dolaşıyor, sadece saygılarını sunmak ve bağlılık yemini etmek için sürükleniyordu. Çok az konuşan bir adamdı, çoğu kadim avcının yaptığı gibi mesafeli duruyordu, gözleri huzursuzdu, hareket etmeye devam etme dürtüsü, tahammülünün sonuna yaklaşırken hayat arkadaşını bulma dürtüsü artık bitmek bilmiyordu. Hem Tarık hem de Andre dönüşmeye çok yakın görüldüğü için Gregori'nin gözünü ayırmadığı tek erkeklerden biriydi.

Mataias, Lojos ve Tomas birbirlerinden hiç uzaklaşmadılar. Birlikte büyüyen çoğu kardeş gibi, karanlık zamanlarda birbirlerini görmek için bir bağ kurmuşlardı. Onlar

nl savaşçılardan oluşan uzun bir soydan geliyordu; her zaman çok ocuk doğuran ama nadiren doğum yapan saygın bir aileydi. Oğlanlardan sonra iki kızları doğmuş, ikisi de ikinci yıllarını görememişti. Anneleri başka bir z çocuğa hamileyken usta bir vampir ailelerini ele geçirmişti. Kardeşler iki kıta boyunca vampirin peşine düşmüş, lmsz yok edene kadar peşlerini bırakmamış, ebeveynleri ve kardeşleri için adaleti sağlamış ve kendilerine büyük bir n kazandırmışlardı.

Gregori kollarını göğsünde kavuşturdu ve ne eğlendiğini ne de fkelendiğini belli etmemeye çalışarak hepsine baktı. Bu adamlar en saygın eskilerden bazılarıydı. Her biri deneyimli avcılardı. Yine de yaptıkları şey çok aptalca ve biraz da tehlikeliydi ve hepsinin daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Prensinizin güvenli geçiş sözü verdiği bir çifti takip ettiğinizi düşündünüz m?" diye sordu, sesini yumuşak ve yargılayıcı olmadan tutarak.

Vikirnoff da aynı rahatlıkla omuz silkti. "Bu belirsiz bir yol. Prensin misafirlerini korumazsak ihmalkr davranmış oluruz."

Gregori'nin kaşları daha da yukarı kalktı. "Anlıyorum. Peşinize takılıp hepinizin güvende olduğundan emin olmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Vikirnoff'un yüzünde hızlı bir sabırsızlık ifadesi belirdi. "Korumaya ihtiyaımız olacağını sanmıyorum ama rica ederim. Sadece varlığınızı gizlediğinizden emin olun. İkisine de kan verdim, bu yüzden onları takip etmekte sorun yaşamayacağım."

"Bu ilginç olacak. Ben de onlara kan verdim. İkimizin arasında bir sorun çıkmayacaktır."

Andre ve Tarık uzun uzun bakiştilar ve sonra karın içinden baktılar. Kar gittikçe daha hızlı yağıyordu.

"Bu ift hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı Gregori?" Tarık sordu. Amerikan aksanının altında hâlâ belli belirsiz bir Avrupa aksanı vardı.

Gregori başını salladı. "Eminim ki hiçbiriniz kimin peşinde olduğunuza dair net bir fikriniz olmadan böyle bir göreve çıkmazdınız."

"Bir kadın," dedi Andre. "Sadece bir kadın ve onun hayat arkadaşı.

Oldukça vasıfsız biri."

Gregori karda diğerlerini takip etti. "Adil olmak gerekirse, usta bir vampirle karşılaştılar ve dört insanı kurtardılar."

Andre etrafını işaret etti. "Ormanda çocuklar gibi oynuyorlar, bir yandan da çok önemli bir kitap taşıyorlar."

"Şimdi mi? Muazzam öneme sahip bir kitap mı?"

Vikirnoff ona ters ters baktı. "Yeter Gregori. Bu durumla eğlenmeyi tercih ediyorsun ama Natalya o kitabı geri aldığı anda yaptıklarımı görmedin. Bu tehlikeli bir şey. Tanımadığımız insanlarla ve etrafımızı saran düşmanlarla korumasız dolaşmak çok tehlikeli."

"Sizi temin ederim Vikirnoff, hissettiğim şey eğlence değil." Gregori, dik kafalı olduğu için ona lanet okumadan önce adamdan uzaklaştı. Geriye çekildi ve yedi avcının avlarını hafife aldıklarını bildiği için diğerlerinin önden gitmesine izin verdi. Aslında bu ikiliyi kendi bölgelerinde kovalamak muhtemelen uzun zamandır kimsenin aklına gelmeyen en kötü fikirdi ama o nefesini boşa harcamayı reddetti.

Nicolae elini kaldırdı ve hepsi yere çömeldi, yayıldılar ve otomatik olarak vücutlarını bulanıklaştırarak yoğun kar fırtınasında görmeyi çok daha zor hale getirdiler. Ağaçların arasından hafif bir esinti esiyor, böylece çayırın ilerisindeki figürleri görebiliyorlardı - birçok figür. Büyük. Uzun. Kısa. Tıknaz. Kollar garip sopamsı şekillerde uzanmış, parmaklar bir şey arıyormuş gibi uzanmıştı.

"Ne oldu?" Vikirnoff sordu. "Bu onlar değil."

"Ghoullar mı? Bir gulyabani ordusu mu?" Andre bunu önerdi. Gregori gözlerini devirdi. "Bundan çok şüpheliyim."

Onlar yoğun kar perdesinin arkasından bakmaya çalışırken, figürler yer değiştirdi, yoğun bir şekilde hareket etti, eğildi,

şekillendiriyor, alçak bir yapı inşa ediyor. "Bir duvar mı?" Tarık fısıldadı.

"Hızla yükseliyor. Büyüden başka bir şey olamayacak kadar hızlı," diye uyardı Mataias. Kardeşlerine işaret verdi ve üç farklı saldırı noktasından çayırın etrafından dolaşarak ayrıldılar.

Avcılar varlıklarını gizlemek için ağaçları kullanarak yaklaştılar, tüm duyuları tetikteydi. Çifti koruyan şey her neyse hiçbir koku yaymıyordu. Sanki çift ortadan kaybolmuş ve arazi karla kaplanmıştı.

"Bir kale," diye tısladı Lojos uyararak.

Saldırı hızla geldi. Havada ısıklık çalarak ilerleyen füzeler, ölümcül bir isabetle Karpatlar'a, ağaçlara ve savaş alanındaki diğer her şeye çarpan beyaz şapkalı toplarla ağırlaşan havayı bombardımana tuttu.

"Asit!" Tomas uyarırcasına tısladı.

Adamlar dağıldı ve savaş alanına fırladı, her biri saldıran hortlaklardan birinin önüne geçti, solmuş kalplere ulaşmak için göğsü yumrukladı, diğerleri vampirin kuklalarından kafaları almak için boyunları kesti.

Gregori kollarını kavuşturdu ve bir ağacın geniş gövdesine yaslanarak çılgınca, kaotik savaşı izledi; hortlaklar füzeleri fırlatmaya devam ederken ve diğerleri yapı bir çatı oluşturmaya başlayana kadar hızla inşa etmeye devam ederken savaş öfkeyle sürüyordu, şimdi onları dört bir yandan çevreliyor ve duvarlarının içine hapsediyordu.

"Bu bir tuzak," diye uyardı Tarık diğerlerini. "Üstünüzde."

Yedi Karpat avcısı taklalar atarak rakiplerinden uzaklaştı ve her biri kendilerini hızla çevreleyen yapıyı incelemeye çalıştı.

Gregori başını salladı, dakikalar ilerleyip gulyabaniler çoğalırken ve füzeler iki katına çıkarken gözlerini devirdi.

Vikirnoff savaş alanında onun yanına doğru ilerledi. "Yardım edebilir misin?"

Gregori, kadim avcıya doğru küçük ve zarif bir selam vererek, "Kardan adamlarla savaşmak bana biraz gülünç gelirdi ama siz devam edin," dedi.

Vikirnoff kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Tüm duyularıyla görmeye çalıştığında her şey biraz yavaşladı. Vahşi savaş devam ediyordu ama şimdi hortlaklar beyaz, pul pul ve şüpheli bir şekilde yuvarlak vücutlu ve kafalıydı. Kolları dallardan ve eski dallardan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Füzeler kartopuydu, göğüslerine ve yüzlerine sırıyordu.

Vikirnoff bir nefes aldı ve bıraktı. Sahne temizlendi ve tamamen odaklandı. Renkler boynundan yukarı süzüldü ve yüzünü kapladı.

"Sanırım az önce şaplak yedin," dedi Gregori. "Hem de bir kız tarafından."

"Terád keje-yakıl Gregori," diye tersledi Vikirnoff. "Bu bir illüzyon," diye seslendi diğerlerine. "Büyü konusunda iyidir. Sadece oyalama taktiği. Onları takip ettiğimizi biliyorlar."

Avcılar yavaş yavaş kandırıldıklarını anladıklarında çatışma yavaşladı ve sonra durdu. Etraflarında kardan adamlar düşmüş, kesilmiş, kafaları yuvarlanmış ve sırtan yüzler onlara gülüyordu.

"Bu tuzağa düştüğümüze inanamıyorum," dedi Tarık. "Ona verdiğim değerden daha iyiymiş. Bir an bile enerjimin yükseldiğini hissetmedim."

Avcılar birbirlerine baktılar. Takdirini dile getiren, büyük bir savaşçı olmasıyla tanınan Lojos oldu. "Sadece enerji dalgalanması olmamakla kalmadı, illüzyon kesinlikle kusursuzdu. Bu amatör işi değil. Kardan adamların dövüşme becerisi bile mükemmeldi." Eğer hayranlık duyabilseydi bu sesine yansırđı ama duyguları çoktan sönmüşdü ve tek yapabildiğı uzmanlığı onayladığını dile getirmektđ.

"İzleri takip et Vikirnoff," dedi Mataias acımasız bir kararlılıkla. "Geride zayıf bir iz bile kalmadı. Onları takip etmek için senin kanının çağrısını kullanmamız gerekecek."

Gregori biraz sırttı. "Evet, Vikirnoff. Sen onu kullan. Onları bulmakta sorun yaşamayacağınıza eminim." Kar o kadar sert yağıyordu ki neredeyse Vikirnoff'un yüzünü göremeyecekti ama avcının bıkkın ifadesini görmek için fazladan çaba harcamaya değdi.

Vikirnoff, "Eğer hayat arkadaşın birileri tarafından defalarca kandırılmış olsaydı, ona bu kadar çabuk güvenmezdin Gregori," diye suçladı.

"Belki değil, ama prensime güvenirim."

Vikirnoff avcı grubunu kardan adamlarla dolu çayırdan geçirip ormana geri götürerek uzaklaştı. Koku, kendi kanının çağrısıyla bile çok zayıftı, sanki bir şekilde seyreltilmiş gibiydi. Artık tuzaklara karşı dikkatli oldukları için çok daha yavaş hareket etmeleri, standart bir arama düzeninde yayılmaları ve tüm duyularının tetikte olması gerekiyordu. Razvan ve Ivory'nin geçişine dair hiçbir iz, hiçbir görünür işaret yoktu. Vikirnoff iki kez geri dönüp ağaçların daha uzun ve birbirine daha yakın olduğu ormanın derinliklerine doğru yol almak zorunda kaldı.

Tepedeki dallar yükseklerle yığılmış ve her açık alanda yüksek sürüklenmeler olmasına rağmen, gölgelik başının üzerinde bir şemsiye örerek karın en kötüsünü engelledi, böylece yerdeki katmanlar o kadar derin değildi.

Ormanın karanlık girintilerine doğru ilerlerken Tarık yüzündeki bir örümcek ağını pençeledi. Az gezilen bölgelerde sıklıkla olduğu gibi burada da ağlar çok daha boldu.

"Bu yoldan gelmiş gibi görünmüyorlar," diye uyardı. "Ağlar sağlam."

Avcılar durdular ve birbirleri arasında en az beş adımlık bir mesafe bıraktılar. Ağaçtan ağaca uzanan sayısız örümcek ağını incelediler. Karmaşık ipleri kaplayan buz kristallerinden elmas gibi parlayan ağlar, aslında birçok ağacın üzerine dökülmüş ve aralarında ustaca birbirine bağlanmış labirentler halinde uzanıyordu. Buz örümceklerinin özenle işlenmiş ağlarını daha önce de görmüşlerdi, çoğunlukla da

ancak arada bir uzun süren soğuk kış aylarında nadir görülen bir manzarayla karşılaşılıyorlardı.

"Bu ağlar haftalardır hiç bozulmamış," diye ekledi Andre, büyük ağlardan birine yaklaşıp orada hapsolmuş böcekleri incelerken. Birkaç talihsiz kertenkele ve kuş bile güçlü ağlar tarafından tuzağa düşürülmüştü. "Bu yoldan geçtiklerinden şüpheliyim."

"Belki de sis olarak?" Mataias önerdi. "İçinden geçip gitmiş olabilirler."

"Buzdan bir örümcek ağı değil," diye itiraz etti Lojos. "Herkes içinden öylece geçemeyeceğinizi bilir."

"Buz örümcekleri küçüktür ama vahşidir," diye hatırlattı Tomas. "Mağaralarda bir koloniye rastlarsanız hayatınızdan endişe etmeniz iyi olur. Bu bir koloniye benziyor."

"Şüphesiz," diye onayladı Nicolae. "Eğer bunun ortasına girersek, onları yakmaya hazırlıklı olsak iyi olur. Her şey ıslak olsa bile bu ormanı yok edebiliriz."

Vikirnoff tedirgin bir şekilde Gregori'ye baktı. Şifacı hiçbir öneride bulunmadı, sadece kenarda durdu ve izleri çözmelerini izledi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ne düşünüyor olabileceğine dair hiçbir belirti yoktu.

Nicolae, "Pusuya dikkat edin," diye uyardı, "ama etrafa bakın. Buradan geçmiş olmalılar. Onlar bir geçit bulduysa, biz de bulabiliriz."

Avcılar işaret aramaya başlarken Vikirnoff, "Ağları rahatsız etmeyin," diye uyardı.

Kan kokusu zayıftı ve Vikirnoff çiftin buz örümceklerinin bölgesinden geçtiğinden emindi. Ağlar, ağaçların arasından çit gibi uzanan kalın bir bariyer gibi kilometrelerce ormanı kaplıyor gibi görünüyordu. Eğer çift koloninin içinden geçmek yerine etrafından dolaşsaydı, bu çok daha uzun sürerdi ve kan kokusu o tarafa gitmiyordu. Tehlikeli ve çok saldırgan örümceklerle sorun yaşamamak için ağları yırtmadan bölgeden geçmenin bir yolunu bulmaları gerekecekti. Bu

Spoor zaten çok zayıftı, uzun yolu seçerlerse çifti tamamen kaybedeceklerinden korkuyordu.

"Ne yaptıklarını anladığıma inanıyorum." Lojos dedi ki. "Geçerken ağlardaki tüm hasarı onarmış olmalılar. Eğer yeterince hızlı örebilselerdi ve her bir ağı örümceklerin öfkesini uyandırmayacak kadar sağlam tutabilselerdi, savaşmadan geçmeyi başarabilirlerdi."

Tarık başını salladı. "Tek mantıklı açıklama bu. Dağılın. Hiç kimse bir buz örümceğinin ağını tam olarak ördüğü gibi onaracak kadar iyi değildir. İz bırakmış olmalılar."

Vikirnoff Gregori'ye sevinçli bir bakış fırlattı ama Gregori sadece omuz silkmekle yetindi, bu da avcıyı daha da sinirlendirdi. Yedi kadim ağaçların arasına yayıldı, ağlara yaklaştı, kristallerin ipeksi tellere yapıştığı yerlerde herhangi bir yırtık kenar izi bulmak için neredeyse burunlarını onlara doğru bastırdı.

Vikirnoff kaşlarını çatarak Nicolae'ye baktı. "Burada bir şey görmüyorum ama kimse buz örümcek ağlarının kalbinden geçemez. Kilometrelerce devam edebilirler ve bu çok tehlikeli olur. Sadece çok tehlikeli değil, alacakları tedbir onları kesinlikle yavaşlatırdı."

Kardeşine bakarak dış ağaçlardan ormanın merkezine doğru ilerledi. Bir adım attı ve vücudu hafif olmasına rağmen ayağı kara yaklaşık on santim battı. Bir anda ipeksi teller yukarı ve etrafına savruldu, onu yerden havaya doğru yükselen bir ağın içine aldı, ağ sıkı, buharın geçmesine izin veren küçük delikler olmadan.

Vikirnoff çırpındı ama tüm buz örümceği tuzaklarında olduğu gibi, çırpındıkça ağ daha da sıkılaştı ve onu bir hindi gibi kıvrılana kadar yuvarladı. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı, öfke her zamanki sakinliğini yiyip bitiriyordu. Kendini gölgelikte, havada birkaç yüz fit yükseklikte sallanırken buldu. Kardeşi, mumya gibi sarıldığı ve ipeğin içine hapsedildiği ağdan ona ters ters bakıyordu,

kristal ağ. Etraflarındaki diğer avcılar da aynı kaderi paylaşmıştı.

Vikirnoff Gregori'ye bakmaya cesaret edemedi. "Bizi aşağı indir," diye ısırdı.

Gregori içini çekti. "Eğer hareket edersem, Vikirnoff, kurulan sayısız tuzaktan birine düşebilirim. Önce durumu incelemem gerekiyor. Sonumun aynı olması benim için iyi olmaz."

"Örümcekler bunu asla yapamaz," dedi Lojos. "Burada sihir iş başında."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nicolae alaycıydı. "Aptal yerine konuluyoruz."

Gregori, "Ya da belki de sadece aptallık ediyorsunuz," diye önerdi.

Vikirnoff ona hırladı. "İsteddiğini söyle Gregori, ama saklayacak bir şeyleri olmasaydı, bizden saklanmak için bu kadar zahmete girmezlerdi."

O konuşurken tepesindeki dallar kıpırdandı, örümcekler karmaşık ağlar boyunca koşuştururken pullar yağdı. Bir tanesi Vikirnoff'un sesinden etkilenerek ona doğru alçalmaya başladı.

Gregori, ayaklarını tuzaklarla dolu mayın tarlasına dikkatlice yerleştirerek, yardımının gerekli olması halinde daha da yaklaştı.

Örümcek Vikirnoff'un gözleriyle aynı hızda durdu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Vikirnoff zehir damlayan dişlerini görebiliyordu. Örümcek başka bir ağ örmeye başladı, bu kez sanki programlanmış gibi kelimeler oluşturuyordu. Örümceğin ipeksi çizgileri birleştirmesi biraz zaman aldı.

Korkmayın. Örümcek bölgesinden güvenli bir geçiş ayarladım.

Vikirnoff bağırsaklarının sıkıştığını hissetti. Güvenli geçiş. Sanki buz örümceklerinin diyarından kendi başlarına geçemeyecek çocuklarmış gibi. Gururlarına indirilen darbe kasıtlıydı. Yüzlerine inen bir tokattı.

Vikirnoff, yıldırımları çağırarak tüm koloniyi kızartmak istedi.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Gregori. "Eğer Ivory

ya da Razvan büyü kullanıp bu örümceklerle arkadaş
olduysa, büyük ihtimalle

onlar için geride koruma. Sizin güvenli geişiniz için bir Şey takas ettiler."

Vikirnoff dişlerini birbirine geçirerek, "Biz onlardan yardım istemedik," diye hırladı.

Başlarının üstündeki ağaçlar binlerce örümceğin kımıldamasıyla canlandı. Vikirnoff bu yolculuğa hiç çıkmamış olmayı diliyordu ama bunu Gregori'ye söyleyecek değildi. Öfkesini bastırarak başını eğdi ve Ivory ile Razvan'ın yaptığı anlaşmayı kabul etti.

"Umarım onlar hakkında haklısındır ve kışlık yiyecekleri için bizi örümceklere vererek güvenli geçişlerini takas etmemişlerdir."

"Bunun olmasına izin vermem."

Bunu yutmak neredeyse çiftin güvenli geçişi ayarlaması kadar zordu. Vikirnoff sessizce küfretti. Artık başka seçenekleri yoktu. İlerlemeye devam etmek zorundaydılar ve Şifacının o sinir bozucu sırtışını takındığını biliyordu.

Vikirnoff'un hayal kırıklığı içinde çığlık atmasına neden olacak Şekilde, neredeyse bir salyangoz hızıyla yere indirildiler. Bir başka geciktirme taktiği. Ve sonra her biri teker teker yuvarlandı, böylece onları bağlayan ipek teller korunabildi, deneyimli avcılar için kesinlikle aşağılayıcı bir işkence daha. Gregori bir daha Őaplaktan bahsederse, adamı öldürür ve sonuçlarına da katlanırdı. Avcılar sosis gibi yuvarlanırken, ağların arasından bir açıklık hazırlandı, böylece yedi avcı bir kez daha Gregori'nin yanında durduğunda, sık ormanın içinden bir yol vardı.

Artık tedirgin olan grup, Vikirnoff'un Ivory ve Razvan'ı karanlık iç kısımdan geçirip diğeri taraftan çıkarmasını izlemeye devam etti. Kendilerini olabilecek en kötü yerde buldular ve örümcekler arkalarındaki geçidi kapatmak için hızla çalıştı.

Sisler Vadisi, neredeyse dikey açılarla aniden yükselen iki yüksek dağ zirvesi arasında uzanıyordu. Geçit

Dar ve tehlikeli, neredeyse her zaman kalın, buzlu sisle kaplı, solunduğunda ciğerleri donduracak kadar küçük parçacıklar. Karpatlar dahil hiç kimse, bulutlar gibi asılı duran yoğun sis perdesinin arkasını göremezdi. Kar ve buz sık sık köşeli kayalıklardan kopar ve bölgede sık sık çığ düşerdi.

Rüzgâr sık sık en yüksek tepelerden aşağıya doğru spiral çizerek iner, kanyon boyunca son derece hızlı bir şekilde ulur, sesler taşır ve işitsel duylara zarar verirdi. Vadide çok az hayvan yaşayabilirdi; kar leoparları hüküm sürerdi ama onlar bile kar ve buzun gürültüyle kaydığı dağların eteklerinden uzak dururlardı.

Avcılar bir kadının kahkaha sesini duydular ve sisin içinde bir figür hareket etti. Tomas kardeşlerine baktı ve onlar da vadiye doğru sadece dört adım ilerleyip gözden kayboldular.

Vikirnoff Gregori'ye baktı. "Hayaletleri kovalıyorlar, değil mi?"

Gregori omuz silkti. "Öyle olduklarını tahmin ediyorum."

Vikirnoff gözlerini kapadı ve zihnini kan izlerini aramaya gönderdi. Sisın içinde kaybolmuştu. En ufak bir iz bile kalmamıştı. "Muhtemelen sisin içinde eriyip gittiler ve bu yoğun çorbaya karıştılar. İzlerini bulmak için aylarımı harcayabilirim."

Gregori, "Onları bulamayacaksınız," dedi.

Tomas, Mataias ve Lojos geri döndü. "Hayaletleri kovalıyoruz. Bizimle oynuyorlar ama artık burada değiller."

Vikirnoff başını salladı. "Umarım prensin ne yaptığını biliyordur Gregori."

"Prensimiz," dedi Gregori. "Her biriniz bağlılık yemini ettiniz." Bu sefer hiç eğlence yoktu. Hem de hiç. Gümüş gözler avcılarının her birini işaretlercesine parlıyordu. "Ivory ve Razvan kitap teklifini reddettiler. Mikhail onları her yönden test etti ve her testi geçtiler. Aynı şeyi hiçbiriniz için söyleyemem."

O sadece eriyip gitti ve örümcek kolonisiyle birlikte ormanın üzerinden Karpat topraklarına doğru akıp gitti ve diğerlerini takip etmeleri için bıraktı.

Bölüm 15

Ivory bir kez daha fiziksel formuna bürünüp ininin hafıza odasında dururken, "Bence çok sinsi bir zekân var," dedi. "Avcıları Sis Vadisi'ne yönlendirmek ve sonra da sisin içinden geçmek yerine yerin altından gitmek dahiyane bir fikirdi. Bizi izleyebilmelerinin hiçbir yolu yoktu, kanın çağrısı yoluyla bile."

"Toprak bize kucak açıyor ve tüm izleri örtüyor. Kanın çağrısıyla bile kokumuzu asla takip edemeyeceklerini biliyordum." Razvan ona sırtıttı. "Bir illüzyonun içinde sıkışıp kaldıklarını ve gulyabanilerle değil kardan adamlarla savaştıklarını fark ettiklerinde orada olmak isterdim." Bir kahkaha patlattı.

Kurtların normal şekillerini alabilmeleri için kollarını iki yana açtı. "Hiç arkadaş edinemedik."

"Bizim arkadaşla ihtiyacımız yok. Zaten duygusuzlarsa öyle ya da böyle umurlarında olmaz." Kaşlarını çatı. "Mikhail'in işini kıskanmıyorum."

"Özellikle de o kitabı yok etmeye çalışıyor. İçindeki şeytani şeyler hakkında hiçbir fikri yok."

Razvan uzun bir süre sessiz kaldı. "Kitap ve imhası hakkında onunla daha fazla konuşmalıydım. Halalarımın Xavier'le ilgili herhangi bir şeyle uğraşmak zorunda kalması fikrinden hoşlanmıyorum ama kitabı en iyi nasıl yok edeceklerini herkesten iyi onlar bilir."

Sesindeki endişe onu etkiledi. Adamın içinde tanıdığı herkesten daha fazla merhamet ve sevdiklerini koruma güdüsü vardı. Ivory ona doğru döndü, bakışları yavaşça adamın üzerinde gezindi. Evinin sınırları içinde çok fazla yer kaplıyordu. Omuzları genişti ve fiziği çok erkeksi idi. En sakın, en dingin doğaya sahip olmasına rağmen Razvan'ın yumuşak bir yanı yoktu.

bir kural olarak hiç karşılaşmamıştı. Kafasını kaldırdı ve onu kendisine bakarken yakaladı.

Kalbi yerinden fırladı. Gözlerinde keskin, çiğ bir açlık vardı, ona doğru parıldıyor, onu yutuyor, içine çekiyordu. Ağzı kurudu. Yalnızdılar. Dudaklarını ıslattı. Onu istiyordu. Hatta ona ihtiyaç duyuyordu. Korku onu kavırıyordu.

"Razvan." Adı boğuk çıktı, sesi titriyordu. Gülümsemesi yavaş, sesi pekmez gibi kalındı. "Fildişi."

Adını söyleyiş şekli vücudunun ısınmasına, nemlenmesine ve kalbinin daha fazla çarpmasına neden oldu. Geri dönüşü olmayacaktı. Onunla ya hep ya hiçti, bunu biliyordu. Bir kez ona dokunduğunda, onu sahiplendiğinde, onu kendisinin bir parçası yaptığında, kaybolacaktı. Tamamen. Ne kadarı yok olacaktı? Bunun için acı çekiyordu. Onun için. Onun için yanıp tutuşuyordu. Neredeyse çaresizdi, oysa çaresizlik onun yapısında yoktu.

Adam ona doğru bir adım atmadan önce titrek bir el kaldırdı. "Eğer bana ihanet edersen, seni öldürürüm. Öldürürdüm, Razvan. Bunu bilmen gerek. Bunun affı olmaz. Yüzyıllardır başka birine güvenmedim. Diğerleri önemli değil ama sen önemli olurdun."

"Kadınımdan daha azını beklemezdim."

Yavaş, seksi bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve gözlerini yaktı. Açlık ona bakıyordu. Arzu. Şehvet. Başa çıkabileceği her şey. Ama aşk vardı, saf, dürüst ve o kadar gerçektir ki nefesini kesiyor, onu derinden sarsıyordu. İçinde bir şeyler kabardı. Patladı. Ona açıldı. Onun için. Bu tek adam için. Eğer onu kabul ederse, ona olan aşkı onu tüketecekti. Verecek çok şeyi vardı ama çok uzun zamandır yalnızdı.

Ona elini uzattı. "Ben de yalnızdım."

Verdiği kararın büyüklüğünü anlamasını sağlamak istiyordu. Bunun ona neye mal olacağını biliyor muydu? Ne kadar korktuğunu biliyor muydu? Bir ilişkide ne kadar kötü olacağına dair bir fikri var mıydı?

Gülümsemesi genişledi ve ona beyaz dişlerini gösterdi. Eğildi ve kızın ağzına nazik bir öpücük kondurdu. Kendini hain kalbinden kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Ona çoktan bağlanmıştı. Onun gülümsemesine aşık olmuştu. Onun nazik doğasına. Demir gibi iradesine. Onunla ilgili her şey onu kendine çekiyordu. İnatçı yapısı ve çocuksu mizah anlayışı bile. Her şeyi.

Onun için burada, bu adamda, bu anda, hayal edilebilecek en güçlü usta vampirden ya da en vahşi savaşlardan daha fazla tehlike vardı. Onu çok sevmek -belki de çoktan sevdiği gibi- onu yok edebilirdi. Fiziksel bedenini tekrar bir araya getirebilirdi ama kalbini, ruhunu, kim olduğunun özünü bir araya getiremezdi.

"Güven bana, sevgilim. Diğerlerinin istemeye cesaret ettiğinden daha fazlasını istediğimi biliyorum ama paylaştığımız ruha bak ve bana güven."

Ivory bakışlarını onunkilere kilitledi. Onun gözlerine. Muhteşem, vahşi, gece mavisii gözleri çok şey ifade ediyordu. Hepsi onun içindi. Sadece onun için. Çok fazla açlık. Çok fazla arzu. Çok fazla aşk. Elini onun elinin içine koyup kendisini yatak odalarına götürmesine izin verirken ağzı titriyordu. Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki onun duyabileceğinden emindi.

Razvan kapıyı kurtların üzerine kapatarak onları daha büyük olan hafıza odasına yerleştirdi. Elini sallayarak kaya duvardaki küçük girintilere yerleştirilmiş yüz minyatür mumun ışıklarını yaktı. Alevler dans ederek Ivory'nin yüzüne gölgeler düşürdü. Teni porselen gibiydi, gül yaprağı yumuşaklığında ve davetkâr. Gözleri kocaman, parlak altın rengindeydi, yırtıcı bir hayvan tarafından kapana kısılmış vahşi bir yaratık gibi sıvı ve ürkekti, ona hem sarhoş edici hem de karşı konulmaz bir özlem ve masumiyet karışımıyla bakıyordu.

Arkasına uzandı ve bağını çözmek için kalın örgüsünü omzunun üzerinden çekti, parmakları ipeksi teller arasında tünel açarak sıkı örgüyü gevşetti, böylece saçları

Yüzünün etrafında yuvarlanıyor ve sırtından aşağı dökülüyordu. Saçlarının yumuşak dokusu, başparmağının ve parmaklarının arasından geçen teller, için için yanan korları yavaşça alevlendirdi. Ne ürkütü, ne ondan uzaklaştı, ne de bakışlarını onunkilerden ayırdı.

Ivory'de cesaret vardı, hem de bol miktarda. Cesaretin onun kimliğinin büyük bir parçası olduğunu biliyordu. Ivory pes etmezdi. Eğer kendini ona adadıysa, her şeyini ona verir, hiçbir şeyi esirgemezdi. Bu özelliği, onu tehlikeli bir avcı yapan ama aynı zamanda onu son derece sadık bir ortak ve fantastik bir aşık yapan bu mutlak şaşmaz özelliği yüzünden onu daha da çok seviyordu.

Acele etmek, onun her santimini, her gizli gölgesini ve çukurunu, her ilgi çekici, gizemli kadınsı kıvrımını keşfetmek istiyordu. İstemekten zar zor nefes alabiliyordu. Elleri yeğelinin tokalarına gitti. Her bir tokayı daha önceden hafızasına kazımış olduğu için yakından tanıyordu -çift delikli deri kayışlar- her bir metal tokenin çeliğine gömülü minik haçlar ve tokenin ve kayışın her iki yanındaki üç metal perçin de haçla gömülüydü; haç onun inancını ve ışıldayan ruhunu temsil ediyordu.

Elbette her ikisi de tek bir düşünceyle onun kıyafetlerini çıkarabilirdi ama o onu açmanın zevkini yaşamak istiyordu. Acele etmemek ve ona verebileceği zevkin her anını sunmak istiyordu - ihtiyacını için için yanan bir kordan öfkeli bir fırtınaya dönüştürmek istiyordu.

Kıpırdamadı ama keskin nefesini hissetti ve kayışları ayırıp muhteşem vücudunu yavaşça ortaya çıkarmak için omuzlarından aşağı iterken göğüsleri parmak eklemlerine doğru yükselip alçaldı. Göğüsleri ortaya döküldü. Yumuşak. Baştan çıkarıcı. O kadar baştan çıkarıcıydı ki, yumuşak ağırlığı avuçlarının içine aldı ve her zaman onun yüzünü izledi.

Başparmakları meme uçlarının gergin tepelerini okşarken, kadının aldığı hızlı zevki, renginin kızardığını, gözlerinin hafifçe parladığını gördü. İkiz yumuşak tümsekleri tutarak

avuçlarının içinde bir mucize gibi hissetti, fantezilerinin ötesinde bir his. O hayallerden uzun zaman önce vazgeçmişti.

-O kadar uzun zaman önceydi ki, hiç sahip olup olmadığını bile hatırlayamıyordu; ama kız karşısında duruyordu, yumuşak kadınsı kıvrımları ellerinde nazik bir ağırlık oluşturuyordu ve kocaman gözleri ona büyük bir endişe ve beklentiyle bakıyordu.

Alına, sonra da sol gözünün köşesine bir öpücük kondurdu. Vücudundan kk bir ürperti geçti. Burnunun ucunu ve ağzının kenarlarını öptü. Dudakları hafifçe aralandı. İçindeki açlık kabardı ve onu boğdu, böylece bir an için ağzı onunkinden bir santim uzakta durdu ve kontrol için savaştı.

nce onun nefesini aldı, ciğerlerinin derinliklerine çekti ve sonra ağzını aldı, dudakları onunkilerin üzerine yerleşti, şeklini ve dokusunu, yumuşak sertliğini, artan sıcaklığını emdi. Dili, hafifçe ayrılmış dikiş boyunca, kk davet boyunca kaydı.

Ivory'nin nefesi boğazında düğümlendi. Adam onu bilinmeyen bir baştan çıkarma yoluna sürüklüyordu ve kadın karşı koyamayacak kadar kendinden geçmişti. pcğ gnahkrcaydı, ağzı onu öylesine bir ihtiyaçla dolduran hıznır bir heyecandı ki tepkisini durduramadı. Dili ağzına girip sıcak girintileri keşfederken, dişlerinin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde gezinirken ve vücudunu kendi vücudu olarak sahiplenirken, seksi, neredeyse algılanamaz bir şey fısıldadı.

Bunun ne olduğunu biliyordu. Bir sahiplenme. Vücudunu ele geçirmek ve kendine ait kılmak. Başparmakları göğüs uçlarına dokundu ve neredeyse haykıracaktı, sesi boğazında yükselen yumru tarafından boğuldu. Ateşten çizgiler gğsnden klitorisine doğru ilerledi ve rahmi sıkıştı. Onu sayıkladığını hissedene kadar tekrar tekrar öptü, ama bir yanı hep onun ellerine odaklanmıştı. Beklemeye. İhtiyaç duymaya.

Adam tamamen giyinik, adamın koyu renk, çizgili saçları kontrollü görünmesi için arkaya doğru toplanmış bir şekilde orada dururken, kadın belden yukarısı çıplak, saçları her

yöne savrulmuş, vahşı, ahlaksız bir sinir yumağı halindeydi.

hedefinin bu adam olduğunu anlamıştı. Onunla çıktığı bu yolculuk, ne kadar ürkütücü olursa olsun, tek başına yapılmıyordu. Kendi güç alanında ona yol göstermesine izin vermişti. Ondan kendisini ona teslim etmesini istiyordu, tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi.

Onun güvenini istiyordu. Tamamen. Gurur ya da egoya kapılmadan, hediyesini her zaman el üstünde tutacağına güvenerek, olduğu ya da olabileceği her şeyi ona vermesini istiyordu. Öpücüğü bir kibrit olmuştu, içinde şimdi alevlenen bir şeyi yakmıştı, kadınsı, canlı ve inanılmayacak kadar muhtaç bir şeyi. Onu memnun etmek istiyordu. Onun tesellisi olmak istiyordu. Onun zevki. Her şeyi olmak istiyordu.

Dili onunkinin üzerinde kayıyor, dans ediyor ve alay ediyordu; bu sırada ağrıyan göğüslerini onun avuçlarının içine daha derin itiyor, bir sonraki ateş fırçasına ihtiyaç duyuyordu. Öpücükleri bağımlılık yapıyordu, tutkunun kontrolden çıktığını ve zihninin arzuya bulanıklaştığını anlayana kadar sıcaktan yanıyordu. Adam kadının alt dudağını ısırdı ve bu ısırık kadının karnından geçerek kadınsı kanalına doğru bir şimşek çakmasına neden oldu. Kalçaları bile titriyor, vücudu erimeye başlıyordu.

Dişleri çenesini sıyrıyor, dili oradaki küçük çukurun üzerinde dönüyor ve boğazına doğru ilerliyordu. Kız orada, yerde eriyor olsa da acele etmedi. Ağız boğazının üzerinde hareket etti, o kötü dişler hafifçe kazıyarak günahkâr bir sarmal sıcaklığın göbekten uyluğa kaymasına neden oldu.

Zorlukla nefes alıyordu, bekliyordu. Biliyordu. Dayanamayacağı kadar güçlü bir arzunun pençesindeydi. Ağızını indirdi ve göğsünü, ağızını aldığı aynı yavaş sıcaklıkla aldı. Önce sıcak nefesi geldi, böylece onu göğsünün içinden ve derisinin derinliklerinden hissetti. Ona doğru gerilirken nefesi kesildi. Dili meme ucunu okşadı ve kadın inledi. Sonra ağız onu derinlere çekti, emdi ve kadın haykırdı, başını geriye attı, kolları başını ona doğru sardı, tuttu

ona yaklaştı. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılıp adamın saçlarını toplarken, ayak parmakları da aynı refleksle kıvrıldı.

Diğer meme ucunu yakalayıp ağzının ritmine göre yuvarlamaya ve çekiştirmeye başladığında arzu alçak ve şiddetli bir şekilde yumruk attı. Beyaz şimşekler göğsünden karnına, oradan da göbeğine ve daha da aşağılara doğru vücudundan geçerken bir çığlık daha attı ve elektrik kıvılcımları etrafını sarana kadar uyluklarından aşağıya yayıldı.

Kulaklarında kan uğuldadı, kalbinde ve damarlarında çarptı, meme ucunu ağzının çatısına sıkıca çekti ve okşadı ve okşadı. Hayatında hiç kimseye ihtiyaç duymadığı bir şekilde ona ihtiyaç duyuyordu. O en parlak yıldız gibiydi, ay ışığı yeni yağan karın üzerine gümüş gibi dökölüyordu. Çirkin bir dünyayı güzel ve nezih bir hale getirmiş ve ona bir kadın olduğunu hatırlatmıştı.

Ağız siyah kadife gibiydi, karanlık ve sarhoş ediciydi, elleri göğüslerini şekillendirirken dişleri ve dili içindeki ateşi daha da harlıyordu. Adam başını kaldırdığında, kız doymak bilmez açlığını görebiliyordu ama yine aynı telaşsız hareketlerle, zeki parmakları çıplak karnını sıyırdı. Avuçlarının arasında göğüs kafesini yakaladı ve başını eğerek her bir kaburganın üzerinden göbek deliğine kadar ateşten bir iz bıraktı; burada dilini, kız kendini dik tutmak için saçlarını tutana kadar döndürdü.

Gözleri onunkilerle buluştu ve elleri kalçasındaki kemere gitti, sürgüyü ayırıp silahları ve kılıfı yere bıraktı. Adam deri bağları çekiştirip açıklığı açarken parmaklarının karnının alt kısmına değdiğini hissetti. Kıyafetlerinden kendi başına kurtulmak istiyordu, vücudu ihtiyaçtan alev alev yanıyordu ama adamın sıcak gözlerinde bir uyarı, biraz heyecan verici bulduğu bir sahiplenme bakışı vardı -tamam, belki de çok. Adam onu açmaktan zevk alıyordu ve o da bu zevki ona tattırmak istiyordu. Adam pantolonunu bacaklarından aşağı çekerken ve kalçasındaki bir el onu pantolondan dışarı adım atmaya teşvik ederken kendini beklenmedik derecede seksi hissetti.

Nefesini tuttu. Tamamen çıplaktı, her çizgisi ve kıvrımı adamın aç bakışlarına maruz kalmıştı. Orada öylece durdu, elleri kalçalarının kıvrımlarında, bakışları onun üzerinde geziniyordu, kesinlikle, tamamen ona odaklanmıştı, sanki başka hiçbir şey görmüyordu, başka hiçbir şeyin farkında değildi. Sadece Ivory. Elini adamın göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu ve kalbinin sertçe attığını hissetti. Adamdan ona karşı büyük bir arzu yayılıyordu.

Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Draven'ın onu istediği kesindi ama yüzünün her çizgisine kazınmış bir aşkla değil. Vücudu titrerken ve kalbi küt küt atarken değil. Ona hiç böyle bir ihtiyaç ateşiyle, zihnini onunkine açarak ve kalbini tamamen ona vererek bakmamıştı. Şimdiye kadar hiç kimse ona dünyanın en güzel kadınıymış, tamamen arzulanıyormuş, tamamen seviliyormuş gibi hissettirmemişti.

"Ivory." Kızın adı boğazında düğümlendi. Elleri kadar etkili bir şekilde tenini okşayan yumuşak bir senfoni.

Onu tekrar kendine çekti, ağzını aldı, bu sefer bir ihtiyaç ateşi içinde, onu daha yakına çekerken yakıcı sıcaklığıyla onu kavurdu, böylece ağır ereksiyonu pantolonunun malzemesinden yumuşak karnına doğru itti. Adamın ağzı onunkine yapıştığında kendi boğuk iniltisini duydu, bu sefer o yavaş yanma yoktu. Bu sefer vahşi ve o kadar sıcaktı ki onu kavurdu. Adam onu aklından çıkarmıştı, öyle ki bildiği tek şey ihtiyaçtı ve onun içinde eridi, dokunuşuna duyduğu açlıktan neredeyse kör oldu.

Elleri tekrar hassas göğüslerine geldiğinde, parmakları göğüs uçlarını çekiştirip yuvarlarken dili onunkilere karıştı, ta ki kız nefes nefese kalana, soluk soluğa kalana, küçük inilti çıkana kadar. Tırnakları omuzlarının derinliklerine batarken teni gömleğinin altında sıcak hissediyordu. Vücudundan bir ürperti geçti. Ağzı bağımlılık yapıcıydı, günahın ve seksin o karanlık, zengin tadını sarhoş edici buluyordu. Vücudu sert ve güçlüydü, onunkine karşı hareket ediyordu, kontrollüydü, şimdi saldırgandı, onu daha da ateşliyordu. Altında dalgalanan her bir belirgin kası hissedebiliyordu.

Öpücükleri damarlarında cızırdayan elektrik kıvılcımlarını doğrudan kadınsı kanalına gönderirken vücudu ihtiyaçla gerildi, böylece nemli ve muhtaçtı ve ağzına doğru inliyordu.

Ona, saçlarına, boynuna, boğazına dokunmadan duramıyordu, ellerini kollarında ve oradaki kaslarda gezdiriyor, boğuk erkek iniltilerini sürüklüyordu, gırtlaktan ve ona olan tutkusuyla çığ. Bu ses onu daha da alevlendirdi, ta ki yanmaya başladığını düşünene kadar, vücudu neredeyse zorlayıcı bir şekilde onunkine doğru hareket etti.

Bir ses çıkardı. Karanlık. Tehlikeli. Sarhoş edici. Kalçalarını yukarı doğru, onun kalçalarının birleştiği yere doğru sürdü, onu orada sallarken sıkıca bastırdı. Acil hareket inanılmaz derecede seksiydi, tatlı ve sıcak bir arzu şaftı gönderdi, çekirdeğini delip geçti ve yüzünü boynuna gömdü, diliyle okşadı, dişleriyle ısırды, vücudunun tepki olarak titremesinden zevk aldı.

Parmakları uyluğunun iç kısmını buldu. Okşadı. Kadının nefesini kesti. Adamın bacağı kadının kalçalarını ona doğru açmaya zorladı, kadın çaresizce ona doğru eğilirken sert kumaş tenine sürtündü, neredeyse ihtiyaçtan hıçkırarak ağlayacaktı.

"Benim için ısladın mı, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili?"

Sesi kulağında siyah kadifeden bir baştan çıkarıcıydı. Bariz, kötücül bir baştan çıkarma.

"Öyle misin?" Sesi saf günah gibi geliyordu.

İhtiyaç onu pençelerken, ona ulaşmak için umutsuzca gömleğini çekiştirdi. Acı çekiyordu, kadınsı kılıfı artan gerginlikle sımsıkı sarılmıştı, serbest kalmak için çıldırıyordu, onun kavrayan boşluğu doldurması için. Adamın tişörtünü vücudundan çıkarmayı başardı ve aralarında hiçbir şeye, bir saniye bile dayanamadı. Onu büyüyle, çılgınca, neredeyse şiddetli bir aceleyle soydu.

Bir eli saçlarını kavradı, dişleriyle hafifçe tirmiklamak için boğazını ortaya çıkarmak üzere başını geriye doğru sürükledi. Isırdı

ve rahmi sıkıştı. Boynuna ateşli öpücükler kondurdu ve sonra ağzı göğüslerinin ırzına geçti, dişleri ve dili kanına erimiş ateşler gönderdi. Eli uyluğunun üzerinden kaydı, yumuşak iç derisini okşadı ve okşadı, yukarı doğru hareket etti, parmak eklemleri oradaki kavşakta nemli tümseği fırçaladı.

Ivory keskin bir nefes aldı. Kıpırdamadı. Nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Orada sıkışıp kaldı, yakıcı ve çiğ. Razvan başını geriye çekti ve onun gözlerinin içine baktı. Orada boğuldu. Bakışlarını esir alarak parmaklarını onun dar, ıslak kanalına daldırdı. Ivory'nin gözleri irileşti. Boğazından kaçan şaşkın feryadı duydu, şoktan başı dönüyordu.

Razvan onun tepkisini hissedebilmek için zihnine girdi, tepkileri her hareketine rehberlik ediyordu. İkisini birden hissetmeye dayanabilir miydi bilmiyordu, doymak bilmez açlığı, aralarında sıçrayan ateşi.

Hâlâ ona bakmakta olan Razvan dizlerinin üzerine çöktü. Bakışlarını alçaltarak onun bedenini yavaşça, sahiplenici bir şekilde inceledi, parmakları derinlere dalarken onun uyarılmışlıkla kızarmasını izledi. Kız neredeyse hıçkırarak elini tutarken kokusu onu çağırıyordu. Çok yavaşça parmaklarını çekti ve kadının egzotik tadının tadını çıkararak parmaklarını yaladı. Kadın inledi ve bu ses onun ağır ereksiyonunu titreştirdi, böylece acil bir ihtiyaçla nabızı attı. Kendi vücudunun verdiği tepkiyi görmezden geldi, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu.

Çaresiz. Onun tadına bakmak için çaresizdi. Ayaklarının dibinde diz çökmüş, düşmüş bir melek gibi görünen bu adamın onun tadına, onu karşılamak için dökülen sıcak kremaya bu kadar çaresiz olması bile tek başına onu çözmeye yeterdi.

Elleriyle kalçalarını ayırdı ve dilini saten yumuşaklığındaki sıcaklığın üzerinde gezdirerek onu ağzına aldı. Kadın ürperdi. İki yumruğuyla saçlarını yakaladı ve çekiştirdi, ısırın acı şaftını daha da kalınlaştırdı. Adam onu aç bir kurt gibi yaladığında nefes alma yetisini kaybettiğinden adı boğuk bir şekilde kesildi.

Dilinin törpüsü çok fazlaydı. Dizleri zayıfladı ve vücudu çok sıkı sarıldı, çok sıcak yandı, şok edici bir yoğunlukla sıkıştı ve dalgalandı. Adını tekrar haykırdı, dur demeye çalışıyordu ama bunun hiç bitmesini istemiyordu. Bu çok az önemliydi; adam duyamıyordu, kanı kulaklarında gürlüyordu, kadının tadı onu çılgına çeviriyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi onu yiyor, dili klitorisini okşuyor, yalıyor ve sonra emiyor, derinlere dalıyor ve sonra sert yumruyu fiskeliyor, o ise akılsız, ateşli bir patlamayla ağzına doğru itip kakıyordu.

Ivory çığlık attı. Hayatında hiç çığlık atmamıştı. Draven onu yakaladığında değil. Vampirler saldırdığında da. Hiçbir zaman. Bir kez bile. Ama zevk kendinden geçmenin sınırındaydı, karnında kükrüyor ve rahminde dalga dalga yayılıyordu, öyle ki gelgit dalgası içinde patlarken destek için onun omuzlarına yapıştı.

Razvan onu kaldırdı, kollarının arasına aldı, odadaki yumuşak yatağa götürdü, ipek bir çarşaf örüp üzerine serdi. Onunla birlikte aşağı indi, bacaklarını ikinci kez araladı, ağzı ona yapıştı, dili onu ikinci kez yukarı çekmek için derinlere saplandı. Kadın ağlıyor, tırnaklarını adamın sırtına geçiriyor, adam onu hızla yukarı çekerken umutsuzca akıl sağlığına tutunmaya çalışıyordu. Ne için yalvardığını bile bilmiyordu ve sonra adam onun üzerinde yükseliyordu, yüzü gözlerindeki utanmaz, şiddetli sevgiyle tam bir tezat oluşturan sert bir arzu maskesiydi.

Adamın ereksiyonunun geniş başını girişine bastırdığını hissetti ve zaman durdu. Ses durdu. Sadece vücudunun onunkine girmeyi talep ettiği hissi vardı. Adam istilaya başladığında, kalın shaftı vücudunun sıkı kıvrımlarını iterken, teninde, vücudunda yanıp sönen, kan dolaşımına giren beyaz bir şimşek vardı. Uyluklarının arasında, shaftı sıcak bir damga gibiydi ve onu enfes bir zevk rafında yavaşça gerdi.

Kadim dilde mırıldanırken sesi sertti, küfürle övgü arasında bir yerdeydi, belki ikisi de. Kulaklarında gürleyen kanı, gerçek kelimeleri bastırıyordu. Adam kızın içine yavaşça girmeye, vücudunun onun uzunluğuna ve genişliğine uyum sağlaması için bolca zaman tanımaya çalışıyordu ama kız kıpırdamadan duramıyordu, elleri kalçalarını sıkıştırıp onu tuttuğunda bile. Bu zevk çok fazlaydı. Topuklarını kaldıraç olarak kullanarak yukarı doğru itti, tam o sırada adam tekrar öne doğru hafifledi.

Adamın bedeni kadınının derinliklerine doğru itilirken, kadının üzerine akan zevke bir acı kırbacı eşlik etti. Parmakları kalçalarını sıkıca kavradı ve onu hareketsiz kalmaya zorladı.

"Dur, Ivory. Hareket etme." Nefesi de sesi kadar sertti, düzensiz ve düzensizdi. "İkimiz de alevler içinde kalacağız. Çok sıkısın."

Kasları kavrayıp sıkarken beyaz dişlerinin birbirine çarptığını görebiliyordu. O yumuşak kontrol elden kaçmıştı. Onun sakinliğini sarsmayı başarmış olması hoşuna gitmişti. Onun içindeki şiddetli ihtiyacı, karanlık açlığı hissedebiliyor, dişlerinin uzadığını görebiliyordu, kalbinin yerinden fırlamasına ve vücudunun daha fazla sıvı kremle dolmasına neden olan o tehlike ipucunu görebiliyordu. Tırnaklarını adama geçirdi, göğüsleri kabardı, daha fazlası için çaresizdi - adamın hareket etmesi için çaresizdi. "Lütfen, Razvan. Lütfen."

Kadının içindeki aciliyet onu uçurumun kenarına götürdü. Kalçalarını yakaladı ve bacaklarını kollarının üzerinde sürükledi, klitorisinin üzerinde gezinmek için kendini kaldırdı ve sonra derinlere daldı, sürtünme neredeyse dayanılmazdı, zevk o kadar yoğunlu ki kendini tamamen onun içinde kaybetmekten korkuyordu. Geriye çekildi ve sert bir ritme başladı, derin, güçlü ve hızlı, o kadar derindi ki rahmini deldi, sıcak uzunluğu onu doldurdu, onları birbirine bağladı.

Zihni onunkinin içinde hareket etti, böylece vücudundan geçen ateşi, sıkı kılıfının onu nasıl sürüklediğini ve sağdığını hissetti, kavurucu sıcak, kadife yumuşaklığında, onu ruhuna kadar sarsan enfes bir zevk-acı. Kadının içindeki gerilim

Vücudu gittikçe daha sıkı sarılıyordu, ta ki altında çılgınca kıvrana, nefesi vahşi soluklarla gelene, başı öne arkaya savrulana, tırnakları adamın sırtını tırmalayana kadar.

"Razvan." Onun adını haykırdı. Bir yalvarış. Bir talep. İhtiyacı vardı... İhtiyacı vardı!

"Biliyorum Ivory," dedi dişlerinin arasından usulca ısırarak. "Kendini bana ver. Her şeyini. Bırak, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili. Seni yakalayacağım."

Ateşin onu tükettiğini hissetti. Alevlerin içinde kaybolmaktan korkuyordu. Gerginlik onu öylesine sarmıştı ki, yine de gitmesine izin veremedi, o son inanç sıçramasını yapmaya kendini ikna edemedi. Tekrar hıçkırdı, ona daha sıkı sarıldı, bu anın bitmesini istemiyordu ama durmazlarsa kaybolacağından korkuyordu.

Şaftı çelik kenarlı bir kılıç gibi kızın rahmini ve kalbini delerek, tıpkı onun bir parçasının kızın içinde olduğu gibi, kızın bir parçasını da içine alarak kızın içine girdi.

"Artık çok geç," diye fısıldadı ve sesi kara bir meleğe aitti. Kadife bir fısıltı, sıcak bir kırbaç.

Kendini kurtarmak için artık çok geçti; bedeni çoktan kaybolmuştu, sonsuza dek ona ihtiyaç duyacaktı. Onu o kadar yükseğe çıkarmıştı ki uçmak zorundaydı. Onu daha yakına sürükledi ve üzerine eğildi, vücudu hala onunkinin içine giriyordu, tekrar tekrar, hiç durmayan, hiç yavaşlamayan bir piston, ta ki kadın bunun mucizesiyle tekrar çığlık atabileceğini düşünene kadar. Vücudunun gerildiğini hissetti. Ve sıkılaştığını. Onunkini kavradı. Sıkıyordu. Vücutlarının bir araya geliş seslerini, etin sert tokatlarını duyabiliyordu; içinde hareket eden adamın gücünü hissetti. Vücudu bir kez daha eğildi ve sert shaftının uzun boyunu hassaslaşmış klitorisinin üzerinde sürükledi.

Vücudu kaskatı kesildi. Bir an için nefes alamadı. Düşünemedi. Vücudu kalın shaftın etrafında sıkılaştı, dalgalanan hisler dev bir gelgit dalgasına dönüşmeye başladığında neredeyse acı verici bir şekilde kenetlendi, vücuduna bir flaş ateşi gibi yayıldı, beyaz sıcak ve güçlü. Dalga dalga

Dalga. Hiç bitmeyen. Sistemini aşırı yükleyen bir şok. Serbest kalışının gücüyle, bunun güzelliği ve mucizesiyle ağladı, vücudunun onunkini aldığını hissetti, onu kendisiyle birlikte zorladı, sıcak tohumu içine boşalırken boğuk çığlığını duydu.

Onun ısırığını, bunun zevk-acısını hissetti ve erotik bir değiş tokuşla kanını alırken vücudu tekrar tekrar sıkıştı ve dalgalandı. Sırtını dikleştirdi, kalçalarıyla yukarı doğru itti, vücudu onunkinin etrafında kenetlenmeye devam ederken, onu sıkarak vücudundaki her damlayı sağdı. Dilini göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdirerek iğne deliklerini kapattı ve seksi gözleriyle ona baktı.

Sadece bakışı bile vücudunun yeniden tepki vermesini sağladı, ikisinin de üzerinde başka bir dalga oluştu. Başını kaldırıp onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı, onu öptü, boğazından aşağıya doğru öperken onu kendine doğru çekti. Adamın shaftının yeniden sertleştiğini, nabzını yalarken onu doldurduğunu ve gerdiğini hissetti. Adamdan sert bir inilti kaçtı.

Dişleri adamın tenini ısırdı ve adamın ereksiyonunun anında sarsıldığını hissetti. Isırdı ve adam kalçalarını sertçe çarptı, kendini derinlere gömdü, bir eliyle poposunu tuttu, onu çılgınca dalan vücudunu kabul etmeye zorladı. Adamın içinde patlayarak onu özüyle doldurmasının tadını hissetti. Kendini hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti. Bu kadar sevilmemişti. Dilini boğazındaki iğne izlerinin üzerinde gezdirdi ve vücudunun bir kez daha, bu kez direnmeden yukarı çıkmasına izin verdi.

Kendi yumuşak nefes alışlarını duyabiliyor, dalgalar onu tekrar tekrar kırıp geçerken onların birleşmiş kokularını alabiliyordu.

Birlikte yattılar, kolları birbirlerine dolanmış, bedenleri birleşmişti, ikisi de hareket etmek istemiyordu. Razvan'ın kıpırdayacak gücü bulması için birkaç dakika geçmesi gerekti; parmaklarını başının arkasında birleştirerek ısıtılı tavana bakmak için Razvan'ın üzerinden yuvarlandı.

"Bana birkaç dakika verin, sizi havuza taşıyayım."

Başını çevirdi, yumuşak gülümsemesi kalbinin takla atmasına neden oldu. Farklı görünüyordu. Daha genç. Daha mutluydu. Aynı dinginlik oradaydı ama bu kez ona saf, katıksız bir mutluluk ve neşeye bakan bir aşk vardı. Duygularını onunla yüksek sesle paylaşabilmeyi diledi ama ona karşı duyduğu en derin hislerle, telepatik olarak bile dile getiremeyeceği kadar büyük bir sevgiyle onu çevrelemekle yetindi.

Parmakları onunkilerin üzerinde gezindi, kadın parmaklarını onunkilerle birleştirene kadar küçük okşamalar yaptı. "Teşekkür ederim, Ivory."

"Ne için?" Bir gülümseme kaçtı. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

Gülümsemesi genişledi. "Bana hayatımın en güzel deneyimini yaşattın. Başka ne olursa olsun, kendini bana verişinin anısını daima hatırlayacağım."

"Korkuyordum," diye itiraf etti kısık bir sesle.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi nazikçe, "bu da hediyeni daha da değerli kılıyor."

"Beni gerçekten havuza mı taşıyacaksın?"

"Bu kadar korkmuş görünme," diye alay etti. "Bir şekilde güç bulmayı başaracağım. Söz veriyorum, seni düşürmeyeceğim."

Parmaklarını onunkilerin etrafında sıktı. "Bunu biliyorum. Sadece kendimi aptal gibi hissedebilirim."

"Burada bizden başka kimse yok, Ivory," diye belirtti, sesi her zamankinden daha şefkatliydi.

Kalbinin tekrar sıkıştığını hissetti. Bunu ona çok kolay yapabilirdi. Onu hareket ettirebilirdi. Onu eritebiliyordu. İnanılmaz vücudu ya da onu böylesine yükseklere çıkarması değil, ona karşı duyduğu o sonsuz sevgiydi. Bir kaya. Bir temel. Ona her zaman güvenebileceğini hissettiren güçlü ve kabul edici.

"Biliyorum."

"Senin hakkında daha az düşüneceğimi mi sanıyorsun?"

Sessizdi, onun sorusunu düşünüyor, zihninde evirip çeviriyordu. Bu soru hakkında saçma sapan şeyler hissediyordu.

onun yaptığı gibi. Neden onun yaptığı gibi kendini bırakamıyordu?

"Nasıl kadın olunacağını bildiğimi sanmıyorum." Başka nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Razvan yan döndü ve dirseğinin üzerine yaslandı. "Ivory, sen benim kadınımsın. Başkaları gibi olmak zorunda değilsin. Ben de başkasını istemiyorum. Karşılaştırma yok. Kimsen o ol. Özür dileme, özellikle de benden." Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü ve öne doğru eğilerek kızın dudaklarına öpücükler kondurdu. "Senin bu halini seviyorum, bana dünyanın en harika erkeği olduğumu söylerken gösterdiğin o küçük isteksizliği."

Yumuşak kahkahası tenini okşadı. Sesi çok çocuksu, hatta kaygısız geliyordu, hayatında ilk kez daha az çekingendi.

Ayağa kalkmayı başardı ve onu bir çocuk kadar hafifmiş gibi kollarının arasına alarak kaldırdı. "Beni çok yordun, savaşçı kadın."

Ivory gülmekten kendini alamadı. "Eğer gerçekten dünyanın en iyi erkeği olsaydın, bu kadar yıpranmazdın. Her ihtiyacımı karşılamaya hazır olurdun."

Kaşları havaya kalktı. "Sanırım bu bir meydan okuma." Onu bir sonraki odaya götürürken ağzını onunkine yapıştırdı, burada su kaya duvarından pürüzsüz bir leğene dökülüyordu. "Her türlü ihtiyacını karşılamak için fazlasıyla hazırım." Kelimeleri kızın ağzına doğru fısıldadı, dili dudaklarının üzerinde gezinerek tadını çıkardı.

"Gerçekten mi? Ben o kadar emin değilim." En sert ses tonunu kullandı.

Onu suya bıraktı. Çırpınarak ayağa kalktığında onu orada, elleri kalçalarında, su kalçalarına vururken buldu.

"Bu çok kabaydı."

"Bunu hak ettin."

"Belki de yapmışımdır," diye kabul etti gülerek.

Ona nasıl eğleneceğini öğretiyordu. Oynamayı. Birlikte geçirdikleri her anı iyi değerlendirmeyi ve yaşamayı. Öğrenmenin ruhuyla, ölümcül bir hedefle bir su bulutu gönderdi. Su yüzüne çarptı ve göğsünden aşağı sıçradı.

"Biraz serinlemeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Kaşı kalktı. Eğlence gözlerini aydınlattı. "Sanırım az önce savaş ilan ettin."

Çenesini uzattı. "Sanırım yaptım."

Su savaşı hızlı ve öfkeliydi. Su neredeyse tavana kadar fırlıyor ve duvara sıçırıyordu. İki kez kendini ona doğru fırlattı, bir timsahın avını yakalaması gibi onu yere serdi, ondan kurtulup tekrar saldırmak için yüzeye çıkamadan onu suyun altına yuvarladı.

Kendini ona doğru attı, kollarıyla boynunu sardı ve vücudunu ona çarparak ikisini de altına aldı ve yukarı çıktıklarında sıcak havuzun kenarında dinlendiler ve kabarcıkların tenlerinde köpürmesine izin verdiler.

Kollarını ovuşturdu ve gökyüzünü görebilecekmiş gibi yukarı doğru baktı. "Güneşin doğmak üzere olduğunu her zaman anlarım. Derim karıncalanır ve rahatsız olurum. Çoğu Karpatyalı sabahın erken saatlerinde dışarıda kalabilir ama ben kalamam."

"Hiç mi?"

Bir kalçasını pürüzsüz leğene dayadı ve saçlarını sıktı. "Cildim çok açık, iyileşirken ay ışığından bile uzakta toprakta geçirdiğim onca yıl yüzünden yanıyorum. Daha çok hafif bir güneş yanığı gibi sanırım, ama oldukça kolay su topluyorum." Aklına bir anı geldiğinde ona gülümsedi. "Bir keresinde, bir yürüyüşçünün düşürdüğü bir şişe güneş kremi bulmuştum. Denedim."

Kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Anladığım kadarıyla pek iyi gitmemiş."

"Pek sayılmaz, hayır."

"Buradayken daha uzun süre ayakta kalmayı denedin mi, yeraltında?"

Kollarını tekrar ovuşturdu, biraz titriyordu. "Bazen vampiri yerinde tutmak için yeni kimyasallar denediğimde, bir süre bu hissi hissetmiyorum ama çoğu zaman çok huzursuz oluyorum, sadece yere iniyorum."

"Silahlarınızı kaplamak için kullandığınız formül çok zekice."

Ona hızlı, memnun bir gülümseme gönderdi, iltifat ettiğinde biraz utandı. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Kanları onu yiyip bitirmeden önce biraz daha uzun süre dayanması gerekiyor. Onların yer değiştirmesini engelleyerek kendime ne kadar çok zaman tanırsam, o kadar avantajlı olurum."

"Var," diye düzeltti.

Başını salladı. "Evet," diye kabul etti.

"Cildin şimdi acıyor mu?" Razvan onu yatak odalarına geri götürmeye hazır olduğu belli olan bir sesle sordu.

"Pek sayılmaz. Yine de şafak sökmek üzere. Çok yakın."

Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Hoşlanacağını düşünmemişti. O kadar uzun süredir yalnızdı ki onunla aynı ortamı paylaşmanın rahatsız edici olacağını düşünmüştü ama onun mizah anlayışı hoşuna gitmişti. Zeki bir adamdı, kıvrak zekâlıydı ama egosu yoktu, bu da onun gibi birinin bir partnerle birlikte olmasını zorlaştırabilirdi. Huzurluydu ve sık sık kendini onun yanında durmak, dinginliğinin ondan yayılıp onu sarmasını hissetmek isterken buluyordu. Doğrusu, onu seksi ve oldukça sarhoş edici buluyordu.

Razvan ona gülümsedi. "Aklını okuyorum."

Başını iki yana salladı. "Aklımdan geçenleri çok fazla yorumlamayın."

Razvan kendini suya bıraktı, başını eğdi ve sonra hızla onun yanına geldi, elleri kalçalarının kıvrımlarından, kıvrılmış belinden ve göğüs kafesinden yukarı doğru kayarak göğüslerinin yumuşak ağırlığını avuçlarında tuttu. "Sanırım aklımı okumalısın."

Kız cevap veremeden adam başını eğdi ve meme ucunu ağzının derinliklerine çekti. Onunla daha önce iki kez sevişmiş olması, vücudunun doyuma ulaşmış olması pek önemli değildi. Anında sıcaklığın onu sardığını hissetti. Islak saçları karnının üzerinde kayıyor ve çekiştirip emerken tümseğini okşuyordu.

Onu bir süre orada tuttu, içini dolduran zevkin tadını çıkardı ve sonra parmaklarını suyun altına daldırdı ve onun ereksiyonunun çoktan sertleştiğini gördü. Parmaklarının dokunuşuyla şaftı sarsıldı ve nabız gibi attı. Sırıttı, parmaklarını sert etini sıkı bir yumrukla sarmak için etrafına sarmadan önce sert uzunluğunu okşarken dokunuşunun gücünü fark etti.

Razvan başını kaldırdı ve karanlık, aç gözlerle ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kendim için küçük bir keşif."

Kendini sabitlemek için kalçası leğenin duvarına değene kadar geriye yaslandı. Kadının dokunuşu onu güçsüz bıraktı, vücudu ihtiyaçla titriyordu.

"Her zaman oturabilirsin," diye önerdi Ivory, sesi ipeksi, "bu biraz zaman alabilir. Keşfederken çok titiz davranırım."

Sertçe yutkunarak, Razvan pürüzsüz kayanın en ucuna oturdu ve bacaklarının havuzda sallanmasına izin verdi. Ereksiyonu karnında zonkluyor, taş gibi sertleşiyor ve her an büyüyordu. Kadın taşaklarını avuçlayıp ilk geçici yalaması için eğildiğinde, Razvan'ın nefesi ciğerlerinden fırladı. Ağızına aldığı anda, onun bedeninde, zihninde, onun için olduğu her şeyde kayboldu.

Razvan ellerini onun saçlarında birleştirdi ve bunun sevgili hayat arkadaşıyla çılgın bir yolculuğun başlangıcı olduğunu bilerek ona tutundu.

Bölüm 16

"Nedir bu?" Razvan Ivory'nin omzunun üzerinden baktı, bedeni onun çalışmasını izliyordu.

O akşam Fildişi'nin parmaklarının tenini okşadığını hissederek uyanmıştı. Ivory'nin hayatında, yatağında olması, ruhunun onunkiyle birleşmesi, hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi. Sevişmeleri nazik ve şefkatli olmuş, sonra vahşi ve vahşileşmişti.

Avlanmak birlikte çok eğlenceliydi. Yükselen ayın karla kaplı dağları aydınlatmasını, gece yarısı mavisi gökyüzüne gümüş rengini dökerek çayırarda ve ağaçlarda asılı duran pırıl pırıl karları aydınlatmasını izlemişlerdi. Birlikte gökyüzünde, ağaçların üzerinde, kanat uçlarından kanat uçlarına uçmuşlar, rüzgâr tüylerini karıştırmış, ikisi de baykuşların özgürlüğüne kapılıp süzölmüş, dönmüş, dalmış, sırf eğlenmek için akrobasi yapmışlardı çünkü yapabiliyorlardı.

Onunla birlikte takla atan, pençeleri birbirine bağlı Razvan, ihtiyacı olan her şeyin burada, bu tek kadında olduğunu biliyordu. Gülümsemesiyle onu kurtarmıştı. İç güzelliğiyle. Ruhuyla. Onun kendi kişisel mucizesi olmuştu. Toprağın onu iyileştirdiğinden tamamen emin değildi. O iyileştirmişti. Verdiği renklerle dünyasına hayat getirmişti. Her anın onun için bir anlam ifade etmesini sağlayan neşesiyle. Gözlerindeki, kalbindeki gölgeleri sevgiyle değiştirmişti. Ruhundaki karanlığı ıııkla değiştirmişti.

Sertçe yutkundu, çalışma odasında kitaplarını incelerken açtığı kitaba bakarken çenesi onun omzuna gömüldü. Kadının eski bir metin yazdığını görebiliyordu ve kaşlarını çatarak kelimeleri kendi kendine okudu.

Cehennem Kapısı kapanırken büyücü ileri
doğru yürür İlk emriyle şimşek çakar
Parmak uçlarından enerji spiraller çizer
Dudaklarında bir büyü oluşuyor
Uzun boylu, esmer, yakışıklı ince
Gümüş gözleri kor gibi yanıyor Bir güç,
bir varlık açıklayamazsın
Beyni terk etmeyen bir çizim hissi Ateş gibi
yanan bir özlem, bir hasret
İstenmek ve ateşli bir arzuyla alınmak için
Büyücü kollarını açarak ilerliyor
Kurbanı sessizce gelir, cazibesine yenik düşer
Tutkunun korları alev alev yanar
Büyücü derinlerden kalbin kanını çekerken Her
şeyi tüketirken, hiçbir kalıntı bırakmadan
Kurban tarifsiz acılar içinde
kıvranıyor. Büyücü, bedeni ve ruhu ele
geçirmiş,
Şimdi bütün olanı aramak için kırılmış olandan
dönüyor Kalıp belirlendi, son aynı
Büyücünün bütün olabilmesi ve kalabilmesi için kalbin
kanına ihtiyacı vardır.

Razvan'ın midesi bulandı ve bir anda dünyası ondan uzaklaşarak kan, çılgılık ve ölüm görüntülerine gömüldü. Kollarını indirdi ve ondan uzaklaşarak geri adım attı. "Neden böyle aşağılık bir şey yazdın? Neden onu kâğıda döküp tarihe bırakacak kadar onurlandırdın?"

Ivory onun alçak ses tonuyla döndü, kolunu yakaladı ve önüne geçti. Gözleri dehşetle doluydu. Kâbus anıları. Onunkiler zihninin oyun oynamasıyla buharlaşan kâbuslar değildi, sonsuza dek sürecektir gerçek anılardan oluşuyordu. Kadın istemeden de olsa onun geçmişine ait görüntüleri canlandırmıştı.

"Bu onu anmak için değil. Çalışırken onun görüntüsünü tutmalıyım. Gördüğüm görüntü, böylece onu tanıyorum, böylece onun büyüleri üzerinde çalışırken asla kandırılmıyorum. O kötü biri. Her zaman kötü olacak. Kötü olmayı seçti. Ve ben de imajımı

Zihnim her zaman temiz. Razvan, onun görüntüsüyle seni incittiğim için özür dilerim ama bu benim korumam."

Kızın saç örgüsünü yumruğuna doladı ama sessiz kaldı, nefesini içine çekti, kalbinin ritmini kızınkiyle eşleştirdi.

"Onun büyüleriyle çalıştığım zaman, Razvan, bu tehlikeli oluyor. Ne kadar tehlikeli olduğunu sana söyleyemem. Büyülerle aranın iyi olmadığını söylemiştin. Öyleyim ama öyle olmak için kelimeleri kafamda şekillendirmem, onlarla birlikte gidecek imgeleri canlandırmam gerekiyor ve onun büyüleriyle çalışırken hata yapamam."

Derin bir nefes daha aldı, kontrolünü geri kazanmak için gözle görülür bir mücadele veriyordu. "Hâlâ anlamıyorum."

Odanın etrafını işaret etti. "Burası benim kalem. Sağlam kaya. Buraya gelemes. Sağlam kayanın içinden beni izleyemez ama bir hata yaparsam, kiminle ve neyle uğraştığımı bir anlığına unutursam, o zaman kendimi savunmasız hale getiririm."

Kaşlarını çatı. "Burada bile mi?"

"O tamamen kötü. İlk satır her şeyi anlatıyor. "Cehennem Kapısı kapanırken büyücü ilerler. Tamamen dünyevi değil. Cehennemi ziyaret etmiş ve hayatta kalmak için başkalarının kanına ihtiyaç duyarak geri dönmüş."

Kaşları daha da çatıldı. "Onunla yüzlerce yıl birlikte yaşadım. O kötü biri, evet, ama bir iblis değil. O bir büyücü."

Başını salladı. "Evet, o bir büyücü. Evrende her zaman bir denge vardır. İyiliğin olduğu yerde kötülük de olmalıdır. Biri dünyanın doğal elementlerini iyilik için dokumak için kullanılabilir. Şifa ve halkımızın ihtiyaç duyduğu diğer şeyler için bu her zaman yapılır. Aynı zamanda kötülük için de büyü yapılabilir, şeytanlar çağrılabilir ve onlarla pazarlık yapılabilir."

"Bunu yaptığını biliyorum. Mağaralarında iğrenç yaratıklar gördüm ama bir büyücünün bile içinden geçebileceği başka bir dünyaya ya da başka bir aleme açılan portallar görmedim."

"Hayır, ne olduğunu kimsenin bilmesine izin verecek kadar aptal olmayacağından eminim. Her şeyiyle görünmek istiyor-

Herkese karşı güçlü, hatta kendine karşı bile. Bu illüzyona ihtiyacı var. Söyleyebileceğim kadarıyla, okuluna katıldığım zamanlardan beri, büyü yazmaları için çırakları kullanıyor ve sonra bu büyülerini kendi büyülerini için temel olarak kullanıyordu. Artık yeni büyüler üretemiyor, bundan eminim. Her büyücünün bir ritmi vardır, nasıl büyü yaptıklarına ve ne kullandıklarına dair bir bükülme, tabiri caizse bir imza. Xavier'in büyülerini diğer birçok büyücünün büyüünü kapsıyor."

Razvan tedirgin ellerini yüzünde gezdirdi, sonra da dağılmış saçlarını karıştırdı. "Onu inceleyerek başka ne öğrendin?"

Onu yatıştırmak için elini kolunda gezdirdi. "Ondan bahsetmenin rahatsız edici olduğunu biliyorum."

Parmaklarını teninde hissetmek onu sarstı. Yaşadığı sürece, onun kendisi için seçilmiş olmasına duyduğu şaşkınlığı asla üzerinden atamayacaktı. "Tarifiniz ona çok uyuyor. Onunla birlikte yaşadım ve onu yaşayan herkesten daha iyi tanıdığımı düşündüm, yine de ..." Eliyle kitabı ve onun akıcı, açıkça saldırgan sözcüklerini işaret etti. "Yine de onun özünü aktarmayı başardınız."

"Umarım haklısındır, Razvan. Bunun için ikimizin de hayatını tehlikeye atıyorum." Razvan'ın elini tuttu ve onu odadan çıkana kadar çekiştirdi. Hafıza odasındaki sandalyelere çöktüler. "Bu konuda benimle olduğunu bilmeliyim, Razvan. Kolay olmayacak ve onunla yüzleştığımızde tereddüt etmene izin veremem."

Sandalyede arkasına yaslandı ve ona sabit bir şekilde baktı. "Tereddüt edeceğimden asla endişelenmene gerek yok. Bu işte beraberiz. Bu benim seçimim. Yaşamamı istediğinde bunu yaptım. O zaman onun peşinden gideceğimizi biliyordum."

Kendi kendine rahat bir nefes aldı. Ondaki şüphe etmemeliydi. Onun ihtiyaç duyduğu her şeyi yapabilecek cesarete sahipti. Onun yolundan gitmekten utanç duymuyordu. Kaderlerini kabullenmekte hiç tereddüt etmemişti. Tanıdığı herkesten daha erkekti.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Razvan? Xavier'in başka bir beden bulması gerektiğine inanıyorum. O sadece seni ele geçirmiyordu, kontrolü elinde tutmak için içinde parçalar bırakıyordu. Bence bir konukçu beden ve ona girmenin, onu tamamen ele geçirip kendi bedeni yapmanın bir yolunu arıyordu. Karpatyalı olmak istiyordu. Sen damarlarında akan Ejderha Arayıcı kanıyla doğdun, en güçlü olmasa da en güçlü soylardan biri olarak bilinir. Bu kana göz dikmişti. Bu yüzden Rhiannon'un peşinden gitti. Ve bu yüzden onun çocuklarının ve torunlarının kanını içti. Ejderha Arayıcı soyundan bir bedene sahip olmak için can atıyor."

"Şimdiye kadar hiçbir Ejderha Arayıcı dönüşmedi." Sesinde gurur yoktu. Bu sadece bir ifadeydi. "Beni ilk yapmasına izin vermeyeceğim."

Ona gülümsedi, gülümsemesi onu düştüğü karanlık yerden kaldırdı. "Hayır, yapmadın. Ve sen hepimizi kurtardın. Kimse ne yaptığını bilmeyecek ama ben biliyorum Razvan. Eğer amacı olduğu gibi bir Ejderha Arayıcı bedene sahip olsaydı, vereceği zararı yargılamanın hiçbir yolu yok."

Elini tuttu, parmaklarıyla oynadı ve başını hafifçe salladı. "Bu benim inatçılığım."

"Bu senin ölçülemez cesaretin," diye düzeltti. "Sanki hiç kimse senin gibi dayanamazdı."

Parmaklarını ağzına götürdü ve nazikçe ısırıldı. "Beni kızartacaksın."

Bundan şüpheliydi. Onun egosu yoktu. Hiç yoktu. Sadece hayatını kabullenmiş ve anı yaşıyordu, tüm dikkatini yaptığı işe odaklıyor ve elindeki görev ne olursa olsun elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Sevişirken onun nasıl tamamen kendisine odaklandığını düşününce biraz yüzü kızardı. Aklında ona zevk vermekten başka bir şey yoktu. Bu sarhoş edici, heyecan verici bir deneyimdi ve şimdiden bağımlısı olmuştu. Kendini tamamen onun içinde kaybetmişti ve kendini ona aynı tam odaklanmayı vermek isterken buldu.

"O günlüğe yazdığım yazı, onu yeneceğimiz formüldür."

İçindeki her şey duruldu. "Bir tuzağa yem atacağız."

Gözlerini sabit bir şekilde onunkilerden ayırmadı. "Evet, öyle. Bir bedene ihtiyacı var. Ve kalp kanına ihtiyacı var. Ejderha Arayıcı kanı."

"Benden kendimi bir kez daha onun ellerine teslim etmemi isteyeceksiniz."

Sesi kesinlikle nötrdü ve zihni onunkine sıkıca kapalıydı. Kalbi sıkışmıştı. Hiçbir ifade yoktu. Kınama yoktu. Hiçbir şekilde yargılamıyordu. Sadece onun cevabını bekledi, parmakları hâlâ onunkilerin üzerindeydi. Bazen, şimdi olduğu gibi, cesareti onu dehşete düşürüyordu. Ona olan inancı onu şoke ediyordu.

"Senden istesem kendini onun ellerine teslim edersin, değil mi?" dedi midesi düğümlenerek.

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Seni o kötü büyücünün eline geçebilecek bir yere yakın bir yere koymayı asla düşünemezdim."

İlk kez kıpırdandı ve yüzünde öyle hızlı bir ifade belirdi ki tam olarak yakalayamadı ama bu onu tedirgin etti. "Yem ne ya da kim?"

"Artık damarlarımda Ejderha Arayıcı kanı dolaşıyor. Onları açıp iz bıraktığımda, karşı koyamayacak. Ben bir kadını ve beni kolayca kontrol edebileceğini düşünecek."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudakları sımsıkı kenetlenmişti, amansız bir çizgi. Gözlerinin derinliklerinde küçük korlar yanıyordu ama yine sustu, bekledi.

"Bunu enine boyuna düşündüm Razvan," diye aceleyle açıkladı. "Her şey orada. Benim için gelecek, karanlık yakışıklı, senin şeklini alacak, beni kendisine çekmek için aklını kullanacak. Beni baştan çıkarmak isteyecek ve beni kendisine yaklaştırmak için kollarını açacak."

"Hayır."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Yol bu."

"Hayır." Razvan ayağa kalktı ve sürüye seslendi. "Kurtları koşuya çıkarıyorum. Bize katılmak ister misiniz?"

"Bunu konuşmamız gerek."

"Tartışma yok. Geliyor musun?" Hızlı, uzun adımlarla ondan uzaklaştı, parmaklarını şıklattı ve sürüye seslendi.

Ivory uzun bir süre öylece durdu, onun bu kadar korumacı davranmasına kızmalı mıydı yoksa sevinmeli miydi emin değildi. Küçüklüğünden beri kimse onu korumak istememişti, kardeşleri ve De La Cruz ailesi onu sevgiyle kuşatmıştı. Üzerine titreyen on adam ona kendini bir prenses gibi hissettirmişti -zaman zaman boğulmuş olsa da yine de bir prenses. Razvan Xavier ile çok şey yaşamıştı. Sadece bu fikre alışması gerekiyordu.

Onun kollarını iki yana açtığını, Blaez ve Rikki'nin sırtına sıçrayarak dövmeler gibi derisine işlediğini gördüğünde çok şaşırdı. Bir an için kendini biraz üzgün buldu. Sürü asla bölünmemişti. Onlar onun ailesiydi.

"Sürü bölünmüş değil," dedi Razvan. "Biz bir aileyiz."

Her zamanki sakinliğine geri dönmüştü. Gerçekçi. Ya da belki de her zaman öyleydi. Ona kararlı bir şekilde hayır derken bile sesini yükseltmemiş ya da sinirli görünmemişti, sadece amansızdı.

O da başıyla onayladı. "Evet, öyle. Kurtları taşımak ikimiz için de iyi bir şey. Sırtımızı koruyacaklar."

Küçük, geçici bir sırtış attı ve neredeyse çocuksu görünene kadar yüzündeki yılları sildi. "Onlar tarafından bu kadar kabul görmek inanılmaz."

Kalbinin çevresinde, onun kendisinde sık sık yarattığı o tuhaf burkulmayı hissetti. Adamın basit zevki ona dokunmuştu. "Nereye gidiyoruz?"

"Yatak odamız için toprağı bulduğun yere gitmek istiyorum."

"Mücevherler mağarası."

Başını salladı. "Toprak saf, bu yüzden Xavier'in zehrini her yere yayma şansı olmadığını biliyoruz. Enfeksiyonun ne kadar uzağa yayıldığını, gerçekte ne kadar geniş bir alan olduğunu bulmak istiyorum. Tek yerin burası olduğuna inanamıyorum. Nasıl bakacağımızı öğrendikten sonra, diğer Karpatyalılara topraklarını kontrol etmeleri için haber gönderebiliriz."

"Onu temizleyebileceğimize inanıyor musun?"

"Yapabileceğinize kesinlikle inanıyorum" dedi.

Gülünç bir parıltı hissetmemeye çalıştı ama işte oradaydı, vücuduna ısı gibi yayılan aptalca bir kor. Ona verdiği tepki gerçekten korkutucuydu. Utanarak kollarını uzattı ve sürünün geri kalanının teniyle birleşmesine izin verdikten sonra inlerinden çıkarken kimsenin onları gözlemleyemeyeceğinden emin olmak için üstlerini taradı.

Karanlık ve berrak gökyüzünde hızla ilerleyerek geceye çıktılar. Yıldızlar tepelerinde parıltıyor, üzerlerine fantastik bir örtü seriyor, onları Razvan'ı etkilemekte asla başarısız olmayan bir güzellikle sarıyordu. Ivory bunu onun içinde hissetti. Mucizeyi. Görkemi. Mucizeyi.

Etrafına hiç bu şekilde bakmamıştı ama Razvan'la birlikte her şeyi yeni gözlerle görüyordu. Sanki ayın üzerinde yelken açıyor, bir kuyruklu yıldızdan aşağı kayıyor, takımyıldızlar arasında saklambaç oynuyormuş gibi hissediyordu. Bir nehrin şeridinden yükselen dağınık buhar parçalarının arasında koşuyordu ve Razvan tüm bunları onunla birlikte yaşıyordu. Bir baykuş olarak binlerce kez uçmuştu ama hiçbiri bu kadar eğlenceli ya da heyecan verici olmamıştı.

Baykuşlar bir çayırın üzerinden geçerken karla kaplı zeminin üzerinde sessiz kanatlarıyla süzöldüler, dişi önden gitti ve mümkün olduğunca uzun süre ormanın korumasını kazanmak için alçaldı. Hızla uçtular, ağaçların etrafında ve dalların arasında keskin bir şekilde eğildiler, o kadar sessizdiler ki, kemirgenler üstlerindeki tehlikenin farkında olmadan aşağıda koşuşturmaya devam ettiler.

Xavier'in buz mağaralarından ve Karpas köyünden kilometrelerce uzakta, iki uzun sıradağ arasında uzanan bir vadiye doğru alçalan zeminle birlikte ormandan koptular. Baykuşlar görölmelerini zorlaştırmak için renk değıştirdiler. Razvan kar beyazı olurken, Ivory daha koyu beyazdı ve kanatlarında dişi olduğunu gösteren birkaç koyu benek vardı.

Bırakın baykuş düşüncelerinizi yönlendirsin, diye uyardı Ivory. Eğer dikkatli olmazsak, tarama yapan herhangi biri baykuşun bedeninde bizden birini bulabilir.

Kendisine yapılan acımasız saldırıdan bir asır sonra topraktan pençeleriyle çıktığı andan beri hayatının her günü dikkatli olmuştı. İstemesine rağmen cevap vermedi. Onun içindeki savaşçıyı seksi bulmuştı. Bunun yerine onu sıcaklığıyla okşadı ve sonra sadece kendini bırakarak baykuşun derinliklerine karıştı, böylece bir düşman onları arıyorsa, düşmanları vadide kanat çırpın baykuşlardan başka bir şeyden asla şüphelenmeyecekti.

Baykuşun tamamen ön plana çıkmasına izin verdiği anda, kuşun duyma ve görme yeteneğı karşısında hayrete düştü. Yumuşak ve yoğun beyaz tüyleri ayak parmaklarına kadar uzanıyor, vücudunu kaplıyor ve yalıtıyordu. Uçuş tüylerindeki yumuşak püsküller sesi boğarak gökyüzünde hayalet gibi süzölmesini sağlıyordu.

Fildişi alçaldı, şimdi yere yakın süzölüyordu ve Razvan onu takip etti, sessiz uçuşun her saniyesinin tadını çıkarıyor, yerden sadece birkaç metre yukarıda süzölürken eşinin tüylerini karıştıran rüzgârı izliyor, onları daha küçük hedefler haline getiriyordu. Aniden keskin bir şekilde yükseldi, kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak onu yükseğe, bir tepeye doğru çıkardı ve sonra diğer tarafa daldı, pençelerini av avlar gibi uzattı.

Yere düşmeden hemen önce, Ivory keskin bir komutla zihninde hareket etti. Vardiya.

Ayaklarının üzerine düştü ve içgüdüsel olarak neredeyse dağın en dibindeki küçük bir çıkıntının üzerine çömeldi.

Ivory bölgeyi yavaş ve dikkatli bir şekilde daha taradı ve Razvan da onu takip etti.

"Burası kutsal bir yer. Toprak Ana tarafından buraya, bu muazzam güce sahip yere yönlendirildim. Burada sihirli metaller ve her duruma uygun mücevherler var. Toprak zengin ve benden başkası tarafından hiç kullanılmadı."

Alçak sesle eğildi, bir saygı jestiydi bu. "Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sen benim hayat arkadaşımsın." Ivory bunu kayıtsızca söylemişti ama içinde bir yerlerde midesi düğümlenmişti.

Burası onun en sevdiği yerdi, tıpkı bahçesinin onun olduğu gibi. Onun da kendisi gibi hissetmesini, muhteşem mağarayı sevmesini, toprağı hissetmesini, mücevherlerin güzelliğini görmesini ve metallerin zenginliğini fark etmesini istiyordu. En çok da toprak ananın ikisine de verdiği onuru fark etmesini istiyordu. Ondan önce hiç kimse mağaranın içinde yürümemişti ve ondan sonra da kimse mağarayı bulamayacaktı.

Ivory girişi kaplayan taşların hemen üzerinde süzülürken ne kadar gergin olduğuna inanamıyordu. Hiç iz bırakmamak istiyordu ve karı rahatsız etmek bunu sağlayacaktı. Yerin altındaki mağaralara giden uzun ve dar tünele açılan ikiz taşları hareket ettirmeden önce her şeyin tam olarak olduğu gibi düzenlenebilmesi için zihninde ayrıntılı bir resim çektiğinden emin oldu.

Razvan onun ne yaptığını fark etti ve hemen onu takip etti. Fotoğrafik bir hafızası vardı. Eğer kadın bölgenin tertemiz olmasını istiyorsa, onlar gittikten sonra da öyle kalmasını sağlayacaktı.

Ivory iki küçük kayayı yüzdürerek yere yakın bir sürünme boşluğunu ortaya çıkardı. İkisi de buhara dönüştü ve dar açıklığa aktı. Ivory onlar içerideyken girişi gizlemek için korumalar ördü ve ardından kıvrımlı boru boyunca ilerleyerek yönünü toprağın sıcaklığına doğru takip etti. Sürünme boşluğu

Küçük bir adamın omuzlarından daha genişti, ama bu halleriyle hızlı hareket ediyorlardı.

Tünel genişlemeye başladı ve tavan ayakta durabilecekleri kadar yükseldi, ancak ekosistemin doğal dengesini bozmanın bilincinde olan Ivory mağaranın içine inene kadar buhar olarak kaldı. Mağara oldukça büyük ve genişti, birçok kattan oluşuyordu.

Doğal formuna geçtiğinde ayakkabılarını çıkardı ve sadece hissi özümsemek için ayaklarının zengin toprağa batmasına izin verdi.

"Acele et, Razvan, böyle. Bu çok harika, cennet gibi."

Kız ona doğru hızlı bir gülümseme fırlattı ama Razvan bunun biraz çekingen olduğunu anlayabiliyordu. Bu onu her zaman etkilemiştir. Kendinden emin savaşçısı, eğlenirken ya da kadın gibi davranırken her zaman biraz gergin olurdu. Çıplak ayaklarıyla topraktan sadece birkaç santim uzakta durdu. "Bunu bilmiyorum, Ivory. Cennetteydim, biliyorsun."

Küçük bir kaş çatmayla başını kaldırdı, gözlerindeki ifadeden ne demek istediğini anladı ve sonra kızardı. Bunu seviyordu; onunla dalga geçtiğinde boynundan yukarı doğru çıkan ve porselen teninin altına süzülen renk dalgasını.

"Ayaklarını toprağa koy," dedi ona başını sallayarak.

Ayaklarını koyu balçığın baştan çıkarıcı zenginliğinin üzerinde tutarak onun tam önüne doğru süzüldü. Vücudu onunkine çarptı. "Tam olarak yerleşemiyorum. Bu işte yeniyim, biliyorsun."

"Bana o küçük çocuk gülümsemeni gösterdiğinde hep bir şeylerin peşindesin." Tüm bedenini eriten ve onu güçsüz, nefessiz bırakan ve tam orada istediği her şeyi yapmaya hazır bırakan gülümseme. Bir tür çaresizlik içinde adamın kollarını kavradı ve onu aşağı çekti. Adamın vücudu kızın vücudu boyunca kayarak içinden heyecan dolu bir ürperti geçirdi.

Razvan'ın çıplak ayakları neredeyse bileklerine kadar zengin toprağa battı. Parmakları onun kollarının etrafında kıvrılmıştı.

Aralarında sadece bir nefes vardı. "Ivory!" Heyecan onu sarstı. "Bu tam bir keşif."

Memnuniyetle omuz silkti. "Aslında bu benim bulduğum bir şey değil. Katmanların altındayken ve hayatım için savaşırken toprak tarafından bana yeri verildi. Buraya sürünerek geldim. Santim santim."

O zor günlerin karanlık anılarını yuttu ve bilinçsizce onun kalbinin sığınağını arayarak ona yaslandı. O ana kadar ona ne kadar güvendiğini fark etmemişti. Razvan'ın kendisi için bu kadar çabuk bu kadar önemli hale gelmesi onu hem korkutmuş hem de sevindirmişti.

"Cildimi yakacak ay yokken sürünebildiğim kadar sürünürdüm," diye açıkladı. "Birkaç saatliğine ayağa kalkıp yürüyüşe başlamak için yaptığım ilk denemelerde en küçük ışık bile tenimi yakardı. Sürü beni korurdu ve sonra toprağın altınaatar ve daha ileri gitmek için cesaret ve dayanıklılık toplayana kadar kendime gelirdim."

Adamın kolu kızın etrafını sardı ve başının tepesine öpücükler kondurdu. Sempati istemiyordu, sadece ona gerçekleri anlatıyordu. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek, karnının üzerinde engebeli arazide sürüklenerek, kendini ilerletmek için dirseklerini ve dizlerini kullanarak ilerlediği görüntüler karşısında içindeki her şey isyan etti. Ona yardım etmek için orada bulunmamıştı ve onun böyle bir acıya kendisi olmadan katlandığı düşüncesi onu hasta etti.

Vücudunu bölümlere ayıran ince beyaz çizgileri, boğazının etrafındakini, üst kollarının üzerindeki ve göğsünün kabarıklığını takip etti. İki parmağını kullanarak çenesini yukarı kaldırdı, kirpikleri kalkana ve gözlerinin içine bakana kadar bekledi. "Seni seviyorum."

Rahmi sıkıştı. Kalbi durdu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Etrafını saran, onu batıran, yukarı kaldıran duyguyu hissedebiliyordu. Ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Adam onu sevgisiyle sarstı. Yavaş gülümsemesi onu titretti ve ağzı ona doğru inerken gözlerini tekrar kapattı.

onunkini ele geçirdi. Yeryüzü ayaklarının altında titredi.

Adam başını kaldırırken Ivory parmaklarını onunkilere doladı. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Burası bir mücevher hazinesi, ama daha da önemlisi, metaller."

Razvan gümüş ve altın damarları olan teraslı duvarlara baktı. Duvarlar boyunca ve koyu renkli toprağın içine serpiştirilmiş, parıldayan mücevherlerin izlerini görebiliyordu.

"Demir. Cevherden değil, bir göktaşından. En saf haliyle, doğrudan göklerden geliyor, Razvan. Koruma özellikleri muazzam. Ve kurşun da burada. Koruma büyüleriyle kaplamalarımın dayanıklılığını arttırmak için kurşunla deneyler yapıyorum. Silahlarımızı büyüyle iyi uyum sağlayan doğal metallerden yapabilirim, böylece onları kolayca taşıyabiliriz. Vampirlerle savaşırken kaplama çok önemli."

"İnanılmaz," diye onayladı Razvan. "Burası çok önemli bir yer Ivory."

"O bana emanet edildi ve onu güvende tutmak zorundayım."

"Katılıyorum." Kızın kendisine gösterdiği çeşitli özelliklere bakarken bile çömeldi. Bir avuç toprak alarak parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "Bu toprak kirlenmemiş."

"Neden olsun ki?" Ivory söyledi. "Xavier'in böyle bir şeyin varlığından haberi yok. Kimsenin yok."

"Mikroplar toprağın içinde, Ivory. Tek bir yerde kalmazlar. Yayılırlar. Onları uzak diyarlara yayılmaları ve kirlitmeleri için gönderdi. Yok edilmelerinin neredeyse imkânsız olduğu gerçeğiyle birleşince, Xavier'in onları kullanmasının nedeni de bu. Mikroplarını denizin ötesine, her kıtaya gönderdiğine bahse girebilirsiniz. Xavier çok titiz bir adamdır."

"Burada olmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Hatırlamak istemediğim kadar uzun yüzyıllar boyunca deneylerin ortasındaki buz mağaralarında yaşadım. Onları hissediyorum."

"Natalya'nın Lara'nın yaptığını söylediği gibi." Dönüp ona baktı. "Ama o hâlâ bir büyücü; onları hissettiğine inanıyorlar."

Çünkü o bir büyücü."

Başını iki yana salladı. "Hayır, büyücü olduğu için varlığını onlardan saklayabiliyor. Bu yüzden onu d n şt remezler. Şu anda bunu yapabilecek tek kişi o."

"Kızınıza yardım etmenin bir yolunu bulabileceğinizi düşünüyorsunuz."

Başını salladı. "Bir yolunu bulabiliriz," diye vurguladı. "Sizin yardımınız olmadan bunu yapamam. D n şt r lemez ve doğmamış çocukları hayatta tutmak için yarı ömürlü yaşıyor. Eğer toprağı mutasyona uğramış mikroplardan arındırmanın bir yolunu bulabilirsek, o da dönüştürülebilir."

"Razvan. . ." Sesi nazikti. "Büyük olasılıkla mikroplar henüz içeri girmenin yolunu bulamadılar. Bu muhtemelen sadece bir zaman meselesi. Anladığım kadarıyla ekstremofiller ne kadar sert olursa olsun hemen hemen her koşulda yaşayabiliyor. Onları yok etmenin bir yolu olsaydı ..."

"Yaptığı şeyi tersine evirebileceğinizi kendiniz söylediniz."

"Evet, ama zaten toprakta olanları yok edemezsiniz. Onları durdurabilirim ama bu zaman alacak. Hatta yıllar."

Ivory onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Sanki ay onunla birlikte ağarıp soluyormuş gibi ona bakıyordu. Bir elini onun başının üstüne koydu. "Ona yardım etmenin bir yolunu bulacağız."

"O burada, Fildişi. Cevap burada," diye ısrar etti Razvan. "Bu mağarada. Yaşam mikrop formunda başladı. Bu toprakta mutasyona uğramış mikropların istilasına karşi koruyan bir şey var, bundan eminim."

Onun yanına uzandı, şıfalı toprağın sanki onu yastıklayıp sıcaklığıyla  rtecekmiş gibi etrafında hareket ettiğini hissetti. Ne zaman mağaraya gelse kendini evine gelmiş gibi hissederdi. Burada toprağın altında, zengin toprakla kaplı olarak, iyileştirici özellikleri derisinden emerek çok zaman geirmişi.

Bir avuç toprak aldı ve parmaklarının arasından su gibi akıp gitmesine izin verdi, madde cildinin üzerinde gezinirken her bir özelliğini hissetti. Bunu onun için yapmak istemesi sadece hayal gücünden mi kaynaklanıyordu?

yoksa gerçekten farklı bir şey, toprakta eksikliğini hissettiği bir unsur varmış gibi mi hissediyordu?

"Her zaman iyi ve kötünün bir dengesi olduğunu söylemiştin, Fildişi," diye hatırlattı Razvan.

"Evet, ama ben doğal olanla ilgileniyorum. Xavier doğal olanı kötü bir şeye dönüştürüyor. Mikroplar iyi başladı, kötü değil ya da en azından nötr. Bu dünyaya Karpatlara zarar vermek için gelmediler. Xavier onları kendi kötü amaçları için değiştirdi. Doğal olarak zehirli olsalardı, doğada her zaman olduğu gibi, tedavinin onlara yakın olacağından hiç şüphem olmazdı. Onun büyüsunü tersine çevirebilirim. Üzerinde çalışacak zamanım olursa yapabileceğime eminim. Ama yaptığı şeyi yok edecek bir şey bulmak için ..."

Razvan inatla, "O burada," diye ısrar etti. "Hissediyorum."

Etrafına bakındı. Silahları ve uyarı sistemi için değerli metalleri kullanmış ve mücevherleri kendisine çağırmıştı. Toprağı yatak odası için kullanmış, dolu bir leğene sahip olana kadar özenle taşımıştı. Zaman zaman toprağı yeni, taze toprakla doldursa da, iyileştirici özellikleri her zaman mağaranın içindeki kadar güçlü kalmıştı.

Duygulara inanırdı. Fildişi, şifalı toprağın zengin yataklarının derinliklerinde yüzyıllar geçirdikten sonra yeryüzüne çok uyumluydu. Eğer metaller ve mücevherler toprağın damarları, kanı ve kemikleriye, belki de organizmalar onun kalbi ve ruhuydu.

Razvan da toprakla aynı bağı kurmuştu. Toprak Ana onu kabul etmiş, damarlarını onunkilere bağlamış ve hayatını kurtarmak için onu mücevherleri ve mineralleriyle kaplamıştı. Fildişi'nin damarlarında aktığı gibi onun damarlarında da akıyordu. Belki de yeni bulduğu yaşamıyla toprağı daha yakındı ve Ivory'nin henüz keşfetmediği yollarla küçük farklılıkları hissedebiliyordu, ama bu yine de mantıklı değildi. Yüzyıllarını toprağın içinde geçirmiş, toprağın can damarının gelgitlerine bağlanmıştı ve onun hissettiğini sandığı şeyi algılayamıyordu.

"Zihnini her şeyden arındır," diye önerdi Razvan. "Böyle otur." Sol ayağını kaldırıp sağ uyluğunun üzerine koydu ve sağ ayağını da sol uyluğunun üzerine attı.

Ivory onun karşısına oturdu ve sorgusuz sualsiz pozisyonunu aldı.

"Omurga düz, omuzlarınızı gevşetin. İşte böyle." Başıyla onayladı. "Ellerinize bir oval yapmak istiyorsunuz, sol eliniz sağ elinizin üstünde, başparmaklarınız birleşik ve orta parmaklarınızın orta eklemleri birleşik olsun. Kendini bırak. Şifacılıkta yaptığınıza benzer şekilde, ama zihin ve beden bir olsun ve bilginin size akmasına izin verin. İçeri alın ve dışarı bırakın. Hiçbir şeye tutunmaya çalışmayın. Sadece hareketsiz olun. Nefes alın. Nefesimin akışına uyun ve sonra bunu da unutmanıza izin verin."

Ivory adamın dediğini yaptı ve kendini o ana bıraktı. Mağaraya. Toprağa. Sonradan karar verdi ki, sadece toprakla olan bağlantısı değildi bu -Razvan'ın durgunluğu, huzuru, etrafındaki her şeyle bir olma hali- organizmanın varlığını ilk kez hissetmesini sağlayan şeydi.

Nefesini içine çekti ve bedenini bir kehanet çubuğu gibi kullanarak avucunu yavaşça kaldırdı. Yavaşça döndü ve sanki toprak onunla doymuş gibi her yönden yaşam formunun varlığını tespit ettiğini gördü.

"Her yerde," dedi, nefesini bırakarak, yaygın dağılım karşısında biraz şok olmuştu. "Ne olduğunu bulmam gerekiyor."

"Bir örnek alabilir miyiz?"

"Bir leğen dolusu suyumuz var," diye hatırlattı Ivory. "Her gün içinde uyuyoruz."

Razvan kaşlarını çattı ve toprağı tekrar parmaklarının arasından geçirdi. "Bence bizim tarafımızdan kirletilmediğinden emin olmak için yeni bir örnek almalıyız."

"Bu mağaradan bir şey almadan önce her zaman izin isterim," diye uyardı Ivory. "Eğer cevap hayırsa, zaten sahip olduğumuz şeyle devam ederiz. Dünya bize fazlasıyla iyi davrandı."

ve iyi bir amaç için bile olsa açgözlülüğün kalplerimize sızmasına izin veremeyiz."

"Toprak bir annedir Ivory, bizi kurtardı. Halkının çocuklarını da kurtarmak isteyecektir," diye akıl yürüttü Razvan.

Ivory gülümsedi. Razvan'ın böylesine inançlı olmasını seviyordu. Bu inanç nereden gelmişti? Kendi büyükbabası tarafından işkence görmüştü. Halkı onun hakkında en kötü şeylere inanmıştı ama o yine de dünyanın iyiliğine inanıyordu.

Razvan onu, yüzünde sadece kendisine ayırdığı o bakışla kendisine bakarken yakaladı. Şefkatli. Sevecen. Gururlu. Muhtemelen böyle bir bakışa sahip olduğunun farkında bile değildi ama ne kadar kısa süreli olursa olsun yüzünde bu ifade belirlediğinde içi yumuşuyordu. Onu tanıması ve yaptığı şeyleri neden yaptığını anlaması onun için yeterliydi. Başka kimsenin bilmesine gerek yoktu, sadece Ivory'nin.

Ivory ellerini kaldırdı ve gözlerini kapattı, melodik bir sesle davalarını savunmaya çalıştı. Razvan daha kalın erkek sesiyle uyum sağlayarak ona katıldığında irkildi.

Anne, oh anne, yardım için sana geliyoruz.

Çocuklarımızı duy, onları yakınında tut, asla solmalarına izin verme. Anne, ah anne, çocuklarımız ölüyor

Gözyaşlarımızı yakala, sana yalvarıyoruz, ağlamamızı durdur. Yalvarışımızı dinle, kalbimizde ne olduğunu gör.

Bizi bir arada tut, dağılmamıza izin verme.

Topraktaki yaşamın gençlerimize güç vermesini diliyoruz Yaralarını iyileştir, özel olanlarımızı koru.

Etraflarında toprak parıldıyor ve taşlar ıslık ıslık parlıyordu. Başlarının üzerinde sarkıt sütunları mırıldanıyor, armonilerinin melodisiyle titreşiyordu.

Fildişi minnettarlıkla başını eğdi ve Razvan teşekkür etmek için seslerini yükseltmeden önce elini neredeyse sevgiyle toprağın üzerinde kaydırды.

Anne, ah anne, sen gerçekten büyüksün
Hediyeniz çok kıymetli, size minnettarız.

Razvan değerli malzemedan avuç avuç aldı ve ipeksi bir kese oluşturarak torbanın içine döktü. "Ne kadar lazım olacak?"

"Kolay bir cevap olmaması ihtimaline karşı birkaç deney yapmaya yetecek kadar." Heyecanını sesinden uzak tutamıyordu. Genellikle kolay cevaplar bulunmazdı ama bu sefer şansları yaver gitmiş olabilirdi. Mutasyona uğramış mikropları uzakta tutan ya da daha iyisi onları gerçekten yok eden bir yaşam formu varsa, bunu oldukça hızlı bir şekilde bulabilmeliydi. Aralarından seçim yapabileceği çok fazla kombinasyon yoktu.

Razvan'ın parmakları kızın bileğine dolandı ve onu kendine çekti. "Sen benim için bir mucizesin Ivory, öyle düşünsen de düşünmesen de. Burası" -bir kolunu dairesel hareketlerle dev mağarayı içine alacak şekilde salladı- "kızımı kurtarabilir. Çok şey yaşadı ve her zaman olduğu gibi mutluluğumun anahtarı senmişsin gibi görünüyor. Eğer onun ve hayat arkadaşının acılarını dindirebilirim, kendimi en azından kısmen kurtarmış gibi hissedeceğim."

"Xavier seni ele geçirdi, Razvan," diye nazikçe hatırlattı. "Anılarını paylaştım ve ne yaptığını gördüm. Hata sende değildi."

Omuz silkti ve örgüsünden çözülen saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bazı şeyleri ifade ederken daha dikkatli olmalıydım. Bir büyücünün yanında büyüdüm. Kelimelerin güç taşıdığını biliyorum ama yine de sevdiklerime pahalıya mal olan hatalar yapmaya devam ettim."

"Seni ilk kaçırdığında on dört yaşındaydın ve kız kardeşin güvende olsun diye hayatından vazgeçtin. Sen bir çocuktun Razvan," dedi.

Gülümsemesi nazikti. "Beni savunurken çok şiddetlisin, hân ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisi, yine de sana hân ku meke pirâmet-savunucu denmeli."

"Ben senin kalbinin bekçisiyim," dedi, "ve seni ölümüne savunacağım, Razvan. Sen olağanüstü bir adamsın ve ben de senin hayat arkadaşın olmaktan gurur duyuyorum." Çok fazla duygu gösterdiğinde her zamanki gibi utanarak başını eğdi. "Evimize geri dönmeliyiz, böylece toprağı inceleyebilir ve gerçekten cevaplarınızı alıp almadığımızı görebiliriz."

Onun çenesini yakaladı ve bir öpücük aldı. Sadece bir öpücük. Ama onun tadını, dokusunu, kokusunu ve hissini çıkardı. Başını kaldırdığında gülümsedi. "Päläfertiiil-mate."

O tek kelimeyi söyleyiş şekli bile kadının içini zayıflattı. Yumuşak. Şefkatli. Seksi. Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Öyleyim."

Bölüm 17

"Yaşam formu önce göktaşının içinde olmalıydı," dedi Ivory ve kollarıyla başını destekleyerek yere yığıldı. "Bilmem gerekirdi. Demir açısından zengin."

"Dünya'ya geldikten sonra nasıl hayatta kaldı?" Razvan onun omuzlarını ovuşturarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok ve açıkçası bu noktada umurumda bile değil. Toprak onlarla dolu ve şimdiye kadar bana ne zaman kirli toprak getirsen, mutasyona uğramış mikropların etrafını sarmak ve diğer her şeyi sağlam bırakırken onları yok etmek için acele ediyorlar." Ona bakmak için başını iki yana çevirdi. "Mikropların nerede üretildiğini biliyor musunuz?"

"Xavier'in en büyük fabrikası yok edildi ve o da dağların altındaki kalesine taşındı. Orayı bulabilirim. Ama mikroplar oradaki toprakta değil. Su sistemlerini beslemek ve toprağa yaymak için onları bir buzuldan aşağı sızdırıyor. Buzulun hemen altındaki köyün yakınlarında bizim için avlandığım son seferde, yerel ebenin yüksek düşük oranlarından bahsettiğini duydum. Kirliliğin insanlara da bulaşmış olmasından korkuyorum. Eğer mikroplar onların bahçelerine de bulaşırsa, onlar da bizim türümüzün kaderini yaşamaya başlayabilir." Nazik parmaklarıyla boynuna masaj yaptı. "Dinlenmen gerek, Ivory."

Üç haftadır aralıksız çalışıyor, yemek için bile olsa ininden hiç ayrılmıyordu. Razvan sürü için ve Ivory için avlanmıştı. Kurtları her gece koşuya çıkarmış ve düzinelerce yerden toprak örnekleri toplayıp her birini ona geri getirmişti ama Ivory onunla gitmeyi reddetmiş, kalıp deneylerini yapmayı tercih etmişti. Solgun ve bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"İçimde kötü bir his var, Razvan," dedi Ivory. Ama Razvan'ın parmakları sihrini konuşurken küçük bir zevk iç çekişi yaptı,

boynundaki düğümleri hafifletiyor. "Bir süredir içimde büyüyor ve bunu bir an önce halletmem gerektiğini hissediyorum." Adam sustu ve kadın yüzündeki ifadeyi yakalamak için ona b a k t ı . Ivory hızla doğruldu ve onunla yüzleş. "Sen de bunu hissettin."

Başını salladı. "Her geçen gün daha da güçleniyor ve sürü garip bir şekilde huzursuz."

"Bir sorun var."

Bu kadar yıpranmışken onunla aynı fikirde olmak istemiyordu ama tüm içgüdüleri ona haklı olduğunu söylüyordu. "Elimizdekilerle prene gitmeliyiz," dedi.

Dudağını ısırdı. "Haklı olduğumu düşünüyorum Razvan, ama ben her zaman çok titizimdir. Deneyleri binlerce kez daha tekrarlar ve daha fazla kanıt belgeleyebilirim. Hâlâ fabrikasını bulduğumuzda kullanmak üzere mevcut mutasyonları değiştirecek büyü üzerinde çalışıyorum."

Tedirginlikle elini saçlarının arasından geçirdi. "Daha yapılacak çok iş var. Bu tür bir şeyi aceleye getiremezsiniz. Eğer bir hata yaparsak, niyetimiz ne olursa olsun Xavier kadar zarar verebiliriz."

Yerin o kadar altında olmasına rağmen cildi acıdığına ve su topladığında sabah saatlerine kadar uyumadılar - korkunç yaralarını iyileştirmek için toprağın altında bir yüzyıldan fazla zaman geçirmesinin bir sonucu olduğunu biliyordu. İnsanlarının uykusuna daldı. Ivory sık sık olması gerekenden önce uyanıyor, tedirgin ve gergin oluyordu. Zihni endişeyle dolup taşarken bedeni hareket edemiyordu. Razvan onunla sık sık sevişiyor, içindeki gerginliği hafifletiyordu ama durmadan çalışmasını sağlayan saplantılı dürtüsünü durduramıyordu. Toprak bile onu gençleştiremiyor gibiydi.

Masadan bir fırça aldı ve bunu her zaman rahatlatıcı bulduğunu bildiği için saçlarında hafifçe gezdirmeye başladı. O da öyle yapardı. İpeksi saç tellerinin teninde bıraktığı his, böyle bir mucizenin gerçekleştirebileceğine dair en ufak bir umut bile yokken onu bulmuş olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

"Büyüyü tersine çevirmeye ne kadar yaklaştınız?"

"Deneyene kadar bilemeyeceğim, Razvan." Sesinde bir parça umutsuzluk vardı. "Lara ve Nicolas'ın karşılaştıkları şeyin büyüklüğünü görmeye başlıyorum. Onu dönüştürmeye ve çocuklarımızın ölümünü ruhlarında taşımaya cesaret edemiyorlar, ancak kendi hayatları olmadan nasıl devam edebilirler?"

Razvan'ın başının üzerindeki gülümsemesi huzur vericiydi. "Sen katlandın. Ben katlandım. Hayat böyledir, Ivory. Umarız çocuklarımız bizim gibi mücadele etmek zorunda kalmazlar ama hayatı iyi yaşamak ve zorluklarla başa çıkmak karakteri şekillendirir. Seçimleri için Lara'yla gurur duyuyorum ve başkalarına hizmet etme şansını elinden almayacağım. Onu dönüştürmek gerekmeden önce iyi yaşamaya devam edebileceği uzun yılları var. Eğer başarısız olursak, o da bizim gibi dayanacaktır. Günün sonunda sadece elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı söyleyebiliriz. Başkalarını kontrol edemeyiz, sadece kendimizi kontrol edebiliriz."

Ivory onun sessiz durgunluğunu, zor durumlarda onu bu kadar sakin tutan huzurlu sakinliğini hissetti. Bu dinginliğin içine sızmasına ve kendi çalkantılı zihnini yatıştırmasına izin verdi. Fırça her darbeye ruhundaki gerginliği biraz daha çekip alıyor gibiydi. Razvan haklıydı. Sadece ellerinden geleni yapabilirlerdi ve yaptıkları da buydu.

Razvan saçlarını üç kalın tele ayırıp sıkıca örmeye başladığında, Karpat halkına Razvan'ın güvenilmeyecek bir suçlu değil, aslında hepsi için fedakârlık yapan büyük bir adam olduğunu göstermek istediğini fark etti. Razvan bunu istememişti. Başkalarının düşünceleri umurunda değildi. O sadece öyleydi. Hayatını bu şekilde yaşadı. Elinden gelenin en iyisini yaptı ve başkalarını kontrol etmeye çalışmadı.

Derin bir nefes aldı. "Tamam. O zaman gidelim, neler olduğunu öğrenelim ve prens daha büyük bir deney yapma ya da çalışmaya devam etme kararını versin derim. Ayrıca tersine çevirme büyülerini sahadaki mikroplar üzerinde de denemeliyim. Çalışmalarını kalıcı olarak durduramayacaksak fabrikaya saldırmanın bir anlamı yok."

"Xavier ne kadar taciz edilirse, zarar vermek için o kadar az zamanı olur," dedi Razvan nazikçe. "Eğer bu bizim için işe yaramazsa, kalesini yıkıp onu tekrar harekete geçirerek kendimize zaman kazandırabiliriz."

Omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirmeye başladı ama adam saçını çekerek ona engel oldu. Ivory kaşlarını çatı. "Onu kaybetme riskini göze alamayız. Eğer ortadan kaybolursa ..."

"Onu bulabilirim. Her yerde. Her zaman."

Nabızı düzene girene kadar bir kalp atışı bekledi. "Nasıl?"

"Yüz yıldan uzun bir süre boyunca kanımı aldı, Ivory. Karanlık, ahlaksız ruhunun parçalarını içimde bıraktı. Onu başka hiç kimse gibi çekmeyeceğim."

Razvan'ın Xavier'in elinde olduğu fikriyle aniden yükselen safra dalgasını sertçe bastırdı. "Kendini yem olarak kullanacaksın."

"Tabii ki. Onu bize çekmek için. Gelecektir."

Elleri, kızın örgüsündeki bağı sabitlerken onunkilerden daha sağlamdı. Kadın bunu biliyordu çünkü uzanıp ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Hayır." Tek bir kelime. Adamın ona söylediği tek kelime. Şimdi onun kendisini yem olarak kullanmayı önerdiğinde neler hissettiğini biliyordu.

Adam itiraz etmedi ama kız da onun yöntemlerine alışmaya başlamıştı. Bu kabul ettiği anlamına gelmiyordu. Sadece eğildi ve boynunun yan tarafını, hızla atan nabzının tam üzerinden öptü.

"Ciddiyim, Razvan. Daha fazla zamana ihtiyacımız olsa bile onun şu anki kalesini yok etmeyeceğiz."

Gülümsemesi sakın, nazik, hatta şefkatliydi. Avucuyla yüzünün yan tarafını kavradı. "Başarılı olup olmadığını bilmediğimiz için aramızda anlaşmazlık olması için bir neden yok."

Parmaklarını sertçe ısırdı ve ona ters ters baktı. "Bil diye söylüyorum, aramızda anlaşmazlık olacak. Çok fazla anlaşmazlık. Bir erkeğin hayatında olmasını isteyeceğinden çok daha fazla."

Bir kahkaha patlattı ve acıyı hafifletmek için parmaklarını ağzına soktu. "Bunu unutmayacağım."

Ona bir kızgınlık kokusu verdi ve silahlarını topladı. Razvan zamanını ona yardım etmek, onunla ilgilenmek ve sahip olduğu çeşitli silahlarda ustalaşmaya çalışmak arasında bölüştürmüştü. Şaşırtıcı refleksleri olan hızlı bir öğreniciydi ve pratik konusunda çok disiplinliydi. Her gece arbalet ve kılıçla saatler geçirirdi. Ok uçlarını fırlatmanın yanı sıra takla atma ve el ele tutuşma alıştırmaları da yapıyordu. Hızlı ve zekiydi ve kız onun arkadaşlığından, ama en çok da sükûnetinden hoşlanıyordu. Ona huzur ve neşe getirmişti.

Razvan kollarını uzattı ve Blaez ile Rikki kolayca sırtına sıçrayarak, sürünün geri kalanı Ivory'ye katılırken o da detaylı dövmelerle süslenene kadar derisiyle birleşti. Toprağı ve deneylerin belgelerini topladılar ve geceye karışıp gökyüzünde hızla Karpat yerleşimine doğru süzülmeden önce titizlikle taradılar.

Ormanlar ve çayırlar boyunca uçarlarken, civardan geçen vampirlere dair kanıtlar gördüler. Kararmış çalılıklar. Solmuş dallar. Yarılmış ağaç gövdeleri. Bir bölgede bir savaşın gerçekleştiği çok açıktı: zemin kararmıştı.

Ivory nefesini içine çekti. Çok kalabalıklar.

Benim için gelecek. Sesi yine son derece sakindi.

Hayır.

Ivory kanatlarını indirdi ve aşağıdaki harap araziden uzaklaşarak daireler çizdi, onları dar bir geçitten geçirdi ve sonra küçük çiftliklerle dolu tepelerin üzerinden geçirdi, ama onun gülümsemesini hissetti.

Böyle devam edersen uzun süre gülümsemeyeceksin. Sadece söylüyordum.

Beni kışkırtıyordun.

Bunu yapmazdım.

Dişi baykuş ona mağrur bir bakış fırlatıp inişe geçti ve prensi çağırarak varlıklarını duyurdu. Evi sessiz görünüyordu. Terk edilmiş. Dişi baykuş

alarm verdi ve evin etrafını incelemek için baykuşun keskin görüşünü kullanmak üzere bir ağacın tepesine yerleşti.

Aceleyle gittiler ve vardiya değiştirmediler.

Razvan ona Raven'ın hamile olduğunu ve hamileliğinin oldukça ilerlemiş olduğunu hatırlattı. Onun zamanı gelmiş olabilir mi?

Ivory'nin içindeki kötü his daha da kötüleşti. Belki de şifacıya yaptığımız kan çağrısını kullanmalıyız, diye huzursuzca önerdi.

Razvan tereddüt etmedi. Damarlarında dolaşan şifacı kanını bulmak için kendi içine girdi ve bir çağrı gönderdi: Prensle konuşmamız gerekiyor ama evini boş bulduk. İkimiz de huzursuzuz. Bir sorun mu var?

Sanki şifacı cevap vermeyecekmiş gibi uzun bir sessizlik oldu ve sonra sesi geldi. Silik. Uzak. Stresli. Tereddütlü. Hayat arkadaşım bebekleri tutamıyor. Şifa mağarasındayız, bir doğum odası hazırlıyoruz. Lara ve Nicolas yaralandı.

Razvan baykuşun başını çevirip Ivory'ye baktıktan sonra kendini havaya fırlattı, dişi de bu kez onu takip etti. Söylenecek hiçbir söz yoktu. Nicolas yaralandıysa, saldırıya uğramış olmalıydılar ve bu saldırı kasten yapılmıştı. Usta vampir -ya da Xavier- doğmamış çocukları kimin kurtardığını belirlemiş ve planlarının önündeki bu engeli kaldırmak için bir teklifte bulunmuştu. Ama Lara'ya saldıracaklarını nereden biliyorlardı? Razvan, Gregori'nin o kısa tereddütünü hatırlayarak sordu. Kamplarında bir casus olduğumu ve Lara'yı Xavier'e teslim ettiğimi düşünüyorlar.

Ivory hemen yere doğru eğildi, son anda form değiştirerek hızlı ve uzun enerji adımlarıyla karda ilerlemeye başladı ve yanlış anlaşılacak bir öfke yaydı. Şifacıdaki o küçük tereddüdü o da duymuştu.

"Gidersek Razvan, bir tuzağa doğru yürüyor olabiliriz. Üzerimize atlamaya çalışabilirler ve bunu yaparlarsa savaşarak kurtulmaktan başka çaremiz kalmaz." Onunla yüzleşmek için döndü, yavaş bir tıslama kaçı. "Birileri ölecek."

Razvan karanlık, kasvetli gözlerle ona bakıyor, bir ağacın gövdesine rahatça yaslanıp onun karda cıva gibi ilerleyişini izliyordu. Onun vahşi korumasını, içinde parlayan ve en parlak ay gibi etrafa yayılan ince öfkeyi seviyordu.

"Yalnız gideceğim." Ses tonunu sessiz ve çok sakin tuttu.

Çenesi yukarı kalktı. "Onların kurbanı olmayacaksınız. Onlar üzgün. Gerginler. Bir günah keçisine ihtiyaçları var ve seni günah keçisi yapacaklar. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Birimiz prensle konuşmak zorunda. Sen daha iyi bir savaşçısın. Ellerini üzerime koymaları ya da beni aramaları umurumda değil. Sen böyle bir şeye asla müsamaha göstermezsin, ben de sana saygı duymadan dokunmalarına izin veremem. Eğer sen gidersen, kavga çıkar. Eğer ben gidersem, elimizdeki kanıtlarla prense ulaşma ve onlara yardım etme şansımız olur."

"Onlar yardımı hak etmiyorlar." Kelimeleri, her birini telaffuz ederek ona doğru şaklattı.

Kadın yeniden volta atmaya başladığında kollarını göğsünde kavuşturdu, elleri iki yanında sıkı yumruklar halindeydi. Hiçbir şey söylemedi, sadece yarı kapalı gözlerle onu izledi.

Adamın önünde durdu, nefesi kesik kesik geliyordu, kalbi gözlerinde yüzen yaşların arkasındaydı. Savaşçı bir kadının savunmasız görünmesi ve ağlamasından daha büyüleyici bir şey olamazdı. Adam şaşkınlıkla elini kadının yüzüne götürdü. "Benim için ağlama, Ivory. Ben her zaman seçimlerimle yaşadım. Lara'nın güvende olduğunu görmek zorundayım. Ve eğer onları kurtarmak için bir yolumuz varsa bebeklerin ölmesine izin veremem, sen de vermezsın."

"Eğer saçının tek bir teline zarar verirlerse -sadece bir tanesine- daha önce hiç görmedikleri bir savaş çıkar."

Elleri onun yüzünü çerçeveleyiyordu. Onu sevdiğini söylediğinde bunun onu sadece utandırdığını biliyordu, çünkü ona cevap vermekte zorlanıyordu. Ve onu hiç kimsenin ve hiçbir şeyin etkilemediği ya da etkileyemeyeceği kadar etkilediğini söylerse muhtemelen daha da kötü olacaktı. Bu yüzden onu öptü.

Razvan ona karşı hissettiği her şeyi öpücüğüne döktü. Sonsuz sevgi. Tam bir kabullenme. Gurur. Sevinç. Şehvet. Adam olduğu her şeyi ona verdi. Ona cevap verdi, ağzının sıcaklığına gömüldü, kendini aşkla karışık o saf his dünyasına bıraktı. Orada, onun kollarında yaşayabilirdi; ağızları sonsuza dek birbirine kaynaşmış, vücudu onunkine gömülmüş, kolları onun boynuna dolanmıştı. Onun evi. Onun sığınağı. Onun her şeyi.

Ağzının cennetini gönülsüzce terk ettiğinde, alnını onunkine yasladı ve derin, ürpertici bir nefes aldı. "Eğer bu iş ters giderse, hân ku vigyáz sielamet -ruhumun bekçisi- bir sonraki hayatta seni bekleyeceğimi bil. Xavier yok edilmeli. Her şeyden önce o yok edilmeli. Bana bak ve ruhun ışı ışı parlarken bana geleceğini söyle."

"Çok şey istiyorsun."

"İstemiyorum, Ivory. Sizden yüzyıllardır katlandığınız gibi katlanmanızı, gözünüzü size verilen göreve sabitlemenizi istiyorum. Bu zamanı geçirdik. Çalınmış bir mutluluk anı. Onların ne yaptığı ya da yapmadığı bizim için çok az önemli." Elini kalbinin üzerine koydu ve kalbinin avucunun içinde attığını hissetti. "Bizim büyük bir amacımız var ve bunu sonuna kadar götürmeliyiz."

Boğazındaki hıçkırık onu boğmak üzereyken yutkunarak geri bastırdı. "Sakin kabullenişinle beni dehşete düşürüyorsun, Razvan."

"Başkalarını kontrol etmiyorum Ivory, sadece kendimi kontrol ediyorum. Bedeli ne olursa olsun yapmam gerekeni yaparım."

"Sana zarar verirlerse tüm kalbimle onlardan nefret edeceğim." "Sen benim ışığımsın, Ivory. O ışık olmana ihtiyacım var. Sayıyorum o ışıhta."

"Benden kendinden istediğinden daha fazlasını istiyorsun. Bana dokunsalar hepsini öldürürsün."

"Evet." Başparmağı kızın ince kemik yapısında gezindi.

"Mucize olan sensin Ivory, ben değil."

Parmakları kızın ensesine dolandı ve onu kendine doğru çekip, kollarında tuttu.

Sertlik ve gerginlik bedeninden süzölüp gitmiş ve kadın ona doğru uzanmış, yumuşak ve uysal. Kalpleri aynı ritimde atıyordu. Uyum içinde. Adamın ruhu onunkine karşı hareket etti. Adamın dudaklarının saçlarına değdiğini hissetti ve sonra adam onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Bana belgelerinizi ve toprak örneklerini verin. Temiz olup olmadığımızı size bildireceğim. Değilse, diğer tarafta görüşürüz."

Ellerinin titremesine aldırmadan, isteksizce kurtları Razvan'a uzattı. Razvan kollarını uzatıp kurtları silkti, sonra diz çöküp parmaklarını kürklerine gömdü, başlarını tutup yüzlerine dokunarak kulaklarını ve boyunlarını ovduktan sonra ayağa kalktı. Razvan ona doğru döndüğünde kız elini tuttu.

"Razvan."

Bir nefes aldı ve ona döndü. "Sevgilim?" "Sen benim mucizemsin."

Ona gülümsedi ve sözlerini yanında taşıyarak uzaklaştı. Aslanın inine girmek cesaret gerektirmiyordu. Onu bekleyen kader ne olursa olsun, Xavier'in ellerinde çektiklerinin yanında hiçbir şeydi. Ona işkence etmeyeceklerdi. Fildişi olmadan başının üzerinde tutabilecekleri hiçbir şey yoktu, ona verebilecekleri hiçbir duygusal acı yoktu. Sadece ölüm vardı. Ölümü uzun zaman önce hayatın bir parçası olarak kabul etmişti ve ondan korkmuyordu.

Varlığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadan, ağaçların arasında daireler çizerek rahat bir tempoyla yürüdü. Silahlarını Ivory'nin yanında bırakmıştı ama onları istediği zaman çağırabiliyordu ve Karpatlılar bunu biliyordu.

Şifa odalarına giden mağaralar dizisine yaklaştıkça ilk tedirginliği hissetti. Onu izlediklerini biliyordu. Birkaç baykuş başının üstündeki dallara konarken kanat çırpışlarını duydu. Yürümeye devam etti.

Şifacı, içeri geliyorum.

Gregori bilgiyi diğerlerine aktarırken küçük bir sessizlik oldu. İki baykuş ağaçlardan aşağı süzüldü, yeryüzüne inmeden önce şekil değiştirerek fiziksel biçimlerine geri döndüler. Falcon ve Vikirnoff ona eşlik etmek için arkasına düştüklerinde onları tanıdı. Başının üzerinde diğer baykuşlar uçmaya başladı.

Nöbetçiler yerleştirmişler Ivory ve seni arıyorlar.

Beni bulamayacaklar.

Şifa mağarasına girerken gülümsemesinin yüzüne yansımaya izin vermedi. Haklı olduğunuzdan şüphem yok. Ve o yapmadı. Karpatyalı erkekler Ivory'yi sürekli hafife alıyordu. Biraz olsun düşünselerdi daha iyi anarlardı. Onun soyu. Zekası. Hayatta kalma kararlılığı. Tek başına avlanma becerileri bile onlara bir kaplanı kovalamaya çalıştıklarını göstermeliydi.

Razvan bir dizi mağarayı birbirine bağlayan tünele doğru ilerledi. Her girişe asık suratlı savaşçılar yerleştirilmişti. Yüzlerin hiçbirisi dostça değildi. Onların şüphelerinin, karanlık suçlamalarının ritmini hissetti. Çoktan yargılanmış ve hüküm giymişti. Yanlarından geçerken onlara bakmadı, başını öne eğmedi ya da adımlarını hızlandırmadı. Ara sıra zihnine dokunulduğunu hissediyordu ama Xavier'le ne kadar güçlü olursa olsun kimsenin zihnine girmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir birlikteydi.

Bunun kendisini onların gözünde daha da mahkûm edeceğini biliyordu ama bunun onun için pek önemi yoktu. Gregori onu üçüncü girişte karşıladı ve adım attı.

"Ne düşündüklerini biliyorsun." "Kızım nasıl?"

"Saldırı şafak vakti, avlanmaya çıktıkları sırada geldi; çoğu vampirin, özellikle de usta bir vampirin nadiren ayağa kalktığı bir saat. Sadece Lara'nın aranan kişi olduğuna dair değil, aynı zamanda tam olarak nereye avlanmaya gittiklerine dair de bilgi sahibi olmaları gerekiyordu."

"Kızım nasıl?" Razvan tekrarladı.

"Hayat arkadaşı gibi o da iyileşiyor. Dönüşümü tamamlayıp ikisini de toprağa vermekten başka çaremiz yoktu. Önce ona saldırdılar. O-öldürüldü." Razvan durup ona baktığında Gregori başını salladı. Yürümeye devam et. Bu çok zor bir durum. Lara olmadan mikrop saldırısının döngüsünü kıramayız. Varlıklarını hissediyoruz ama bizden saklanıyorlar. Onları yüzeye çekmenin bir yolu yok. Tamamen Karpatyalı olan Lara artık mikrobu kandıramayacak ama onu dönüştürmek gerekiyordu. Kadınlar da bizim gibi toprakta dinlenmeli ama sonra mikroplar istila ediyor, diye ekledi Gregori telepatik olarak.

"Bana onun nasıl olduğunu söyle." Razvan'ın sesinde bir ısırik vardı. Fildişi'nin zihninde kıpırdadığını ve onu sıcaklıkla sardığını hissetti. Onunla derin bir şekilde birleşmiş olan Fildişi her kelimeyi duyuyor ve kontrolünün ona neye mal olduğunu biliyordu.

"Bu zaman alacak, Razvan. Vampir bir açıklama yapmak istedi. Onun rahminin peşine düştü. Elimden geleni yaptım ama ben mucize yaratan biri değilim."

Bir an için hareket edemedi. Nefes alamadı. Kızını. Lara. Çok acı çekmişti. Kendini tek dizinin üzerinde, başı aşağıda, yanan ciğerlerine hava çekerken buldu. Gregori'ye baktığında gözleri yakut kırmızısı alevlerle yanıyordu ve ateşin ardında ölüm kol geziyordu.

Bana yerini söyleyene kadar daha ileri gitmeyeceğim şifacı.

Yapamayacağımı biliyorsun. Burada kızlarım da tehlikede. Savannah onları içinde tutmak için mücadele ediyor. Biri çok zayıf. Mikrobu yenmenin bir yolunu bulamazsam bu gece bitmeden onu kaybedeceğiz.

Size en iyi şansımızı getirdim, ama Ivory'nin ona yardım edebilmesi için bana kızımın yerini vermezseniz, bir adım bile ileri gitmeyeceğim. Beni öldürebilirsin ama cevaplarını da yanımda götüreceğim.

Gregori nefesini uzun, yavaş bir tıslamayla verdi. "Suçlu olmadığınızı biliyorum Razvan. Konuştum ve seni savundum."

"Kızımın bir bütün olmasını istiyorum. Ivory bunu sağlayabilir. Buna son isteğim diyebiliriz."

Gregori eski dilde küfretti, böyle bir duruma düşürüldüğü için sinirli ve öfkeliydi. Mikhail. Ben çocuk sahibi olamazken, Lara'nın çocuk sahibi olma yeteneğini kurtarma şansına sahip olması gerektiğine inanıyorum. Bu suçlamalardan suçlu olmadığını biliyorum. Bu adamın içinde ne olduğunu biliyorsun. Demir gibi bir iradesi var ve söylediklerinde ciddi. Ölüme gidecek, peki ne için? Söyle bana, ne için?

Ona koordinatları ver.

Gregori hemen Razvan'a konumu iletti.

Ivory bir sıcaklık patlaması daha gönderdi. Toprak Ana'dan yardım isteyeceğim. O bize iyi davrandı, Razvan, ve inanıyorum ki sana da iyi davranacak. Yardım edecektir.

Onun sesindeki vaade sınıksı sarıldı. Lara dolu dolu bir hayatı hak ediyordu. Onun mutluluğunu görece kadar yaşayamayacak olsa bile, her şeye sahip olmasını istiyordu. Öfkesini ve korkusunu yuttu ve sakinleştirici bir nefes alarak ayağa kalktı ve yürümeye devam etti, yine ne sağa ne de sola bakıyordu.

Bittiğinde söyle, Ivory.

Gregori ona yerin altına inen küçük mağaralar ve tüneller boyunca rehberlik etti. Sıcaklık yükseliyor ve onları sürekli ısılarını ayarlamaya zorluyordu. Büyük kristal oluşumlar duvarlardan ve yüksek tavanlardan fışkırıyor, ayrıca zeminden yükseliyordu. İçgüdüsel olarak buranın savaşçıların konsey odası olduğunu ve kaderinin burada belirleneceğini biliyordu.

Oda, var olduğunu bildiğinden daha fazla erkek Karpatlıyı barındırıyordu. O içeri girdiğinde dev sütunlar hoş geldiniz diye mırıldandı. Gregori ona baktı ve sonra gümüş bakışları odada gezinerek her bir savaşçının yüzünü işaretledi. En nefret edilen Karpatyalı, başı dik bir şekilde savaşçıların arasından geçip doğruca prene doğru yürürken Razvan'ın yanında kaldı.

Başını eğdi. "Mikhail. Anladığım kadarıyla bir sorun varmış."

"Sanki bilmiyormuşsun gibi," dedi bir ses.

Mikhail başını kaldırdı, bakışları kalabalığı taradı. "Bir kelime daha ederseniz bu oda boşalacak. Gördüğünüz gibi, Razvan kendi özgür iradesiyle içeri girdi ve oda onu memnuniyetle karşıladı. Bu talihsiz taşkınlık için özür dilerim," diye ekledi ve bir adım öne çıkarak savaşçılar arasındaki geleneksel selamlaşmada Razvan'ın kollarını kavradı. "Sívad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı."

"Pesäsز jeläbam ainaak-long may you stay in the light," diye yanıtladı Razvan.

"Lara ve Nicolas alacakaranlığın ilk saatlerinde avlanmak için dışarı çıktıklarında usta bir vampir onlara saldırdı. Nerede olacaklarını biliyordu. Nicolas onlarla cesurca savaştı. Eğer o kadar yetenekli bir savaşçı olmasaydı, kaçamazlardı. Küçük vampirlerden üçünü öldürdü ve dördüncüsünü neredeyse yok ediyordu. Nicolas usta vampirin Sergey Malinov olduğunu anladı. Lara'yı doğrarken ona kız kardeşinin selamlarını gönderdiğini söyledi."

Razvan irkilmedi. Arkasından yükselen yumuşak mırıltının öfkeye dönüştüğünü duydu ama bakışlarını prensinkine kilitledi. "Ve sen de Ivory'nin kızıma böyle bir şey yapılmasını emredeceğine inanıyorsun?"

"Hayır, ancak saldırı açıkça planlanmış, kurbanlar özellikle seçilmiş ve haklarında bilgi verilmiştir."

"Demek aranızda bir hain var."

Prens başını eğdi. "Korkarım öyle."

"Ve halkınıza ihanet edenin ben olduğuma inanmaları daha kolay," dedi Razvan. "Zaten bir hain olarak damgalandığım için."

"Korkarım bu doğru." Mikhail içini çekti.

"Size umut getirdim," dedi Razvan. "Bu saçmalığı daha da ileri götürmeden önce, bulduğumuz şeyi size iletmeme izin verin. Ivory mikroplarla mücadele edecek bir şey bulmak için haftalarca çalıştı. Bu yaşam formunu test etti ve dünyadaki tüm mutasyona uğramış mikropları yok edeceğine inanıyor. O, tabii ki,

ileri testler için daha fazla zaman istiyor, ancak ne bulunduğunu görmeyi ve kararınızı vermenizi istiyor."

Kemerinden değerli toprak keselerini çıkardı ve her bir deneyi ve bulgularını belgeleyen küçük kitapla birlikte Gregori'ye uzattı. "En azından başlamak için bir yeriniz olacak."

Gregori onun önünde eğildi. "Teşekkür ederim."

Razvan. Ivory'nin sesi sertti ve onu alarma geçiriyordu. Dinlenme yerini buldum ama rahatsız ediliyordu. Çok büyük bir bıçağı olan biri onları ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Öfke damarlarında dolaşüyor ve kulaklarında gümürdüyordu.

Kim kızımı ve hayat arkadaşını öldürmeye cüret eder?

Onu sana getireceğim.

Buraya gelme. Sanırım hain olup olmadığımı belirlemek için beni bir tür mahkemeye çıkarmak üzereler.

Ivory zihninde tısladı ve çok kadınsı, savaşçı olmayan bir misilleme görüntüsü, kasıklarının beklentiyle değil ama sempatik bir acıyla zonklamasına neden oldu.

Mikhail, "Razvan, danışman senden seçilmiş bir heyet tarafından test edilmeni istiyor," dedi. "Babamın yönetimi altında yaşamış eski savaşçılar. Beni iyi tanımıyorlar." Sesini yükseltti. "Beni savunmaya yeminli olsalar da, kararına güvenmiyorlar ve burada işimiz bittiğinde bu konseyi terk edip kendi yollarına gitme seçeneğine sahip olacaklar, ama aynı zamanda halkımıza bağlılıkları da olmayacak."

Özünde Mikhail eskilere bir kez şüphe hakkı tanıyor ve sonra buna bir daha müsamaha göstermiyordu.

Razvan omuz silkti. "Öyle olsun."

Güneş hepsini kavurur. O jelă peje terád. Fildişi her kelimeyi sadece Razvan'ın değil, Gregori'nin, Vikirnoff'un, Natalya'nın ve prensin, onlara kan veren herkesin duyabileceği şekilde ısıarak söylüyordu. Küçümsemesi aşikârdı, barizdi, hepsini ayaklarının altındaki kurtçuklara indirgiyordu.

Razvan sırtışının görünmesini engellemek zorunda kaldı. Gregori'ye baktı. Bu benim hayat arkadaşım.

Nadir bulunan bir şey, Gregori kabul etti.

İçini çekti, belli ki görevi için kendini hazırlıyordu. Seçilmiş kadimleri yanına çağırdı. Vikirnoff. Mataias. Tarık ve Andre. Her biri Razvan'ı Xavier'den temizlemeli ve gizli bir gündem bulmamalıydı. Yanlış bir şey yaparlarsa onu öldüreceklerdi. Gregori dişlerini sıkı, eskileri yatıştırmak zorunda olmalarından nefret ediyordu. Ona göre prensin bilgeliğini sorgulamak yüzüne inen bir tokattı.

Kendi prenslerini sorgulamış olsalardı, diye hatırlattı Razvan ona, belki de Ivory çektiği çileden kurtulacak ve Rhiannon ölmeyecekti. Büyücü ve Karpatyalı arasındaki savaş hiç yaşanmamış olabilirdi.

Gregori, Razvan'daki mutlak sükûnet ve kabulleniş hayret etti. Gregori başkalarının, Razvan'ın anılarını araştırmalarını ve yaşadığı her aşağılanmayı bilmelerini sağlayacak kadar mahremiyetine girmelerini istemiyordu. Şifacıya göre bu zalimce ve yanlıştı.

Seni seviyorum Ivory, Razvan nazıkçe gönderdi. Hayattan daha çok. Şimdi beni yalnız bırak. Seni de istila etmelerine izin verme. Her ne kadar bu adamlar da onun hakkında, onun katlandığı korkunç şeyler hakkında bilgi sahibi olsalar da. İnimizin yönünü hafızamdan sil. Onun yetenekli olduğunu biliyordu. Onların bildiğinden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi.

Ivory razı oldu ve sonra onu bir kez daha tamamen yalnız bırakarak gitti.

Ivory'nin inceliklere tahammülü yoktu. Ağaçların arasında uçuşan baykuşları ve mağaralar dizisine yaklaşırken arkasına düşen asık suratlı Karpat erkeklerini umursamadan şifa odalarına doğru yürüdü. Bir korumanın anahtarını hissetti ve etrafındakilere ne kadar iyi olduğunu göstermek için haini hafif bariyerin içinden kendisiyle birlikte sürükledi.

ne kendisi ne de casus için durup zavallı korumalarını çözmesine gerek yoktu.

Mağaralara girdi, burnunun ucuyla muhafızlara baktı, tünellerde ilerlerken yüzündeki kibirli ifade, hayat arkadaşının kokusunu şaşmaz bir şekilde takip ediyordu. Üçüncü mağaraya dönüp inişe geçtiğinde, esirini binanın sıcaklığından korumak zorunda kaldı.

Ivory tünelde ilerlerken muhafızların hiçbirine bakmıyordu, başı yukarıda, gözleri farkında olmadan öfkeli, çocuk Travis'i sıkıca kavramıştı. Arbaleti omzuna asılmıştı ve odanın içinde ilerlerken kurtlarına önünü ve yanlarını net bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Falcon ona doğru bir hareket yaptı ve Sara'nın nefesini duydu. Onları durdurmak için boştaki elini kaldırdı. "Beni prensine götür, Falcon."

"Silahlarınızı indirin, Ivory."

"Ben bir silahım. Bu mağaraları yerle bir edebilir ve değerli prensiniz de dahil olmak üzere içerideki herkesi öldürebilirim, bunu biliyorsunuz. Benimle tartışmayın. Beni hemen prensinize götürün."

Falcon onun önüne geçerek uzun girişten, savaşçıların sıralandığı tünelden geçmesini sağladı. "Travis," dedi nazikçe, "iyi olacaksın."

Ivory küçümseyen bir kokuyla, "Senin sayende değil," dedi. "Umarım ebeveyninden daha iyi bir savaşçı olursun Falcon."

Adam ona omzunun üzerinden duygu yüklü bir bakış fırlatarak intikam sözü verdi ama kadın sadece yürümeye devam etti. Konsey odası hem erkek hem de kadın Karpatyalılarla doluydu. Birçoğu dikkatlerini önlerindeki duruşmadan ona çevirmişti. Natalya'nın yüzüne bir an göz attı, kanlı gözyaşları yanaklarını izliyordu ve ona hiç sempati duymadı. Ona ağlaması için bir sebep vermek isterdi.

Savaşçıların sıraları onlar için açıldı, adamlar Mikhail'i ortaya çıkarmak için ayrıldılar, yüzü çizilmiş ve yorgundu. Razvan bir kenarda duruyordu ve Ivory onu içine çekmemeye, içini kaplayan rahatlamayı göstermemeye çalıştı.

Başını prensin önünde eğdi. "Size haininizi getirdim." Çocuğu çemberin içine itti.

Falcon çocuğu yakaladı, bir kolunu ona doladı ve onu koruyucu bir şekilde tuttu. "Onu neyle suçluyorsun? Düşmanımızla işbirliği yapmakla mı?"

"Aynen öyle. Xavier'den intikam almak için hayat arkadaşımı öldürmeyi mi planlıyordun? Gerçek suçluyu bulmuş olmam ne kadar da uygunsuz." Etrafındaki avukatların yüzlerine baktı, küçümsediği her halinden belliydi. "Onun için nasıl bir kader seçtiyseniz, artık bu çocuğa karşı da bir yükümlülüğünüz var."

Falcon Travis'i kendine doğru çekti. "Hayat arkadaşını kurtarmak için yalan söylüyor."

Gözleri ona doğru parladı. "Ben asla yalan söylemem. Şifacı, onu muayene et. Hepiniz, tüm suçlayıcılar. Xavier'in gölgesi bir yuva bulmuş. Biz Xavier'in iğrençlikleriyle savaşırken çocuk ormanda saklanıyor olmalıydı ve dört gölge parçasından yalnızca birini yok ettik. Birini taşıyor. O sizin haininiz, yaşamaya layık olmayan bir türü kurtarmak için savaşan benim hayat arkadaşım değil."

Razvan savaşçı kadına bakarken hiçbir şey söylemedi. Vahşi. Gururlu. Boyun eğmez. Prensten çok daha asil görünüyordu. Erkekler arasında bir kraliçe gibi, onların aptallıklarını küçümsediğini gösteriyordu. Güzelliğiyle adamın nefesini kesmişti. Ona olan mutlak inancı ve talimatlarına rağmen onu vahşice korumasıyla. Pek aldırmıyordu ama odadaki eski savaşçıları giydirişini görmek buna değdi.

Gregori, "İstediğiniz gibi Razvan'ı muayene ettim," dedi, "ancak Xavier'den kurtulduğunu bildiğim halde onu böyle bir zillate sokmak istemedim. Çocuğu ben muayene edeceğim." Önce kendisi gittiği ve başka hiçbir Karpatyalı Razvan'ın anılarını yeniden yaşamadığı için minnettardı, ancak adamın neler çektiğini bilmenin kendisi gibi onları da utandıracağını düşünüyordu.

"Oğluma dokunmayacaksın," dedi Falcon. "Kimse ona dokunmayacak." Bir elini bıçağının kabzasına koydu. Kalbi küt küt atmaya başladı. İrkilerek kemerine baktı. Kın boştu.

Travis hırladı ve doğruca Mikhail'in üzerine atıldı, küçük kolu havadaydı, Falcon'un bıçağını prene saplamaya çalışırken yüzü bir nefret maskesine dönüşmüştü. Gregori neredeyse kimse ne olduğunu anlamadan önünü kesmek için harekete geçti. Çocuğun küçük bileğini yakaladı ve silahı elinde tutmak için mücadele ederken çocuğun gücüne hayran kaldı.

Bıçak Mikhail'in ayaklarının dibine yere düştü ve Gregori çocuğu ona doğru tuttu. "Her şey yolunda Travis. Her şey yoluna girecek," diyerek çocuğu sakinleştirdi. "Onu yüzeye çıkarmam ve Xavier'in parçasını almam gerekiyor."

"Hâlâ iki kayıp var," dedi Ivory. "O gün orada olan herkesi kontrol etmeniz gerekecek. Xavier başka konukçular bulmayı başardıysa, herkes risk altında demektir." Soğuk bakışlarını Falcon'a çevirdi. "Onunla başla. Belki de tüm konsey onu aramalı."

Fildişi. Razvan onun adını nazikçe söyledi.

Mikhail, "Bana gelişmeleri ve bulduklarınızı anlatın," dedi. "Seni Raven ve Savannah'ya götürmek istiyorum. Şimdi benimle gelir misin?"

Ivory cevap için Razvan'a baktı. Bu sana bağlı.

Buraya doğmamış çocukları kurtarmaya geldik.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," dedi Gregori. "Bu çocuğa yardım etmeme izin verin."

Mikhail başını salladı ve sonra odanın etrafına bakındı. "Çocuklarımızı kurtarmak için herkesin bize yardım etmesine ihtiyacımız olacak. Bağlılık yemininizi tutmak istemeyenler, sizi kanınızla ettiğiniz yeminden azat ediyorum. Şimdi gidin ve geri dönmeyin." Bekledi ama kimse kıpırdamadı. "Şifa ilahisi için enerji çekmemiz gerektiğinde çağıracağım." Razvan ve Ivory'ye kendisini takip etmelerini işaret etti.

Ivory, Natalya ve hayat arkadaşına bir kez daha küçümseyen bir bakış fırlattıktan sonra Razvan'ın yanında yürüdü, prens onları kalabalık odanın içinde dolaştırırken başını kaldırdı. Sevgisini herkesin önünde göstermekten hoşlanmıyordu ama dayanışma göstermek için parmaklarını Razvan'ın kollarına doladı. Karpas halkının tamamı güneşe doğru yürüyebilirdi, umurunda değildi. Onlar hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu ve şu ana kadar Gregori ve belki de prens dışında fikrini değiştirecek hiçbir şey olmamıştı.

Fildişi. Razvan onun adını tekrar söyledi. Nazikçe. Bir azarlama.

Bu sadece benim fikrim, hayat arkadaşım.

Gülümsemesini diğerlerinden gizledi, ama kadın erkeğin kısa süreli eğlencesini yakaladı.

Bölüm 18

Savannah yarı yarıya zengin topraktan bir yataкта oturuyordu, yüzü şişmiş, vücudu şişmişti. Raven kızının yanına oturmuş, onun elini tutuyordu. Başını kaldırdı ve Ivory'yi görünce yüzü rahatladı. "Tanrı'ya şükür buradasın! Lara gelemiyor. Syndil, Skyler ve Francesca onsuz ellerinden geleni yapıyorlar ama Savannah'nın vücudu toksinlerle dolu." Sesindeki küçük hıçkırığı bastırdı. "Bize yardım edebilir misin? Mikhail'e seni bulmasını söyledim. İçimde bize yardım edebileceğinize dair güçlü bir his var."

Ivory Karpat halkına duyduğu öfkeyi tamamen unuttu ve aceleyle odayı geçti. Kadınlardan birkaçı ona yer açmak için kenara çekildi.

"Ben Francesca. Henüz kızken tanışmıştık. Kısa sürdü, muhtemelen hatırlamıyorsundur." Francesca ona gülümsedi. "On güçlü savaşçının ortasındaydın ve seni fark etmemek çok zordu."

Ivory'yi yataktan ve acı çeken kadından uzaklaştırdı ve sesini alçalttı. "Yapabileceğimi bildiğim her şeyi yaptım. Aramızdaki en büyük şifacı olan Gregori bu çocuğu kurtaramayacak. Eğer benim bilmediğim bir şey biliyorsanız, lütfen bize yardım edin."

"Mikropların Savannah'nın vücudu üzerindeki etkisine karşı koyabilirsem, doğumunu durdurabilir misin?"

Francesca başını salladı. "Çok ilerlemiş durumda. Ama bebekleri kurtarmak için bir şansımız olacak. Mikroplar Savannah'da olduğu gibi ikizlerde de var ve bebekleri öldürmek için çalışıyorlar. Biri çok zayıf ve mikroplar bize karşı çalışıyor, onun yaşama yeteneğini kapatıyor."

Ivory kaşlarını çatı. "Tersine çevirme büyüsünü Karpatyalılar üzerinde hiç test etmedim. Deneyebilmem için Razvan kendini enfekte edecekti ama zamanımız olmadı. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

zaten baskı altında olan bir kadın üzerinde. İşe yarayacağını bilseydim.

.."

Razvan, Ivory'nin kanıtlanmamış bir deneyi yaşayan bir insan üzerinde deneme fikrinden rahatsız olduğunu bildiğinden, onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Şimdi yap," dedi Razvan. "Mikropları nerede bulacağımızı biliyoruz. Bana saldırımlarına izin vereceğim."

Ivory başını salladı. "Savannah'ya bulaştıysa, şüphesiz iyice yerleşmişlerdir. Bir süredir onlara sahip olan birine ihtiyacım var."

Syndil olarak tanıdığı kadın bir adım öne çıktı. Uzun boylu ve zarıftı, Ivory'nin daha önce fark ettiği aynı dinginliğe sahipti. "Hamile değilim. Enfekte olduğumu biliyorum. Deneyinizi benim üzerimde deneyin."

"Syndil." Raven'ın sesi nazikti. "Bize şimdiden çok şey verdin. Çok yorgun ve yıpranmışsın. Ben prensin hayat arkadaşım ve Savannah benim çocuğum. Onun için bunu yapacak kişi ben olmalıyım."

Ivory'nin bakışları Raven'ın şişmiş, oldukça hamile karnına kaydı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Sen değil." Prens hayat arkadaşından bir adım geri çekildi. "Bir çocuğu riske atmayacağım."

"Lütfen," diye boğuldu Savannah. "Her ne yapacaksan şimdi yap. Kasılmalar artıyor. Gregori ve Shea'ya kuluçka odasını hazırlamaları için zaman tanımaya çalışıyorum ama bebeklerin gelmesini daha ne kadar engelleyebilirim bilmiyorum."

Syndil, Razvan'ı andıran sakinleştirici bir gülümseme takındı. "Açıkçası ben olmalıyım."

Ivory gözlerini kapattı. Onlarca kez, onlarca farklı koşulda, onlarca farklı şekilde deney yapma konusundaki bilimsel ihtiyacı, Savannah'nın doğmamış çocuklarını kurtarmak için duyduğu çaresiz annelik ihtiyacıyla savaşıyordu. Değerli hayatları riske atmak... Bunu yapamam, Razvan. Önce başka denemeler yapmadan benden insan hayatı üzerinde deney yapmamı isteyemezler.

Belki de zengin toprak bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırır. Razvan elini kızın omzundan koluna doğru kaydırarak parmaklarını kızın parmaklarına doladı.

Gregori adımlarını hızlandırarak şifa mağarasına girdi ve doğruca hayat arkadaşının yanına gitti. Onun elini tuttu, kalbine götürdü ve sessizce durup gözlerinin içine baktı, belli ki onu cesaretlendiriyordu.

"Gregori," dedi Razvan, "sana saf, el değmemiş topraktan bir hediye getirdik. Onu laboratuvara getirip halkına inceleterek hayat arkadaşın için uygun olduğundan emin olabiliriz. Belki de toprak, çocuklara hazırlanmak için ihtiyaç duyduğun zamanı sana kazandırır."

Gregori başını eğdi, dikkati kızları hayata tutunmaya çalışırken onları annelerine bağlamaktaydı. "Acele etmelisiniz."

Gregori'nin sesindeki yorgunluk Razvan'ı sarstı. Kötülüğün bir parçasını ortadan kaldırmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu ve Gregori çocuklarını ve hayat arkadaşını hayatta tutmaya çalışmaktan zaten bitkin düşmüştü.

"Ivory'ye Syndil'deki mutasyona uğramış mikropları etkisiz hale getirip getiremeyeceğini test etme şansı vermek için doğumu üç ya da dört saat erteleyebilir misiniz?"

"Hızla ilerliyor. Deneyeceğim." Gregori'nin sesi kuşkuluydu.

"Peki ya çocuk, Travis?" Razvan çocuğa karşı büyük bir sempati duyuyordu. Travis belli ki Falcon'u seviyordu ve onun gibi görünmeye ve davranmaya çalışıyordu. Karpatyalı'yı her yerde takip ediyordu. Suçlu olmasa bile Mikhail'e saldırdığı için utanıyor olmalıydı.

Tıpkı senin olmadığın gibi, diye işaret etti Ivory, parmakları onunkilerin etrafında sıkılaşılarak.

"Travis iyi olacak," dedi Gregori. "Parçayı çıkardım ve yok ettim. Geriye iki tane kaldı. Orada bulunan herkesi kontrol ettik. Büyücünün lekesinden arınmış olduğunuzu biliyorum ama Fildişi'ne birinin girmediğinden emin misiniz?"

"Fildişi de kötülüklerinden arınmıştır."

"O zaman iki parça daha Xavier'e doğru yola çıkıyor. Konukuya ihtiyaçları olacak." Gregori i çekti. "Bu benim hatamdı. Onları yakacak kadar hızlı değildim."

"Topyek n bir savaşın ortasında pek bir şey yapabileceğinden şüpheliyim," dedi Razvan. "ocuğun iyi olmasına sevindim."

"Mikhail'i de Falcon kadar seviyor." Gregori aniden durdu ve başını salladı. İkiisi de çocuğun bu olaydan nasıl bir psikolojik zarar göreceğini biliyordu.

Razvan bir nefes aldı ve bakışları odanın diğer ucundaki Ivory'ninkilerle buluştu, onun da aynen kendisi gibi düşündüğünü biliyordu - Xavier yok edilmeliydi. Gregori'nin omzunu şefkatle sıvazlamaya başladı ama elinin yanına düşmesine izin verdi. Hiç arkadaşı olmamıştı ve kullanılan protokolden emin değildi.

Ivory şifa odasının etrafına bakındı. "Farklı bir yere ihtiyacım var. Sessiz bir yere. şifacı, bir laboratuvarınız olmalı."

"Shea biliyor," diye yanıtladı Syndil. "ok iyi bir tane. Seni oraya götürebilirim."

Gregori, "Acele edin," diye ısrar etti. "Francesca ve ben elimizden geleni yapacağız."

Savannah boğuk bir hıçkırık çıkardı ve başını salladı. "Küçük olan Gregori. O çok zayıf. Onu kaybediyorum."

Ivory, Syndil'i takip etmek için bir adım uzaklaşmıştı ama Gregori'nin hayat arkadaşının yanına  meldiğini görmek için doğum yatağına doğru geri döndü. Her zaman yenilmez ve her şeye kadir görünen bu korkutucu Karpatyalı, sandığından çok daha bitkin ve savunmasız görünüyordu. Tereddüt etti ve sonra ona döndü. "Onunla konuşuyor musun?"

"Evet, ama dinlemiyor." Gregori'nin sesinde büyük bir keder vardı.

Ivory etrafındaki sessizce hıçkıran kadınlara baktı. Raven bile gözyaşlarını tutamamıştı. Ivory dudağını ısırđı ve gözlerini kapattı. Bir anda kadınlardan yayılan ıstırap ona saldırdı.

Gregori, bu odadaki enerjiyi hisset. Eğer çok duyarlıysa, ne yaptığımı hissedecektir, ne yaptığını. İnanıyorlar ki -Hepiniz onun çoktan kaybolduğuna inanıyorsunuz. İzin verin onunla sizin aracılığınızla, bağlantımızla konuşayım. Yaşama arzusu konusunda biraz deneyimim var. Bu arada, buradaki atmosferi değiştirin. Pozitif kalamayan herkes bu odadan çıkmalı.

Gregori önce ona, sonra Francesca'ya baktı. Acıya çok yakındı ve Savannah'nın ıstırabı onu tüketmişti. Francesca başını salladı.

Teşekkür ederim. Gregori dedi ki. Lütfen onunla konuşun.

Şarkılar Karpat ninnisine dönüştü, yumuşak bir müzikal melodi, doğum devam ederken bebekleri yatıştırmak için sesler şarkıya yükseldi.

Ufaklık. Sınavın büyük. Bunun üstesinden gelmeli ve hayata tutunmalısın. Dayan. Bu dünyada kalmak için savaştım ve zor olsa da buna değdiğini biliyorum. Kaderinizde büyüklük var. Size büyük bir adamın, halkı arasında bir şifacının, eşsiz bir savaşçının ve prensesinin hikayesini anlatmama izin verin. Uzun, dalgalı saçları ve menekşe rengi gözleri olan güzel bir kadın. Birbirlerini çok seviyorlar, ama onları ayırmak isteyen korkunç bir büyücü, büyük bir büyücü var.

Bebekler Savannah'nın rahminin güvenliğinden kaymayı bıraktı; bunun yerine, onun sesinin yükselip alçalmasını dinlemek için geri çekildiler, başladığı hikâyeye büyülendiler. Babanız hikâyeye devam edecek ve size kötü büyücüyü yenmek için ayaklanan, sadece bebek olan ama inanılmayacak kadar güçlü iki küçük kızı anlatacak.

Elini Gregori'nin omzuna koyup onu rahatlatmaya gücü yetmedi, bu yüzden ona hızlı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Umutsuzluğu uzak tutmak için kendime böyle pek çok hikâye anlattım. Onları masalın kahramanları yap ve hikâyeyi uzun, karmaşık ve heyecanlı hale getir ki dinlesinler ve buna konsantre olsunlar. Elimden geldiğince çabuk çalışacağım."

Ivory, Gregori'nin hikâyeyle kaldığı yerden devam etmesini bekledi. Etrafındaki sesler, şifacının kızları için ördüğü masala heyecan katan yumuşak bir eşliğe dönüştü. Savannah masala hayat vermek için fırsat buldukça kendi sesini ekledi.

Ivory ve Razvan, Syndil'i mağaralardan çıkarken takip ettiler ve birlikte kayalıklara yontulmuş binaya doğru aceleyle ilerlediler. Büyük ana odanın içinde, parlak kızıl saçlı Karpatyalı bir kadın olan Shea ve Ivory'nin daha önce tanıştığı insan Gary, uzun süredir yan yana çalıştıklarını ve belirli bir ritme alıştıklarını gösteren kusursuz bir verimlilikle birlikte çalışıyorlardı.

Syndil'in Gabrielle olarak tanıttığı bir başka kadın daha küçük bir odada mikroskoba bakıyordu. Ivory, kayıtlarını içeren açık kitapla birlikte getirdiği toprak örneklerini içeren ipek keseleri hemen tanıdı.

Shea dönüp arkasına baktı. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum," diye selam verdi. "Bunu nasıl keşfettiniz? Bu yaşam formları bana yabancı. Onları daha önce hiç görmedim. Nedir bunlar? Nereden geldiler?"

Gabrielle başını kaldırdı. "Anormal derecede yüksek demir içeriyor gibi görünüyorlar." Ayağa kalktı ve zarif bir kadın olarak odayı geçti. "Her türlü organizmayı inceledim ve bu benim için de yeni bir şey."

Ivory, "Bu yüzden onları sadece toprağa atma konusunda endişeliydim," diye açıkladı. "Yayılacaklar ve sonunda mutasyona uğramış tüm mikropları yok edeceklerine inanıyorum, ancak başka neler olabileceğini belirlemek için yeterli zamanım olmadı. İnsanlar ya da diğer türler üzerindeki etkilerini bilmiyorum. Bitkiler. Böcekler. Hiçbir fikrim yok."

"Normal mikroplara dokunmuyorlar," dedi Shea. "Haklısın, temkinli olmalıyız ama sanırım cevabımızı bulmuş olabilirsiniz. Bizimle çalışmana ihtiyacımız var."

Ivory gruptan uzaklaşmamak için kendini zorladı. İlgi odağı olmaya alışık değildi ve kesinlikle

onu sıkıştırıran insanlara hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Razvan. Güven tazelemek için ona uzandı. Bunu yaptığı anda kendine kızdı. Ona bağımlı hale gelmişti.

Yumuşak kahkahası midesindeki düğümleri hafifletti. Anında oradaydı, zihnini sıcaklıkla dolduruyordu. Bana bağımlı olman gerektiği gibi. Hâlâ benden kaçmak isteyen bir parçan var.

Bu doğru değil. Doğru olabilirdi ama bunu kendine itiraf etmiyordu. O bundan daha cesurdu.

Sesi yumuşadı. Şefkate dönüştü. Ben her zaman seninleyim Ivory. Kalbinde ve zihninde. Aynı ruhu paylaşıyoruz. Her zaman, o jelâ sielamak-ruhumun ışığı.

Ivory etrafında toplanan araştırma ekibine bakarken gülümsemeye zorladı. "Bu tersine çevirme büyülerini dener denemez yardım edeceğim. Bunu Syndil üzerinde denemeden önce topraktaki mutasyona uğramış mikroplar üzerinde denemek istiyorum. Eğer Xavier'in yaptığı şeyi tersine çevirecek bir büyü bulabilirsem, o zaman bunu hepinize öğretebilirim. Herhangi bir Karpatyalı bunu kullanabilmeli. Yeni organizmalar işlerini yapıp toprağı temizleyene kadar geçici bir çözüm olacak. Ve biz mikropların kaynağına gidip onları sonsuza dek yok edene kadar.

"Büyü mutasyonu tersine çevirmeyecek," diye uyardı Ivory. "Sadece Xavier'in karanlık komutunu tersine çevirmek için tasarlandı. Mikrobun halihazırda saldırdığı biri üzerinde kullanmadan işe yarayıp yaramayacağını söyleyemeyiz. Bunun yaşayanlara, özellikle de bir çocuğa zarar vermeyeceğinden emin olmam gerekiyor. Şu anda bile Syndil üzerinde denemek konusunda biraz isteksizim."

Odanın üzerine ani bir sessizlik çöktü. Ivory'nin derisi diken diken oldu. Ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Anlaşılmaz bir ıstırap boğazını sıkarken nefesi kesildi. Odanın içinde diğerlerinin oldukları yerde donup kaldıklarını, gözlerinin dehşetle açıldığını gördü. Syndil'in nefesi kesildi ve ağlamaya başladı. Shea'nın yüzü tüm rengini kaybetmişti. Gary'nin elindeki test tüpleri sallanmaya başlarken, Gabrielle'in uyuşmuş elindeki cam slayt yere düşüp paramparça oldu.

Bir an için zaman durmuş gibiydi. Ama Ivory bunun doğru olamayacağını biliyordu, çünkü göğsünün içinde bir davul gibi çarpan kalbinin hızlı gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Eğer zaman durduysa, kalbi de duracaktı, öyle değil mi? Sersemlemiş, ne yapacağını bilemez halde ama ağlamak için açıklanamaz bir dürtüyle savaşıyor Ivory, gözü kapalı bir şekilde Razvan'a uzandı ve parmakları Razvan'ın parmaklarının etrafında kenetlendiğinde sağlam bir bağ hissetti.

Kırık, acı dolu bir çığlık sessizliği parçaladı. Yardım edin bana!

Tüm şifacılar mağaraya! Onları kaybediyoruz.

Gregori, dokunulmaz. Gregori, her şeye gücü yeten. Ivory onu bu kadar çaresiz, bu kadar çılgınca duyunca titredi ve diğerlerinin de aynı şekilde sarsıldığı açıktı. Gabrielle ve Shea ellerindeki malzemeleri bırakıp kapıya doğru koştular.

Syndil onu takip etmeye başladı ama Ivory kolundan yakaladı. "Ne oldu? Neler oluyor?" O biliyordu. Bilmek istemiyordu. Kederin taşması kalbini kavradı, parçaladı ve Gregori'nin duygularını hissettiğini biliyordu.

Gözyaşları Syndil'in gözlerini doldurmuş ve yanaklarından aşağı dökülmeye başlamıştı. "Bebekleri kaybediyoruz. Doğumu durduramazlar."

"Tanrı onlara yardım etsin." Ivory bir eliyle ağzını kapattı. Dizleri güçsüz ve lastik gibiydi, Razvan'a yaslandı ve sabit durmak için onun kolunu kavradı. Çok geç kalmışlardı. Çok geç kalmışlardı. Şimdi ne öğrenmiş olurlarsa olsunlar, kırık bebekleri kurtaramamışlardı.

Odada buhar parıltıydı ve sonra Mikhail oradaydı, güçlü varlığı küçük alanı dolduruyordu. "Şu anda sana çok ihtiyacımız var, Ivory. Elimizden kayıp gidiyorlar. Torunlarım için son umut sensin."

"Ama bırakın bir çocuğu, toprak üzerinde bile denemedim," diye itiraz etti, midesi düğümleniyordu. Razvan. Onun adını tılsım olarak soludu.

Bunu yapacaksın.

Başını iki yana salladı. "Bir bebeğin üzerinde olmaz. Denenmemiş bir büyü. Xavier'in yaptığı şeyi tersine çevirmek için kara büyüyü çağırmam gerekecek. Her şey

ters gidebilir."

Mikhail'in yüzü sertleşti. "İşler çoktan ters gitti. Yapmalısın."

Boğazını tıkamakla tehdit eden yumruyu bastırmaya çalıştı ve Razvan'ın destek koluna minnettar oldu. "Mikhail. . ." Zorlukla yutkunarak sözünü kesti. "Bunun işe yarayacağının, hatta onlara daha fazla zarar vermeyeceğimin garantisi yok. Xavier güçlü bir düşman. Pek çok şey ters gidebilir."

"Onları kurtarmak için küçük bir şansımız bile varsa bunu yapmalısın." Mikhail acımasızdı. "Herkes senin en iyi umudumuz olduğuna inanıyor. Gregori senden bunu istiyor."

Gregori. Xavier'in ele geçirmesi için Razvan'a yerleştirdiğı dört gölge parçasının peşinden korkusuzca giden adam. Gregori irkilmemişti. Ama bebekler ... Ivory başını salladı, sertçe yutkundu ve i çekti.

Bunu yapacaksın, diye tekrarladı Razvan tam bir güvenle.

"yle olsun," diye fısıldadı, Razvan'ın sakinliğinin kendisine de geçmesini umuyordu.

Mikhail, "Ne hazırlık yapman gerekiyorsa yap, ama acele et," diye ısrar etti. Sonra da gitmişti.

"Razvan," dedi Ivory, sesi keder ve endişeden boğuklaşmıştı. "Xavier'in büyülerinin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Kutsal bir doğum odasına girip karanlığı ağıramam. Her şey olabilir." İtiraz ederken bile, zaman çok önemli olduğı için ritüel banyosu yerine arınmak için büyü kullandı.

"şimdiye kadar başardığın hiçbir şey kolay olmadı, fél ku kuuluaak sívam bels-sevgili-ama sen başardın. Bu denememek için çok önemli."

Kısa bir süre için ona doğru eğildi ve sonra elini tutarak doğum mağarasına doğru koştı. Seslerin kabarması ağır bir keder taşıyor, duyularını bastırıyordu. Kalabalık onun geçmesine izin vermek için ayrıldı ve kalbi çarpmaya başladı. Ivory, Gregori ve hayat arkadaşının etrafında toplanan bu kadar çok Karpatlının kendisine yaklaşmasıyla nefes alamayacakmış gibi hissetti.

Eğer yakınlıklarıyla bebeklerin bir sonraki hayata kaymasını bir şekilde engelleyebilirlerse.

"Gregori! " Savannah, bedeni ilk minik canı onun ellerine bırakırken hayat arkadaşının adını haykırdı. Çocuğu için nefes alışını izlerken nefes nefese kalmıştı. "Yaşıyor mu? Onu hissedemiyorum Gregori. Lütfen bana yaşadığını söyle." Bir başka acı dalgası içinden geçerken yumruğunu toprağa gömdü.

Gregori, "Onu yakaladım," dedi ama sesi mesafeliydi. Kederle dolu.

Razvan, bu çocukları kaybettiklerini görmeye dayanamıyorum.

Savannah'nın vücudu tekrar titrerken Francesca yaklaştı, yüzü acıyla dalgalanıyordu. Francesca'nın elleri ikinci bebeğin dünyaya gelmesine rehberlik etti. O da bebek için nefes alıp verirken yüzü bir anda değişti.

Bunu yapabilirsin Ivory, diye fısıldadı Razvan zihninde, Gregori ve Savannah'nın ve yaşam için çabalayan minik bebeklerin önünde dururken sesi nazikti. Sen bu an için doğdun.

Ben vampirleri öldürmek ve Xavier'i yok etmek için doğdum. Bunun için değil. Asla bunun için değil.

Herkes gibi o da büyülenmiş bir halde Gregori'nin yüzündeki kanlı gözyaşlarını, minik kızını kucağına alışını izlerken, Shea da Ivory'nin yanında getirdiği küçük toprak yığınlarını Syndil'in ikizlerin doğumuna hazırlık olarak temizlediği mevcut toprak katmanlarının üzerine, kuluçka makinesine döküyordu.

Gregori'nin elindeki çocuk yaşamak için çok küçüktü, çok kırılgandı. Ivory durduğu yerden bile Gregori'nin onun için nefes aldığını görebiliyordu. Elleri titriyordu, o güçlü adam, halkının en büyük şifacısı olarak kendi çocuğunu kurtarmak için çaresiz olduğunu biliyordu.

Ivory sertçe yutkundu, derin bir nefes aldı ve tüm üzüntü ve ıstırapı, tüm negatif enerjiyi engellemek için zihnini temizledi. Razvan'a Xavier'in ruhunu teslim ederken yaptığı her hareketi ve jesti gözden geçirmesini söylemişti.

kınanacak bir büyü. Adamın mikroplara komut verirken nefretini ve intikam ihtiyacını büyüüne kattığını biliyordu. Mutasyon konusunda hiçbir şey yapamazdı ama komutu tersine çevirebilirdi. Her ayrıntının tam olması gerekiyordu. Eğer Razvan en ufak bir şeyi bile yanlış hatırladıysa, tek bir hareketi ya da kelimeyi bile unuttuysa...

Ben yapmadım, fél ku kuuluaak sívam belsö-beloved. Sen de yapmayacaksın. Bunu yapabilirsin, Ivory. Sana güveniyorum.

Adamın dudaklarının saçlarına değdiğini, nefesinin sıcaklığını ensesinde hissetti. Bir nefes aldı, ilerlemeye başladı ve durdu. "Gregori." Başını kaldırdığında, gümüş gözleri öylesine kaybolmuştu ki neredeyse ağlayacaktı. "Emin olmalısın Gregori."

"Eminim," diye cevap verdi suratsızca. "Başka seçeneğimiz yok."

"Razvan, kurulumu hızlı bir şekilde yapman gerekecek ama her ayrıntı kusursuz olmalı." Yüzünü kaldırdı ve kalabalığa baktı. "Çok şeytani bir sahneyi yeniden yaratıyorum. Burada olmak istemeyen herkes gitmeli, aksi takdirde bir hata yapmam ihtimaline karşı geniş bir koruma çemberi oluşturmalı."

Kimse ayrılmadı. Ona ve Razvan'a güvensizlikle, hatta belki de nefretle bakan Karpatyalılar bile artık önyargılarını bir kenara bırakmış ve kendilerini onun yönetimine teslim etmişlerdi. Birkaç kat derinliğinde kocaman bir çember oluşturdular. Odadakiler, insan olan ama tüm Karpat ritüellerini biliyor gibi görünen Gary de dahil olmak üzere, arındırıcı bir ilahi söylemeye başladılar. Syndil, Shea ve Gabrielle adaçayı yaktılar ve odanın içinde ilerleyerek, her girişe özellikle dikkat ederek, yukarıdan aşağıya doğru süpürdüler.

"Gregori, sana ve bebeklere burada, ortada ihtiyacım var." Ivory ringin tam ortasını işaret etti.

Gregori ve Francesca tereddüt etmeden kuvözleri Ivory'nin hazırladığı açık alana taşıdılar. Savannah annesinin elini tuttu ve Ivory'ye fısıldadı, "Lütfen, lütfen."

Bu ezici keder onu sarstı. Razvan'ın sesi onu sıcaklığıyla sararken daha yakındı. Bunu yapabilirsin. Sadece sen ve ölümcül düşmanımız varsınız. Sen onu yenmek için doğdun, Ivory. Bunu başarabilirsin.

"Dört kadına ihtiyacım var. Syndil. Sen dünyaya en yakın olanları seç." Kılıcını kınından çıkardı. "Bir kez başladığımızda kaçamazlar. Bu şey, Xavier'in yarattığı bu büyük kötülük, çabucak ya da sessizce gitmeyecek. Karşılık verecektir. Bizi kırmaya çalışacak. Bu yüzden kimi seçerseniz seçin, bu kötülüğün onlara atabileceği her şeyle yüzleşecek cesarete sahip olmalı."

Syndil tereddüt etmedi. "Natalya. Shea." İki kadın aceleyle ilerlerken Syndil genç bir kıza döndü. "Skyler. Çok genç olduğumu biliyorum ve belki de sormamalıyım, ama dünyaya senin kadar yakından bağlı ve kötülükle senin kadar cesurca yüzleşen çok az kişi var. Bunu yapabilir misin? Yapacak mısın?"

Kızın yüzü solgundu ama çenesini düzeltti ve diğerlerine katılmadan önce başını salladı.

Yerlerine oturduklarında, Ivory çenesini kaldırdı ve Gregori ile bebeklerin etrafında koruma çemberi oluşturmaya başladı, saat yönünde üç kez yürüdü. Kılıcını sağ elinde tutuyor, aşağıya doğru tutuyor ve yürürken ilahi söylüyordu.

Bu çemberin etrafında üç kez dön
Tüm kötülükleri bağla, yere bat.
Ateş olan ama buzdan doğan,
Şimdi sana bu alanı temizlemeni
emrediyorum. Kirli olanı al ve saf olarak
yak.

Böylece iyileşme güvenli bir yerde gerçekleşebilir.

Ivory, dört yönü ve elementlerini temsilen dairenin dört köşesine birer tane yerleştirilmek üzere dört mum çıkardı. Hava ve saflık için doğuya beyaz bir mum koydu. Kırmızı bir mum ateş ve kötülüğün yakılması için güneşe gitti. Batıya mavi bir mum koydu.

temizlenmeyi temsil eden su. Kuzeye, toprağı ve yeniden doğuşu temsil eden yeşil bir mum koydu.

Kuluçka makinelerinin etrafında, tüm düşmanlıkları uzak tutmak için odayı zengin karanfil kokusuyla dolduran tütsü çubukları yaktı. Buna saflık için tatlı ot ve adaçayı, kötülüğü uzaklaştırmak için de sümbülteber ekledi. Sonra tütsü ve mumlar yanarken derin bir nefes aldı, gücünü ve kuvvetini topladı ve ellerini yalvarırcasına kaldırdı.

Gecenin gücü, ışığın hanımı,

Ben Ivory, beni iyileştiren Toprak Ana'nın kızıyım.

Anıların hücumu ona saldırdı. Parçalanmış bedeninin etrafını saran toprağın kokusu, onu hiçbir şeyin ulaşamayacağı daha derin girintilere davet ediyordu. Yüzyıllardır onu çevreleyen iyileştirici gücü kendine çekti.

Sizi bu saf olmayan ve lekeli yere çağırıyorum.

Bunu iyi olan her şey için istiyorum

Bunu benim için yapacağını biliyorum.

Ellerini yanlarına indirdi, avuç içleri uyluklarına dönüktü ve Razvan'ın ona gösterdiği kirli modeli izlemeye başlarken başını eğip yere baktı. Üç adım sonra kötülük kıpırdanmaya başladı. Varlığı ensesinde fısıldadı, derisinde gezinen örümcekler gibi hafif, rahatsız edici bir karıncalanma. İrkildi ve onları uzaklaştırma dürtüsüyle savaştı. Xavier'in iğrenç lekesi onu yoldan çıkarmak, bir hata yapmaya zorlamak için elinden geleni yapacaktı. Buna izin veremezdi. Elleri kararlı bir şekilde yukarı, tavana doğru hareket etti. Yüzü yukarı kalkarken avuçlarını birleştirdi ve zikretti.

Karanlığın

doğuşu Kadim,

yaşlı

Seni çağırıyorum

Açıl, açıl

Eşleşmeleri boz-

Yavaş bir tıslama duydu; iğrenç bir ses fısıldadı. Akrepler, iğneleri havada, kayaların altından sürünerek çıktı ve çembere doğru koşmaya başladı. Skyler bocaladı, ayağını yaklaşan böceklerden uzaklaştırmaya başladı.

"Sağlam durun," diye seslendi Razvan, sesi tam bir sakinlik taşıyordu. "Çemberi bozmayın."

Ivory kötü sözler söylemeye devam etti.

Sana yayılmanı emrediyorum

Kendinizi rahme ve tohuma bağlayın.

Yeni bir hayat ara

Sana bu işi emrediyorum.

Sütü kirlet

Soldurun asmadaki

tohumu Yok edin ilkini

Doğmamış ve doğmuş, seni kanımla bağlıyorum.

Titreyen alevler söndü, neredeyse sönüyordu, böylece gölgeler derinleşti, mağaranın duvarları ve zemini boyunca kavrayıcı parmaklarla süründü. Tepedeki çatlaklardan örümcekler sızıyor ve iğrenç sesler mırıldanıyordu. Kalbin kanı odanın ortasından fokurdadı, o kadar koyu bir kırmızıydı ki siyah görünüyordu. Odayı kirli bir koku doldurdu, havayı kirletti, hepsi neredeyse bu pis kokudan boğulacak hale gelene kadar kirletti. Bebekler protesto için ağlamaya başladılar.

Syndil yüksek sesle soludu. Shea ve Natalya hafifçe inlediler ama içlerindeki mikroplar onları parçalayıp yırtmasına rağmen yerlerinde durdular. Karanlığın çağrısına cevap verirken mikropların çekimini hisseden kadınlar ellerini rahimlerine bastırırken kalabalık nefes nefese kaldı ve birbirlerine baktı.

Ivory mağaraya hızla yayılan karanlığa tepki olarak ellerini kaldırdı. Sağ elinde bir bolin tutuyordu, sapı bir hasat bıçağı.

beyaz kemikten yapılmıştı. Bolin kavisliydi, hilal işareti taşıyordu, kutsal mağarasından değerli metalden yapılmıştı, orak kenarı tırtıklı, hasada hazırды. ile harika Dikkat,Fildişi okunur Xavier's faul Razvan'ın ona sabırla öğrettiği hareketleri tersten taklit ederek geriye doğru büyü yaptı ve ayaklarını dikkatlice yerleştirdi,

Elleriyle deseni geriye doğru dokuyor.

Ivory. Seni görüyorum. Seni adlandırıyorum. Xavier'in sert ve acımasız sesi zihnine fısıldadı. Onu hasta etti. Onu zayıflattı. Seni görüyorum.

"Hayır, yok," dedi Razvan, sesi sakindi. Onu huzurla doldurdu. "Senin gücünü hissediyor ve titriyor. Seni kırmasına izin verme."

Xavier'in kana bulanmış tören bıçağı yerine kutsal bolini kullanarak avucunu kesti ve tıpkı Xavier'in kanını mikropların kuluçka makinesinin üzerine akıttığı gibi kanının iki bebeğin üzerine damlamasına izin verdi. Her çocuğun üzerine tam olarak üç damla damlattı. Bebekler sanki yeni doğmuş masum bedenlerine yanan korlar düşmüş gibi feryat ettiler. Savannah haykırdı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

"Durdurun onu," diye emretti Razvan. "Çemberi bozmamalı."

Kendi ebeveynleri Raven ve Mikhail onu tutmak için kollarını ona dolamamış olsalardı Savannah çocuklarına doğru hamle yapabilirdi.

"Neler oluyor?" Gregori hırladı.

"Kötülük karşılık verir." Razvan Karpatyalı efsanevi şifacıya kasvetli bir şekilde baktı. "Daha da kötüleşecek Gregori. Çok daha kötü. Sen ve hayat arkadaşın güçlü olmalısınız. Kızlarınızla konuşun. Onlara şarkı söyle. Onlar için güçlü ol. Onlara hikayendeki kötü büyücüyle onlar için savaştıklarını söyle. Şimdi onların zamanı."

Razvan tedirgin Gregori'yi sakinleştirmeye çalışırken, Ivory de bebeklerin çığlıklarını zihninden susturmak için elinden geleni yaptı. Xavier'in kötülüğü onlara zarar veriyordu. O da onlara zarar veriyordu.

Hayır, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili-sen onları kurtarıyorsun. Ne olursa olsun duramazsın.

Kendini hareket etmeye, büyüünün desenlerini dokumaya devam etmeye zorladı. Xavier'in tüm ritüelini tersten tamamladığında, bıçağını mağaranın bacasına doğru kaldırdı ve tepesinde parlayan küçük ay parçasına doğru tuttu.

Karanlık ayın hanımını çağırıyorum,
kavşakta duran kadını,
Bize yeniyi almadan önce eskiyi bırakmamız gerektiğini
öğütleyen kişi.
Spirali arıyorum.

Beni mutlak karanlıktaki dinginliğin merkezine getir
Bu kötülüğü ışıkla yok edeyim diye.

Bolinin bıçağı boyunca ışık parladı, sanki ayın kendisi doğum mağarasına girmiş gibiydi. Tepedeki sarkıtlar sallanıyor ve titreşiyordu. Kristaller, mağaranın tavanına ve duvarlarına dağılmış minik, uzak yıldızlar gibi parılıyordu. Altın ve gümüş damarlar iç içe geçerek parlıyor ve Ivory'nin solgun yüzüne ışık saçıyordu. Kutsal bolini dikkatlice ikiz kızların arasına yerleştirdi, kavisli bıçak dışarıdaki hilalin tam aynadaki konumuna yerleştirildi.

Bebekler kıvranıyordu. Biri kasıldı. Derileri daha da ısındı. Savannah ailesiyle mücadele etti, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Lütfen Gregori," diye yalvardı. "Bu iğrençliği durdur. Onlara zarar veriyor."

Gregori bocaladı, yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüştü. Karpatyalılar protestolarını mırıldanmaya başladılar.

"Bırakın huzur içinde ölsünler," diye yalvardı Savannah, ellerini birbirine kenetleyip babasının zapt eden kollarına doğru sarkarak. "Onları bana verin. Bir sonraki hayata geçerken onları tutmama izin verin."

"Hayır, Gregori," diye itiraz etti Razvan. "Kötülük sert savaşıır. Amacına sadık kal."

Gregori boğuk bir sesle, "Yaşamak istiyorlar Savannah," dedi.

Ivory bir kez daha ellerini kaldırdı. Şimdi vücudunu küçük kan ter damlacıkları kaplıyordu ve elleri kötülüğün ağırlığını taşıma çabasıyla titriyordu. Razvan'ın güven veren varlığı, sıcaklığı ve ona olan inancı, ilahi söylerken onu sakinleştirdi.

Bu topraktaki yanıklığa sesleniyorum, kalbinizi görüyorum. Siz ki bu toprağa atıldınız, dönüştünüz ve sonra parçalandınız.

"Seni asla affetmeyeceğim Gregori," diye bağırdı Savannah, kendi etini yırtarak, kollarında büyük oyuklar açarak kanın yere dökülmesini sağladı. "Asla. Anlıyor musun? Kızlarımıza işkence ediyor ve sen ona izin veriyorsun."

Gregori başını salladı, kanlı gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu ama ellerini kıvranan her bir bebeğin üzerinde tutarak metanetini korudu.

Birkaç kadın bebeklerin yardımına koşmak için çemberi kırmaya çalıştı.

"Durdurun onları," diye emretti Razvan. "Sakin olun. Kolayca gideceğini mi sandınız? Tutun onları. Mikhail, onları durdurmalısın."

"O haklı," dedi Mikhail sakince. Huzursuz bir sessizlik çöktü. Sadece Savannah ve bebeklerin ağlama sesleri duyulabiliyordu.

Ivory, kadınların dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışarak ritüele sıkı sıkıya odaklandı ve ilerledi.

Yaratılmamış ve sonra herkese zarar vermek için yaratılmış olana sesleniyorum.

Şimdi adınızı söylediğimde bana gelin ki hepinizi alabileyim.

Sıkı dokunmuş bir şeyi çözmeye çalışıyorum.

Ivory kalçasında asılı duran ipek keseden temizlenmiş kristallerini aldı. Kristaller bir hafta boyunca güneş ışığında bırakılmış, ihtiyacı olan enerjileri ve temizleyici özellikleri toplamıştı. Seçim yapmadan önce taşları dikkatle inceledi. Parmakları büyük bir ponza parçasının etrafına yerleştğinde şaşırmadı.

Pomza volkanik kayalardan elde edilirdi ve bazılarına göre güzel olmasa da, bej-beyaz rengiyle bu hafif taşı eşsiz bulurdu. Bu havadar taş genellikle büyüleri defetmek için kullanılırdı ama aynı zamanda doğuma yardımcı olması için bir kadına elinde tutması için de verilebilirdi. Hem pürüzlü hem de pürüzsüz olan bu taş onun için yaşamın simgesiydi. Taşı doğu köşesine yerleştirdi.

Doğuya bakıyorum, sabah ışığına,

Karanlıkta doğmuş olanı şimdi aydınlığa çıkarıyoruz.

Doğuya doğru eğildi ve haç işareti yaptı. Elleri daha sonra Xavier'in mikropların üzerine kalbinin kanını döktüğü kutsal kalbin ovalini oluşturdu, kutsal sembolü onun kötülük eyleminin yerini aldı.

Çam iğnesi demetini yaktı ve arındırıcı adaçayı ile karıştırarak arındırmak ve temizlemek için tüm alanın üzerinde salladı. Koku, Xavier'in mikroplar üzerinde yaptığı şeytani büyüyü kovmaya yardımcı olma gücüne katkıda bulundu. Tütsüyü doğu köşesinde kalan genç Skyler'a uzattı.

Skyler'ın elleri tütsünün etrafını sardığı anda çemberin dışındaki karanlıkta gölgeler kıpırdandı. Çirkin ve alaycı erkek kahkahaları sinsice mağaranın içine süzüldü ve Skyler'ın etrafında yankılandı. Müstehcen eylemlerin fısıltıları. Ellerin ona dokunduğunu hissetti. Kıyafetlerinin içinde kayıyor, yumuşak tenini kavırıyor ve onu teşhir ediyorlardı. İçinden bir hıçkırık koptu.

Dimitri küfretti ve bir adım öne çıktı. Skyler'ın hayat arkadaşı olduğu çok iyi biliniyordu, her ne kadar o hâlâ

genç olduğunu iddia ediyor.

"İllüzyon," dedi Razvan. "Bir illüzyona kapılmış."

Gregori elini Skyler'a doğru salladı, tam o sırada Skyler'ın titreyen eli tütsüyü fırlatmak için geri çekildi. Skyler ürperdi ve kendini tuttu, çenesi yükseldi ama gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bir kez Dimitri'ye baktı ve sonra görünmeyen kötülüğün saldırısı altında metanetle durdu.

Bir sessizlik oldu. Fildişi. Devam etmelisin, diye ısrar etti Razvan.

Ivory bir an için gözlerini kapattı, nefes aldı ve ardından lal taşını seçti. Bu ateşli taş ayinlerde güçleri arttırmak için kullanılırdı. Xavier'i yenmek, onun korkunç büyüünü bozmak için mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca Xavier'in içindeki karanlığa karşı ekstra koruma da istiyordu. Yine doğumda sıklıkla kullanılan bir taşı. Taşı çok yönlüydü ve kalbin kanının koyu kırmızısıyla mücadele etmek için parlak, koyu bir kırmızıydı. Büyük gemiye bir lal taşının rehberlik ettiği söylenirdi ve o da ışığın, en çok ihtiyaç duyduğu anda kendisine rehberlik etmesini umuyordu. Taşı güney köşesine yerleştirdi.

Güneye sesleniyorum, anka kuşu yükseliyor

Gökyüzüne çıkarken ateşinizi saçın.

Fildişi güneye doğru eğildi ve sonra haç işaretini tekrarladı. Xavier bir güvercinin kalbine iğne batırmış ve sonra cesedi yakmıştı. Ellerini açtı ve zeytin dalı taşıyan beyaz bir güvercini serbest bıraktı. Kuş çemberin etrafında üç kez uçtu, geri döndü ve eylemi tekrarladı ve ardından kanatlanarak gece gökyüzüne doğru yol aldı.

Palmiye ağacından toplanıp işlenen Ejderha kanı reçinesinin kokusu odayı doldurdu, Xavier'in ritüelinin kötülüğünü kovdu, korumalarına katkıda bulundu ve yüksek büyücünün iğrençliklerini kovdu, ritüelinin gücünü kutsadı ve güçlendirdi. Tütsüyü güney köşesinde kalan Natalya'ya uzattı.

Natalya kendini hazırladı ama kardeşinin yüzüne baktığında vampiri görmeye hazırlıklı değildi. Gözlerinden pullar dökülürken nefesi kesildi ve onun içini, illüzyonun ötesinde gerçek doğasını gördü. Aldatıcı. Et yiyen. Bebeklere işkence ederken gülüyordu. Onu durdurması gerekiyordu. Kendi çocuklarının kanını içen. Ona tekrar inanmasına sebep olan neydi? İkizinin elinde yürek parçalayıcı bir aldatmacaya daha maruz kalınca korku ve öfkeyle haykırdı.

Vikirnoff onun için korkuyla tısladı ve eli kılıcına gitti. Elini kılıcının üzerine koyarak onu dizginleyen kardeşi Nicolae oldu.

"Sen her ne görüyorsan, ben görmüyorum," dedi. "Natalya," dedi Razvan nazikçe. "Beni gör."

Sakin bir komutla söylediği sözler çirkin yanılsamayı ortadan kaldırdı. Vikirnoff nefesini bıraktı ve başını eğerek Nicolae'ye teşekkür etti.

Ivory'nin titreyen eli bir an için iki taşın arasında gezindi: en sevdiği taşlardan biri olan aytaşı ve denizden çıkardığı parlak kırmızı değerli mercan parçası. Mercan, tek bir kırığı ya da çatlağı olmayan, ince tırtıklı yarıkları olan bir şemsiye parçasıydı. Bu parça yaşamı ve kan gücünü sembolize eder ve korumasıyla kötülüklerden korurdu. Gerçekte taş olmayan mercan, denizden gelen birçok yaratığın iskeletinden oluşuyordu, ancak parça uzun zaman önce bir kumsalda bulunduğu için iyilik için kullanılabilirdi, yaşam çoktan iyileştirici ve koruyucu bir unsura dönüşmüştü. Mercanı batı köşesine yerleştirdi.

Batıya sesleniyorum, nefesini getir,
Yağmurlar yağsın, berrak ve temiz.

Batıya doğru eğildi ve Xavier'in daha önce çizdiği, nefretin ve ahlaksızlığın sembolü olan iğrençliği ortadan kaldırarak, bir olan üçlüyü temsil eden saflığın sembolü olan fleur-de-lis'i gökyüzüne çizmeden önce tekrar haç işareti yaptı.

Seçtiği tütsü, koruma ve saflık için karıştırılmış zambak ve leylak karışımıydı. Çubuğu Shea'ya uzattı, o da batı köşesindeki yerine yerleşti.

Tütsüyü tutan ele baktı ve annesinin elinin solduğunu, solduğunu, etinin küçüldüğünü, inceldiğini ve inceldiğini, etrafındaki seslerin sessizlik olana kadar durduğunu gördü - çocukluğunun sessizliği. Mezar gibi bir evde saklanarak geçirdiği uzun, bitmek bilmeyen günler, güneşin tenini yakması, küçük çocuğun bir köşeye büzülüp küçülen karnını doyuracak kadar yiyecek bulmaya çalışması.

"Aşkım," diye fısıldadı Jacques yüksek sesle. "Seninleyim."

Devam et, Ivory. Kendinden şüphe ettiğini biliyorum ama gidişat değişiyor. Bu kadınlara ya da bu bebeklere zarar vermiyorsun. Bu kötülük durdurulmalı, Razvan cesaretlendirdi.

Ivory'nin bakışları ona, sevgili yüzüne kaydı. Onun gücüne. Ona olan inancı devam etmesini sağladı. Omuzlarını dikleştirdi ve son taşı bulmak için ipek kesesine baktı.

Ivory dördüncü ve son taş olarak, güçlü büyüsüyle doğuma ve doğurganlığa yardımcı olmanın yanı sıra korunmak için de kullanılan bir taş seçti. Toprak, ateş, hava ve suyu birbirine bağladığına inanılan altın kehribar, aynı zamanda Toprak Ana'nın da sembolüdür.

Aslında fosilleşmiş bir reçine olan kehribar, koyu antik altın rengindeydi ve ışığıyla neredeyse canlı görünüyordu. Taşın tam ortasında tamamen şekillenmiş bir bal arısı bulunuyordu. Kanatları açılmıştı ve arı bin yaşındaydı. Bu özel parça onun en sevdiğiydi. Büyük bir saygıyla kehribarı kuzey köşesine yerleştirdi.

Yeniden doğabilecek olan kuzeye, yeryüzüne sesleniyorum. Bu şeyi geri almaya çalışıyorum.

Kuzeye doğru eğildi ve Xavier'in siyah çemberinin içine kalp kanı, kötülük ve nefret karışımını döktüğü yere haç işareti çizdi. Bir tütsü çubuğu daha yaktı, bu kez arınma ve korunma için güçlü bir kombinasyon olan değerli bir buhur ve mür kullandı. Syndil güçlü tütsüyü aldı ve kuzey köşesinde kaldı.

Syndil başına gelecekleri biliyordu ve kayıp kardeşinin yüzü gözlerinin önünde süzülüp zihnini doldururken gözlerini kapattı. Savon ona doğru uzandı, açgözlü parmaklarıyla giysilerini yırttı, vücudunu onunkine çarptı, vampir dişleri boynunu parçalayıp kanını yutarken canını acıttı ve parçaladı.

Barack zihnini doldurdu. Onun kim olduğunun özü ve sıcaklığı. Eş. Koruyucu. Sevgili. Her şey. Onunla birleşti, onu yakınında tuttu, uzun zaman önce gerçekleşen ama asla unutulmayan o saldırının anılarını paylaştı.

"Kırılmayacağım," dedi Syndil. "Devam et."

Ivory çemberin ortasında durdu ve kollarını kaldırdı, ses tonu saygıyla karışık bir yalvarış gibiydi.

Sana sesleniyorum anne, bir zamanlar bana sımsıkı sarılan,

Mücadeleye devam edebilmem için beni iyileştir.

Bana her şeyin gücünü getir

Büyüyü bozmak için.

Oda tepki olarak hayatla parıldadı. Mumlardan sıçrayan alevler duvarlara kavrayıcı gölgeler düşürüyordu. Sert bir rüzgâr mağaranın içinde uğuldadı. Zemin canlılıkla dalgalandı ve tepedeki sarkıtlar sallanıp titreyerek gevşemekle tehdit etti. Ivory'nin teninde daha fazla koyu kırmızı ter lekesi oluştu.

Kötülük damarlarında yanıyor, onu yiyip bitiriyor, böylece içten dışa çürüyordu. Pislik onu kirletmiş, ruhunu lekelemişti. Etinin kemiklerinden sıyrıldığını hissedebiliyordu. Xavier'in yüzü gözünün önünden geçti, sinsî bakışları

Kemikli bir parmağı işaret ederken zihninde yankılanan kahkaha, keskin, kan lekeli tırnak onu yönlendiriyor.

Ivory yavaşça, isteksizce başını çevirmeye cesaret etti. İkiz kızlar, küçücük bebekler, cansız yatıyorlardı; bedenleri de ruhu gibi kararmıştı. Dehşet dolu, sessiz bir çığlık atmak için ağzını açtı.

Hayır! Hayır! Razvan onunla birleşti, gücünü ona akıttı. Devam et. Bunu bitirmelisin. O kazanamaz.

Ivory derin, ürpertici bir nefes aldı, bacakları titriyordu, lastik gibiydi, onu zar zor destekleyebiliyordu. Razvan'ın kollarının onu sarmasına, varlığına ihtiyacı vardı. Zihni onunkinde hareket etti ve son gücünü toplayarak yeterli olması için dua etti.

Bu yanlış düzeltmek için bana güç ver,
Devam edebilmemiz için bu dünyadan her şeyi
temizlemek. Bedeni temizle, ruhu temizle,
Zihnimizi iyileştirir ve bizi bütünleştirir.

Bize bir kez daha gençlerimizi yetiştirme armağanı ver ki yaşamak için.

Kelimeleri meydan okurcasına haykırdı. Güç dalgalandı ve kabardı, odayı doldurdu. Elektrik çatırdadı. Saçları kalktı ve enerji bantlarında dalgalandı. Başlarının üzerinde bir şimşek kırbacı şakladı ve sonra Ivory'yi sarmak için sıçradı. Beyaz-sıcak bir enerjiyle parlıyordu, şimdi parmak uçlarından kıvılcımlar uçuşuyordu. Sesi değişti, mutlak bir emirle odada gürledi.

Bebekler tekrar kasıldı, minik bedenleri babalarının ellerine sertçe çarptı, nefesleri düzensiz, yırtık soluklarla geliyordu. Sıcaklık dayanabileceklerinin ötesine geçerken her ikisi de parlak, sıcak bir kırmızı renkte parlıyordu.

"Acele et, Ivory. Tanrı aşkına, acele et," diye yalvardı Gregori.

Bu büyüü tersine çevir, onu geri gönderiyorum.
Adalet istiyorum, bu Xavier'in sırtına yıkılsın.

Sana onu almanı,
bağlamayı, mühürlemeni
emrediyorum,
Hiçbir şey kalmasın ya da bırakılmasın.
Işığın bu ödülü kuşatırken, parlaklığın bu
karanlığı aydınlığa kavuşturursun.

Oda ışıkla parladı. Mumların alevleri daha yükseğe sıçradı. Rüzgâr odanın içinde fırıl fırıl dönerek, toprağın içinde dönerek, koruyucu çemberin her bir köşesine dokunarak ilerledi ve sonra sanki hiç olmamış gibi, mumların titremesini ve odanın tatlı ve saf kokmasını sağlayarak azaldı.

Ivory çemberin ortasına yığıldı ve bitkin bir halde tek dizinin üzerine çöktü. Kanlı ter vücudunu kaplamış ve ipeksi saç tutamları yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Skyler beyaz mumunu söndürdü. Natalya kırmızı olanı üfledi. Shea da mavi mumu üfleyerek onu takip etti. En son Syndil üfledi ve yeşil mumdan çıkan dumanın havaya yükselmesine, diğerlerinin dumanına katılarak tütsüyle karışmasına ve odayı arındırmasına izin verdi.

Oda sessizliğe gömüldü. Odayı sadece nefes alıp verme sesleri dolduruyordu. Savannah babasından uzaklaşmaya çalışırken çaresiz bakışları hayat arkadaşı ve kızlarının üzerindeydi.

Gregori gözlerini kapadı ve sonra açarak avuçlarının altında yatan minik bebeklere baktı. Yavaşça, büyük bir dikkatle ellerini kaldırdı. İkiz kızları kocaman, vakur gözlerle ona bakıyordu - zaten çok fazla şey görmüş gözlerle. Tenleri sağlıklı bir pembeydi. Kırılgan uzuvları havayı tekmeliyor ve pompalıyordu. İkisi de kendi kendine nefes alıyordu. Nefesi ciğerlerinden fırladı ve vücudu rahatlayarak sarktı. Gümüş rengi bakışları Savannah'nın menekşe rengi bakışlarıyla buluştu. Kadın haykırdı, sevinci odaya yayıldı.

Gregori, Ivory'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü, yüzündeki kıpkırmızı gözyaşlarını silme zahmetine girmeden ona uzandı. "Onun ruhu daha hafif. Artık yaşam mücadelesinde ona yardım edebiliriz. Teşekkür edecek kelime yok. Hiç yok."

Yuvarlandı ve tavana baktı. "Razvan?" Neredeyse yarı saydamdı. Ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Razvan'a. Bu kalabalığın karşısına tek başına çıkamazdı, kendini bu kadar ağlamaklı ve savunmasız hissedemezdi.

Bir anda oradaydı, Fildişi'ni kucağına çekmek için uzanıyordu. Kanımı al, fél ku kuuluaak sívam belsö- sevgili. Kız yorgun bir şekilde kabul edip yüzünü onun boynunun sıcaklığına gömdüğünde, Razvan başının üzerinden prene baktı.

"Gece bitmek üzere; Ivory yere inmeli. Ritüel onun gücünü tüketti."

"Buraya hoş geldiniz," dedi Mikhail.

"Teşekkür ederim ama hayır. Onu dinlenebileceği bir yere götüreceğim. Daha güçlü olduğunda geri döneceğiz. Bu arada Gregori en yetenekli insanlarınızdan bazılarını ritüeli öğretmeli ki kirlenmemiş topraktaki yaşam formu yayılma şansı bulana kadar kendilerini koruyabilsinler ve biz de Xavier ile onun kutsal olmayan fabrikasını yok edebilelim."

"Ama-" Mikhail protestoya başladı.

Razvan kollarını Ivory'ye doladı ve onu alıp odadan uçurdu.

Bölüm 19

Razvan uyandığında sürü etrafına sarılmış, Ivory de sanki sığınacak bir yer arıyormuş gibi bedenine sokulmuştu. Tavandaki yıldızlara bakabilmek için toprağı açtı, içini bir huzur duygusu kapladı. Bu onun sevdiği andı. Akşamın erken saatlerinde, açıklığa gömülü mücevherlerin prizmaları ay ışığının odanın içine ve Ivory'nin yüzüne yayılmasına izin verdiğinde uyanmak.

Ona her baktığında içi acıyordu. Ivory'nin küçük bir gülümsemesi ruhunu uçurmaya yetiyordu. Tek bir dokunuş, geçmişindeki işkence ve ahlaksızlığa dair tüm anıları silip süpürüyordu. Bunu nasıl yaptığı ya da neden onunla birlikteyken dünyanın kahkahalar, güzellikler ve hayal bile edemeyeceği şeylerle dolu bambaşka bir yer olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Raja kıpırdandı ve başını kaldırarak çenesini selamlamak için Razvan'ın koluna sürttü. Razvan parmaklarını derin kürkün içine daldırdı, bu başlı başına bir mucizeydi. Kalbi daha şimdiden bu yaratıkların her birini ayrı kişilikleriyle kabul etmişti. Kim bir yüzü yumuşak kürke gömmeyi ve bir kurdun onu koruyup yaralarını iyileştirmeye çalışmasını hayal etmişti ki?

Paketi yan odaya götür. Eşimle birlikte olmak istiyorum.

Raja'nın cevabı gülümsemek oldu, dili Razvan'ın kolunda geziniyordu, bu Raja için nadir bir hareketti. Razvan uyandıklarında her bir kurdu selamladı ve onların yan odaya geçerek kendisini Ivory ile yalnız bırakmalarını izledi. Ona doğru döndü, kolu beline dolandı, yüzünü tekrar incelerken vücudu ona yaklaştı. Gölgeler ve çukurlar, zarif kemik yapısı. Saçları kalın örgüden dökülüyordu ve parmakları örgüyü çekip çıkarmak ve o ipeksi kütleyi her yere yaymak için kaşınıyordu. Onun ağzını seviyordu. Nadiren gülümserdi ama gülümsemek ve sevmek için yaratılmış bir ağzı vardı.

İçini kaplayan gururu, boğazındaki yumruyu, kalbinin nasıl çarptığını ve Xavier'in kötülüğüyle savaşmasını izlerken onun dehşet verici cesareti karşısında yüreğinde hissettiği korkuyu ona anlatmasının hiçbir yolu yoktu. Bu görevin ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Diğer büyücülerin Xavier'in büyüleriyle savaştığını ve kaybettiğini görmüştü ve mutasyona uğramış mikroplar onun en nefret ettiği düşmanına karşı şeytani planının doruk noktasıydı. Ekipmanlarını iyi seçmişti; kullandığı her eşya önceden temizlenmiş ve hazırlanmıştı, her şey titizlikle planlanmıştı, tıpkı savaşlarını planladığı gibi. Ama sonunda, her zaman olduğu gibi, her şey ters gitmiş ve bir alıştırmayı yapmak yerine bebeklerin hayatı için savaşmıştı - ama yine de zafer kazanmıştı. En güzel anı.

Kadının kendisini asla onun gördüğü gibi göremeyeceğini biliyordu - ya da belki başka herhangi birinin gördüğü gibi. O muhteşemdi. Gururu kabarmıştı. Uzun boyu, bir kadının yumuşak, kıvrımlı vücudu ve ince kollarıyla, kas ve sinirle bilenmiş, yüzü mağaranın bacasından parlayan küçük ay parçasına doğru kalktı.

Bazen ona baktığında, şu anda olduğu gibi, bunalmış hissediyordu, tüm duyuları çok keskin, aşırı yüklüydü, kanı damarlarında gürlüyor, kasıklarını patlayacak kadar dolduruyordu, böylece şehvet karnına şiddetli bir yumruk gibi iniyordu. Derisi onun için sürünüyordu. Kafatasına bir çivi saplandı ve onun dokunuşu olmadan o kadar derin, o kadar geniş bir delik vardı ki, doğrudan ruhunu kesti. Elini sallayarak ikisinin de altına ipek bir çarşaf serdi.

Razvan başını eğdi ve onun ağzına nefes verdi. Uyan, fél ku kuuluaak sívam belsǒ-sevgili. Bana gel. Çünkü ona ihtiyacı vardı. Gözlerinin onun için aç olduğunu görmeye ihtiyacı vardı, tıpkı kendi gözlerinin onun için aç olduğunu bildiği gibi.

Ona ilk tatlı nefesini verdi, sonra ciğerlerinin derinliklerine çekmek için ondan bir nefes aldı. Kirpikleri dalgalanıp havalandı ve kalbinin ani sıçrayışına karşılık olarak şaftı sarsıldı. Gözlerini açtı ve tüm duyguları

İsteyebileceği her şey oradaydı. Kehribar rengi gözleri muazzamdı, en derinlerinden sadece onun için sevgiyle doluydu. Sonsuz bir kuyu. İşte oradaydı. Her şey.

Kız önünde bir ziyafet gibi uzanırken ona gülümsedi, aç, yırtıcı bir gülümseme. Bu gece birlikte geçirdikleri son gece olabilirdi ve bunu onun için özel kılacaktı. Kollarının önünde eriyip gitti, vücudunu ılık bir sıvıya dönüştürdü, sıcak ve köpüklü bir sıvıdan oluşan bir battaniye, milyonlarca dil gibi üzerinde dolaştı, narin teninde köpürdü, bacaklarını sarmak, içinden geçmek ve bacaklarının arasındaki birleşim yerini sevgiyle ısırarak için bacaklarını birbirinden ayırdı.

Onun idaresi altında kıvrandı, nefesi uzun ve yavaş bir sokla tıslayarak dışarı çıktı. Kabarcıklar göğüslerini ve onu fiziksel formuna dönmeye teşvik eden gergin meme uçlarını okşuyordu. Direndi, kızın kendi ihtiyacının ateşine ayak uydurmasını istiyordu. Ilık sıvı vücudunu kapladı, onu köpüren bir su havuzunda asılı bıraktı, her oyuğu, her yarığı aradı ve sıcak boşlukları daha da sıcak sıvıyla doldurdu.

Su önce nazikçe, klitorisini okşayarak, içinde köpürerek, nefes nefese kalana kadar öne ve arkaya, içine girip çıkan sondalı su parmaklarına haykırmaya başladığında haykırdı. Daha fazla parmak meme uçlarını çekiştirdi ve akla gelebilecek her açıklıkta kabarcıklar patlayarak onu ateşin zirvesine çıkardı. Sıvıyı tekrar manipüle etti, şimdi emiyor, köpürüyor ve binlerce ağız ona işkence ediyormuş gibi görünene kadar araştırıyordu.

Razvan. Vücudu her biri bir öncekinden daha güçlü olan bir dizi orgazma girerken onun adını fısıldadı ve dünya etrafında kırmızı bir pusa dönüşürken kendini ona uzanırken, dayanak noktasını bulmaya çalışırken buldu.

Yumuşakça güldü, kolayca yer değiştirdi, parmaklarının tenine batmasına ve orada kalmasına izin verdi.

Kollarını onun boynuna doladı ve gülümsedi. "Seninle uyanmayı seviyorum."

Alnını onunkine bastırđı. "Bu iyi bir Őey, savaŐı kadđn, çünkü eđer baŐka biriyle uyansaydđn, bildiğimiz dűnyanın sonu gelirdi."

Yűzűnű ona dođru çevirdi ve űne dođru eđilerek çenesinden ađzının kűşesine dođru kemirmeye baŐladı. "Bundan Őűpheliyim. Sen tanıdıđım en sakın, en kabullenici adamsđn."

Gűğűsleri adamđn gűğűsűne dođru kayđyordu, yumuŐak, dolgun ve kışkırtıcı. Vűcutlarının birleŐtiđi her yerde ađır kaslarının űzerinde kűűk alevler titreŐti. Kadđnđn yumuŐak tenine dokunmak bile onu sarsđyordu. Her bir gűzűnű űptű ve ađzını onunkinin kűşesine dođru kaydırdı.

"Ben Ejderha Arayıcısıym, fél ku kuuluaak sívam belsű-sevgili. Belirli koŐullar altında ateŐ pűskűrtűrűz. Seni baŐka bir erkekle bulmak da bu koŐullardan biri olabilir."

DiŐleri kadđnđn alt dudađını ısırdı. Bir kez. İki kez. O yumuŐak yayı yakaladı ve hafifçe çekiŐtirdi, onu yutmak, akŐam yemeđinde ona sahip olmak istiyordu. İhtiyaçtan sinirli hissediyordu ve vűcudunun onunkine sűrtűnmesi bile arzusunu műmkűn olduđunu dűŐűndűđűnden daha fazla artırıyordu.

"EndiŐelenmenizi gerektirecek bir Şey olduğunu sanmıyorum. Sen çok... yaratıcı."

Eli kalçasının iç kısmına kaydı, daha yukarıya, bacaklarının arasına, ađır ereksiyonunu avulamak için kaydı. Neredeyse çaresizce tepki verdi, kalçalarını elinin içine dođru itti, zonkluyor ve sıcaktı, yumruđu műmkűn olduđunca çođunu çevreleyen sıkı bir eldiven olana kadar avucuna karŐı ŐiŐiyordu. BaŐparmađı geniŐ, hassas mantar baŐının űzerinde okŐayarak yumuŐak, sıcak ucun űzerine cazip inci damlasını sűrdű. Titremenin adamđn içinden geçiŐini ateŐli gűzlerle izledi; adamđn ateŐini daha da yűkselten gűzlerle.

Tenindeki parmakları cennet gibi hissettiriyordu, okŐayan okŐamalar geçmiŐindeki tűm çirkin anıları siliyor, bűylece sadece Ivory ve onunla olan dűnyası kalđyordu. Dokunsal. Erotik. Duyusal. Dűnyası bir anda hislerden ibaret hale geldi.

Ağız onunkinin üzerinde gezindi. Onun tadını içti. Nektar. Tatlı ve biraz baharatlı.

"Ateş püskürttüğünü görmek hoşuma gidebilir," diye fısıldadı onun ağızına.

Kadının dili adaminkine karıştı ve adamın aleti kadının elinin sıkı yumruğu karşısında sarsıldı ve daha da şişti. Öpüşmeyi derinleştirdi, açlığı öylesine acil bir taleple filizleniyordu ki kendini sinirli ve biraz da çaresiz hissetti. Bunun, elinin ağır ereksiyonunun üzerinde hareket etmesi ve ağzının dilini sanki şaftıymış gibi emmesiyle bir ilgisi olabilirdi.

"Hayır, yapmazsın, fél ku kuuluaak sívam belsö-beloved. Beni olduğum gibi seviyorsun."

Hafifçe güldü, sesi alçak ve hınzırcaydı ve sonra boğazından ve göğsünden aşağıya doğru öpüyor, onu geri itiyor, keskin küçük dişleriyle karnını ısırmak için üzerine çıkıyordu. Adamın nefesi boğazında düğümlendi. O uzun, kalın, ipeksi örgü vücudunun üzerinde sürükleniyor, şehvetli hislere katkıda bulunuyor, nefesini ve mantığını elinden alıyordu. Uzanıp kravatu çekiştirerek çözdü, böylece vücudunun üzerinden akıp gitmesine izin verebilecekti.

Çok seksiydi, saçları biraz dağınık ve dağınıktı, yumuşak bir teni ve yemyeşil kıvrımları vardı, altında da o harika çelik akıyordu. Bu kombinasyon onu her zaman akıl sağlığının ötesinde tahrik ediyordu. Vücudu ağrıyor ve ağır ereksiyonu acı ile nihai zevk arasındaki o alt uzayda bir yerde kalınlaşıp sertleşiyordu, ne zaman onun üzerinde hareket etse, dokunuşu sıcak tenini kadife gibi okşuyordu.

Parmakları okşayıp okşayıp adamın özünü çekerken, dili bir kedinin krema yalaması gibi adamın tenini yaladı. Nefesi şaftının başında ılıktı ve her kasının gerildiğini hissetti ama hareket etmesine izin vermedi. Kadının başını yakalayıp şiddetle yanan ereksiyonunun üzerine çekme dürtüsüne direndi. Yumuşak, sıcak ve cennet için yaratılmış ağzının beklentisi, sıkılaşmaya eklendi

ve kanında bir bağımlılık gibi büyüyen ihtiyaç.

Onun gözlerini görmeye bayılıyordu; aynı ihtiyaç ve açlık kuyusuna düştüğünü, ama yine de bu kadar çaresizce aşık olabildiğine biraz şaşırdığını ve şok olduğunu söyleyen o sersemlemiş bakış. Elleri birazcık titredi ve göğüsleri hareket ettikçe, yumuşak, lezzetli ve çok baştan çıkarıcı, uyarılma parmakları uyluklarını okşadı ve shaftının üzerinde dans etti.

Bekledi. Nefesini tutarak. Kadının saçları kalçalarında ve uyluklarında birikti. Kadının nefesinin sıcaklığının zonklayan ereksiyonunu yıkadığını, tepkinin tatmin edici sarsıntısını, daha da şiştiğini hissederken gözlerini kapattı. Hoşgörölü ve tembel. Onun cömertliğini seviyordu. Onu kelimelerle değil, bu şekilde sevmesi, ona zevk vermesi, sadece kendini ona vermesi. Tek başına bu bile onu en çok tahrik eden şeydi, tamamen ve cömertçe verdiği o nihai hediye

-Onun zevkini kendi zevki kadar ya da daha fazla istiyordu.

Dili dışarı fırladı ve adam inledi, kalçalarını çaresizce kaldırarak onun sıcak ağzını takip etti ama kadın geri çekildi. Avuç içleri adamın ağrıyan taşaklarını kavradı, yuvarladı ve okşadı, dili adamın vücudunu titreten ateş şeritleri gönderdi ve adamın shaftına doğru yalayarak ilerledi.

Nefesi durdu. Kalbi bir an atmadı ve sonra çarpmaya başladı. Kafasındaki uğultu arttı ve bir matkabın oraya vurduğuna yemin etti. Kasıkları çelik bir çivi gibi hissediyordu. Adam inledi, yumuşak, boğuk bir ses onu harekete geçmeye zorluyor gibiydi. Bir eliyle kalçasını kavradı, parmakları derine inerken diğer elinin parmakları onu bir mengene gibi sardı. Kadının kalbinin, kendi kalp atışlarıyla eşleştiğini duydu. Kanının bir gelgit dalgasının kabarması gibi damarlarında dolaştığını duydu. Kadim dilde küfretti, sesi kendi sesi değildi ama boğuk, çaresiz ve taleple aç bir şekilde çıkıyordu.

Onu yaladı. Geniş mantar başını yaladı, dilini o sert, kadife yumuşaklığındaki ucun üzerinde döndürdü ve beklentiyle sızdırdığı inci gibi damlaların tadını çıkardı. Tüm vücudu gerildi, ürperdi ve bu kez homurdandı, sesi alçaktı, görüşü bulanıklaştıkça şehvetle doluydu. "O köd belsö
-Karanlık al onu. Ivory, beni öldürebilirsin."

Onun ağzında, o dar, nemli, gizli sığınağında olmalıydı. Saçlarını avuçladı ve başını üzerine doğru itti, ona umutsuzca ihtiyacı vardı, bir an daha bekleyemezdi.

Ivory gözlerini onunkilerden ayırmıyor, ondaki değişiklikleri izliyor, onları içine çekiyor, onun her zamanki sakinliğini sarsma yeteneğiyle övünüyordu. Adamın ona karşı şeytani bir tavır takınması, hırlaması, saçlarını ellerinin arasına alması, onu kendine doğru çekmesi ve kalçalarını çaresizce itmesi hoşuna gidiyordu. Gözlerinin gece mavisinden yoğun siyaha dönüşmesinden zevk alıyordu. Saçlarındaki çizgilerin derinleşmesi. Göğsünden yükselen hırıltılarda, çenesindeki kasların gerilmesinde, tamamen başka bir âleme geçtiğini anlamasını sağlayan o küçük tikte çok heyecan verici ve son derece seksi bir şey vardı.

Bu gece Karpát halkının -dünyanın- tanıdığı en tehlikeli düşmanı avlamak için dışarı çıkıyorlardı ve ikisi de asla geri dönemeyebilirdi. Ona nasıl hissettiğini, onun için ne ifade ettiğini, ona ne kattığını gösterme kararlılığı, dilinin her büyüleyici darbesinde ve parmaklarının her okşayışında vardı. Şaftını tamamen içine çekti, onu derinlere çekti, sert etinin etrafındaki emişi sıkılaştırmak için yanaklarını oydu.

Dişleri hafifçe kazındığında inledi ve dili, alevlenmiş başın altındaki ultra hassas noktayı kızdırmak için şaftını yukarı doğru döndürdü. Başını geri çekerek dudaklarını onun üzerinde gezdirdi, onu izledi, gözlerinin zevkten açılmasını, nefesinin kesik kesik, sert nefesler halinde gelmesini izledi.

"Fildişi." Sesinde talep vardı.

Yavaş, yumuşak sevgilisi gitmişti, onu bir uçtan bir uca götürmek için acele etmeyen, her zaman tam kontrol sahibi olan, her zaman cömertçe veren ve onu şimdiye kadar bildiği her şeyin ötesine götüren kişi. Sevinç içinde patladı ve onu yuttu, derinlere aldı, tüm vücudunun tepki verdiğini hissetti, yoğun zevk içinde titreşirken tekrar titrediğini hissetti.

Uyluklarındaki kaslar uyarılmışlıkla zıpladı, karnı tepki olarak şişti, göğsündeki ağır kaslar dalgalanırken kolları esnedi. Ama onu heyecanlandıran, ağzının içinde sarsılan ve nabız gibi atan, her zamankinden daha da kalınlaşan aleti oldu. Dudaklarını germesine bayılıyor, adamın sıcak uzunluğunun dilinde yarattığı hissin tadını çıkarıyor, hatta adamın kısa, kesik kesik darbelerle boğazının derinliklerine, kaslarının onu sıktığı, masaj yaptığı ve sağdığı yere doğru itmesini bile seviyordu.

Bu anı planlamıştı, ona vermeyi, almayı, onun için ham zevki istemeyi, çaresiz, akılsızca kendinden geçmeyi, kendisi ya da ne hissettiği hakkında endişelenmek zorunda kalmamayı, sadece ona verdiklerini, ona sunduklarını almayı. Adamın dişleri aç bir kurdun dişleri gibi bir araya geldiğinde kadının içindeki sıcaklık alevlendi.

Yer değiştirdi, onları yere bıraktı, elleri kadının başını sabit tutarken ağzını aşağı itti, gözleri şimdi kısılmıştı, boğazının çalışmasını izliyordu, şimdi ayaklarının dibinde, yalvararak diz çökmüş kadının güzelliğini izliyordu, gözleri onunkilerle kilitlenmişti.

Benden başka tarafa bakma, diye emretti.

Başka tarafa bakmaya ya da onun aklından çıkmaya hiç niyeti yoktu. Bu enfes duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Kendi kalçaları ıslaktı, bacaklarının arasındaki birleşme noktası onun kendisini doldurmasına duyduğu ihtiyaçla zonkluyordu ama hiçbir şey için durmayacaktı. Onu boğazına kadar almak, onun için her şey olmak, onun tarafından kullanılmak, ona bu mükemmel hediye vermek istiyordu, böylece sevgisinin onu sardığını hissedecekti.

Dili adamın en hassas noktasını okşayıp ovaladı ve boğazından boğuk bir çığlık kaçtığını duydu. Gözleri o kadar koyu maviye dönmüştü ki, gözbebekleri yokmuş gibi siyah görünüyordu. Onun tepkisini hissetti. Diri diri yanıyordu. Ayak parmaklarından başının tepesine kadar alevler içindeydi. Alevler derisini yaladı. Kanı sıcak lav gibi akıyordu, kalındı, neredeyse damarlarından geçemeyecek kadar kalındı.

Daha sert. Fısıltı zihnindeydi. Oh, Kućak!-star. Ivory, daha sert. Sesi düzensizdi. Boğuk. Heyecan verici. Andasz éntölem irgalomet! Merhamet et, durma.

Hiçbir şey onu durduramazdı. Onun için yanıyordu. Onsuz içi bomboştı. Onun için, bu vahşi, seksi heyecan için çaresizdi. Adam kontrolü ele geçirdikçe, vücudu kontrolden çıktıkça emişini artırdı. Saçlarını kullandı, ağzını alırken başını sabit tuttu, şiddetli sarsıntıyı hissedene kadar başını ona doğru itti. Şişme. Adam patladığında, boğazından aşağı fışkıran sıcak jetin çıkardığı düzensiz sevinç ve coşku çığlıklarını duydu.

Onu emmeye devam ederken titrediğini hissederek bırakmadı, şimdi nazikçe, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Sonunda adamın ağzından kaymasına izin verdiğinde topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Dili, dolgun ve şiş dudaklarında yavaş ve şehvetli bir gezinti yaptı.

Ivory onun gözlerinin değişmesini, o koyu gece mavisinden derin bir okyanus uçurumunun esneyen uçurumuna dönüşmesini izledi. Çok aç. Odaklanmıştı. Hepsi onun içindi. Kalbi yerinden fırladı. Bazen açlığı onu sinirlendirebiliyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi, vücudu saldırganken ve kaslarından akan çeliği hissedebiliyorken. Bu onu hem çekiyor hem de itiyordu, hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Razvan her zaman o kadar kontrollüydü ki kontrolü kaybettiğinde -ki Razvan onu seviyordu- yoğunluğu dehşet verici... ve ödüllendirici oluyordu.

Yumruğu aniden tekrar saçlarına takılarak onu yukarı çekti. Başını geriye çekerek boynunu açığa çıkardı. Kalbi yerinden fırladı. Her kemiği eridi. Hava almak için ciğerlerinin yandığını hissetti. Dişleri derinlere battı ve

katıksız bir coşku

Vücudu bir gelgit dalgası gibi onu batırdı. Gözleri kapandı. Bu leziz zevk bir sıcaklık dalgası gibi içine yayılırken duyularını nasıl sağlam tutabilirdi? Sanki açlıktan ölüyormuş gibi ondan içiyor, sanki asla doyamayacakmış gibi yaşamın özünü bedenine çekiyordu.

Adamın kontrolünün sınırında olduğu, ağzının çılgınca bir tutkuyla onun üzerinde gezindiği ve hissettiği coşkunun, bedeninin ve tadının ona getirdikleriyle kıyaslanamayacak kadar az olduğu anları seviyordu. Onun zihnine dokunmayı ve kaotik erkek ateşini beslemeyi seviyordu, ihtiyaç ve şehvet o kadar keskin ve korkunç bir şekilde yükseliyordu ki onu yutmamak için kendini zor tutuyordu. Dişleri, onu yutan ve tüketen arzu ve sıcaklık katmanlarına yalnızca başka bir boyut ekleyen küçük acı ısırıklarıydı.

Her yükseliş böyleydi, birleşme ihtiyacı, kesinlikle bir hissetme, birleşmelerinin sıcaklığı ve ateşi. Adam son bir kez daha hoşgörölü bir şekilde içip küçük yarayı kapatmak için dilini iğne uçlarının üzerinde gezdirdiğinde kadın zevkle ürperdi. Ağız orada bir an emildi, onu işaretledi, daha önce hiç yapmadığı bir başka hoşgörü. Onun bir parçası gibi hissediyordu. Kalbinin bir parçası. Ruhunun bir parçası.

Dili, boğazından göğsüne doğru inen yakut kırmızısı kan damlacıklarını yaladı. Dili göğüs ucunu okşadı ve kadın nefesini içine çekti ama elleri onu zapt etmek için başını tuttu. Yine de Razvan'ı o anki ruh halinde dizginlemek mümkün değildi. Bir şeyler homurdandı ve kadının göğsünü ağzına aldı, meme ucunu ısırды ve kadın zevkle haykırana kadar çekiştirdi.

Güçlü bir şekilde emdi, vücudunu harap etti, onu kendi vücudu haline getirdi. Ondan zevk alıyordu ama sanki o da bunun birlikte geçirdikleri son zaman olabileceğini biliyormuş gibi ona on katıyla karşılık veriyordu. İkisi de bunu dile getirmedi, ikisi de kabul etmedi ama adam onu odanın zeminine götürdüğünde, kadın da en az onun kadar çılgına dönmüştü.

Elleri adamın sırtında geziniyor, göğsünü okşarken tırnakları derine batıyor ve içinden şimşekler çakmasına neden oluyordu. Adamın dili, kadının aklını başından alan sıcak, yavaş yalamalarla sert tepesinde geziniyordu. Ağzı, kalçalarının onunkilere doğru itilmesiyle eşleşen ritmik bir harekete büründü. Adamın sert uzunluğunun kalçası boyunca bir damga gibi uzandığını hissedebiliyordu. Vücudunun onunki boyunca her sürüklenişi onu daha sıcak ve daha kalın hale getirdi.

Kadın nefes nefese kalırken, tenlerinde elektrik yayılıyor, tahrik kıvılcımları çakıyor gibiydi. Bir ileri bir geri gidip geliyordu, ele geçirilmiş bir erkek gibi, dişleri, dili ve sıcak ağzıyla onu kendinden geçiriyordu. Dünyasında Razvan'dan, onun sert vücudundan, etrafındaki havayı dolduran günah ve seks kokusundan, hava yerine ciğerlerini yakan erkek kokusundan başka bir şey yoktu.

Başını kaldırdı, gözlerinin delici mavisinde küçük alevler yanıyordu. "Kanımı al, Ivory. Hemen şimdi. Hemen şimdi."

Sert elleriyle onu kaldırdı, kucağına oturttu, ona baktı, ona bindi, böylece ıslak, kaygan açıklığına karşı agresif ve sıcak olan sert uzunluğunu hissetti. Sert nefes alışları onu daha da büyüdü altına aldı. Adam bu haldeyken büyülenmiş gibi hissediyordu, onun tadına bakmak ve ona dokunmak için bu kadar çaresizdi. Elleri teninin üzerinde gezinmeyi hiç bırakmıyor, onun her santimini kendine mal ediyordu. Onun olmanın heyecanını seviyordu.

Başını kaldırarak adamın göğsünü ve boğazını yaladı. Karnı dalgalandı. Şişti. Şaftı, o korkunç, harika çelik sivri uç, zonkluyor ve kalçasına çarpıyor, bir fırsat bekliyordu. Dudaklarını yaladı. Onun tadına baktı. Onun özünü. Bunun ona ne yaptığını hissetmesine izin verdi, zihninin derinliklerinde, bedeninde.

Sıcak boğazına sokulurken dili nabzının üzerinde dönüyordu. Onun erkeksi hissini, sıcaklığını seviyordu. Dişlerini ısırdı ve vücudunu huzursuzca onunkinin üzerinde hareket ettirdi, baştan çıkarıcı bir baştan çıkarma, o kadar derin, o kadar ilkel ki, ihtiyacı ile titredi. Öpücük için yüzünü kaldırdı, istiyordu--hayır

onun ağızına ihtiyaç duyuyordu. Vücudunu büyük bir uçuşun eşiğinde, kenara çok yakın, o esneyen uçuşuma doğru sıçratabilecek ya da onu hayal edebileceği her şeyin ötesinde bir zevk girdabına sürükleyebilecek o muhteşem ağız.

Ağız onunkinin içinde eridi. Kaynaştı. Kaynaştı. Çok sıcak. Tüm vücudunu saran kavurucu bir sıcaklık, ince, beyaz porselen tenini soluk bir renge dönüştürdü. Adamın sert kenarlarla oyulmuş yüzüne baktı, bir erkeğin yüzüne, gözleri ağır ağır kapanıyordu, sahipleniciydi. Onu tekrar öptü, içine çekti, ağızının köşelerine kadar öpmeden önce acelenin kendisini sertçe vurmasına izin verdi. Yalarken. Onu tattı. Küçük ısırıklarla çenesini ve dudağını ısırды. Çekiştiriyor. Alay etmek. İstemek.

"İkimizi de öldürebilirsin," diye uyardı.

Vücudunu onun çok sert ereksiyonunun sıcak damgası üzerinde duysal bir kayma ile hareket ettirdi, ileri geri sürtünerek onu içine çekmeye çalıştı.

Vücudu sarsıldı ve inledi. Parmakları kızın saçlarını sıkıca kavradı ve gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye çekti. "Şimdi kanımı al, Ivory." Sesi derinleşmişti. Sertleşmişti. Daha aç. Daha şehvetli.

Kalbi yerinden fırladı. Neredeyse patlayacaktı. Boğazı daraldı. Dili şimdiden onun tadını alabiliyordu, onun o tatlı, baştan çıkarıcı, erotik tadını. Tükürüğünün oluştuğunu hissetti. Dişleri uzadı. Onun inatçı çenesini öptü, nabzının sıcak, canlı ve davetkâr olduğu boynunun yan tarafına doğru daha fazla öpücük izledi. Dişleri adamın tenini sıyırdı.

Razvan nefesini içine çekti. "Kucak-yıldızlar, Ivory." Vücudunda ter parıltıyordu. "Bunu atlatabilecek miyim bilmiyorum."

Başını çevirdi ve kızın başını omzuna, tam da kanını almasını istediği damara doğru yönlendirdi. Kadının kalçalarını kaldırıp kendini konumlandırırken ve onu tamamen kılıfına sokmak için üzerine bırakırken gözleri kapandı.

Arzusu, onun kokusu ve tadından başka bir şey düşünemez hale gelene kadar büyüdü. Kalp atışları onunkilerle eşleşti. Adrenalin bir ateş topu gibi içinden geçti. Dişleri derinlere battı ve adam inleyerek vücudunu onunkine çarptı. Hareket etmedi, sadece onu doldurdu, sıkı, kavurucu kıvrımlardan geçerek tamamen içine oturdu.

Sıcak kanın ilk tatlı damlalarını ağzına çekti, dilinin üzerinde patlamasına izin verdi, vücudu onun özünü emdi. Elleri başını tuttu, omzuna yasladı ve başını yumuşak, sıcak boynuna doğru eğdi. Dili damarları boyunca yaladı.

Vücudu onunkinin etrafında patladı. Nabız gibi. Hayatla dalgalandı. Kalbi yerinden fırladı. Vücudundaki her kas gerildi, kadife bir mengene gibi onu sıkı. Nefesi kesildi. Tekrar yaladı. Dişlerinin boynunu sıyrmasına izin verdi. Kadının yanıtı bir orgazm daha oldu, bu seferki ilkinden daha sertti.

Nefes nefese kaldı, başını kaldırmaya çalıştı ama adam başının arkasını, o muhteşem mavi-siyah saçlarını avucunun içinde tuttu ve onu içmeye zorladı. Dişleri boynunu deldi, derinlere battı. Kadın inledi, ses adamın vücudunda titreşti ve ereksiyonunu çevreledi, onu okşadı, sağdı, zengin, sıcak kremayla yıkadı.

Onu başka bir orgazma sürüklerken ondan içti. Ve bir tane daha. Her seferinde ereksiyonu daha da kalınlaştı. Daha sıcak. Daha uzun. O kendi orgazmını yaşarken, adam da onunkini yaşıyordu, orgazmları her ikisini de sarsıyordu. İkisi de doyduktan sonra iğne deliklerini kapatıp birbirlerine baktılar.

Önce Razvan kıpırdandı, eğilip onun ağzını kendi ağzıyla kavradı, kanı damarlarında dolaşıyordu ve kasıkları öylesine dolu, sert ve ağrıyordu ki, bir hareket daha yapsa, kadının bedeni onunkinin etrafında hafifçe kasılsa, kim olduğunu unutacağını biliyordu. Dudakları onunkilere dokunduğu an, her şey oldu. O enfes kadınsı kılıfın kaslarını sıkı ve adam inledi, öpücüğü kesti ve kalçalarını ellerinin arasına aldı.

Hareket etmeye başladı, bir piston gibi kızın içine doğru ilerledi, vücudu kızın vücudunun derinliklerine çarptı, yukarı doğru ilerlerken onu kucağına çekti. Göğüsleri ona karşı zıplıyor, sürtünme kasıklarına fırlayan oklar gönderiyordu. Kalçalarını okşayan uzun saçları onu daha da tahrik etti, böylece bacaklarındaki muazzam gücü onun içine girmek için kullandı.

Ağzı açıldı. Gözleri genişledi. İlk dalgalanmayı hissetti, bir deprem gibi güçlü bir şekilde göğüslerinden kılıfına kadar içinden geçti, böylece onu sıkıştırdı ve tohumunu ondan sürükledi. Boşalıp bitene kadar sıcak tohum fışkırdı, kadının lezzetli çığlıkları etrafında yankılandı.

Onları gençleştirici toprağın göreceli güvenliğine geri götüren Ivory oldu. Kolları, bacakları birbirine kenetlenmiş, adamın vücudu kadınının içinde, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak yatıyorlardı. Kadının gülümsemesi yavaştı. Tatmin olmuştu. Biraz da şaşkın.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Razvan."

Tutkuları sırasında boynundan göğsüne fark edilmeden akan kıpkırmızı kanın küçük bir damlasını yaladı. Tepki olarak titredi ve vücudunun üretebileceği son damlaları da boşaltarak tekrar kenetlendiğinde sıcak ve dayanılmaz derecede şehvetli yeni bir sıvı krema dalgası üretti.

"Seni memnun ettiğim sürece, fél ku kuuluaak sívam belsö- sevgili."

İsteksizce ona sarılmasını gevşetti ve bacaklarının kalçalarına dolandığı yerden düşmesine izin verdi. Bu hareket her ikisinin de içini titreten bir nabız atışı daha gönderdi. Kadın adamın üzerinden yuvarlandı ve kollarını iki yana açarak uzandı, vücudu hâlâ nefes nefese kalmıştı.

"Sanırım beni öldürmüş olabilirsin. En azından ciğerlerim gitti. Ve hala minik, küçük, çok harika orgazmlar yaşıyorum. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Başını çevirerek ona ukala bir sırıtış attı. "Seni memnun etmek benim işim ve bu görevi çok ciddiye alıyorum."

Ciddiyim."

Parmakları onunkileri buldu. Gözlerini kapadı ve sadece onun tadını çıkardı. Onunla birlikte olmanın. "Bir şeyi bilmeni istiyorum, Razvan. Kalbimden geçenleri söylemek benim için çok zor. Bunları yüksek sesle söylemek bana kendimi aptal gibi hissettiriyor ama bunu bilmelisin."

Gözlerini açtı, bakışlarını onunkilere kilitledi ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Eğer işler ters giderse, ki ikimiz de biliyoruz ki ters gitme ihtimali çok yüksek, bu hayatımın en güzel zamanıydı. Seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişman değilim. Bana yeniden yaşadığımı hissettirdin. Bana kardeşlerimin anılarını neden ruhumda taşıdığımı hatırlattın. Ve bana kalbinden bir hediye verdin. Bu hediyenin çok değerli olduğunu bilmeni isterim. Seni ölçüsüz seviyorum."

Bu itiraf daha da anlamlıydı çünkü onun için yoğun duyguları ifade etmenin gerçekten zor olduğunu biliyordu.

"Ben de seni seviyorum." Ona göre bu tam olarak yeterli değildi. Duygularını ona gönderdi. Yoğun. Her şeyi tüketen. Onu bu duyguya boğdu. Onu içinde boğdu. Onun kalbini, zihnini ve ruhunu görmesine izin verdi.

"Beni başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar etkiliyorsun," dedi ve gözyaşlarını geri kırarak sertçe yutkundu. İç çekti. "İyi beslenmeliyiz. Kendimizi ve sürüyü. Yüksek büyücüyü yok etmek için en iyi şansımız bu. Geçen akşam yaptıklarımız yüzünden zayıflamış olacak."

"Bu görevi üstlenmek istediğinizden eminsiniz."

Gülümsedi ve bu kez gülümsemesi onunkiyle eşleşecek şekilde dingindi. "Fikrimi değiştirmedim, ne de düşündüğün gibi bensiz gitmene izin veririm. Eğer başarılı olacaksak bana ihtiyacın var, tıpkı benim sana ihtiyacım olduğu gibi. Birlikte şansımız ayrı olduğumuzdan daha yüksek."

"Öyleyse bu geceyi kaybedemeyiz, fél ku kuuluaak sívam belsǒ-beloved," dedi Razvan. "Silahlarımızı seçelim ve sürüyü çağıralım. Eğer bizden kaçarsa, bu fırsatı bir daha yakalayabilmemiz için ne bizim ne de bir başkasının eline uzun bir süre geçmesi gerekecek."

"Bizden kaçamayacak," dedi Ivory ve sesinde elik vardı.

Bölüm 20

Kar taneleri gökyüzünde süzülürken evlerinden uzaklaşıp Razvan'ın Xavier'in yerleştiğini bildiği dağlara doğru sürükleniyordu. Karpas bölgesine en yakın köyden kilometrelerce ötede ormanda geyik avlayan küçük bir insan avcı grubu bulmuşlar ve iyice beslenmişlerdi. Sürü doyurulduktan ve herkes tam gücüne kavuştuktan sonra, Xavier'in aylar önce mağaralar labirenti yok edildiğinde gittiği ve Razvan'ın kaçmasına izin verdiği buzul dağına doğru yolculuğa başladılar.

Hiçbir iz bırakmamaya dikkat ederek gökyüzünde ilerlediler, ancak zemini dikkatlice inceleyebilmek için alçakta kaldılar. Ağaçların arasından çıkıp buz gibi bir derenin yanına geldiklerinde, Ivory'nin gözüne bir renk sıçraması takıldı. Kurtlar tedirginlikle tepki verdi. Ivory ve Razvan, izleri incelemek için fiziksel formlarına geri dönerek yerin hemen üzerinde havada asılı kaldılar.

"Burada bir kan izi var," diye gereksiz yere işaret etti Ivory. "Bir geyik leşinin ağaçların arasından karlara ve dağlara doğru sürüklendiği yeri görebilirsiniz. Geyiği öldürenler kurtlar ya da insan avcılar değil." Kardaki çivi izlerini işaret etti. "Yarasalar."

Uzun bir süre öylece durup izleri inceledi. Razvan hiçbir şey söylemedi, avcının izleri bulmasını izlemekten keyif alıyordu. Xavier'in mutasyona uğramış yarasalarının mağaralardan uzakta beslenmeleri pek alışıldık bir durum değildi ama bu kesinlikle bir yarasa saldırısıydı. Yaratıkların kanatları üzerinde yürüdüklerine dair kanıtlar karda açıkça görülüyordu.

"Geyikleri burada pusuya düşürmüşler," dedi. Başının üstünü işaret etti. "Bazıları yukarıdan düştü, bazıları aşağıdan geldi ve belli ki etrafını sardılar. Zavallı şeyin hiç şansı yoktu."

Çeşitli kurt sürüleriyle birlikte avlandığını ve kışı atlatmalarına yardımcı olduğunu söylemedi.

Ivory sertçe başını kaldırdı, bakışları daraldı. "Bu aynı şey değil. Kanı kötü amaçlar için efendilerine götürüyorlar."

"Bu doğru," diye kabul etti. "Seni rahatsız ettiği halde neden aklımı okuyorsun?"

"Beni sadece yüzündeki o gizli sırıtış rahatsız ediyor. Erkek olan." Çünkü sırıtışıyla kızın içini eritiyordu ve bu kabul edilebilir bir şey değildi. Sanki onun sevimli olduğunu falan düşünüyordu. Sevimli. Ne sinir bozucu bir kelime. Ona kızgınlık ve utanç karışımı bir bakış fırlattı. İşte yine o küçük erkek sırıtışı, kar ve buzun içinde, etraflarını saran tehlikeyle birlikte bedenine atlama isteği uyandırdı. "Dikkatini dağıtıyorsun

Ben."

Beyaz dişleri parladı. "Ben sadece öğrenebilmek için uzmana yakın ilgi gösteriyorum."

"Kasıtlı olarak dikkatimi dağıtıyorsun ve ben-" Sözünü kesti, gözleri büyüdü.

Razvan'ın yüzündeki gülümseme, onun bakışlarını tepedeki bir ağaç dalına doğru takip ederken kayboldu. Eğitimsiz bir göz için iyi görünüyordu. Kar iğnelere yapışmış ve dalları ağırlaştırmıştı. Kadının zihninde beliren telaşı yakaladı.

"Ne oldu?"

"Yukarıda. En üst dallarda." Sesi çok alçaktı, zar zor bir ses tonu vardı. "Kar bozulmuş."

Neden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. Dört küçük yerde, sanki bir kuş ince dalın üzerine hafifçe konmuş gibi, karlar dökülmüş ve bir kabuk lekesi ortaya çıkmıştı.

"Yarasalar mı?"

"Hayır, karda çizgiler çiziyorlar ama kabuk görünmüyor. Avcılar yarasaları takip etti." Sesine bir korku notası karıştı. "Bu yerde kimin yaşadığını ve neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlar. Ritüelimizle Xavier'i zayıflattık. Nefretini kendine döndürdük. Eğer bir avcı bulmayı başarırsa ..." Sözlerini yarıda kesti.

Xavier'in Karpatyalı avcıları ele geçirmesi fikri midelerini bulandırdı. Sadece avcı acı çekmekle kalmayacak, Xavier bir Karpatyalı'nın kanıyla son derece güçlü olacaktı.

"Emin misiniz?"

Cevap olarak Ivory yer değiştirdi ve buhar gibi ağacın tepesine doğru süzüldü. Dalı incelerken havada asılı kaldı ve onun yanına yere indi, dikkatlice

karı rahatsız eder. "Kesinlikle Karpatyalı. Hiç koku yok. Başka bir şey yok, sadece şu iki küçük işaret var."

Razvan eliyle çenesini ovuşturdu. "Eğer yaraları takip ettilerse, onları sonuna kadar takip etmek zorundayız Fildişi. Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun. Onları Xavier'e bırakamayız. Eğer çok şanslıysak, çok güçlü ve deneyimli avcılar olacaklar."

"Xavier yalnız olmayacak," diye ekledi Ivory.

"Hayır, yapmayacak. Ve onu koruyacak pek çok iğrenç şey var, bunlardan en önemlisi de ölümsüzler," dedi Razvan.

Ona doğru uzandı, parmakları onunkilerle birleşti. "Gidiyoruz o zaman."

"Sonuna kadar," diye kabul etti Razvan.

Ivory ve Razvan, Xavier'in son kalesini inşa etmeye başladığı dağa giden dış tepelere yaklaşırken tek bir kartanesini bile rahatsız etmemeye dikkat ederek gizlice ilerlediler. Şeytani deneylerini yapabileceği ve Karpat halkına zarar verebileceği derin buz mağaralarına ve yerin altındaki mağaralar ağına ihtiyacı vardı. Buzulun kenarına yakın en uygun yeri seçmişti, böylece mutasyona uğramış ekstremofillerini Karpatların yaşadığı dağlık alan boyunca uzanan su yollarına taşımak için doğayı kullanabilecekti.

Eğer avcılar bu yoldan geldiyse, en azından başka bir işaret bırakmamışlardır, dedi Ivory telepatik bağlantılarını kullanarak, gecenin içinde ses taşıma riskini almak istemiyordu.

Razvan'ın içinde korkunç bir korku hissi giderek büyüyordu. Dağa yaklaştıkça bu his daha da güçlendi. Xavier'e yaklaştıklarını biliyordu ama daha da kötüsü, avcının -ya da avcının- kim olduğunu biliyordu.

Natalya ve hayat arkadaşı önümüzde.

Ivory'nin nefesi kesildi. Emin misin?

Kesinlikle.

Razvan, Ivory'ye baktı ve gece mavisi gözleri o kadar kararmıştı ki göz bebekleri neredeyse kaybolmuştu. Küçük

Derinliklerde alevler titreşti ve Ivory tepki olarak biraz titredi, içinden bir ürperti geçti.

Kız kardeşimi alamaz. Her kelimeyi ısırıldı.

Kısa bir an için ona doğru eğildi ve onu sıcaklığıyla sardı. Hayır, yapamaz. Kendini tamamen Xavier'i yakalamaya ve dünyayı onun kötülüğünden kurtarmaya adanmıştı.

Mavimsi buzun patlayan zirvelerinin hemen altındaki tepelerin eteklerine doğru uzanan vadide ilerlerken rüzgâr hızlanmaya başladı. Buzdan yamaçlarda hiç ağaç yetişmezdi. Çok az kişi oraya tırmanmayı denemişti, keskin yükselen sırtlar çok dik ve sivriydi. Rüzgârlar protesto edercesine artar ve büyük buz mızrakları sık sık talihsiz kurbanların üzerine düşerdi. Tehlikeli bir dağdı ve çoğu kişi bundan kaçınırdı.

Tepelerin ilkinde yaklaştıklarında, korumanın ilk etkisini hissettiler. Alçak bir uğultu başladı ve onlar yollarına devam ettikçe daha da yükseldi. Kafalarının içindeki basınç arttı, her ikisini de sarsan acı verici bir patlama oldu. Ivory durdu ve parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırarak haykırmamaya çalıştı.

Bir hayvan bile bunu hisseder. Yakınlarda yaşam olmamasına şaşmamalı, dedi.

Bu da gördüğümüz izleri, sürüklenme izlerini ve kardaki kan lekelerini açıklıyor. Razvan elini şakağına koydu ve onu iyileştirici bir sıcaklıkla doldurdu. Başındaki basınç bir anda azaldı. Ona sertçe baktı. Yüzü sadece bir anlığına gerildi ve zihnine dokunduğunda, onun içeri girmesine izin vermesi bir an aldı.

Yarasalar av bulmak için diğer mağaralarda olduğundan daha uzağa gitmek zorunda, dedi Razvan o itiraz edemeden.

Ivory ürperdi. Yarasalarla dövüşmekten gerçekten nefret ederdi. Küçük, iğrenç dişleri vardı ve etten hoşlanıyorlardı. Kan izi, buz kayalıklarının keskin tırmanışının hemen önünde yuvarlanan küçük bir tepenin tabanına yakın bir noktaya götürdü. Biliyordu ki

Tecrübelerine dayanarak, yarasaların battığı noktanın yakınındaki zeminin, şüphelenmeyen bazı yaratıklar için bir tuzak olacağını düşünmüştü. Eğer çok yaklaşırlarsa, zemin çökecekti.

Xavier'in daha iyi bir sistem üzerinde çalışmak için zamanı olmadı, bu da en iyi durumda olmadığı anlamına geliyor, diye devam etti. Buraya taşındıklarında kaçtım. Halalarım yaptığı gibi beni de zayıf tuttu çünkü direnişimden korkuyordu ama bu onu da zayıflattı. Beni kuruttu ve beslenmek için kullanamadı. Büyücü ve hayvan kanıyla idare etti.

Ivory, Xavier'in elindeki Razvan hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu. Kız kardeşinin yüksek büyücünün kalesinde olmaması için dua etti. Onu güvende tutmak tutunabildiği tek şey, hayatta kalma sebebiydi. Xavier yaşadığı sürece Natalya'nın onun eline geçmesine izin vermeyecekti. Ve şimdi . . .

Bu düşünceyi sertçe bastırdı. Elimizden gelse yarasa inine düşmek istemiyorum.

Kanla lekelenmiş karın üzerinde süzülürken midesinin derinliklerinde hastalıklı bir his vardı. Geyik leşi belli ki içeri sürüklenmişti ama peşinden başka bir şey daha girmişti. Kar taneleri lekeleri kısmen örtüyordu, bu da yarasalar ödülleriyle birlikte inlerine döndükten sonra bir şeyin karı bozduğu anlamına geliyordu.

Bu bir giriş. Razvan pragmatikti. Onlarla daha önce de uğraşmıştık.

Altlarındaki toprak yuvarlandı. Dağ titredi ve büyük bir buz kütlesi tepelerindeki sarp kayalıktan koparak kar ve buzu küçük bir uyarıyla üzerlerine doğru sürükledi. İkisi de tereddüt etmeden savaş kemerlerinde bulunan halkalı kapsüllere uzandı ve ince bir kanlı kar tabakasıyla kaplı uğursuz deliğe atlarken buhar olup uçtular.

İğrenç koku onları ilk olarak, daha telaşlı yarasaların sesleri duyulmadan önce yakaladı. Kokuşmuş, çürümüş et kokusu burunlarını yakıyor ve midelerini rahatsız ediyordu

Böylece mevcut formlarını korumak ve tepki vermemek için savaşmak zorunda kaldılar. Dar tüpten aşağı indikçe tiz ve öfkeli çığlıkların sesi yükseliyor, zihinlerinin duvarlarını keskin tırnaklar gibi kazıyarak sinirlerini çığlık atma noktasına kadar parçalıyordu.

Yarasalar tüpteki karanlık, sülfür kokulu deliklerden dışarı akmaya devam etse de, mağaranın zemininde gerçekleşen şiddetli savaşa katılmak için aşağı düşseler de, yanık izleri duvarlardaki lekeleri kararttı. Etobur yarasaların yaşadığı her deliğin dış kenarlarına çürüyen et parçaları, kan ve kürk sıçramaları yapışmıştı.

Xavier kalesinin tehlikede olduğu konusunda uyarıldı, dedi Ivory, sesine sinirlilik karışarak. Zayıf bile olsa, zorlu bir rakip. Ona habersizce saldırmayı umuyordum. Bizden kaçmasını istemiyorum.

Razvan, kalesinden kolay kolay vazgeçmeyeceğini tahmin ediyor. Gidecek daha az yeri var. Burayı tamamen güvenli hale getirecek zamanı olmadı. Geldiğimizi bilse de bilmese de bu bizim en iyi şansımız.

Ivory, Xavier'in yanlışlıkla yarasalara rastlayan iki talihsiz avcıyı beklediğini ve muhtemelen Karpat kanıyla ziyafet çekmek için sevinçle hazırlandığını söylemekten kaçındı.

Acele et Ivory, Natalya'ya saldırıyorlar.

Xavier muhafızlarına onları öldürmemelerini emredecektir - en azından onu öldürmemelerini. Onun kanını kendisi için isteyecektir, bu da onlara küçük bir avantaj sağlar, diye güvence verdi.

Uzun tüpün dibine yaklaşmışlardı ve artık yarasaları görebiliyorlardı. Siyah tüylü gövdeleri ve jilet gibi keskin dişleriyle yüzlercesi, ayaklarının ucunda pençeleri ve uçlarında çivili kanatları vardı. Kılıçlar yarasa yığınları arasında şiddetle savruluyor, kafaları ve bedenleri kesiyordu ama sayıları çok fazlaydı. Vikirnoff ve Natalya arka arkaya duruyordu, yüzleri asıktı, açıkta kalan her deri parçasına kan bulaşmıştı. Hem Razvan hem de Ivory dişlerinin etlerini kemiklerinden ayırdığını hissetmişlerdi ve

Karpatlar'da, unutulmaz anılar onlarla alay etmek için ayağa kalktı.

İçeri girerken Ivory, Vikirnoff'un tanıyacağı daha eski ve yaygın telepatik yolu kullanarak uyardı. Yapacağımız şey, ev yapımı el bombalarımızı kullanarak havanın bileşimini değiştirmek. Ateş sıcak, çok yoğun yanacak ve bu kimyasal ciğerlerinize çekemeyeceksiniz. Paniğe kapılıp yüzeye doğru çıkmak isteyeceksiniz ama ateş yukarı doğru tırmanacak, diye uyardı ve Razvan'a kimyasal el bombalarını ilk kez kullandığında verdiği talimatların neredeyse aynısını verdi.

Razvan kız kardeşine uzandı ve çocukken kurdukları çok daha eski bağlantıyı kullandığında onun irkildiğini hissetti. Merkezden çıkmak için savaşın ama duvarlardan uzak durun. Maddeleştirmizde kimyasal kullanacağız ve sonra tekrar buhara dönüşeceğiz; aynısını anında yapın ama unutmayın, yoğun ısıyı yine de hissedeceksiniz.

Anlıyorum, Natalya geri gönderdi.

Razvan ona saldıran yarası yığınının görmemeye çalıştı. Vahşi görünüyordu, asık suratı bir konsantrasyon maskesiydi, saçları bir dişi kaplanın renkleriyle çizgiliydi.

Razvan vücudunu Ivory'ninkiyle yüz yüze gelecek şekilde konumlandırdı. Onlar cisimleşir cisimleşmez, daha önceki deneyimlerinden yarasaların saldırıp etlerini parçalayacaklarını biliyordu. Hazır mısın, kont o sıvanak-bir savaşçının kalbi?

Şu işi halledelim, diye karşılık verdi Ivory, savaşta her zamanki gibi sakindi. Konu dövüş olduğunda paniğe kapılmadan neredeyse her koşulun üstesinden gelebilirdi; ancak iş duygulara geldiğinde, sinirlerini ve kırılmağını gizlemekte o kadar da iyi değildi.

Bir şey daha, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili, seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Şimdi, Razvan ekledi.

Ona sarılmak istedi. Bunu ona geri söylemek istedi. Ama adam çoktan cisimleşmişti ve onun ritmine uymak zorundaydı. Odanın zeminine fırladı ve

Razvan'ın vücudu, kız kardeşinin ön tarafını korurken, kız kardeşini korumak için açılı duruyordu.

Etten kemikten bedenlerini giydikleri anda yarasalar beslenme çılgınlığına kapıldılar, avın kokusu onları çılgına çevirdi. Parçalayıp yırttılar, bedenlerini Karpatlar'a fırlattılar. Kurtlar kükredi, kafaları ortaya çıktı, pençeleri kazıldı, sıçramaya hazırды.

Durun! Dur! Ivory çılgınca emretti.

Raja ve Blaez sakinleşerek sürünün geri kalanına emirler yağdırdı ama yarasaların pençeleri derilerini parçalarken bile kafalarını tutup sallayarak boyunlarını kırmaya devam ettiler. Razvan ve Ivory aynı anda pimleri çekti. Kutulardan kurtulmak için sadece beş saniyeleri vardı.

Ivory el bombasını doğrudan odanın ortasına, savaşıyan yarasa denizinin ortasına fırlattı. Bazıları kutuya saldırdı ve keskin dişleriyle onu ısırmaya çalıştı.

Razvan atmak için kolunu geri çekti ve Ejderha Arayıcı kanının kokusundan etkilenen en az bir düzine yarasa üzerine atladı, oval şekilli kutuyu atmaya çalışırken vücutlarının ağırlığı kolunu aşağı çekti.

Vikirnoff ileri atılarak kılıcını savurdu ve Razvan'ı kâğıt inceliğinde bir farkla ıskalayarak hepsinin üzerinden geçirdi. Cesetler kolundan düşüp geride parçalanmış etler bırakırken Razvan nefesini içine çekti. Daha fazlası açık yaralardan beslenmek için acele ediyordu ama o çoktan teneke kutuyu bırakmıştı.

Şimdi! Şimdi! Hemen! Hemen! Razvan kız kardeşini uyardı.

Dört Karpatyalı da buhar olup uçtu. Patlamayla birlikte oda sarsıldı, havadan yarasa cesetleri, kaya parçaları, buz ve çürümüş insan ve hayvan leşleri yağdı. Işık parlaması o kadar parlaktı ki, farklı bir formda olmalarına rağmen gözlerini delip geçti. Havanın bileşimi gaza dönüşürken, yoğun ısı doğal kalkanlarını yiyip bitirdi. Ateş bacadan yukarı doğru yükseliyor, kayadaki delik ve çatlakları yakıyor, dışarıdaki havaya doymak bilmiyordu.

Buz eriyerek kaynayan, tıslayan bir buhara dönüşürken, ateş turuncu-kırmızı alevler saçarak yaralarının yuvalarında parıldıyor ve her çatlaktan kükreyerek dışarı çıkıyordu. Dış basınç o kadar fazlaydı ki, vücutlarının molekülleri yaralarının vücutları gibi içe doğru çökme tehdidiyle karşı karşıyaydı. Etraflarındaki mutasyona uğramış yaratıklar sıcak alevlere dönüşüyor, sanki üzerlerine bir bomba değmiş gibi patlıyor ya da basitçe parçalanıyorlardı.

Gürültü üzerlerine hücum etti; ateş kendi rüzgârını yaratırken patlayan bir yanardağın gürleyen şiddeti, odanın içinde uğuldayarak talihsiz kurbanlar arıyordu. Cehennemden kaçış yokmuş gibi görünüyordu. Vikirnoff ve Natalya sadece Razvan ve Ivory'nin yüzeye çıkma ve yangından kaçma dürtüsüne direnmeleri nedeniyle kaldılar. Bacanın kaya duvarları uğursuz bir kırmızıya büründü ama alevler söndü ve geride korkunç, kararmış bir sel bıraktı.

Yanmış leşler ve döküntüler erimiş buz ve kardan akan suyun içinde yüzüyordu. Ivory parlayan duvarlardan uzak durmaya özen göstererek bacadan geçip pis kokudan uzaklaştı. Bir köşeyi döndüler ve tünel genişleyerek büyük bir odaya açıldı. Ivory elini kaldırarak durdu. Diğerleri onun etrafında toplandı.

"Yarasaların deliğine inmeye karar vermene ne sebep oldu?" diye sordu. Razvan'ın kız kardeşine bakmasına gerek yoktu, özellikle de kadın ve hayat arkadaşı Xavier'in muhafızlarını yuvalarına kadar kovalayacak kadar aptallarsa.

Razvan, Ivory'nin sesindeki soğuk küçümsemeyi fark ederek omzuna engelleyici bir el koydu. Ona inanması gerektiğini düşündüğü iki kişiye karşı onu savunuyordu. Yaralarından bazıları etoburlar tarafından yapılmamıştı.

Ivory bir nefes aldı ve yanık et kokusunu ciğerlerine çekince anında pişman oldu. Şimdi ikisine iyice baktığında, üzerlerindeki yaraları tanıdı

Vikirnoff. "Yaşayan ölüler." Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Bir vampiri takip ettiniz."

Vikirnoff başını salladı. "Usta bir vampir. Deliğin içine düştü. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorduk ama taze bir avları olduğu için yarasaları geçme şansımızın yüksek olduğuna inanıyorduk. Önce beslenmeden ondan çok uzaklaştıkları nadirdir."

Yarasalar hakkında bu kadar çok şey bildiği için ona minnettardı. "Xavier buraya yerleşti. Burası olmak isteyeceğin bir yer değil."

"Buraya bizi aramaya mı geldin?" Natalya kılıcını daha sıkı kavrayıp buz mağarasının etrafına bakarak sordu. "İçeri girdiğim anda Xavier'in buraya çekileceğini bilmeliydim."

"Başka bir yerde meşguldünüz," diye işaret etti Razvan. "Tüpün içinden çıkabilirsin. O giriş artık temiz olmalı."

Vikirnoff ve Natalya birbirlerine uzun uzun baktılar. Vikirnoff boğazını temizledi. Razvan'dan gözlerini ayırmayı reddetti. "Senin hakkında yanıldığımı ilk itiraf eden ben olacağım, Razvan. Natalya senin vampire dönüştüğüne ve Xavier ile ittifak kurduğuna inandığında çok acı çekti. İkimiz de Xavier'in senin bedenini ele geçirdiğini ve dünyanın seni hain olarak damgalamasını istediğini biliyoruz."

Razvan, "Natalya'yı koruduğun için seni suçlamıyorum," dedi ve Fildişi kıpırdandığında ona sakinleştirici bir bakış fırlattı.

İlk kez ondan hoşnut olmadığını belli etmişti ve bunun ne kadar acı verdiğini görmek Fildişi'ni şok etmişti. Onlardan uzaklaşmak için hamle yaptığında Razvan kolunu yakaladı ve parmaklarıyla bileğini bir bilezik gibi sardı.

"Burayı hemen terk etmek en iyisi," diye devam etti. "Yarasalar onun koruyucularıdır ve davetsiz misafirlerin geldiğini anlayacaktır. Eğer vampir ona yardım etmeye geldiyse, burası bulunulacak bir yer değil."

"Yine de buradasın," dedi Vikirnoff yumuşak bir sesle. "Xavier'i zayıflattın, değil mi? Geçen akşam, onun büyüünü geri çevirdiğinde

onun üzerinde. Bugün bu yüzden buradasınız. Xavier'i avlıyorsunuz."

"Ve kaybedecek zamanımız yok," dedi Razvan. "Katılıyorum," diye karşılık verdi Vikirnoff. "Yolu göster."

Ivory tartışmaya devam edecek değildi. Razvan'ın Natalya'yı Xavier'den olabildiğince uzak tutmak istediğini biliyordu ama ellerinde tek bir fırsat vardı ve bunu değerlendirecekti. Vikirnoff ve Natalya istediklerini yapabilirlerdi. Bu konuda Razvan da öyle. O da kalıp kız kardeşini koruyabilirdi.

Onlardan bir adım uzaklaştı ama Razvan bileğini bırakmadı. Hatta parmakları daha da sıkılaştı. Ivory onun eline ve sonra da yüzüne baktı. Gözleri ona bakarken parlıyordu, siyah obsidyen ve biraz da mavi, ama onu asıl duraklatan saçlarıydı. Saçları canlı, neredeyse elektrikli görünüyordu, siyah ve beyaz bantlar renklerin arasından kayıyordu. Yüzü her zamanki gibi sakindi ve zihnine dokunduğunda son derece sakin görünüyordu ama saçları, gözleri ve bileğindeki o sıkı tutuş ona başka bir şey söylüyordu.

Gerçekten sadece anılarımda tuttuğum bir kadını senden daha fazla önemsemişim mi düşünüyorsun? Onun burada olmamasını tercih ettiğim için mi? Ben de senin Xavier'den uzak olmanı tercih ederim ama dövüş becerilerine ve amaç yeminine saygı duyuyorum. Bu üzerinde anlaştığımız bir yol ve sözüme sadık kalacağım ama hayat arkadaşın olarak, seni her şeyden çok seven bir adam olarak, burası olmanı isteyeceğim son yer. Bu benim için kolay değil, Ivory.

Ivory kalbi hızla çarparak orada durdu ve içindeki o hasta hissin, ölümcül düşmanı olan yüksek büyücüye ait tuzaklarla dolu bir buz mağarası kalesinde durmakla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin ilk dövüşlerini yapmakla ilgili olduğunu fark etti.

"Biz de seninle geliyoruz," dedi Vikirnoff. Sesinde çelik vardı.

Razvan önce ona, sonra da kız kardeşine baktı. "Öyle olsun." Ivory'nin elini ağzının sıcaklığına getirdi ve tuttu

parmak uçlarını dudaklarına değdirdi. Sen önemlisin, Ivory. Sen benim kalbim, ruhum ve bu hayattaki iyi olan her şeysin. Bu kötülüğü yok edelim ve benim için kimin gerçekten önemli olduğunu sana gösterebileceğim eve gidelim.

Kıskanmış mıydı? Kendisinde böyle önemsiz bir şey olduğunu bile fark etmemişti. Razvan'ın kız kardeşine olan aşkını neden kıskansındı ki? Onun ikizini, kızlarını ve teyzelerini sevmesini ve onlar tarafından sevilmesini istiyordu. Peki onun nesi vardı?

Razvan aniden Ivory'nin elini bıraktı ve kılıcının kabzasına uzandı, mağaranın etrafına baktı, bakışları Ivory ve Natalya'nın etrafında kıvrılan, zehir gibi sürüklenen soluk sisi görecektik kadar netleşti.

"Burada olduğumuzu biliyor," diye uyardı. "Saldırıyor, korkularımızı ve duygularımızı güçlendiriyor."

Ivory'nin dudakları sertleşti, Xavier'in daha basit tuzaklarından birine yakalandığı için sinirlenmişti. Dikkatli bir şekilde mağaralar dizisinin derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Dağın altında derinlere indikçe bir oda diğerine açılıyordu. Buz duvarlar kalındı ve uğursuz bir şekilde gümbürdüyordu, muazzam ağırlığın basıncı sürekli burkulmaya neden oluyordu, bu yüzden Xavier'in davetsiz misafirlere karşı kullandığı doğal bir fenomen olan duvarlardan fırlayan devasa buz bloklarına dikkat etmeleri gerekiyordu.

"Yerdeki tuzakları tercih ediyor," diye uyardı Razvan. "Dikkatli olun. Bir mayın tarlasının içinden geçeceğiz. İlkini bulduğumuzda bize yol gösterebilirim. Belli kalıpları tercih ediyor."

Damlayan suyun sesi yüksekti, buzun gıcırdama ve gürleme sesine ekleniyordu. Bir süre sonra bu gürültü diğer her şeyi bastırdı ve Ivory'nin sesi kısmayı ve başka şeylere odaklanmayı unutmaması gerekti. Uzun zaman önce tüm duyularını kullanarak avlanmayı öğrenmişti ama burada, Xavier'in bölgesinde kurallar değişmişti ve içgüdülerine güvenemezdi.

Bir köşeyi daha döndüler ve Ivory neredeyse kaya ve buzdan bir zemine basıyordu. Son anda ayağını geri çekerek zemini inceledi. Razvan yanına geldi ve Vikirnoff ile Natalya omuzlarının etrafından baktılar.

"Bu klasik Xavier," dedi Razvan. "Her zaman kaçmak için bir arka kapısı vardır ve bu genellikle bir tür tuzak kapısıdır. Bu adam ölümüne savaştıracak biri değil. Başka bir gün savaşmak için kaçır. Kareler onun düzenini gösteriyor. Son yıllarda hatırlamakta güçlük çektiği için hep aynı kalıbı kullanıyor." Zemin baktı. "Açıklıktan sola doğru yedi kare büyük olasılıkla kaçış yolunun olduğu yer. Bu oda iyi korunacaktır. Zemin bir tuzak. Küçük, kötü bir hayvanı olacak. Ve duvarlardan sızan suya basmayın ya da dokunmayın."

Alkışlar onları ürküttü. Yukarıda, uzak duvarda Xavier belirmiş, alkışlıyordu. Ivory'nin gençliğinden hatırladığından daha ufak tefek görünüyordu, yüzü çizgili ve yaşlıydı ama yüzyıllar önce ölmüş olması gerekirken şaşırtıcı bir formdaydı. Uzun bir cübbe giymişti ve sakalı, muazzam derecede güçlü bir büyücü olarak ününü devam ettirecek şekilde bembeyazdı. Yanında asası duruyordu, yeterince masum görünüyordu ama ucundaki kristal küre süt beyazı parlıyordu ve ortasındaki koyu kırmızı noktayı seçebiliyordu. Bir göz şeklindeki kalp kanı ona bakıyor ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

"İyi o zaman evlat. Eve dönmüşsün ve yanında misafir getirmişsin," diye selamladı Xavier. Büyücünün sesi gürledi ve duvarlar dalgalandı.

Razvan öne doğru adım attı, vücudu Ivory'ninkini kısmen engelliyordu, kollarından uzak duruyordu ama yine de asanın gücünü durdurabilecek bir pozisyondaydı. Hepsine yönelik gerçek tehdidi fark edemeyecek kadar çok kez görmüştü.

Zemin eğilerek onları odanın içine atmakla tehdit etti ama Ivory, Razvan ve Vikirnoff kendilerini sabitlediler.

Natalya hafif bir eğimin üzerindeydi ve ani yuvarlanma onu sendeletti. Elini uzattı ve avucu duvara değdi.

Buz anında çatladı ve öne doğru düşen vücudunun ağırlığı elini ve kolunu çatlağın derinliklerine gönderdi. Buz, uzvunun etrafını sertçe sararak birbirine çarptı, kemiği ezdi ve onu sıkıca tuttu. Sise dönmeye çalıştı ama kolu sıkıca tutulmuştu. Vikirnoff ona yardım etmek için dönüp dururken, Natalya kolunu çevreleyen buzu eritmek için ısıtmaya çalışırken o da çılgınca kolunu kurtarmaya çalışıyordu.

Ivory'nin bakışları Xavier'den hiç ayrılmıyor, bir sonraki hamlesini izliyordu. Razvan'ın da izlemeye devam etmesinden memnundu. Büyücü dikkatlerini dağıtmak için kasıtlı olarak Natalya'yı kullanmıştı. Buzdaki çatlaklardan çoktan buz örümcekleri dökülmüş, zehirli dişleriyle Natalya'ya doğru koşmaya başlamışlardı.

Razvan, Lara'nın buz örümcekleriyle arkadaş olduğunu söyledi. Onları Xavier'e geri çevir.

Bakışları Xavier'den hiç ayrılmayan Ivory hemen ellerini kaldırdı ve havada bir desen çizdi.

Örümcekler, kristal buz örümcekleri,
Aradığınız düşmanlar biz değiliz.
Kötülük peşinde değiliz,
Kalplerimize bakın, saf olanı görün Lara'yı, çok
sevdiğimiz bir arkadaşımızı anıyoruz.
Örümcekler bir anda durdular, sonra aniden döndüler ve
hızla Natalya'dan uzaklaşıp çatlaklarına geri döndüler.

Kristal buzdan minik örümcekler
Şimdi sizi dokumaya ve
birleştirmeye çağırıyorum.
Kölelerinizi savaşa gönderin
Kötülüğü aramak, onu daha fazla kovmak için.
Örümcekler tavandan ipek ağlar atarak Xavier'i sarmaladı,
binlerce kişi onu almak için aceleyle buzdan dökülürken bile.
Ağlar boş çıktı. Xavier buzun üzerinde

en yakın çıkıntıda, gülerek. İkinci ve üçüncü bir Xavier belirdi - hepsi gülüyordu - üçü de birbirinin aynıydı ve hepsinin elinde asalar vardı. Üç büyücü kollarını kaldırdı ve bir rüzgâr yükseldi, odanın içinden hızla geçti. Örümcekler hemen geri çekildi, buzdaki çatlakları ve güvenliği aradılar.

Uğuldayan rüzgâr buzdan mağarayı yırtıp doğruca üzerlerine gelirken, buzdan füzeler, ölümcül uçları olan irili ufaklı mızraklar taşırken Ivory ürkmeyi ya da başka tarafa bakmayı reddetti. Vampire dikkat et, diye uyardı Razvan'ı, gözlerini bir an bile büyücüden ayırmadan. Elini bir füze hareketiyle yukarı kaldırdı.

Buz olana, şimdi emrediyorum
Korumak ve ayakta durmak için bir kalkan
getirin. Muhafız gibi dur, hepimizi koru,
Şeytanın çağırdığı bu mızrakları saptır.

Buz füzeleri paramparça oldu ve zararsız bir şekilde Ivory'nin ayaklarının dibine düştü. Vikirnoff'un Natalya'yı kurtarmak için ilerleme kaydedip kaydetmediğini görmek için irkilmedi ya da arkasına bakmadı.

Üç büyücü alaycı bir selamla, "Görüyorum ki derslerime dikkat etmişsin," dedi.

Arkalarında kurtlar aniden kükreyerek kafalarını deriden dışarı çıkardılar. Vikirnoff uyarıya kulak verdi ve yukarıdan onlara doğru uçan Sergey'le yüzleşmek için döndü. Yüzünde çarpık bir nefret maskesi vardı. Savaş giysileri içinde, Vikirnoff'un daha önce hiç görmediği bir kumaştan ince ama sıkı dokunmuş bir zırh yeleği giymişti.

Natalya hapsedilmiş kolunu kurtarmak için mücadele etmeyi bıraktı, dayanılmaz acıyı bastırdı ve Vikirnoff'un kendisine fırlattığı kılıcı boştaki eliyle yakaladı.

"Vikirnoff," diye bağırdı. "Dikkatli olun. Duvarlar sürünerek ilerliyor." Her birkaç dakikada bir, buz içine doğru yayılırken küçük bir adım atmak zorunda kaldı, duvar onu tamamen hapsedme çabasıyla neredeyse ayağına çarpıyordu. "İki küçük gölge görüyorum,

Gerçekten kıymıklar. Onlara dikkat edin, yollarına çıkan her şey kurur."

Gregori'nin benden aldığı parçaları Razvan kadim yola gönderdi. Xavier'e geri dönüyor olmalılar. Onları da yok etmeliyiz.

Vikirnoff ve Natalya'yı bu işle baş başa bırak, diye uyardı Fildişi Razvan. Sergey'i bizden uzak tutmaları için onlara güvenmeliyiz. Asaya uzanıyor. Sağdaki gerçekten Xavier. Asanın nereye nişan aldığına dikkat et. Asıl hedef o olacak.

Nereden biliyorsun?

Rüzgâr. Sakalına dokunmadan yanından akıp gitti. Etrafında onu korumak için bir tür bariyer var. Rüzgarın akışını izleyin.

Razvan onun kararını sorgulamadı. Xavier'in yöntemlerini büyük bir dikkatle incelemişti ve bu tam da büyücünün yapacağı türden bir şeydi.

Büyücü esasını kaptı ve onlara değil, uzaktaki duvara doğrulttu. Diğer iki büyücü de asalarını Ivory ve Razvan'a doğrulttu. İkisi de kıpırdamadı, kendilerine yakın olan duvar gök gürültülü bir patlamayla havaya uçarken yerlerinde durdular. Buz ve kaya parçaları aşağıya yağdı, düşen enkaz mağaranın zeminine çarptıkça sayısız tuzağı tetikledi. Arkalarındaki savaş gürültülüydü, Natalya şiddetle mücadeleye girmeye çalışıyor, Vikirnoff vampirin ona yaklaşmasını engelliyordu. Kurtlar öfkeden kudurmuş, serbest kalmak istiyorlardı ama Ivory onları dizginleyerek beklemelerini emretti, kendisi de bekledi.

Mağaradan tek bir ses yükseldi. Bir öfke kükremesi. Arkalarında, avcı ve vampir duraksadı. Ivory'nin omurgasından aşağı bir ürperti indi. Kurtların tüyleri diken diken olurken derisi kaşındı ve binlerce keskin iğne battı.

Gözlerimi Xavier'den alamıyorum, Razvan. Bununla sen ilgilenmelisin.

Olmuş bil.

Onun sakinliği midisini yatıştırdı. Her taraftan saldırıya uğruyorlardı. Sergey, Vikirnoff ile savaşıyordu.

vahşice. Buz duvarlar yavaş yavaş santim santim kapanmaya devam etti. Xavier'in elinde asası vardı ve şimdi büyük bir şey molozların arasından zeminin ana kısmına doğru ilerliyordu. Önce kafa ortaya çıktı. Kafatası oldukça büyüktü,

Büyük kedi odanın içine sıçrarken kavisli dişleri belirginleşti. Bir buz parçasının üzerine inerek pençelerini zeminden uzak tuttu ve Xavier'in hareketlerini yüzeyin altına gömülü tuzaklardan uzak tutmasını önerdi. Bir aslandan bir karış kadar daha kısa olan kedi en az iki kat daha ağırdı, tamamen kaslıydı ve dişleri ölümcül görünüyordu.

Razvan. Beni bu buzdan çıkar. Ne yapacağımı biliyorum, dedi Natalya beklenmedik bir şekilde. Acele et.

Razvan dönüp Natalya'yı tutsak tutan sert duvara baktı. Xavier teyzeleri hapsetmek için böyle şeyler kullanmıştı. Kendisi büyülerde pek iyi değildi ama Natalya öyleydi. Muazzam gücünü onunkinin arkasına attı. Natalya tereddüt etmeden tek elini kaldırdı, avuç içi buza dönüktü ve zikretti.

Hava, toprak, ateş ve su anaya sesleniyorum, Şimdi bana gel, arzumu doldur.

Şimdi serbest bırak buza sıkışmış olanı. Sana ateş diyorum, nefesini getir.

Kolunun etrafındaki duvardan su aktı ve kurtulana kadar çekiştirdi. Kılıcını ağabeyinin ellerine tutuşturarak havaya sıçradı, şekil değiştirirken saçları dökülüyordu; güzel, görkemli bir kaplan, biraz daha modern ama tamamen dişi, çekici kadın kokusu odayı dolduruyordu. Sertçe yere indi, ön patisi belli ki yaralanmıştı ve onu buz kütlesinin üzerinde tutuyordu. Erkek kükredi ve o da cevap verdi.

Sergey, Vikirnoff'a doğru sıçradı ve Vikirnoff yarı dönerek hayat arkadaşına baktı. Kılıcı bir kenara fırlattı ve Vikirnoff'un göğsüne bir yumruk atarak kalbine ulaştı, ayak parmağının ucunda durarak kötü kötü sıırttı. Blaez ve Rikki pençelerini Razvan'ın sırtına geçirip iterek Sergey'e sertçe vurdular.

Vikirnoff'tan uzaklaştırdı, Vikirnoff sendeledi ve kan buzun üzerine sıçradı. Raja ve sürünün geri kalanı Vikirnoff'un göğsündeki büyük deliği iyileştirirken etrafını sarmak için serbest kaldılar.

Vampirin Karpas kanının ve gücünün tadına bakmak için yumruğunu yalayacak vakti yoktu. Razvan üzerine bir şişe kutsal su fırlattı. Su derisini kemiğe kadar yakıp etinde büyük delikler açarken Sergey çığlık attı. Duman yükseldi, pis bir koku yayıldı. Razvan suyu bir dizi ok ucuyla takip etti; ok uçlarını sertçe kırarak vampirin göğsünün derinliklerine gömülmelerini sağladı.

Yelek sanki canlıymış gibi kıpırdandı, kumaş yırtılmış gibi ayrıldı ve sonra düzgünce yerine oturdu. Razvan okları takip ederek ona doğru koştu. Sergey şekil değiştirmeye çalıştı ama okların üzerindeki kaplama bunu yapmasını engelledi. Razvan yeleği delip geçti. Eti kumaşa değdiği anda iplikler canlandı, yumruğunun etrafına dolandı, kolundan omzuna ve yüzüne doğru hızla ilerledi. Keskin dişli minik parazit solucanlar etini parçalıyor ve kazıyordu. Geri adım atarak yaratıkları vücudundan süpürmeye çalıştı. Sergey kendini Razvan'a doğru savurdu ama kurtlar araya girip vampire tüm güçleriyle çarparak onu geriye doğru itti ve boğazına saldırdı.

Ivory hiç kımıldamadı. Asla arkasına bakmadı. Tek bir amacı vardı ve o da önündeydi. Birbirlerine hırlayan kaplanların, arkalarında süren savaşın hiçbir önemi yoktu; sadece Xavier, sadece yüzünde nefretle esasını kaldıran ve bakışlarını Razvan'a dikmiş olan adam. Razvan'ın değil, onun peşinden gideceğini biliyordu. Hayat arkadaşının, algıladığı ihanet yüzünden, yüzyıllardır ona karşı direnen Ejderha Arayıcı kanı yüzünden acı çekmesini istiyordu. Kaçışı ve yeni bulduğu gücü ve kudreti için. Razvan nefret ettiği her şeyin sembolüydü. Ve o da Razvan'ın hayat arkadaşıydı.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, adamın asayı vücudundan geçirip aşağı indirdiğini gördü. Zaman yavaşladı, dünyası daraldı. Asanın ucu, Razvan'a doğrulttuğunda parlak bir şekilde parlamaya başladı. Ivory kristalin ortasındaki kırmızı gözün hayat arkadaşına değil, kendisine sabitlendiğini fark etti. İçindeki gücün hareket ettiğini hissetti. Olduğu her şeyin. Şimdiye kadar olduğu her şeyin. Bu yeterli miydi?

Razvan her şeyini Natalya'ya verdi, onlar birleşirken Sergey'le ilgilenmesi için sürüyü bıraktı ve Vikirnoff'a kurtlarla birlikte arkalarını koruması için güvendi. Natalya'ya kaplanı onlardan uzaklaştırması için güveniyordu.

Asa parlak turuncu-kırmızı renkte parlıyordu. Ivory ellerini kaldırdı, avuç içleri büyücüye dönüktü. Kristal doğrudan ona doğru bir enerji şimşegi fırlattığında parlak bir ışık gözlerini acıttı. Razvan onun yanına geldi ve ellerini onunkilerle aynı hizaya kaldırdı.

Cehennem Kapısı'na sesleniyorum, Ivory.

Yıldırım düşsün, Razvan çağırdı.

Işık olan gücü çağırıyorum, Fildişi ilahi söyledi.

Bu karanlıktan bir şekil al, diye seslendi Razvan.

Bırakın melekler yürüsün, diye yalvardı Ivory.

Razvan kollarını açarak kötülüğün gücünü boşalttı. Kalbin kanı olan şeyi al. Güç Ivory'nin sesini doldurdu. Onu safılaştırdı. Razvan tamamen Ivory ile birleşti.

Birlikte ilahi söylediler: Sadece saf olanın içinde kalsın.

Karpat kanı ve önceki büyüü olmadan zaten zayıf olan Xavier için Razvan ve Ivory'nin birleşimi çok fazlaydı. Kristalin merkezindeki koyu kan dışarı doğru patladı ve Xavier kalbini tuttu. Göğsünden kan fışkırdı. Hırlayan, köşeye sıkışmış, ölümsüzlük için son şansını da kaybetmekten korkan büyücü son ve en gizli silahını kullandı. Asasını bıraktı, fokurdayan siyah kanı durdurmak için göğsünü sıktı ve gazabını Karpatlar'ın üzerine saldı.

Güneş tepemizde patladı. Parlak. Beyaz-sıcak. Çalkantılı, kaynayan, volkanik bir kütle. Rüzgârlar kükreyerek buz mağaralarını yırtıyor, ısı onları her yönden kavuruyor ve buzu mümkün olan her şeyden daha hızlı eritiyordu. Üzerlerine su döküldü, kavurucu, kaynar su. Buhar yükseldi, ama turuncu-kırmızı top dönerken ateşten iplikler fırlattı. Göz kamaştırıcı ışık odaya yayıldı.

Deri tütsülenmiş. Kabardı. Eridi. Sergey çığlık atarak tekrar erimeye çalıştı ve bu kez asitli kanı kaplamayı yiyip bitirirken ok uçları göğsünden düştü. İki parça tam yer değiştirdiği sırada gözeneklerine sızdı.

Sırtıma! Ivory kollarını uzatarak sürüye emretti.

Su hızla yükselirken kurtlar güvenli bir yere sıçradı, odanın içinde hızla ilerledi ve kılıç dişli kaplan da dahil olmak üzere önüne çıkan her şeyi kaydattı. Karpatyalılar tıpkı Sergey'in yaptığı gibi kaçmak için tek umutları olan buhara dönüştüler, ancak bu formda bile güneş formlarını oluşturan molekülleri yaktı.

Fildişi, Xavier kenar boyunca sürünürken ona doğru aktı ve arkasında siyah bir kan izi bıraktı. Kan köpürdü ve hızla eriyen kayanın içinde yandı. Vücudunun geçebileceği genişlikte su püskürten bir çatlak açtı, ama kadın onun üzerindeydi, elleri buhardan çıkıyordu. Yanıklar kemiğe kadar inmiş, derisi önce kabarcıklar halinde erimiş, sonra da erimeye başlamıştı. Yine de, kemiklerine rağmen onu tuttu ve kaçmasını engelledi.

Razvan'ın yumruğu buharın içinden çıktı, Ivory ile aynı kaderi paylaştı, Xavier'in göğsünün derinliklerine saplayıp patlayan kalbi çıkarırken derisi yandı. Kalbi alevlerin içine fırlattı ve ardından cesedi çıkardı.

Dört Karpatyalı Xavier'in kaçış yolunu kullanarak hızla çökmekte olan mağaradan dışarı fırladı. Dönen ısı ve ışık kütlesi, bir tüpten aşağıya ve mağaraların serin karanlığına fırladıklarında arkalarında kaldı. Onlar tünellerden dışarıdaki tepelere doğru ilerlerken dağ uğursuz bir şekilde gürledi.

Hepsi karda yuvarlanarak yakıcı ve şiddetli acıyı hafifletmeye çalıştı.

"Hemen yere inmemiz gerekiyor," dedi Vikirnoff, dişleri takırdıyordu, vücudu şoktaydı. Gregori, sana ihtiyacımız var. Şifacılar! Bize gelin!

"Burada olmaz. Onun kötülüğüne yakın bir yerde değil," diye öğüt verdi Ivory. "Temiz bir yer bul ve Toprak Ana'nın sana sahip olmasına izin ver."

"Gregori ve Francesca yoldalar. Bizimle buluşacaklar," dedi Vikirnoff.

Korkunç acıyla titreyen Ivory ve Razvan birlikte havalandılar ve Vikirnoff ile Natalya'yı da aynı şeyi yapmaları için bıraktılar.

Bölüm 21

Tören mağarasına yaklaşırlarken Razvan, Ivory'nin elini tuttu. Gregori'nin isim verme törenine davet eden çağrısı onlara şafaktan hemen önce ulaşmıştı ve gençleştirici uykularına yenik düşmeden önce ikisi de gergindi. Yaralarının iyileşmesi için toprak altında o kadar uzun zaman geçirmişlerdi ki, ikisi de isim verme töreninin çoktan gerçekleşmiş olacağını düşünmüştü ama Gregori bekleyerek onları onurlandırmıştı, bu da katılmaktan başka seçenekleri olmadığı anlamına geliyordu.

"Bu sefer seni aramayacaklar," diye alay etti Ivory. "Sanırım."

"Bu sefer bunu denerlerse içimdeki ejderha alev alev yanabilir." Onun elini daha sıkı kavradı.

Ivory onun yüzüne baktı. Her zamanki sakinliği yerine gergin görünüyordu. Bunun Karpat kadimlerine duyduğu güvensizlikle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin kızları ve kız kardeşiyle ilgili olduğunu biliyordu.

Durdu ve onu kendine doğru çekti, sevgili yüzünü çerçevelemek için avucunu kaldırdı. "Sen hăn ku pesä-koruyucusun. Sen hăn ku meke pirämet-savunucusun." Sesi yumuşadı. Gözleri sevgiyle doldu. "Hepsinden önemlisi, sen hăn ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisisin."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını onunkine indirdi. Konuşamazdı. Ne aşk onu sarsıp ellerini titretirken ne de boğazındaki yumru boğulmasına neden olabilecek kadar büyükken. Sadece onun için hissettiği her şeyi öpücüğüne dökebilirdi. Başını kaldırdığında, kızın gözleri antik altın rengine bürünmüştü. "Teşekkür ederim. Beni sevdiğini söylemene ihtiyacım vardı."

İtiraz etmek için dudaklarını ayırdı. Aslında o kadar ileri gitmemişti ama adam onu tekrar anlamsızca öptü ve dudaklarını dağıttı.

Bırakın ona ne söylediğini, kendi adını bile zor hatırlıyordu.

"Razvan!" Natalya onlara doğru koştu. "Gelmişsin."

Kendini ağabeyinin kollarına atıp ikisini de öyle sert salladı ki, Ivory onları sabitlemek için kolundan tutmak zorunda kaldı.

"Tabii ki geldik. Gregori bunun bir isim verme töreni olduğunu söyledi. Ben hiç böyle bir törene katılmadım." Razvan kız kardeşini nazikçe ayağa kaldırdı ve yaraları olup olmadığına baktı. Toprakta gençleşmek için geçirdiği zaman ona iyi gelmişti. Xavier ve Sergey'le karşılaştığına dair çok az iz taşıyordu.

"Lara'yı görmeye gelmelisin. Gregori onu tören için bıraktı. Kırılgan ve zayıf ama Ivory ne yaptıysa hâlâ çocuk doğurabileceğini söyledi." Natalya'nın gözleri parlıyordu.

Ivory, "Onu Toprak Ana kurtardı, ben değil," diye itiraz etti.

Natalya görmezden gelindi ve protesto olarak iyi olarak hepsi kişisel engeller, yakalamak Ivory's kol ve çekiştirme doğru tören mağarası. "Acele edin. Herkes içeride seni bekliyor." Vikirnoff küçük bir gülümsemeyle, "Nefes almaları için onlara bir şans ver Natalya," dedi. Onu omzunun altına sıkıştırdı. Üzerinde hâlâ birkaç yanık izi vardı. Natalya'yı korumaktan.

Razvan aniden durarak, "Lara'yı üzmem istemem, özellikle de bu hassas durumdayken," diye itiraz etti.

Ivory ona doğru döndü, eli gerçekten de bıçağının kabzasının etrafında kıvrılmıştı. Bunu yapmak zorunda değiliz. Kimsenin -kız kardeşi, kızı, eskiler, herhangi biri- ona kendisini istenmeyen biri olarak hissettirmesine ya da onun büyük bir kahraman olduğuna inandığından daha azını hissettirmesine izin vermeyecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde Razvan güldü ve sesi kaygısızdı. Kolunu ona doladı. "Sen bir hazinesin, fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgilim. Benim en büyük hazinem. İnanıyorum ki benimle ... arasında duracaksın."

"Herhangi bir şey. Herhangi biri." Gözleri açık kehribardan, kalbini her zaman tökezleten o antika altın rengine doğru derinleşti.

Başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Gregori'nin hatırı için isim verme törenine gidelim. O bizim için çok şey yaptı ve eğer bu onu memnun edecekse, bizim için küçük bir şey."

Natalya kaşlarını çatı. "Lara seni görmek istiyor, Razvan. Nicolas da harika küçük kız kardeşi Ivory'yi görmek için can atıyor. Yaptığınız şeye, ikinizin yaptığı şeye inanmakta güçlük çekiyor. Xavier'in bu dünyadan gittiğini bilmek ne kadar rahatlatıcı."

"Tam olarak değil," diye uyardı Ivory. "O iki parçanın usta bir vampirde konak bulduğunu kimse unutmamalı. Çok ağır yaralandı ama yeniden dirilecek ve Xavier'in gölgesi içinde yaşarken her zamankinden daha kötü olacak."

Vikirnoff, "Halkı uyardık," diye güvence verdi. "Bir av partisi yola çıktı ama Sergey'in izine rastlanmadı." Gözleri onunkilerle buluştu. "Kardeşin için gerçekten çok üzgünüm. Bir zamanlar büyük bir savaşçıydı."

Ivory gülümsemeye zorladı ve Razvan'ın anlayışına minnettar oldu. Ona dokunmadı, bu onun felaketi olabilirdi ama onu sıcaklıkla sardı. "Kardeşim uzun zaman önce öldü. Onun yerinde olan şey gerçekten kötü ve sevdiğim adama hiç benzemiyor ama düşüncen için teşekkür ederim."

Genç Travis onlara doğru koştu. Gözleri yine ıslı ıslı, saçları uzundu ve ince bir deri kordonla bağlanmıştı. "Gregori harekete geçmemizi söylüyor."

Gölüşerek onu mağaranın girişine kadar takip ettiler ama daha fazla ilerleyemediler. Ivory'nin Skyler olarak tanıdığı genç bir kız hemen içeride bekliyordu. Omuzları dik, bakışları tereddütlüydü. Francesca, kadın şifacı ve üvey annesi, onunla omuz omuza duruyordu, eli Skyler'ın sırtındaydı.

Ivory'nin kalbi yerinden fırladı. Bu kızın Razvan'ın çocuğu olduğu inkâr edilemezdi. Güzeldi, ama gözlerinde, gözlerinde çok

Razvan'inki gibi, çok fazla bilgi vardı. Kız cehennemi yaşamış ve tekrar geri dönmüştü. Bu Razvan'ın kalbini kıracaktı. Ivory kollarını ona dolamak ve oradan uzaklaşmak, onu kimsenin incitemeyeceği uzaklara götürmek istiyordu.

"Bu benim kızım Skyler," dedi Francesca. Yüzünde bir gülümseme vardı ama ifadesi gergindi. "Xavier'in kötülüğüyle mücadeleye yardım ettiğini hatırlarsınız."

"Evet, elbette," dedi Ivory. "İnanılmazdın. Herkes senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor Skyler, belli ki bunun iyi bir sebebi var. Ben Ivory ve bu da hayat arkadaşım Razvan."

Razvan başını kaldırdığında darbeyi hissetti. Karnına sert ve derin bir yumruk yemişti. Ivory'yı Xavier'in kötülüğünden korumak ve herkesi sakın tutmaya çalışmak dışında hiçbir şeye dikkat etmemişti. Şimdi, bu çocuğu yanlış anlamanın imkânı yoktu. Ya da yaşadığı travmayı. Sertçe yutkundu ama yüz ifadesi değişmedi. Bu korkunç darbeyi sadece Ivory hissetti.

"O halde ben Ejderha Arayıcısıyım," dedi Skyler çenesini kaldırarak. "Bu yüzden Syndil'in yaptığı gibi toprağı hissedebiliyorum, her ne kadar o Ejderha Arayıcı olmasa da, Ejderha Arayıcılar gibi toprakla bağ kurma yeteneğine sahip. Ben yarı Karpatyalıyım, ancak bazı nedenlerden dolayı, diğer yarı Karpatyalıların aksine, kana ihtiyaç duymadım."

Razvan bir nefes aldı ve bıraktı. Ivory onun eline uzandı, sarıldı. Hangisinin desteğe daha çok ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

"Sen benim kıızımsın." Annesini hiç hatırlamamasına rağmen bunu bir ifade olarak kullanmıştı. Büyücü kadını hamile bıraktığında Xavier tarafından bastırılmış, derinlere gömülmüş olmalıydı. Skyler kaçırılıp götürülmekten kurtulmuştu çünkü kanı Xavier'i çağırmamıştı, derinlerde saklanan Ejderha Arayıcı muhtemelen ölümcül bir düşman sezmişti. Onu ele veren gözleri olmuştu. Xavier daha yakından baksaydı, onun için bu kadar açgözlü olmasaydı

"doğru" kana sahip olsaydı, Skyler ve annesinin bu kadar kolay kaçmasına izin vermezdi.

Ona ne oldu? Razvan kız kardeşine sordu. Onun tereddüt ettiğini hissedince sabırsız bir emir verdi. Söyle bana.

Ivory elini onun omzuna koydu. Onu ilk kez gerçekten sarsılmış görüyordu. Adamın elinin altında gerildiğini hissetti ama geri çekilmedi.

Natalya dudağını ısırdı ve sonra teslim oldu. Annesi o daha bebekken kaçmıştı. Skyler yıllarca annesinin evlendiği adamın öz babası olduğuna inanmıştı. Çok kötü bir adamdı ve onu başka adamlara sattı. Francesca onu kurtardı.

Razvan kısa süreliğine gözlerini kapadı. Sadece Ivory'nin dokunuşu onu sakinleştirdi. Çocukları, Xavier onları ele geçirmese bile acı ve ıstırap içinde yaşamaya mahkûm görünüyordu. Doğrudan Francesca'ya bakmak için gözlerini açtı. "Sana minnettarım."

Bu genç kıza ne diyeceğini bilemiyordu. Kızına. Hakkında hiçbir şey bilmediği, cehennemde yaşamış ve dünyadaki canavarlar hakkında çok fazla bilgiye sahip bir kıza. "Seni bu dünyanın tüm dehşetinden korumak için hayatında olamadığım için üzgün olduğumu söylemekten başka sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum Skyler. Elimden gelseydi seni korurdum."

Yaşına göre fazla olgun bir tavırla omuzlarını silkti. "Varlığımdan bile haberin olmadığı için bu biraz imkansızdı."

"Artık biliyorum," dedi Razvan, "ve umarım beni tanımaya istekli olursun. Asla anne babanın yerini almayacağım ama eğer beni kabul edersen kesinlikle hayatının bir parçası olmak istiyorum. Sen her ebeveynin gurur duyacağı birisin. Kötülüğe karşı durdun ve dünyayı iyileştirmek için Syndil'le birlikte çalıştığını duydum. Bu bile tek başına bir mucize."

Gerginlik onu terk etmiş gibiydi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Francesca'nın elini tuttu, bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünse de elini Francesca'nın vücudunu saran yara izlerine dokundurmak için uzattı.

Kolunu. "Sen yok edildi Xavier.
Gregori söyledi Biz ne olduğunu."

"Diğerleri olmasaydı Skyler, bunu yapamazdım. Birlikte çalıştık."

"Seni içeride bekliyorlar," dedi Francesca. "Sana ve Ivory'ye tekrar bakmak istedim. Kalacağınızı ve ilk seanstan sonra sizi iyileştirmemize izin vereceğinizi umuyordum."

Razvan ve Ivory birbirlerine uzun uzun baktılar. Çok fazla acı çekmişlerdi. Karpat halkı iyileşmelerini hızlandırmak için toplanmıştı ama ikisi de bu kadar yakın mesafede kalamazdı. Kendi kutsal topraklarına ihtiyaçları vardı ve birlikte Toprak Ana'nın en zengin toprağıyla onları çevrelediği mağaraya gitmişlerdi. İkisi de hala yara izlerini taşıyordu, ancak Vikirnoff ve Natalya gibi, yara izleri soluyordu.

"Teşekkür ederim Francesca," dedi Razvan hafifçe, resmi bir selam vererek. "Yardımanız için ikimiz de minnettarız. Muhtemelen hayatımızı kurtardınız."

"Bundan şüpheliyim." Francesca mağaradan geçerek herkesin beklediği tören odasına doğru ilerledi.

Onlar içeri girerken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Ivory Razvan'a yaklaştı. Adaçayı ve lavanta kokusunu alabiliyordu. Mumlar akla gelebilecek her yarığı ve çıkıntıyı süslüyor, titreyen ışıklar duvarlara yumuşak gölgeler düşürüyordu. Başlarının üzerinde, tavanı kristaller süslüyordu ve dans eden ışıklar mücevherleri bir yıldız örtüsü gibi parıltatıp söndürüyordu. Ivory kolunu Razvan'ın koluna doladı, bu kadar kalabalık bir insan topluluğunun odanın etrafını sarmış, onlara bakıyor olmasına şaşırmıştı.

Mikhail odanın ortasından süzülerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Razvan'ın kolunu iki deneyimli ve saygıdeğer avcı arasındaki resmi selamlaşma tarzıyla sıktı. "Pesäszejeläbam ainaak-long ışıkta kalasın. Halkımıza verdiğiniz büyük hizmet için teşekkür ederiz."

Razvan hareket etmedi. Konuşmadı. Mikhail Ivory'ye dönüp aynı resmi tavırla kollarını kavradıktan sonra bile Mikhail'in omzunun üzerinden baktı.

"Sıvad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı," diye selamladı Mikhail. "Halkın büyük hizmetlerin için sana teşekkür ediyor." Geri çekildi ve eğildi, uzun, alçak ve büyük bir saygıyı gösteren bir eğilme.

Ivory'nin şaşkınlığı karşısında tüm oda onunla birlikte eğildi. Duyguları boğazını sıkarak onu boğdu ve Razvan'a baktı. Razvan kımıldamamıştı. Yüz ifadesi değişmemişti, sanki orada donup kalmış, yüzü taşa kazınmıştı. O muazzam haracı görmemişti. Gözlerini odanın diğer ucundan ayırmamıştı. Onun bakışlarını takip etmek için başını çevirdi.

Nicolas De La Cruz-Lara'nın yanında oturan kadının kim olduğu belli değildi. Ivory, Razvan'ın kalbi milyonlarca parçaya bölünmüşken, sevgili Nicolas'ını içine çekemezdi. İçten içe parçalanmıştı. Dışarıda, her şeyden uzak ve ayrı görünüyordu. İçeride ise basitçe çözüldü. İç huzuru gitmişti, yok olmuştu. Nefes alamıyordu; kalbi patlayacağından korktuğu noktaya kadar hızlandı.

Her anı, bu çocuğun hayatının her korkunç detayı kafasının içine dolmuştu. Onun kanının kokusu. Dişlerinin etini parçaladığını hissediyor, duramıyor, onu uyarmaktan başka bir şey yapamıyor, kaçmasını sağlamaya çalışıyordu. Yine de kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Gidebileceği hiçbir yer yoktu ve onu kurtarmak için çaresizdi. Umutsuz çaresizlik ve korkunç suçluluk duygusunun ağırlığı onu dizlerinin üzerine çökertti. Yüzünden küçük kırmızı boncuklar dökülüyordu. Kendini yukarı itmeye çalışırken elleri dengesizdi.

Razvan onun yanında öylece diz çöktü ve Ivory ilk kez paniğe kapıldı. Buna hazır değildi. Buraya gelmesine asla izin vermemeliydi. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, kollarını ona doladı, her ne kadar onu rahatlatmak istemese de. Bunu hak etmediğini düşünüyordu. Çocuğunu sadece Xavier'den değil, kendisinden, Xavier'in onu olmaya zorladığı canavardan da koruyamamıştı. Razvan'a göre, sahiplenme bir mazeret değildi. Bu

Çocuğu, sevgili Lara, ondan doğmuştu ama Skyler gibi o da canavarların ortasındaydı.

Onu tanıyordu. Onu seviyordu. Bu duyguyu hissedemediğı zamanlarda bile oradaydı, çok uzaklardaydı, hatırlıyordu. Aile duygusu, Dragonseeker kanı, onu çağırıyordu, onu.

"Baba?" Ses bir çocuk sesiydi.

Razvan başını kaldırdı ve Lara tam karşısında duruyordu, gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyordu. Lara kollarını ona doladı ve Fildişi'yle birlikte ona sarıldı.

"Her şey yolunda. Gerçekten. Ben iyiyim. Nicolas bana çok iyi baktı ve şimdi sen de burada bizimle olduğuna göre ve beni gerçekten oradan çıkarmaya çalıştığını bildiğime göre, her şey yolunda."

"Seni hak etmiyorum."

Lara gülümsedi. "Nicolas da öyle, ama ben onu yine de seviyorum." Gülümsemesi soldu ve ciddi göründü. "Kızınız olmaktan gurur duyuyorum."

Nicolas, Razvan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Ve ben, oğlun." Biraz muzipçe sırıttı, yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde Ivory'yi şok eden bir şeydi bu. "Merhaba anne."

Ivory ona alaycı bir şekilde kaşlarını çattı ama Razvan'ın içindeki rahatlık alışılmadık alaylara değdi.

Razvan kalbinde bir gülümseme oluştuğunu fark etti. "Kızımı al ve dinlenebileceğı bir yere otur," diye talimat verdi, "böylece başlayabilirler."

Ivory onun zihnine tekrar dokundu. Korkunç acı hafiflemişti ama hâlâ hissettiğini biliyordu. Prens odanın ortasına doğru yürürken ve ortalık yeniden sessizliğe gömölürken, kolunu ona sıkıca sardı ve orada kaldı.

Gregori ve Savannah bebeklerini odanın ortasına taşıdılar. Kalabalık sevinçten havaya uçtu, duvarlar sanki bu kadar mutluluğu içine alamayacakmış gibi genişledi. Razvan kolunu Ivory'nin beline doladı ve ona sarıldı.

Ivory, çocukluğundaki töreni hatırlayarak, "Herkes bu çocukları seveceğine ve destekleyeceğine dair söz verecek," dedi. "Hepimizden onları eğitmemiz, sevmemiz ve aileleri olmamız bekleniyor, böylece ebeveynlerine bir şey olursa dünyada kendilerini yalnız hissetmeyecekler." Yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Senin için daha çok çocuk."

Kadının sesindeki kahkaha üzerine ona bir misilleme sözü verdi. "En az on tane daha içmemiz gerekecek."

Ivory nefesini içine çekti ve ona kaşlarını çatı. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu; ona her seferinde bir kılıç veriyordu.

Razvan küçük bir homurtu çıkardı ve kurtlar bile gülüyormuş gibi kıpırdandılar.

Gregori kızını prene uzattı. Bebek Ivory'ye inanılmaz derecede küçük görünüyordu, ama bütün el ve ayak parmakları, kalın, siyah saçları vardı ve yaşıyordu. Başını çevirdi ve gözleri Ivory'ninkilerle buluştu. Orada bir farkındalık vardı. Ivory'nin boğazı daha da sıkıldı.

"Bu çocuğun adını kim koyuyor?" Mikhail sordu. "Babası," diye yanıtladı Gregori.

"Annesi," diye ilan etti Savannah.

"Onun halkı," diye bağırdı tüm kalabalık.

"Sana Anastasia Daratrazanoff adını veriyorum," dedi Mikhail. "Savaşta doğdu, aşkla taçlandırıldı. Karpat halkının kızımızı sevmeye ve büyütme teklifini kim kabul edecek?"

Savannah ve Gregori resmi bir şekilde, "Ailesi, minnettarlıkla," diye cevap verdiler.

İkinci bebek Mikhail'e büyük bir özenle teslim edildi. Görünürde daha küçük ve biraz daha kırılgandı, aynı siyah saçlara sahipti. Mikhail onu Karpat halkının görmesi için havaya kaldırırken o da Ivory'ye baktı. Küçük bebeği görünce odayı bir sevinç kapladı, Ivory'nin gözlerinden yaşlar akmasına neden olan neredeyse elektriksel bir heyecan. Bebeğe gülümsedi ve bebek de ona gülümseyince şok oldu.

"Bu çocuğa kim isim veriyor?" Mikhail sordu.

"Babası," diye yanıtladı Gregori. Sesi boğuk çıkmıştı, sanki kelimeleri boğazındaki yumrudan güçlükle geçirebiliyordu.

"Annesi," diye cevap verdi Savannah, küçük Anastasia'yı koruyucu bir şekilde bedenine sararak.

Odadaki her erkek, kadın ve ocuk hep bir ağızdan "Onun halkı" diye haykırdı.

"Sana Anya Daratrazanoff adını veriyorum," diye açıkladı Mikhail. "Sava ta doğdu, a kla talandı. Karpas halkının kızımızı sevmeye ve büyütme teklifini kim kabul edecek?"

"Ailesi, minnettarlıkla." Gregori ve Savannah bu muazzam onuru ve görevi birlikte kabul ettiler.

Kalabalık  arkılar ve ilahiler söylemeye başladı, tören salonunu ne e doldurdu. Kahkahalar patladı. Ivory, Travis'in Falcon'a sarıldığını gördü. Mutlu ve kaygısız görünüyordu. Kendini diğerleriyle birlikte gülümserken buldu.

"Sanırım prene bağlılık yemini etmeliyiz," diye fısıldadı.

"Sanırım," diye kabul etti Razvan, "ama şimdi değil. Şimdi seni eve götürmek ve sahip olacağımız on çocukla ilgilenmeye ba lamak istiyorum."

Ivory güldü ve elini onun elinin içine koydu. On ocuk olayının gerekle eceğinden   pheliydi ama denemeye kesinlikle itirazı yoktu.

EK 1

Karpat Şifa İlahileri

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

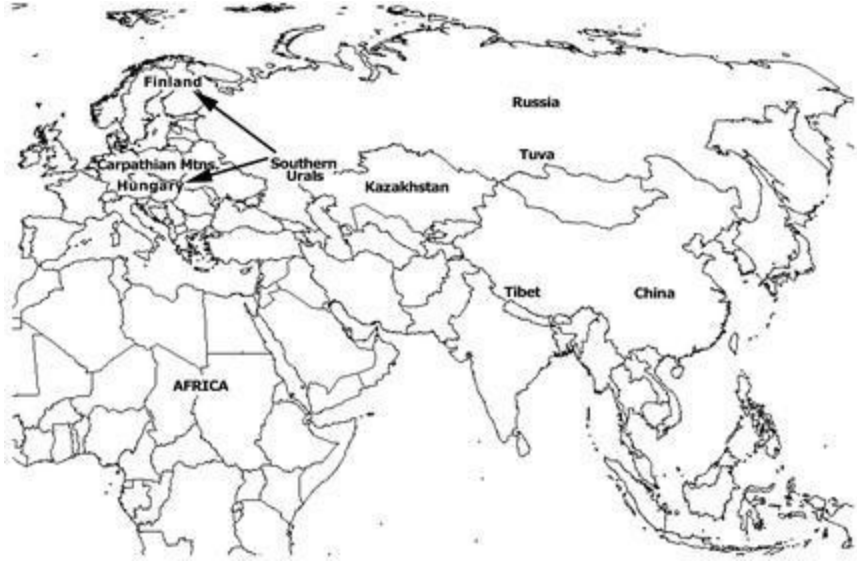
1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatların Küçük Şifa İlahisi
3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı iyileştiren Şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

1. KARPATLARIN ŞİFAYA BAKIŞI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarına yakın) kadar izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri, Karpatlar'ın dili olduğunu bilmeden dillerini "proto- Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak, Karpatların gezginliği mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacından ya da daha iyi ticaret arayışından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını, yani susularını buldular. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti - Macarca'yı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönlerde göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği devam etmekte, zürriyetlerini zorlanmadan doğurmalarını ve büyütmelerini sağlayacak cevapları dünyada aramaktadırlar.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneğiyle çok şey paylaşır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibirya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte âlemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği veya ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaşan şifacı-şamanın daha sonra ruhani bir yolculuk yapması gerekir

ruhu kurtarmak için cehennem dünyalarına gider. Şaman yol boyunca büyük zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis veya vampirle savaşmak.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura"nın parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞİFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (The Lesser Healing Chant) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Bu

Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve büyük ölümlüyü iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer

Saf enerji kullanarak yaraları içten dışa doğru iyileştirir. "Hayatımı senin için özgürce sunuyorum.

hayat," yaralı Karpatyalı'ya kanını verirken. Çünkü Karpatlar yeryüzündendir

ve toprağa bağlı olduklarından, anavatanlarının toprağı tarafından iyileştirilirler. Tükürükleri de genellikle gençleştirici güçleri için kullanılır.

Ayrıca Karpat ilahileri (hem Küçük hem de Büyük Karpat ilahileri) için çok yaygındır.

Büyük) şifalı bitkilerin kullanımı, Karpat mumlarından gelen aromalar ve

Kristaller. Kristaller (Karpatlar'ın empatik ve psişik bağlantıları ile birleştğinde)

tüm evren) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılırlar ve bu enerji daha sonra

iyileştirmeyi hızlandırmak için. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından kullanılmıştır

'da anlatıldığı gibi bir vampir tarafından kalbi sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için

Karanlık Sır.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Tüm fiziksel yaralar için aynı ilahi kullanılır. "Sívadaba" ["içine

kalbiniz"]
vücudun herhangi bir bölümüne atıfta bulunacak
şekilde değiştirilecektir.
Yaralı.

Kúnasz, nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen lölyly.
Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes
alamıyorsun.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.
Senin hayatın için kendi hayatımı
özgürce sunuyorum.

O jelä sielam jorem ot ainamet és soŋe ot élidadet.
Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket belsö.
Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları
dışarı kaçırmaya gönderir.

Pajnak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.
Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü senin içine
bastırıyorum.
Kalp.

Vii, o verim soŋe o verid

andam.

Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Bu ilahiyi dinlemek için

<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞİFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahilerinin en iyi bilineni ve en dramatik olanı En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahi). Bu ilahi, yaralı veya baygın Karpatyalıları kurtarmak için ayrılmıştı.

Ruh.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpat'ın etrafında bir çember oluştururdu.

"onu ilgi ve şefkatimizle kuşatın") ve ilahiye başlayın. Şaman, şifacı ya da lider

bu şifa töreninin baş aktörüdür. Aslında ruhani şifayı yapacak olan odur.

cehenneme doğru yolculuğa çıktı.

Amaçları kendinden geçerek dans etmektir,

şarkı söyleyin, davul çalın ve ilahi söyleyin, bu sırada (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğu gözünüzde canlandırın

Şamanın trans halindeyken kendi bedenini terk ettiği noktaya kadar her adımını tekrar tekrar

ve bu yolculuğu yapar. (Gerçekten de, kelime "vecd" Latince ex statis kelimesinden gelmektedir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışında" anlamına gelmektedir).

Karpat şifacısının diğer birçok şamana göre sahip olduğu avantajlardan biri

kayıp kardeşiyle telepatik bir bağlantı kurdu. Çoğu şaman karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır.

kayıp kardeşlerini arıyorlar. Ancak Karpatyalı şifacı, zihninde doğrudan kardeşinin sesini "duyar".

Kayıp kardeşi ona seslenir ve böylece bir işaret feneri gibi onun ruhunu "sıfırlayabilir". Çünkü

Bu nedenle, Karpat şifacılığı diğer birçok geleneğe göre daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

bu tür.

"Öteki dünya "nın coğrafyasının bir kısmını incelemek bizim için faydalı olacaktır,

Büyük Karpat Şifa İlahisinin sözlerini tam olarak anlamak için. Bir referans yapılmıştır

"Büyük Ağaç "a (Karpat dilinde: En Puwe). Birçok antik

Karpat geleneği de dahil olmak üzere gelenekler, dünyaları -cennet dünyalarını, bizim

Büyük bir direğe, eksene ya da ağaca "asılmak" için dünya ve öteki âlemler. Burada, yeryüzünde, biz

bu ağacın yarısına, dallarından birine yerleştirildi.

Bu nedenle birçok eski metin genellikle

maddi dünyadan "orta dünya" olarak bahsetmiştir: cennet ve cehennemin ortası. Tırmanmak

ağaç insanı cennet dünyalarına götürecekti. Ağacın köklerine inmek ise insanı

nether realms. Şaman mutlaka Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket ustasıydı,

bazen yardımsız hareket eder, bazen de bir hayvan tarafından desteklenir (hatta bir hayvanın sırtına bindirilir)

ruh rehberi. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların eksenini"), Yggdrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı

(Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı), vb. Hristiyan kozmosu, cennetiyle birlikte,

Araf/Dünya ve Cehennem de karşılaştırmaya değerdir. Hatta benzer bir topografya

Dante'nin İlahi Komedyası: Dante önce cehenneme, oradan da

dünyanın merkezine; sonra yukarıya, dünyanın yüzeyinde bulunan Araf Dağı'na

Kudüs'ün tam karşısında; daha sonra yukarıya doğru önce Eden'e, yeryüzü cennetine

Araf Dağı'nın zirvesi; ve sonra en sonunda cennete doğru.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıtır; kişisel olan her zaman kozmik olanı yansıtır.

Daha büyük boyutlarda bir hareket

aynı zamanda içsel bir hareketle de örtüşmektedir.

Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir.

Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle doğal ve ruhsal enerjilerin (bazen kundalini veya shakti) şamanın ya da mistiğin omurgasında bulunur.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş") yerine "kız kardeş", "

"baba," "anne,"

iyileştirilecek kişiye bağlı olarak.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond
és irgalom
türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot oma sarnank, és ot pus fünk,
álnak ekäm
ainajanak,
pitänak ekäm ainajanak elävä.
İyileştirici enerjilerimiz, kadim sihirli sözlerimiz ve
şifalı bitkilerimiz
Kardeşinin cesedini canlı tut.

Ot ekäm sielanak pälä. Ot ombóce päläja juta alatt o
jüti, kinta, és
szelemek
lamtijaknak.
Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı
da
Cehennem.

Ot en mekem ɣamaɣ: kulkedak otti ot ekäm ombóce
päläjanak.
Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını
bulmak için seyahat ediyorum.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaɣa o numa
waram, és avaa owe o
lewl mahoz.
Dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller
kuruyoruz, ruh kuşumu çağırıyoruz ve
Diğer dünyanın kapısını aç.

Ntak o numa waram, és mozdulak, jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz,
yola koyuluyoruz.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, écidak alatt o jüti, kinta,
és

szelemek

lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme
düşeriz.

Fázak, fázak nó o saro.

Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o
sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize
bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaņa

engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Onun izini duyuyorum ve
takip ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm
kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm coro; o kuly torodak.
Öfkeyle iblisle savaşırım.

O kuly pél engem.
Benden korkuyor.

Lejkkadak o kaŋka
salamaval.
Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.
Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.
Eğilir ve parçalanır.

Hän cađa.
Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.
Kardeşimin ruhunu
kurtarıyorum.

Alə dak ot ekam sielanak o
komamban.
Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.

Alədam ot ekam numa
waramra.
Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jälleen ot
elävä ainak majaknak.
Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına
dönüyoruz.

Ot ekäm elä jälleen.
Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm wenca jälleen.
O tekrar tamamlandı.

Bu ilahiye dinlemek için
<http://www.christinefeeahan.com/members/> adresini ziyaret
edin.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "İyileştiren Şarkı" gibi) the Earth"), Ural müzik geleneklerinin birçoğu tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız.

Doğu Avrupa'dan (Bulgarca, Romence) bazıları hala mevcut olan coğrafi bölge,

Macarca, Hırvatça, vb.) Roman ("çingene") diline kadar uzanır. Bu unsurlardan bazıları şunlardır:

- majör ve minör modaliteler arasında ani bir geçiş de dahil olmak üzere hızlı değişim (buna "Picardy üçlemesi") bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ("Ninni"nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- kısa süreler için ritardi (parçanın yavaşlaması) ve crescendo (sesin yükselmesi) kullanımı
- şan geleneğinde glissandi (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanımı ("İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) Dünya") -birçoğumuzun daha aşina olduğu bir şarkı geleneği olan Keltçe'ye benzer

- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı "nın son çağrısında olduğu gibi)

- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı

- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)

- dramatikliği artırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (birkaç ölçü ekleyerek) uzatmak etki

- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" oldukça farklı iki biçimi örnekliyor

Karpat müziği (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) - ama ne olursa olsun

Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı kadınlar tarafından çocuk henüz anne karnındayken ya da

düşük tehlikesi belirgindir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve

anne çocukla telepatik olarak da bağlantı kurabilir. Ninninin amacı güven vermektir.

bebeği tutunmaya, kalmaya teşvik etmek - çocuğa güvende olacağına dair güvence vermek

Doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunur. Son satır kelimenin tam anlamıyla annenin

Aşk, çocuk doğana kadar onu koruyacaktır ("yükseliş").

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi" üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"),

Dünyanın çeşitli geleneksel ninnilerinin önemli bir kısmı gibi (belki de en

Bunlardan en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi "dir). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamındadır: bir

Anne çocuğuna şarkı söylüyor, eşiksiz. Koro ve keman topluluğu için düzenleme

en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve ne kadar kolay ödünç verildiğini göstermektedir.

kendilerini çağdaş enstrümantal veya orkestra düzenlemelerine uyarlayabilirler. (Çok çeşitli çağdaş

Dvorák ve Smetana'nın da aralarında bulunduğu besteciler, benzer bir keşiften yararlanarak

diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerine dahil etmişlerdir).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz belsö.

İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hisztasz sívadet. Én olenam gæidnod.
Kalbine güven. Ben senin rehberin
olacağım.

Sas csecsemõm, kuñasz.
Sus bebeğim, gözlerini kapat.

Rauho Jone Ted.
Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsó.
Ritmi derinlerde hissedin.

Gond-kumpadek ku kim te.
Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz. Koru,
gece kalkana kadar.

Bu şarkıyı dinlemek için
<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret
edin.

6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından iyileştirmek için kullanılan toprak iyileştirici şarkıdır.

Çeşitli toksinlerle dolu toprak. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve evrene seslenirler

sevgi ve saygıyla şifa enerjisinden yararlanmak için.

Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeridir.

gençleştikleri yerdir ve burayı sadece kendileri için değil, aynı zamanda

hem doğmamış çocukları hem de erkekleri ve yaşayan çocukları için. Bu güzel bir ritüel.

kadınlar tarafından birlikte icra edilir, seslerini uyum içinde yükseltir ve yeryüzünün

mineralleri ve iyileştirici özellikleri ortaya çıksın ve çocuklarını kurtarmalarına yardımcı olsun. Onlar kelimenin tam anlamıyla

Türleri kadar eski bir törende yeryüzünü iyileştirmek için dans edip şarkı söylüyorlar. Dans ve notalar

şarkı, şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar

belirli bir düzende yerleştirilir ve dans sırasında eller zarifçe bir şifa büyüsü örer.

gerçekleştirilir. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmalıdırlar. Bu bir

sevgi ve şifa töreni.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- İlk mısra: İlahi liderinin "çağrı ve yanıt" bölümü "çağrı "yı solo olarak söyler ve ardından kadınların bir kısmı ya da tamamı kapanışta "yanıt "ı söyler.

Karpat müzik geleneğine özgü armoni tarzı.

Tekrarlanan yanıt -Ai Emä MaYe- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh

Doğa Ana."

- İlk koro: Bu bölüm alkışlarla, danslarla doludur, eski boynuzlar ve ritüelin dayandığı enerjileri çağırmak ve yükseltmek için kullanılan diğer araçlar Çizim.

- İkinci mısra

- İkinci koro

- Kapanış duası: Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın uyum, şarkının/ritüelin önceki bölümleri tarafından toplanan tüm enerjiyi almak ve tamamen iyileştirme amacına odaklayın.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak bir filmin kısa tadımları olacak.

ayet ve koro bölümlerinin geliştirildiği ve birçok kez tekrarlandığı önemli ölçüde daha uzun bir ritüel kez, son çağrının tek bir yorumuyla kapatılacak.

Sarna Pusm O Mayet
(Dünyayı İyileştirecek Şarkı)

İlk ayet
Ai Emä Maye,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbın lañaak.
Biz senin sevgili kızlarıñız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.
Dünyayı iyileştirmek için dans
ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.
Dünyayı iyileştirmek için şarkı
söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,
Şimdi size katılıyorruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.
Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra
Ai Emä Maye,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbín lañaak.
Biz senin sevgili kızlarınız.

Me andak arwadet emänked és me kanank o
Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.
Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös belsö.
Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak püsm hân ku olen
jama.
Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,
Şimdi size katılıyoruz,

Maye mayeval.
Topraktan
toprağa.

O pirä elidak weńća.
Yaşam döngüsü tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için
<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret
edin.

7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz: http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme Şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük Şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, güç üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak kadınların şarkıları belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler kendi şarkılarını söylerken

Sözleri ilahi tarzında söyleyen kadınlar, şarkıları melodiler ve armonilerle söyleyerek genel performansı yumuşatıyor. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni "de belirgindir.

EK 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de

Sadece uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüans. En iyi ihtimalle sadece

Bu kısa ekte dilin bazı temel özelliklerini bulabilirsiniz:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçının İlahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

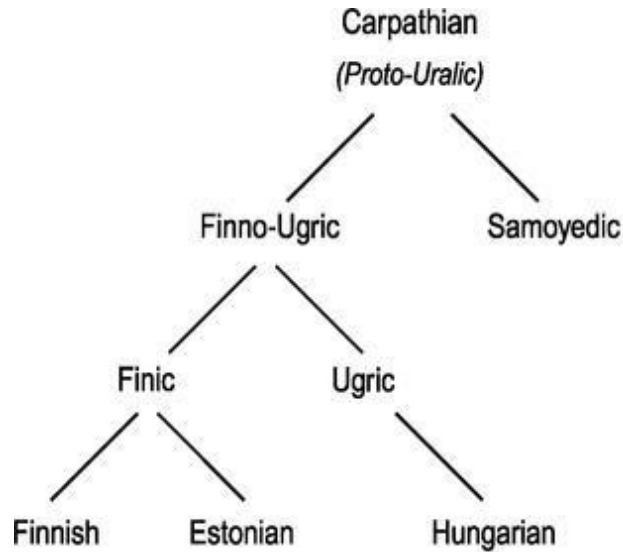
Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere bölünmesi bazı küçük lehçe farklılıklarına yol açmıştır. Ancak tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Günümüzde Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Macarca (yaklaşık on dört milyon kişi tarafından konuşulmaktadır), Fince (yaklaşık beş milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) ve Estonca (yaklaşık bir milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) üç büyük çağdaş

bu proto-dilin torunlarıdır. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının ortak bir proto-dile - Karpatça- dayanması ve bu dilin (yaklaşık altı bin yıl önce başlayarak) Ural ailesindeki çeşitli dillere bölünmüş olmasıdır. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Finik/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.

Carpathian
(*proto-Uralic*)

eľä—live

yuva

pāľä—half, side

and—give

wāke—power

Ffnnisi
{*Suómij*

eľä—live

jæsá—test

1iit',
tip tD tIXI SIg8 "

anta, antaa—give

{*hayvanlarin*}"

vāki—folks, people,
erkekler:bme

vākevā—powerful, strong

Hungarian
(*Magyar*)

ēľ—live

/āsæk—nest

fēľ, fele—fellow human,
friend (half; one side of

ad—give

vz//- 'Jh(*insazimerzal*
sšRx)"

rehhhim/her/'it

2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sivamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili eklemelidir; yani daha küçük bileşenlerden daha uzun kelimeler oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam" sözcüğü "sív" ("kalp") kökünden türemiş, bunu "am" ("my", "kalbim") ve "bam" ("in", "kalbimde") takip etmiştir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatça'da sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Arka arkaya çok fazla sessiz harfin gelmesini önlemek için (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim durumlarından bazıları şunlardır: nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda

cümle), accusative (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), dative (dolaylı nesne), genitive (veya iyelik), instrumental, final, supressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Bu nedenle Karpatçada iyeliği ifade etmek - "benim hayat arkadaşım", "senin hayat arkadaşın", "onun hayat arkadaşı", "onun hayat arkadaşı" vb.- iyeliği üretmek için isim köküne ("päläfertii") belirli bir son ek ("-am" gibi) eklemeyi gerektirir (päläfertiiam-"benim hayat arkadaşım"). Hangi ekin kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun" vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, çok fazla ünsüzün arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına sesli harfler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

person	Carpathian (proto-Uralic)		contemporary Hungarian	
	noun ends in vowel	noun ends in consonant	noun ends in vowel	noun ends in consonant
1st singular (my)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2nd singular (your)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3rd singular (his, her, its)	-ja	-a	-ja/-je	-a, -e
1st plural (our)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2nd plural (your)	-tak	-atak	-tok, -tek, -tök	-otok, -etek, -ötök
3rd plural (their)	-jak	-ak	-juk, -jük	-uk, -ük

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız, çünkü ikisi arasında belirgin bir benzerlik vardır.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Person	Carpathian (proto-Uralic)	contemporary Hungarian
1st (I give)	-am (andam), -ak	-ok, -ek, -ök
2nd singular (you give)	-sz (andsz)	-sz
3rd singular (he/she/it gives)	— (and)	—
1st plural (we give)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2nd plural (you give)	-tak (andtak)	-tok, -tek, -tök
3rd plural (they give)	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık'ta kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri kitaplar. Birebir çeviriyi köşeli parantez içinde veriyoruz. İlginç bir şekilde en uygun İngilizce çeviri.

Susu.
Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?
Ne için?

csitri
küçük olan
["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém
forever mine

ainaak sívamet jutta

forever mine (başka bir form)
["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet
my love
["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.
Seni
seviyorum.
["you-love-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)
daha uzun bir örnek ve konuşma Karpatçasından
ziyade ilahi bir örnek. Şuna dikkat edin
İlahiye müzikalite kazandırmak için tekrarlanan "andam"
("veriyorum") kullanımı
ve tekrarlama yoluyla zorlama.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertilam.
Sen benim hayat
arkadaşımsın.

Éntölam kuulua, avio päläfertilam.
Seni hayat arkadaşım olarak kabul
ediyorum.

Ted kuuluak, kacad,
kojed. Ben sana aidim.

Élidamet andam.
Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.
Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.
Sana sadakatimi
sunuyorum.

Sívamet andam.
Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.
Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.
Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik että a ted.

Sizinkinin aynısını ben de kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.
Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.
Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertilam.
Sen benim hayat
arkadaşımsın.

Ainaak sívamet jutta oleny.
Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.
Sen her zaman benim
gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için birlikte), lütfen şu adresi ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.
Sarna Kontakawk (The Warriors' Chant) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların
Konsey, yerin derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir.

Buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Bu kutsal bir

Prenslerine ve halklarına kanla yemin ettikleri ve savaşçılar olarak onur kurallarını onayladıkları yer ve kardeşler. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu ve tüm anlaşmazlıkların tartışıldığı yerdir savaşçıların Konsey'e iletmek istedikleri endişeleri olarak değerlendirilecek ve Tartışma.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların ilahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.
Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen
elid.
Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke

arwa-arvo,
irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu hayatı halkımıza kanla yoğrulmuş bir onur ve merhamet yemini ile sunuyoruz,
dürüstlük ve dayanıklılık.

Verink sokta; verink kaňa
terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku kaňa és juttasz
kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça
telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen
ziyaret edin: <http://www.christinefeeahan.com/members/>.

Karpat şifa ilahileri için Ek 1'e bakınız,
Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) dahil olmak üzere
En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam-Sarna Kondak
(Ninni) ve Sarna Pusm O
Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı).

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (genellikle yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole edilmiş "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, sadece "ve" kökü yerine "andam"- "veriyorum").

agba-görünür veya uygun olmak.

ai-oh.

aina-body.

ainaak-forever.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek.

akarat-zihin; irade.

ál-kutsamak; bağlamak.

alatt-geçmek. aldyn-

altında; **altında. alə-**

kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak; lanetlemek.

ve vermek **için.**

andasz éntölem irgalomet!-merhamet **et!**

arvo-değeri (isim).

arwa-övgü (isim).

arwa-arvo-honor (isim).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-onour guide you, my brother (selamlama).

arwa-arvo olen isäntä, ekäm-onour keep you, my brother (selamlama).

arwa-arvo pile sívadet-şeref kalbinizi aydınlatsın
(selamlama).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel
olsun (selamlama).

asti-until.

avaa-açmak.

avio-wedded.

avio päläfertil-hayat

arkadaşı. belsõ-içinde;

içeride. **bur-iyi; iyi.**

bur tule ekämet kuntamak-kuyu met kardeş-kin
(selamlaşma).

ćaða-kaçmak; koşmak; kaçmak.

ćoro-akmak; yağmur gibi akmak.

csecsemõ-bebek (isim).

csitri-küçük olan (dişi).

diutal-zafer; zafer. eći-

düşmek.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen
ek-sonek.

ekä-kardeş.

elä-

yaşamak.

eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın, asilce yaşayasın
(selamlama).

eläsz jeläbam ainaak-long ışık içinde yaşayasın
(selamlama).

elävä-alive.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi.**

elid-life.

emä-anne (isim).

Emä Maye-Doğa **Ana.**

én-l.

en-büyük, çok, **büyük.**

én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşı ve kardeşi
selamlıyorum (selamlama).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem-me. **és-**

and.

että-that.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél-fellow, friend.

fél ku kuuluaak sívam belsö-sevgili.

fél ku vigyázak-dear one. **feldolgaz-hazırlamak.**

fertiil-fertile one.

fesztelen-

havadar. fü-

herbs; grass.

gæidno-yol, yol. **gond-bakım**;

endişe; sevgi (isim). **hän-he**;

she; it.

hän agba-it is so.

hän ku-önek: bir kişi; o ki.

hän ku agba-truth.

hän ku kaśwa o numamet-sky-owner.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin **bekçisi**.

hän ku meke pirämet-defender. **hän**

ku pesä-protector.

hän ku saa kuć3aket-star-reacher.

hän ku tappa-deadly.

hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat çalan).

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vigyáz sielamet-ruhumun **bekçisi**.

hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun **bekçisi**.

hany-clod; toprak yığını.

hisz-inanmak;

güvenmek. **ida-doğu**.

igazág-adalet.

irgalom-merhamet; acıma; merhamet.

isä-baba (isim).

isäntä-evin efendisi.

Şimdi. Tekrar.

jama-hasta, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (Karpát küfürleri).

o jelä peje terád-sun scorch you (Karpát küfürleri).

o jelä sielamak-ruhumun **ışığı**.

joma-yolda olmak; gitmek.

jone-gelmek; geri dönmek.

jonesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (selamlamak).

jorem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak.

juo-to drink.

juosz és eläsz-iç ve yaşa (selamlama).

juosz és OLEN ainaak sielamet jutta-drink ve benimle bir olun (selamlayın).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-bağlı; sabit (adj.). Bağlamak; sabitlemek; bağlamak (fiil).

Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen **k-ekidir**.

kaca-erkek aşık.

kaik-all.

kalma-corpse; ölüm; mezar.

kaņa-çağırma; davet etmek; talep etmek; yalvarmak.

kañk-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz.

kağa-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kađa wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı **durun** (selamlama).

Karpati-Karpatya.

Karpatii ku köd-liar.

käsi-hand (isim).

kaśwa-sahip olmak.

keje-pişirmek; yakmak; kavurmak.

kepä-lesser, küçük, kolay, az.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).

kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.

kinn-out; dışarıda; dışarıda; olmadan.

kinta-sis; sis; duman.

köd-sis; sis; karanlık.

köd alte hân-karanlık lanet o (Carpathian küfürlü kelimeler).

o köd belsö-darkness take it (Karpát küfürleri).

köd jutasz belsö-shadow take you (Karpát küfürleri).

koje-man; koca; drone.

kola-ölmek.

kolasz arwa-arvoval-may sen ölmek ile onur (selamlama).

koma- boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont-warrior.

kont o sívanak-güçlü kalp (kelimenin tam anlamıyla: savaşçının kalbi).

ku-who; hangi; o.

kuc3-star.

kuc3ak!-yıldızlar! (ünlem)

kule-duymak.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa-arvoval, ekäm-walk ile Onur, kardeşim (selamlama).

kulkesz arwaval, jönesz **arwa** arvoval-şerefle **git**, şerefle dön (selamlama).

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.

kumpa **dalgası** (isim).

kuñe-moon.

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek.

kunta-band, klan, kabile, aile.

kuras-kılıç; büyük bıçak.

kure-bağlamak; bağlamak.

kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, katlanabilmek, dayanabilmek veya alabilmek.

kutnisz ainaak-long may you endure (selamlama).

kuulua-ait olmak; tutmak.

Batiya.

lamti (veya **lamt3**)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból Jüti, Kinta, ja szelem-the netherworld (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

laña-daughter.

lejka-çatlak, çatlak, yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).

lewl-spirit (isim).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). Lewl ma, lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: cehennem dünyası, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

liha-flesh.

lõuna-south.

lõyly-nefes; buhar (lewl: ruh ile ilgili).

ma-land; orman.

magköszun-thank.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

mäne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doğa.

Ben-biz.

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil).

minan-maden. minden-

every, all (adj.).

möért?-ne için? (ünlem). molanâ-

parçalanmak; dağılmak. molo-

ezmek; parçalara ayırmak.

mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek.

muonì-atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.

musta-memory.
myös-also.

nä-for.

ḡamaḡ-bu; buradaki.

nélkül-olmadan. **nenä-**

öfke.

nó gibi; aynı şekilde; gibi.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce kelime ile ilgili: numinous).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).

nyál-saliva; tükürük (nyelv: dil ile ilgili).

nyelv-tongue.

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).

odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla: uyku-şarkısı çocukların).

olen-to be.

oma-eski; antik.

omas-stand

omboće-diğer; ikinci (adj.).

ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır).

otti - bakmak; görmek; bulmak.

óv-karşı korumak için.

Borç **kapısı**.

päämoro-aim; hedef.

pajna-to press.

pälä-yarım; yan.

päläfertii-eş veya **eş**.

peje-yakmak.

peje terád-get burned (Karpát küfürleri).

pél-korkmak; korkmak.

pesä-yuva (gerçek); koruma (mecazi).

pesász jelābam ainaak-long may you stay in the light (selamlama).

pide-üstünde.

yıǧmak-ateşlemek; yanmak.

pirä-daire; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

piros-red.

pitä-saklamak; tutmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-l tutun
anıların ruhumda güvende.

pitäs baszú, piwtäs igazáget-intikam **yok**, sadece
adalet.

piwtä-takip etmek; av izini takip etmek.

poâr-bit; parça.

põhi-north.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçtırtmak.

irinli-sağlıklı; iyileştirici.

sağlığına kavuşması için.

puwe-ağacı; odun.

rauho-peace.

reka-ecstasy; trans.

Ritüel.

sa-sinew; tendon; kordon.

sa4-çağırarak; isimlendirmek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz hân ku andam szabadon- özgürce sunduğum şeyi
al.

salama-yıldırım; şimşek.

sarna-kelimeler; konuşma; sihir
büyü (isim). İlahi söylemek; şarkı

söylemek; kutlamak (fiil).

sarna kontakawk-warriors' chant.

şaro-donmuş kar.

sas-shoosh (bir çocuğa veya bebeğe).

saye-varmak; gelmek; ulaşmak.

siel-ruh. sisar-

kardeş. **sív-kalp**.

sív pide köd-aşk kötülüğü aşar.

sívad olen wäkeva, hân ku piwtä-kalbin güçlü kalsın,
avcı (selamlama).

sivamés sielam-kalbim ve ruhum.

sívamet-kalbimin kalbime olan aşkı.

sívdobbanás-kalp **atışı** (gerçek); ritim (mecazi).

sokta-karıştırmak; karıştırmak.

soñe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; yerine koymak.

susu-ev; doğum yeri (isim). Evde (adv.). **szabadon-serbestçe**.

szelem-ghost.

tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek.

te-sen. ted-sen.

terád keje-get scorched (Karpát küfürleri).

tödhän-bilgi.

tödhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı hedefine doğru uşurur.

toja-bükme; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).

totello-itaat.

tuhanos-bin.

tuhanos lölyyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine

dokunmak. **türe-dolu**; doymuş;

tamamlanmış. **türelam-sabır**.

türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek silahıdır.

tyvi-gövde; taban; gövde.

uskol-faithful.

uskolfertiil-bağlılık; sadakat.

veri-kan.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı**.

veri-elidet-kan-yaşam.

veri isäakank-babalarımızın **kanı**.

veri OLEN piros, ekäm-kan olmak Kırmızı, benim kardeş (gerçek); hayat arkadaşınızı bulun (mecazi: selamlaşma).

veriak ot en Karpatiiak-Prensın kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: Büyük **Karpát**'ın kanıyla; Karpát

küfürli kelimeler).

veridet peje-kanınız yansın (Karpát küfürleri).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke-güç; kuvvet. **wäke**

kaða-sabır. **wäke kutni-**

dayanıklılık.

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözcükleri).

wäkeva-güçlü. **wara-**

kuş; karga.

weńća-tamamlanmış; bütün.

ıslak su (isim).

Christine Feehan
tarafından yazılan başlıklar

CINAYET OYUNU
YIRTICI OYUN
ÖLÜMCÜL OYUN
KOMPLO OYUNU
GECE OYUNU
AKIL OYUNU
GÖLGE OYUNU
GIZLI AKIMLAR
ÇALKANTILI DENİZ
GÜVENLİ LIMAN
TEHLİKELİ
GELGITLER
ATEŞTEN
OKYANUSLAR
YANIYOR VAHŞİ
VAHŞİ YAĞMUR

KARANLIK
AVCI
KARANLIK
LANET
KARANLIK
AÇLIK
KARANLIK ELE
GEÇİRME KARANLIK
KUTLAMA KARANLIK
IBLİS
KARANLIK SIR
KARANLIK
KADER
KARANLIK
MELODİ
KARANLIK
SENFONİ
KARANLIK
MUHAFİZ
KARANLIK

EFSANE
KARANLIK ATEŞ
KARANLIK MEYDAN
OKUMA KARA
BÜYÜ KARA ALTIN
KARANLIK
ARZU
KARANLIK
PRENS

Antolojiler

AŐIKLAR DİKKAT

(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

FANTAZİ

(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

ATEŞ

(THE AWAKENING ve WILD RAIN'i içerir)

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group (USA)

Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite

700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL,

İngiltere Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green,
Dublin 2,

İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road,

Camberwell, Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community

Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017,

Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore

0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,

Rosebank, Johannesburg 2196,

Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R

0RL, İngiltere

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir
yayıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar
ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari
kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri
veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir
ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Telif hakkı © 2009 Christine Feehan'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdaki koşullar yerine
getirilmeden çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da
elektronik olarak dağıtılamaz

İzin. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca yetkili baskıları satın alın.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
eISBN : 978-1-101-13610-2

1. Vampirler-Kurgu. 2. Ölümsüzlük-Kurgu. I. Başlık.

PS3606.E36D3895 2009

813'.6-dc22

2009012810

<http://us.penguingroup.com>

OKUYUCULARIM İÇİN

Olmak Tabii ki için git
ÖZEL kitap duyuru listeme kaydolmak ve
Karanlık Tatlılar'ın ÜCRETSİZ e-kitabını indirmek için
<http://www.christinefeehan.com/members/> adresine gidin.
Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-
posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak
isterim.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaptaki paha biçilmez yardımları için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var:

Anita Toste, şiir yazan ve kafiyelerim ve büyü fikirlerim tükendiğinde her zaman çağırma cevap veren kız kardeşim!

Dr. Christopher Tong, inanılmaz derecede zeki ve hemen hemen her şeyi yapabiliyor. "Hemen hemen" mi dedim? Her şeyi demek istedim. Ne kadar meşgul olursanız olun her zaman yanınızda olduğunuz için çok teşekkür ederim. Sen gerçekten yetenekli bir adam ve harika bir arkadaşsın.

Cheryl Wilson, tam da en karanlık anımda yanımda olan sevgili dostum.

Domini Stottsberry, Kathie Frizlaff ve Brian Feehan, bu kitabı her açıdan olabilecek en iyi hale getirmek için çok çalıştılar.

Bu kitap için bana ölçülemeyecek kadar değerli bir şey veren Lisset ve Jack için. Sevgi dolu, güzel anısına...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.